

Predlog 24. 8. 2016

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O KAZENSKEM POSTOPKU (Predlog ZKP-N)

I. UVOD:

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Zakon o kazenskem postopku¹ je bil od svoje uveljavitve 1. 1. 1995 do zdaj spremenjen trinajstkrat. Med razlogi za dosedanje posege v ureditev kazenskega postopka je bila največkrat usklajitev zakona z odločbami Ustavnega sodišča Republike Slovenije ali obvezujočimi nadnacionalnimi akti; tudi za to novelo so razlogi v obvezni implementaciji nadnacionalnih predpisov, odločb ustavnega sodišča, poleg tega pa je tokrat pomemben razlog za predlagane rešitve tudi prizadevanje in ambicija po učinkovitejši in bolj ekonomični izvedbi kazenskega postopka ob hkratni ustrezni ravni varstva pravic udeležencev v postopku, večji kontradiktornosti kazenskega postopka in s tem povezani enakosti orožij obeh strank v postopku, odpravi pomanjkljivosti v ureditvi, ki so se pokazale v praksi, ter posledično zagotovitvi večje pravne varnosti in zakonitosti v kazenskem postopku.

Ob tem od leta 2000, s prekinitvami zaradi priprave že uveljavljenih novel ZKP, poteka priprava novega modela kazenskega postopka, ki naj bi določil drugačno vlogo in pooblastila policije, državnega tožilstva in sodišča v kazenskem postopku – predvsem gre za prenos pristojnosti za preiskavo s sodišča k državnemu tožilstvu ob ohranitvi vloge sodišča kot garanta pri najbolj invazivnih posegih v pravice osumljenca, kar posledično pomeni tudi spremembe v ureditvi glavne obravnave ter rednih in izrednih pravnih sredstev.

Predlog novele ZKP-N gre v smeri postopnega uveljavljanja novega modela kazenskega postopka in bo dal institucionalnim gradnikom na voljo možnost, da načrtno in postopno začnejo s prilagoditvijo svojih poslovnih procesov in organizacijske ter poslovne kulture. Navedeno se med drugim kaže tako z možnostjo zaslišanja priče s strani državnega tožilca oziroma policije v predkazenskem postopku, kot tudi z nekoliko drugačno ureditvijo pogojev za uvedbo preiskave, ki izhaja iz predpostavke, da je potrebno pred preiskavo izčrpati – z zakonom že sedaj predvideno – a v praksi premalo uporabljeno možnost pridobivanja dokazov s posameznimi preiskovalnimi dejanji na predlog državnega tožilca. Poleg že omenjene možnosti zaslišanja priče v predkazenskem postopku se procesno olajšuje in hkrati s predpisano uporabo avdio-vizualnih naprav zagotavlja pogoje za večjo pravno varnost osumljenцев kot tudi tožilcev oziroma policistov pri izvajanju zaslišanja osumljenцев. Prav zato je predvideno bolj obvezujoče zvočno in slikovno snemanje zaslišanj v predkazenskem postopku.

¹ Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14 in 8/16 – odl. US.

Hkrati se s predlogom novele ZKP-N spreminja paradigma obravnavanja položaja žrtev kaznivih dejanj, ki ne bodo zgolj nekakšna kolateralna škoda kaznivega dejanja, s katero se bolj ali manj posredno ukvarjajo tudi različni organi v kazenskem postopku, saj skrb za njihovo dobrobit in procesne pravice stopa v ospredje. Navedeno sovпада tudi z implementacijo Direktive 2012/29/EU z dne 25. 10. 2012, s katero se na sistemski oziroma celostni ravni ureja položaj žrtev kaznivih dejanj, posebna pozornost pa se namenja zlasti ranljivim skupinam žrtev.

S predlogom novele ZKP-N se zasledujejo tudi pomembni drugi cilji – večjo stopnjo transparentnosti in krepitve zaupanja v pravno državo se bo zagotavljalo z možnostjo podaje ločenih mnenj na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije. To bo pomembno prispevalo k razvoju sodne prakse (saj bodo obrazložena ločena mnenja ob ustrezni prepričljivosti argumentacije pripomogla tako k temu, da bo večinska odločba bolj izbrušena, kakor tudi k temu, da bo lahko v prihodnjih odločbah večji poudarek dan vidikom, ki jih izpostavljajo posamezni sodniki). Tudi z vidika zagotavljanja enotnosti sodne prakse pa je pomembno, da so odločbe čim bolj prepričljivo obrazložene (k čemur posredno pripomorejo ločena mnenja).

Upoštevaloč novejšo prakso Ustavnega sodišča Republike Slovenije in Evropskega sodišča za človekove pravice se sistematično ureja zaseg predmetov, spisov in elektronskih naprav odvetnikov in drugih oseb, kolikor gre za njihovo gradivo, ki vsebuje privilegirano komunikacijo. Ob upoštevanju primerjalno-pravnih rešitev in veljavne medijske zakonodaje se ureja tudi varovanje novinarjevega vira v kazenskem postopku. Ureditve hišne preiskave se popravljajo tako, da se po eni strani varujejo pravice imetnika nepremičnine, kadar je slednji nedosegljiv, hkrati pa se sodna odredba za hišno preiskavo lahko izda na predlog državnega tožilca, pri čemer se upošteva njegova siceršnja usmerjevalna vloga. Pri odločanju o pritožbi zoper sklep o odreditvi pripora, ki ga je izdalo Vrhovno sodišče Republike Slovenije, se jasno določa možnost pritožbe, tudi ob upoštevanju odprte ustavnosodne presoje.

Zavoljo večje stopnje koordiniranega delovanja ključnih nadzornih (pod)sistemov, je predlagano, da mora državni tožilec pisno seznaniti »kvalificiranega« ovaditelja (torej taksativno naštetih državni organ ali institucijo, ki izvršuje nadzor nad določenim pravnim področjem) z obrazloženimi razlogi za zavrženje in mu tako dati možnost, da se do njih predhodno opredeli. S tem se vnaša dodatna sistemska varovalka, ki preprečuje neutemeljeno zavrženje, v tistih zadevah kjer imamo opravka s kvalificiranimi ovaditelji (npr. organi inšpekcijskega nadzora kot je Inšpektorat RS za delo). Ob tem je v celoti zagotovljena ustavno varovana samostojnost državnega tožilca oziroma državnega tožilstva, saj ima mnenje omenjenih državnih organov oziroma institucij le »posvetovalno« naravo. Mnenje se pošlje tudi vodji pristojnega okrožnega državnega tožilstva, kar strokovno krepí njegovo vlogo in preko okrepljenega strokovnega substrata olajšuje možnost prevzema zadeve v reševanje (če bi bili za to izpolnjeni zakonski pogoji), morebitni sklep o zavrženju pa mora vsebovati tudi opredelitev glede ovaditeljevega mnenja. Smiselno enaka rešitev je predvidena tudi v primeru oškodovancev kaznivih dejanj, za katera je predpisana kazen več kot petih let zapora.

Z vidika povečevanja učinkovitosti dela organov pregona in preiskovanja kaznivih dejanj se uvaja možnost uporabe t.im. IMSI lovilca, bolj jasno in določno ter ustavnoskladno se ureja vprašanje uporabe prometnih podatkov ter pridobitev zaupnih bančnih podatkov.

Z namenom kadrovske racionalizacije dela sodišč in pospešitve kazenskega postopka se, upoštevaloč naravo posameznih odločitev in njegovo že obstoječo vlogo, sodniku, ki je za to določen (z letnim razporedom pri posameznem okrožnem sodišču) daje večja pooblastila. Med drugim možnost, da sam odloči o spremembi varnostnih ukrepov, preklicu pogojne obsodbe, izbrisu obsodbe in prenehanju varnostnih ukrepov... Gre predvsem za odločitve, ki so po veljavni ureditvi v pristojnosti t.im. izvenobravnavnega senata. Pri omenjeni rešitvi gre torej za

pomembno razbremenitev kadrovskih virov na sodiščih, in sicer s ciljem hitrejšega odločanja in učinkovitejše rabe človeških virov.

Prav tako je z vidika večje racionalizacije predvidena možnost, da se zadeva, ki jo obravnava specializirani oddelek, prenese v obravnavo okrožnemu sodišču, pri katerem deluje specializirani oddelek, torej tistemu okrožnemu sodišču, ki bi bilo sicer stvarno in krajevno pristojno za njeno obravnavo, če to utemeljujejo tehtni razlogi (smiselno enaka ureditev je predvidena tudi za prenos zadeve k drugemu specializiranemu oddelku).

Ker pogosto vračanje zadev iz višjega na prvostopno sodišče marsikdaj po nepotrebnem podaljšuje postopke, je z vidika povečevanja učinkovitosti kazenskega sodstva podrobneje urejen pritožbeni postopek, in sicer v smeri, da se doseže večja možnost vsebinskega odločanja (presojanja) na drugi sodni stopnji (višja sodišča), kar pomeni hitrejša (pravnomočna) kazenska sodbe. To je primerno tako z vidika interesa pravne države kot tudi z vidika spoštovanja koncepta kazenske obtožbe v okviru razumnega roka.

Vzpostavlja se pravna podlaga za decentralizacijo kazenske evidence oziroma natančneje, pravna podlaga, ki bo omogočala tudi upravnim enotam, da v skladu z določbami zakona, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, posredujejo podatke iz kazenske evidence. S tem se po eni strani razbremeni centralni organ za posredovanje podatkov posamezniku iz kazenske evidence in omogoča, da bodo posamezniki lahko podatke dobili hitreje in na območju upravne enote, kjer živijo oziroma delajo.

Poleg navedenih in opisanih sprememb predlog novele ZKP-N vsebuje tudi druge rešitve, ki bodo prispevale h kakovostnejšemu sodelovanju organov odkrivanja in pregona, hitrejšemu in smotrnejšemu poteku predkazenskega in kazenskega postopka ter racionalizaciji dela organov odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, organov pregona in sodišč ter h krepitvi varstva pravic obdolžencev. Pri pripravi predloga novele smo v največji možni meri sledili predlogom, ki so nam jih za izboljšanje učinkovitosti kazenskega postopka posredovali pravosodni gradniki in ki nam jih je priporočila varuhinja človekovih pravic.

V nadaljevanju so po sklopih podrobneje predstavljeni bistveni razlogi za novelo ZKP-N.

1. a) Direktiva 2012/29/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. 10. 2012 o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj ter o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ²:

Zaradi ohranjanja in razvijanja območja svobode, varnosti in pravice mora načelo vzajemnega priznavanja sodb in drugih odločb pravosodnih organov postati temelj pravosodnega sodelovanja v kazenskih in civilnih zadevah med državami članicami Evropske unije³. Ob tem je za izboljšanje sodelovanja v kazenskih zadevah med pristojnimi organi držav članic pomembno, da države članice zaupajo v kazenskopravne sisteme drugih držav članic. Zato so potrebna podrobna pravila o varovanju procesnih pravic in jamstev oziroma oblikovanje skupnih minimalnih standardov na nivoju Evropske unije.

Prvi ukrep, sprejet v tem okviru, je bila Direktiva 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. 10. 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih⁴, naslednji pa Direktiva 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. 5. 2012 o pravici do

² UL L 315 z dne 14. 11. 2012.

³ Tako je določeno v sklepih predsedstva Evropskega sveta iz Tampereja, z dne 15. in 16. 10. 1999 (33. točka).

⁴ UL L 280 z dne 26. 10. 2010.

obveščenosti v kazenskem postopku,⁵ ki določa minimalna pravila glede obveščenosti o pravicah osumljenih ali obdolženih oseb. Obe direktivi sta bili v slovenski pravni red preneseni z novelo ZKP-M iz decembra 2014.

Evropska unija je med drugim zavezana tudi zaščititi žrtev kaznivih dejanj, zato je Svet že 15. 3. 2011 sprejel Okvirni sklep 2001/220/PNZ o položaju žrtev v kazenskem postopku⁶. V Resoluciji z dne 10. 6. 2011 o načrtu za okrepitev pravic in zaščite žrtev, zlasti v kazenskem postopku⁷, pa je Svet poudaril, da bi bilo treba sprejeti ukrepe na ravni Evropske unije, da se poveča podpora žrtvam kaznivih dejanj, ter da se okrepijo njihove pravice in zaščita. Posledično je bila sprejeta Direktiva 2012/29/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. 10. 2012 o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj ter o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ (v nadaljevanju Direktiva 2012/29/EU), katere implementacija bo – v primerjavi z navedenim Okvirnim sklepom – pomenila znaten napredek na področju ravni zaščite žrtev v okviru kazenskih postopkov v državah članicah Evropske unije.

Namen Direktive 2012/29/EU je torej zagotoviti, da žrtve kaznivih dejanj dobijo ustrezne informacije, podporo in možnost sodelovanja v kazenskem postopku ter po potrebi ustrezno zaščito.

Za namene te direktive je **pojem »žrtve«** opredeljen drugače, kot pa je v šesti alineji 144. člena ZKP opredeljen primerljivi pojem »oškodovanca«. V skladu z 2. členom Direktive 2012/29/EU so žrtve namreč – poleg fizične osebe, ki je utrpela kakršnokoli škodo, ki jo je neposredno povzročilo kaznivo dejanje – tudi družinski člani osebe, katere smrt je bila neposredno povzročena s kaznivim dejanjem in so utrpeli škodo zaradi smrti te osebe. Za »družinske člane« se štejejo: zakonec, oseba, ki je z žrtvijo živela v stalnem intimnem razmerju v skupnem gospodinjstvu, sorodniki v ravni vrsti, sorojenci in druge osebe, ki jih je žrtev preživljala (2. člen Direktive).

Direktiva 2012/29/EU državam članicam med drugim nalaga:

- sprejem ustreznih ukrepov za **pomoč žrtvam, da razumejo in se jih razume** od prvega stika dalje s pristojnimi organi. V tej zvezi naj bo – če ni v nasprotju z interesi žrtve ali bi posegalo v potek postopka – dovoljeno, da žrtev od prvega stika dalje spremlja oseba, ki si jo žrtev sama izbere, predvsem, kadar žrtev zaradi učinka kaznivega dejanja potrebuje pomoč (3. člen Direktive). V skladu z veljavnim ZKP je to omogočeno mladoletnim oškodovancem, drugim pa le, če so žrtve nasilja (četrti odstavek 65. člena ZKP);
- da žrtvam od prvega stika s pristojnim organom dalje posredujejo **širok nabor informacij z namenom, da lahko uveljavijo pravice iz te direktive** (4. člen Direktive);
- da morajo države članice žrtvam zagotoviti pisno potrdilo o naznanitvi kaznivega dejanja (in njegov brezplačen prevod) ter da jim morajo omogočiti podajo ovadbe v jeziku, ki ga razumejo ali pa jim zagotoviti potrebno jezikovno pomoč (5. člen Direktive);
- če žrtve zaprosijo, jim je treba zagotoviti tudi **ažurne informacije o poteku in stanju konkretnega predkazenskega in kazenskega postopka**, predvsem: odločitve pristojnih organov v zvezi z začetkom, nadaljevanjem in končanjem predkazenskega ali

⁵ UL L 142 z dne 1. 6. 2012.

⁶ UL L 82 z dne 22. 3. 2001.

⁷ UL C 187 z dne 28. 6. 2011.

kazenskega postopka ter informacije o pravnomočnih sodbah v postopku; pa tudi o tem, če je priprti osumljenec ali obdolženec izpuščen iz pripora ali iz njega pobegne (6. člen Direktive). ZKP nekatere potrebne določbe v tej zvezi že vsebuje (na primer 60. in 161. člen ZKP v zvezi z obveščanjem oškodovanca o odstopu državnega tožilca od pregona; 363. člen ZKP v zvezi z vročitvijo sodbe oškodovancu);

- po vzoru Direktive 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. 10. 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih, ki je to pravico uredila oziroma dopolnila za osumljence in obdolžence, je treba zagotoviti **pravico do tolmačenja in prevajanja** tudi za žrtve oziroma oškodovance (7. člen Direktive). V večji meri je to že zagotovljeno z 8. členom ZKP, kot je bil dopolnjen z ZKP-M;
- ureditev **pravice dostopa do brezplačnih splošnih (za vse žrtve) in specialističnih storitev** (za žrtve s posebnimi potrebami) **za pomoč in podporo žrtvam** (in v določenih primerih tudi njihovim družinskim članom) pred, med in ustrezen čas po kazenskem postopku. Navedeno sicer ni vsebina, ki bi jo lahko urejali v ZKP, ampak v okviru predpisov s področja socialnega in zdravstvenega varstva; bo pa treba v ZKP določiti dolžnost pristojnih organov v predkazenskem in kazenskem postopku, da žrtve seznanijo z možnostmi oziroma jih usmerijo k ustrezni pomoči, ki se lahko zagotavlja v okviru javnih služb ali pa ob sodelovanju nevladnih organizacij (8. člen Direktive);
- **v okviru storitev za podporo žrtvam** je treba zagotoviti vsaj nasvete, ki so relevantni za uveljavljanje pravic žrtev (vključno s shemami odškodnin za poškodbe zaradi kaznivih dejanj) in pripravo na udeležbo v sojenju; informacije o oziroma napotitev na specialistične storitve; čustveno in – če je na voljo – tudi psihološko podporo; nasvete o ostalih vprašanjih, ki izvirajo iz kaznivega dejanja; nasvete glede sekundarne in ponovne viktimizacije, ustrahovanja in maščevanja ter o tem, kako to preprečiti. Še posebno pozornost je treba nameniti **posebnim potrebam žrtev**, ki so utrpеле znatno škodo zaradi resnosti kaznivega dejanja, in v tem okviru zagotoviti varne nastanitve, če niso že zagotovljene z drugimi storitvami, ter usmerjeno podporo, pomoč in svetovanje žrtvam spolnega nasilja, nasilja na podlagi spola in družinskega nasilja (9. člen Direktive);
- določitev **pravice do zaslišanja in predlaganja dokazov**; pri zaslišanju otrok žrtev pa je treba upoštevati starost in zrelost otroka (10. člen Direktive). Navedeno področje je že ustrezno urejeno v 59. členu ZKP, glede otrok pa v 54. in 64. členu ter tretjem odstavku 236. člena in četrtem odstavku 240. člena ZKP;
- ureditev **pravice v primeru odločitve, da se pregon ne izvede** (11. člen Direktive), kar je v slovenskem sistemu rešeno s pravili o subsidiarnem pregonu – 60., 61. in 161. člen ZKP. Subsidiarni pregon je smiselno olajšati, hkrati pa pri težjih kaznivih dejanjih povečati vlogo oškodovanca pred zavrženjem ovadbe in na ta način preprečiti preuranjen zaključek postopka;
- določitev **zaščitnih ukrepov v okviru poravnalne pravičnosti**, ki naj se izvaja samo, če je v interesu žrtev, in če žrtve na podlagi celovitih informacij s takim postopkom soglaša (12. člen Direktive). V skladu z ZKP gre za postopka poravnavanja po 161.a členu ter odloženega pregona po 162. členu, ki se vedno izvajata s soglasjem osumljenca in oškodovanca;
- ureditev **pravice do pravne pomoči in povračila stroškov oškodovancu** (13. in 14. člen Direktive), kar je v ZKP (na primer 8. točka drugega odstavka 92. člena) in deloma

v Zakonu o brezplačni pravni pomoči (v nadaljevanju: ZBPP)⁸ že ustrezno urejeno. Prav tako je z določbami ZKP o premoženjskopravnem zahtevku oškodovanca ter pravili začasnega zavarovanja in odvzema premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem ali zaradi njega (podobno določa tudi 224. člen ZKP), že ustrezno rešeno vprašanje **pravice žrtve do vračila premoženja** (15. člen Direktive);

- glede ureditve **pravice do odločitve o odškodnini, naložene storilcu kaznivega dejanja**, Direktiva 2012/29/EU prepušča državam, da to uredijo v kazenskem postopku ali pa v kakšnem drugem sodnem postopku. V našem pravnem sistemu je vprašanje že ustrezno rešeno z določbami ZKP o premoženjskopravnem zahtevku, z ureditvijo v 132. in 164. do 189. členu Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju: OZ)⁹ ter glede odškodnin žrtvam nasilnih naklepnih kaznivih dejanj tudi v Zakonu o odškodnini žrtvam kaznivih dejanj (v nadaljevanju: ZOZKD)¹⁰;
- sprejem **ukrepov za zmanjšanje težav, ki nastanejo, če žrtev prebiva v državi članici, ki ni država članica, kjer je bilo storjeno kaznivo dejanje**, ki so predvsem: možnost, da žrtev poda izjavo takoj ob naznanitvi kaznivega dejanja; možnost zaslišanja žrtve v postopku s pomočjo videokonference; možnost naznanitve kaznivega dejanja v državi, kjer žrtev prebiva, in dolžnost pristojnih organov, da tako prijavo takoj posredujejo pristojnim organom države članice, kjer je bilo kaznivo dejanje storjeno, če sami ne bodo začeli pregona storilca kaznivega dejanja (17. člen Direktive). Področje je pretežno že ustrezno urejeno v 12. in 13. členu Kazenskega zakonika (v nadaljevanju: KZ-1)¹¹ glede veljavnosti KZ-1 za kazniva dejanja, storjena v tujini; v 10. poglavju Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (v nadaljevanju: ZSKZDČEU-1)¹² glede izvajanja pristojnosti v vzporednih kazenskih postopkih ter v 146. (naznanitev kaznivega dejanja) in 244.a členu (videokonferenca) ZKP; glede na to, da se z novelo ZKP-N predvideva tudi možnost zaslišanja priče (lahko tudi oškodovanca) v predkazenskem postopku pred državnim tožilcem oziroma policijo, je potrebno takšno zaslišanje prilagoditi zahtevam Direktive;
- zagotovitev ustreznih **ukrepov za zaščito žrtev in družinskih članov pred sekundarno in ponovno viktimizacijo ter maščevanjem in ustrahovanjem**, ki poleg preprečevanja psihološke škode vključujejo tudi fizično zaščito (18. člen Direktive). Področje je deloma že ustrezno urejeno med drugim v 141.a, 238., 140., 140.a, 242.a in 244.a členu ZKP ter v Zakonu o zaščiti prič (v nadaljevanju: ZZPrič)¹³. ZKP v 244.a členu z možnostjo zaslišanja oškodovanca preko videokonference (če zaradi upravičenih razlogov ni zaželeno ali možno, da bi oseba prišla k organu, ki opravlja zaslišanje) omogoča tudi **izogibanje stiku med žrtvijo ter storilcem**, razen če je tak stik (nujno) potreben zaradi pravil kazenskega postopka (19. člen Direktive). V zvezi s tem je pomembna tudi možnost, ki jo preiskovalnemu sodniku daje četrti odstavek 178. člena ZKP, v skladu s katero lahko in v določenih primerih mora odstraniti obdolženca z zaslišanja priče;
- ureditev **pravic do zaščite žrtev med kazenskimi preiskavami**, ki obsega zaslišanje žrtve brez nepotrebnih zamud po naznanitvi kaznivega dejanja, čim manjše število zaslišanj, prisotnost pravnega zastopnika in osebe po izbiri žrtve pri zaslišanju ter čim manjše število in obseg zdravstvenih pregledov žrtve, če so ti potrebni (20. člen

⁸ Uradni list RS, št. 48/01, 50/04 in 19/15.

⁹ Uradni list RS, št. 83/01 in 40/07.

¹⁰ Uradni list RS, št. 101/05 in 86/10.

¹¹ Uradni list RS, št. 50/12 – UPB in 54/15.

¹² Uradni list RS, št. 48/13 in 37/15.

¹³ Uradni list RS, št. 113/05, 61/06 in 110/07.

Direktive). V skladu z ZKP se kaznivo dejanje naznani pristojnemu državnemu tožilcu, če je naznanitev opravljena pri policiji, pa jo ta čimprej posreduje državnemu tožilcu (146. in 147. člen ZKP), državni tožilec in policija pa bosta v skladu z novelo ZKP-N lahko v predkazenskem postopku zaslišala pričo (torej tudi oškodovanca – 148.b člen ZKP), zaslišanja prič v postopku preiskave pa izvaja preiskovalni sodnik (234. člen ZKP). Za pričo se povabi oseba, za katero je verjetno, da bo lahko kaj povedala o kaznivem dejanju, storilcu in drugih pomembnih okoliščinah, iz česar izhaja tudi, da se iste priče ne vabi po nepotrebnem večkrat. Oškodovanec lahko v skladu z 59. členom ZKP v postopku preiskave in glavni obravnavi opozarja na dejstva in predlaga dokaze. V zvezi s prisotnostjo osebe, ki ji oškodovanec zaupa, pri zaslišanjih v predkazenskem in kazenskem postopku bo treba ustrezno dopolniti oziroma razširiti četrti odstavek 65. člena ZKP. Glede zdravstvenih pregledov (kot jih ureja Direktiva) je smiselno razmisliti o spremembi 264. člena ZKP.

- zagotovitev **pravice do varstva zasebnosti** (21. člen Direktive) je v ZKP že ustrezno urejena – gre predvsem za 188. in 295. člen; kršitev tajnosti postopka pred ali na glavni obravnavi pa je določena tudi kot kaznivo dejanje (287. člen KZ-1);
- ureditev, da se **žrtve pravočasno in individualno ocenijo, da bi ugotovili posebne potrebe po zaščiti**, pri čemer se upoštevajo osebne značilnosti žrtev ter vrsta, narava in okoliščine kaznivega dejanja. Posebno pozornost je treba nameniti **žrtvam s posebnimi potrebami** (žrtve, ki so utrpeli znatno škodo zaradi resnosti kaznivega dejanja; žrtve kaznivih dejanj zaradi predsodkov ali diskriminacije; žrtve, ki so zaradi odnosa s storilcem in odvisnosti od njega posebej ranljive; žrtve terorizma, organiziranega kriminala, trgovine z ljudmi, nasilja na podlagi spola, nasilja med bližnjimi, spolnega nasilja, izkoriščanja ali zločinov iz sovraštva ter žrtve, ki so invalidi); za otroke, ki so žrtve, pa se vedno šteje, da imajo posebne potrebe. Obseg individualne ocene se lahko prilagodi glede na resnost kaznivega dejanja ter stopnjo škode, izvede pa se v sodelovanju z žrtvijo in ob upoštevanju njenih želja (22. člen Direktive). Iz vseh v tem delu ocene stanja navedenih določb ZKP ter drugih, s tem področjem povezanih zakonov, izhaja, da pristojni organi na različnih stopnjah predkazenskega in kazenskega postopka ocenjujejo tudi stopnjo ogroženosti žrtev ter jim zagotavljajo ustrezno psihično in fizično zaščito ter pomoč ali pa jih usmerijo k ustreznim organom in organizacijam, ki jim pomoč lahko nudijo. Temu je treba dodati še ureditev po Zakonu o nalogah in pooblastilih policije (v nadaljevanju: ZNPPol),¹⁴ ki poudarja spoštovanje človekove osebnosti in dostojanstva ter drugih človekovih pravic in v tem okviru izpostavlja tudi posebno obzirnost pri ravnanju policistov z žrtvami. Na tej podlagi Policija žrtvam zagotavlja tudi pisne informacije o njihovih pravicah v postopku ter usmeritve k različnim oblikam pomoči. V zvezi z določeno kategorijo posebej občutljivih žrtev oziroma žrtev s posebnimi potrebami po Direktivi 2012/29/EU je treba izpostaviti še sistem, ki ga vzpostavlja Zakon o preprečevanju nasilja v družini (v nadaljevanju: ZPND)¹⁵. Ob tem je na mestu razmislek, da se dobre izkušnje z mrežo organov in organizacij ter nevladnih organizacij (drugi del ZPND), z vzpostavitvijo multidisciplinarnih timov (15. člen ZPND) ter regijskimi službami za koordinacijo in pomoč žrtvam nasilja v družini (16. člen ZPND) razširi še na druge kategorije žrtev s posebnimi potrebami, kot so opredeljene v Direktivi 2012/29/EU; v ZKP pa bi dodali dolžnost pristojnih organov v predkazenskem in kazenskem postopku, da žrtev seznanijo in po potrebi usmerijo k ustrezni obliki pomoči. Poleg tega bi bilo v ZKP smiselno formalizirati tudi individualno oceno, in sicer na način, ki bo pristojnim organom puščal zadosti svobode, da v praksi izberejo najboljši pristop;

¹⁴ Uradni list RS, št. 15/13 in 23/15 – popr.

¹⁵ Uradni list RS, št. 16/08.

- **pravice žrtev s posebnimi potrebami po zaščiti v kazenskem postopku** se v skladu s 23. členom Direktive 2012/29/EU zagotavljajo brez poseganja v pravice obrambe in v skladu s pravili sodne diskrecije ter se lahko odrečejo, če bi lahko škodovala žrtvi ali poteku postopka. V predkazenskem postopku mora biti dana možnost izvedbe zaslišanja žrtve v posebnem prostoru (kar ZKP že omogoča vsaj s pravili zaslišanja po videokonferenci v 244.a členu; smiselno pa je razmisliti tudi o takšni možnosti za primere zaslišanja v t.im. varnih sobah; torej o vzpostavitvi izrecne pravne podlage za zaslišanje v posebej prilagojenem prostoru oziroma za uporabo možnosti, ki je že sedaj na voljo sodiščem); možnost zaslišanja žrtve s strani usposobljenih strokovnjakov ali ob njihovi prisotnosti (kar je v četrtem odstavku 240. člena ZKP že omogočeno v zvezi z mladoletnimi oškodovanci, treba pa bo dodati še tako možnost za ostale žrtve s posebnimi potrebami); možnost, da vsa zaslišanja žrtve opravi ista oseba (kar se za žrtve s posebnimi potrebami lahko doseže po vzoru petega odstavka 331. člena ZKP, ki v zvezi z mladoletnimi žrtvami na glavni obravnavi omogoča branje zapisnika iz prejšnjega zaslišanja; hkrati pa bi bilo potrebno preučiti tudi možnost uveljavitve posebne pravne podlage za primer, če se priča v predkazenskem postopku zasliši pred državnim tožilcem oziroma policijo, torej o možnosti, ki se vzpostavlja s to novelo). Na glavni obravnavi je treba žrtvam s posebnimi potrebami med pričanjem zagotavljati ukrepe za izogibanje vidnemu stiku med žrtvami in storilci ter ukrepe, ki omogočajo, da je žrtev zaslišana, ne da bi bila prisotna na sodišču (kar že zagotavljata 240.a in 244.a člen ZKP, ki se v skladu s 331. členom ZKP smiselno uporabljata tudi za zaslišanje na glavni obravnavi); ukrepe za izogibanje nepotrebnemu zasliševanju v zvezi z zasebnim življenjem žrtve, ki ni povezano s kaznivim dejanjem (drugi odstavek 334. člena ZKP že določa, da predsednik senata prepove vprašanje ali odgovor na že postavljeno vprašanje, če ni v zvezi z zadevo) ter ukrepe, ki omogočajo, da glavna obravnava poteka brez prisotnosti javnosti (v skladu z 295. členom ZKP sme senat od začetka glavne obravnave v vsakem času po uradni dolžnosti ali na predlog strank izključiti javnost, med drugim tudi, če je to potrebno zaradi varstva osebnega ali družinskega življenja oškodovanca ali koristi mladoletnika);
- zagotovitev naslednjih **dodatnih ukrepov v primeru, če je oškodovanec mladoletnik** (24. člen Direktive): možnost snemanja zaslišanj mladoletnikov v predkazenskem postopku in postopku preiskave ter uporabe posnetkov kot dokazov v postopku (v skladu s 84. členom ZKP se lahko zvočno ali zvočno in slikovno snemajo vsa preiskovalna dejanja – pri čemer je potrebno snemanje zaslišanja mlajših mladoletnih oškodovancev določenih kaznivih dejanj urediti bolj zavezujoče) in možnost dodelitve zastopnika mladoletni žrtvi, če je staršem zaradi navzkrižja interesov to onemogočeno (problematika je že ustrezno urejena v 213. členu Zakona z zakonski zvezi in družinskih razmerjih; v nadaljevanju: ZZZDR¹⁶, v skladu s katerim se poseben skrbnik postavi mladoletniku, nad katerim izvršujejo starši roditeljske pravice, v primeru spora med njim in starši, za sklenitev posameznih pravnih opravil med njimi, ter v drugih primerih, če so njihove koristi v navzkrižju; deloma pa v zvezi z nekaterimi kaznivimi dejanji še v tretjem odstavku 65. člena ZKP – nabor teh kaznivih dejanj bi veljalo razširiti na druga kazniva dejanja podobne teže oziroma narave).

1. b) Prikriti preiskovalni ukrepi:

ZKP prikrite preiskovalne ukrepe, pogoje in postopek njihove odreditve ter izvedbe ureja v 149.a do 155.a in 156.a členih:

¹⁶ Uradni list SRS, št. 15/76 in 1/89, Uradni list RS, št. 64/01 in 16/04.

- tajno opazovanje v 149.a členu,
- pridobivanje prometnih podatkov v elektronskem komunikacijskem omrežju v 149.b členu,
- nadzor elektronskih komunikacij, kontrolo pisem in drugih pošilk ter računalniških sistemov bank in prisluškovanje ter snemanje pogovorov v 150. členu,
- prisluškovanje in opazovanje osebe v tujem stanovanju ali drugih prostorih,
- navidezni odkup v 155. členu,
- tajno delovanje v 155.a členu.

Ustavno sodišče Republike Slovenije je pred časom razveljavilo celotno XIII. poglavje Zakona o elektronskih komunikacijah.¹⁷ Med drugim je ocenilo, da omenjeni ukrep ni nujno potreben, ker zakonodajalec obdelave osebnih podatkov ni zamejil le na preiskovanje, odkrivanje in pregon hudih kaznivih dejanj (zlasti 20., 23. in 27. točka obrazložitve).¹⁸ Ker je zakonodajalec z določitvijo obvezne hrambe prometnih podatkov izrazil posegel v pravico do varstva osebnih podatkov, hkrati pa ni skrbno odmeril okoliščin, na podlagi katerih bi ta poseg zamejil le na tisto, kar je še nujno potrebno za doseg namena, je s tem nesorazmerno posegel v pravico do varstva osebnih podatkov iz prvega odstavka 38. člena Ustave¹⁹ (zlasti 27. točka obrazložitve). Upoštevajoč citirano odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije (zlasti opombo št. 33²⁰), je potrebno izoblikovati ožji katalog kaznivih dejanj, v primeru katerih bo takšen poseg dovoljen. Podobno stališče je moč zaslediti tudi v strokovni literaturi.²¹

ZKP v veljavnem 149.b členu predpisuje pogoje za pridobitev določenih, ozko omejenih podatkov o prometu v elektronskem komunikacijskem omrežju s prikritim preiskovalnim ukrepom. Širši nabor podatkov o obravnavanem prometu je določen v prvem odstavku – pridobitev podatkov o udeležencih, okoliščinah in dejstvih telekomunikacijskega prometa, kot so številka ali druga oblika identifikacije uporabnikov elektronskih komunikacijskih storitev, vrsta, datum, čas in trajanje klica oziroma druge elektronske komunikacijske storitve, količina prenesenih podatkov in kraj, s katerega je bila storitev opravljena. Glede na širši nabor podatkov je določeno, da take podatke operater sporoči pristojnemu organu na podlagi odredbe preiskovalnega sodnika, ki jo ta izda na predlog državnega tožilca, če so podani predpisani pogoji. Tretji odstavek 149.b člena ZKP pa določa, da mora operater policiji na njeno pisno zahtevo, tudi brez privolitve posameznika, na katerega se ti podatki nanašajo, sporočiti podatke o lastniku ali uporabniku določenega komunikacijskega sredstva za elektronski komunikacijski promet iz neobjavljenega imenika ter o času, v katerem je uporabnik tako sredstvo (na primer mobilni telefon) uporabljal oziroma ga še uporablja. Podatek o tem, ali je določeno telekomunikacijsko sredstvo sploh še v uporabi in o času uporabe, namreč daje podlago za odločitve o predlaganju morebitni nadaljnjih prikritih preiskovalnih ukrepov. Dovolitev pridobitve takega podatka predstavlja enako stopnjo poseganja v zasebnost, kot velja za podatke o lastniku. S tem je določena dolžnost operaterjev, da tovrstne podatke posredujejo tudi na

¹⁷ Št. U-I-65/13 z dne 3. 7. 2014; Uradni list RS, št. 54/2014.

¹⁸ Podobno tudi Sodišče Evropske unije v sodbi v združenih zadevah C-293/12 in C-594/12 z dne 8. 4. 2014 (zlasti točka 61, nato pa tudi točke 41, 42, 49, 51, 57, 58, 59 in 60 obrazložitve).

¹⁹ Ustava Republike Slovenije, Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03, 69/04, 68/06, 47/13; Ustava.

²⁰ Opomba št. 33 v odločbi Ustavnega sodišča Republike Slovenije, citirani supra, op. št. 23: »Primerjaj prvi odstavek 149.b člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo in 47/13 – v nadaljevanju ZKP) in drugi odstavek 150. člena ZKP, kjer je zakonodajalec določil katalog kaznivih dejanj, v zvezi s katerimi se lahko odredijo ukrepi iz prvega odstavka 150. člena ZKP.«

²¹ Gorkič Primož, Hramba in obdelovanje prometnih podatkov za namene kazenskega postopka po razveljavitvi ZEKom-1, Pravna praksa št. 33/14, GV Založba, Ljubljana, 2014, str. 6-10: : »Pri tem zlasti ni mogoče mimo opombe 33 v odločbi, ki primerja 149.b člen ZKP in 150. člen ZKP, pri katerem je zakonodajalec določil katalog kaznivih dejanj, katerih preiskovanje lahko poteka tudi s posegi v komunikacijsko zasebnost. Menim, da je mogoče prvi in drugi odstavek 149.b člen ZKP razlagati skladno z Ustavo in uporabljati brez - sicer zelo zaželeno in celo nujno intervencije zakonodajalca.«.

zahtevo policije, brez odredbe preiskovalnega sodnika, ker tovrstni podatki ne predstavljajo vsebine ali sporočil v smislu ustavno varovane tajnosti občil.

Določbe veljavnega 149.b člena ZKP so usklajene z Zakonom o elektronskih komunikacijah (v nadaljevanju: ZEKom-1)²² v delu, ki se nanaša na opredelitev »operaterja« in »elektronskega komunikacijskega prometa«; ne vsebujejo pa subjekta iz kasnejšega Zakona o elektronskem poslovanju na trgu (v nadaljevanju: ZEPT)²³, ki je vpeljal pojem »ponudnikov storitev (informacijske družbe)«, ki se po navadi zagotavljajo za plačilo, na daljavo, z elektronskimi sredstvi in na posamezno zahtevo prejemnika storitev. ZEPT v četrtem odstavku 8. člena določa, da morajo ponudniki storitev vsem pristojnim organom na njihovo zahtevo najkasneje v roku treh dni od prejema sporočiti podatke, na podlagi katerih je mogoče identificirati prejemnike njihove storitve (ime in priimek, naslov, firma, elektronski naslov). Navedene podatke morajo ponudniki storitev sporočiti zaradi odkrivanja in preprečevanja kaznivih dejanj na podlagi odredbe sodišča, brez odredbe sodišča pa, če tako določa področni zakon. Glede na to, da je ZKP zakon, ki predpisuje pogoje in postopke za pridobivanje podatkov za potrebe predkazenskih in kazenskih postopkov, ter glede na to, da 149.b člen ZKP že v veljavnem besedilu pokriva tiste »ponudnike storitev«, ki so hkrati tudi »operaterji«, ostalih pa ne, je prav, da se 149.b člen ZKP v tem delu ustrezno dopolni, da ne bo prihajalo do nejasnosti, zaznanih v praksi.

Glede presoje skladnosti ureditve pridobivanja podatkov po prvem in tretjem odstavku 149.b člena ZKP je pomembna tudi odločba Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. Up-540/11 z dne 13. 2. 2014, kjer je Ustavno sodišče Republike Slovenije izpostavilo, da je ob strogo varovani komunikacijski zasebnosti in z njo povezanih podatkov iz drugega odstavka 37. člena Ustave v zvezi s statičnim in dinamičnim IP-naslovom treba pri vprašanju, ali za njegovo pridobitev policija potrebuje odredbo sodišča ali ne, odgovoriti tudi na vprašanje upravičenosti pričakovane zasebnosti.

Izhajajoč iz že omenjene odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-65/13-19 z dne 3. 7. 2014 je ob upoštevanju načela sorazmernosti in posledične zahteve po niansiranem pristopu k posegom v človekove pravice in svoboščine, smiselno razmisliti o novi ureditvi režim pridobivanja prometnih in sorodnih podatkov za potrebe kazenskega postopka.

Odkrivanje in preiskovanje zahtevnih in hudih kaznivih dejanj ter hiter tehnološki razvoj sta razloga, zaradi katerih morajo imeti pristojni organi za odkrivanje in pregon storilcev kaznivih dejanj na voljo učinkovite preiskovalne ukrepe. Predvsem pri organiziranih kriminalnih združbah oziroma hudodelskih združbah pristojni organi v zadnjih letih zaznavajo, da gre za dogovarjanje in izvrševanje kaznivih dejanj v ozkem, homogenem in zaprtem krogu oseb, z natančno določenimi vlogami in visoko stopnjo previdnosti pri izvrševanju kriminalne dejavnosti. Svoje delovanje organizirajo tako, da posamezniki, ki izvršujejo kazniva dejanja v hudodelski združbi, uporabljajo le njim medsebojno znane telefonske aparate in številke ter v kratkih časovnih presledkih ob osebnem stiku menjajo tako aparate kot številke. Navedeno pomeni, da Policija s klasičnimi metodami preiskovanja po 148. členu ZKP ne more pridobiti telefonskih števil, s katerimi komunicirajo člani hudodelskih združb, in posledično tudi ne prestrezati teh komunikacij z uveljavljenimi prikritimi preiskovalnimi ukrepi po 150. členu ZKP.

Glede na navedeno in glede na dejstvo, da tehnične možnosti obstajajo, je treba tudi organom, ki takšna kazniva dejanja in storilce odkrivajo, preiskujejo in preganjajo, omogočiti uporabo tehničnih sredstev za ugotavljanje podatkov za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje za namen priprave ukrepa iz prvega odstavka 149.b,

²² Uradni list RS, št. 109/12, 110/13, 40/14 – ZIN-B in 54/14 – odločba US.

²³ Uradni list RS, št. 96/09 – UPB.

prvega odstavka 149.c člena oziroma ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena ZKP, oziroma za ugotavljanje lokacije komunikacijskega sredstva. Zato je v tem Predlogu ZKP-N z novima 150.a in 150.b členom ZKP predlagana pravna podlaga za odreditev in uporabo tako imenovanega IMSI-lovilca. Seveda je ob tem upoštevano načelo sorazmernosti na podlagi tako imenovanega strogega testa sorazmernosti, saj gre za poseg v ustavno varovane človekove pravice, za kar morajo obstajati pogoji nujnosti, primernosti in sorazmernosti v ožjem smislu.

1. c) Zaslišanje osumljenca in prič s strani državnega tožilca oziroma policije v predkazenskem postopku

Po eni strani je potrebno olajšati možnost zaslišanja osumljenca v predkazenskem postopku (s strani državnega tožilca oziroma policije), po drugi strani pa so nujne ustrezne varovalke, ki bodo preprečevale zlorabe. Podobno velja tudi za zaslišanje prič.

1. č) Kaznovalni nalog:

Postopek in pogoji za izdajo kaznovalnega naloga so določeni v XXV.a poglavju ZKP (445.a do 445.e člen). Postopek s kaznovalnim nalogom pomeni enega od dveh poenostavljenih postopkov, določenih v ZKP (poleg navedenega še postopek na podlagi sporazuma o priznanju krivde). V skladu z veljavno ureditvijo sme državni tožilec sodišču predlagati, da izda kaznovalni nalog, ne da bi opravilo glavno obravnavo, samo v primeru kaznivih dejanj iz pristojnosti okrajnega sodišča (kazniva dejanja s predpisano denarno kaznijo ali zaporom do treh let). Ob tem lahko predlaga izrek:

- denarne kazni, prepovedi vožnje motornega vozila, pogojne obsodbe z možnostjo določitve pogoja, da mora obdolženec v določenem roku vrniti premoženjsko korist ali povrniti škodo, ali sodnega opomina;
- odvzema predmetov in odvzema premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem.

V skladu s 163.a členom ZKP lahko državni tožilec pred odločitvijo, ali bo sodišču predlagal izrek sodbe o kaznovalnem nalogu, osumljenca in / ali oškodovanca povabi na državno tožilstvo, kjer osumljenca seznani z ovadbo, oškodovanca pa o njegovih pravicah.

Kaznovalni nalog je bil v slovenski pravni red uveden leta 2003 z novelo ZKP-E. Razlog je bila predvsem manjša družbena nevarnost velikega dela kaznivih dejanj iz pristojnosti okrajnih sodišč, pa tudi vse večja obremenjenost sodišč s težkimi in družbeno nevarnejšimi kazenskimi zadevami. Zaradi navedenih okoliščin so se tudi na nivoju mednarodnih dokumentov in posledično v primerjalno-pravni teoriji in praksi izoblikovale tako imenovane alternativne oblike kazenskega pregona oziroma reševanja kazenskih zadev²⁴.

Iz Poročila državnih tožilstev za leto 2015, ki je objavljeno na spletni strani Vrhovnega državnega tožilstva RS, izhaja, da so državna tožilstva v letu 2015 predlagala izdajo kaznovalnega naloga zoper 2731 oseb (kar je 22 manj kot v letu 2014). Sodišča so izdala 2619 kaznovalnih nalogov (kar je 177 več kot v letu 2014). Sodišča so torej predlaganim kaznovalnim nalogom sledila v 96 % primerih (v letu 2014 v 92 %).

Navedeni podatki kažejo, da je bil v preteklem letu kazenski postopek zoper skoraj 2619 oseb pravnomočno končan, ne da bi bilo treba opraviti glavno obravnavo, kar je pomemben prispevek k zmanjšanju obremenitev tako državnih tožilstev kakor tudi kazenskih sodišč.

²⁴ Poleg kaznovalnega naloga sta alternativni obliki še postopek poravnavanja iz 161.a člena ter postopek z odloženim pregonom iz 162. člena ZKP.

KZ-1 v 63. do 67. členu določa tudi možnost izreka pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom, katere pa po veljavnem besedilu 445.a člena ZKP državni tožilec ob predlogu za izdajo sodbe o kaznovalnem nalogu sodišču ne more predlagati. Ob navedeni sankciji sodišče lahko obdolžencu odredi enega ali več navodil iz 65. člena KZ-1 (zdravljenje, obiskovanje določene posvetovalnice, usposabljanje za poklic, poraba dohodkov v skladu s preživalskimi obveznostmi, prepoved navezovanja neposrednih ali posrednih stikov z eno ali več določenimi osebami, vključno z uporabo elektronskih komunikacijskih sredstev, prepoved druženja z nekaterimi osebami, prepoved približevanja, prepoved dostopa na posamezne kraje), zato je zaradi možnosti odpravljanja vzrokov kriminalnega ravnanja ustrezno, da je tudi izrek te sankcije mogoč v sodbi o kaznovalnem nalogu, saj je izrazito v korist obdolženca.

V praksi se pojavljajo tudi situacije, ko sodbe o kaznovalnem nalogu ni mogoče vročiti obdolžencu, ki se skriva, ne prijavi svojega bivališča ali se izogiba vročitvi. Sodišča v takih primerih ne morejo odrediti osebnih omejevalnih ukrepov, v skladu s pravili o vročanju pa sicer lahko večkrat poskusijo z vročitvijo po pravnih ali fizičnih osebah, ki opravljajo vročanje v kazenskem postopku, vendar tudi to vedno ne rešuje problema – zlasti z vidika zastojev v postopku. Poleg tega tudi veljavni tretji odstavek 120. člena ZKP določa, da sodbe o kaznovalnem nalogu ni dovoljeno vročiti tako, da se pritrdi na sodno desko. Zato je potrebno rešiti tudi takšne zastoje v postopku.

1. d) Izboljšave pravnih podlag za sodelovanje pristojnih organov in hitrejši tek postopkov:

V skladu z veljavno ureditvijo so odločitve o spremembi pravnomočne sodbe tudi brez obnove kazenskega postopka (peti odstavek 407. člena ZKP), spremembi varnostnih ukrepov (drugi odstavek 496. člena ZKP), preklicu pogojne obsodbe (prvi, tretji in četrti odstavek 506. člena ZKP), izbrisu obsodbe (peti odstavek 511. člena ZKP) in prenehanju varnostnih ukrepov (četrti odstavek 513. člena) prepuščene t.im. izvenobravnavnemu senatu (šesti odstavek 25. člena ZKP). Glede na naravo omenjenih odločitev in že obstoječo vlogo sodnika, ki je za to določen (z letnim razporedom dela pri okrožnem sodišču) pri nekaterih izmed omenjenih odločitev, je potrebna kadrovska racionalizacija dela sodišč, zlasti z vidika razmisleka o tem, ali je za sprejem omenjenih odločitev res potreben kolektivni organ.

V praksi se kaže potreba po bolj fleksibilno določeni stvarni pristojnosti specializiranega oddelka, ki opravlja preiskavo in sodi v zahtevnejših zadevah organiziranega in gospodarskega kriminala, terorizma, korupcijskih in drugih podobnih kaznivih dejanj, v katerih obtožni akt vloži državno tožilstvo, pristojno za pregon storilcev navedenih kaznivih dejanj.

Potrebno bi bilo olajšati dostop do podatkov iz kazenske evidence, ki so sedaj dostopni le preko Ministrstva za pravosodje.

V 146. členu ZKP je določena pravica vsakogar, da naznani kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, KZ-1 pa določa celo kaznivo dejanje opustitve ovadbe, da se pripravlja kaznivo dejanje (280. člen KZ-1) in kaznivo dejanje opustitve ovadbe kaznivega dejanja in storilca (281. člen KZ-1), oboje ob obstoju predpisanih pogojev v zvezi z višino predpisane kazni. Banke, hranilnice in druge gospodarske družbe pri svojem poslovanju pogosto ugotovijo obstoj razlogov za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, posledično skladno s 146. členom ZKP naznanijo kaznivo dejanje, hkrati pa ne morejo priložiti ustreznih podatkov, ker le-ti lahko pomenijo bančno zaupnost ali poslovno skrivnost.

Potrebno bi bilo tudi zmanjšati administriranje policije, kadar je pri njih podana ovadba za kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja na predlog, storilec pa je neznan.

Obstoječi sedmi odstavek 148. člen ZKP ureja možnost pritožbe pri pristojnem državnem tožilcu, in sicer za vsakega, zoper katerega je policija uporabila katerega izmed klasičnih policijskih ukrepov v predkazenskem postopku, kot je npr. zbiranje obvestil, preverjanje istovetnosti itd., ter tudi vabljenje oseb. Trenutna rešitev je podnormirana in v praksi ni zaživel, zato jo je smiselno dopolniti.

Pravila za pridobitev podatkov bank, hranilnic, plačilnih institucij oziroma družb za izdajo elektronskega denarja določa 156. člen ZKP. V prvem odstavku je določeno, katere podatke navedene institucije posredujejo za potrebe predkazenskega ali kazenskega postopka na podlagi odredbe preiskovalnega sodnika (gre za statične podatke – »*production order*«), pogoji za dinamično spremljanje finančnega poslovanja (»*monitoring order*«) so določeni v tretjem odstavku, peti odstavek 156. člena ZKP pa določa, katere podatke lahko policija od navedenih institucij pridobi brez odredbe preiskovalnega sodnika. Prvi odstavek 156. člena ZKP taksativno navaja podatke in dokumentacijo, ki so zaupni in za katere je potrebna odredba preiskovalnega sodnika) – gre za podatke o vlogah, depozitih, stanju in prometu na računih ali drugih poslih. Navedeno besedilo v praksi povzroča nejasnosti v razmerju do petega odstavka 156. člena ZKP, ki določa podatke glede katerih odredba preiskovalnega sodnika ni potrebna.

Potrebno bi bilo ustrezno razširiti pristojnost Posebnega oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, tako da se vključi tudi nadzor nad drugimi uradnimi osebami, ki imajo možnost uporabe prisilnih sredstev, primerljive policijskim in omogočiti obravnavo povezanih zadev s strani omenjenega oddelka, hkrati pa bi lahko omejili pristojnost omenjenega oddelka glede kaznivih dejanj, ki jih uradne osebe storijo v prostem času.

Smiselno je razmisliti o možnosti bolj aktivne vključitve članov specializiranih preiskovalnih skupin v izvedbo posameznih preiskovalnih dejanj.

Potrebno bi bilo sistemsko smiselno urediti obveščanje javnosti o poteku predkazenskega postopka.

Glede na dosedanje prakso bi morali podaljšati rok za izpolnitev poravnalnega sporazuma.

Smiselno bi bilo razmisliti o delni omejitvi možnosti uvedbe preiskave, in sicer z namenom racionalizacije kazenskega postopka.

Z novelo ZKP-K je bil ureditvi kazenskega postopka dodan institut predobravnavnega naroka in s tem usklajen predpisani rok, v katerem mora predsednika senata določiti glavno obravnavo – v dveh mesecih od končanja predobravnavnega naroka (286. člen ZKP). Hkrati pa z novelo ZKP-K v novem 285.a členu ZKP ni bil določen rok, v katerem mora predsednik senata po pravnomočnosti obtožnice razpisati oziroma določiti predobravnavni narok. Glede na že določene instruktivske roke v ZKP je prav, da se tudi za razpis predobravnavnega naroka določi primeren rok.

Prav tako bi bilo smiselno razmisliti o tem, ali je sedanja prekluzija navajanja novih dokazov in zahtev za izločitev predsednika senata in dokazov (285.a člen ZKP) učinkovita oziroma ali nesorazmerno otežuje delo obrambe.

Po veljavni ureditvi v sodni dvorani niso dovoljena slikovna snemanja, izjemoma pa se sme dovoliti tako snemanje na posamezni glavni obravnavi, o čemer odloča Predsednik Vrhovnega

sodišča Republike Slovenije (301. člen ZKP). Gre za odločanje v kratkih rokih, ki zahteva kar veliko angažmaja in poizvedovanja na sodišču, pri katerem teče postopek, poleg tega je prošnji za snemanje razmeroma veliko, zaradi česar se je pojavilo vprašanje, ali je primerno, da o teh prošnjah odloča predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

V praksi prihaja do težav, ker se strankam prepisi posnetkov glavnih obravnav izročajo šele na naslednji glavni obravnavi, kar jim onemogoča pripravo.

Iz prakse je nadalje razvidno, da bi bilo zavoljo varovanja javnega interesa koristno izboljšati izmenjavo informacij med »kvalificiranimi« ovaditelji, torej taksativno navedenimi državnimi organi in institucijami, ki izvršujejo nadzorno pristojnost nad določenim (pravnim) področjem in državnim tožilstvom.

Zakon o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju (v nadaljevanju: ZZVZZ)²⁵ je predvidel mehanizem, ki sodišču omogoča preverjanje upravičenosti izostanka iz zdravstvenih razlogov. S strani Zavoda za zdravstveno zavarovanje (ZZZZ) imenovani zdravnik tako na zahtevo sodišča poda pisno mnenje o upravičenosti izdaje zdravniškega potrdila – »opravičila« (sedma alineja prvega odstavka 81. člena ZZVZZ). V preteklosti je Varuh človekovih pravic že opozoril, da ZKP ne vsebuje jasnega sklicevanja na ureditev po ZZVZZ, kar je smiselno popraviti in hkrati čimbolj nedvoumno urediti možnost opravičevanja odsotnosti.

V praksi se kaže, da drugostopenjska sodišča premalokrat opravijo glavno obravnavo, čeprav so za to izpolnjeni zakonski pogoji. Glede na navedeno je smiselno bolj obvezujoče formulirati pogoje za opravo glavne obravnave na drugi stopnji.

Varuh človekovih pravic opozarja, da je potrebno zagotoviti človeško ravnanje z osebami, ki jim sodišče ustavi varnostni ukrep obveznega psihiatričnega zdravljenja in varstva v zdravstvenem zavodu ali obveznega psihiatričnega zdravljenja na prostosti (oziroma prekliče pogojno obsodbo z varstvenim nadzorstvom, pri kateri je odredilo ustrezno navodilo).

Veljavna ureditev podaljševanja začasnih zavarovanj zahtevka za odvzem premoženjske koristi (502.b člen ZKP) je posledica odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-296/02 z dne 20. 5. 2004. Zlasti z vidika dela državnih tožilcev je zaradi kratkosti veljavnih rokov prihajalo do prevelikega administriranja, brez da bi to dodatno povečalo pravno varnost obdolženca oziroma osebe, zoper katero je začasno zavarovanje odrejeno.

1. e) Ureditev posegov v zaupnost razmerja med odvetnikom in stranko:

ZKP ureja položaj odvetnika, ki ga sodišče povabi kot pričo (235. in 236. člen ZKP). V prvem primeru, kadar ima odvetnik tudi položaj zagovornika obdolženca, ZKP prepoveduje izpovedovanje o dejstvih, ki mu jih je kot zagovorniku zaupal obdolženec. V drugem primeru, kadar gre za varovanje podatkov o tretjih osebah, ima odvetnik položaj privilegirane priče in se ga lahko zasliši le, če se privilegium odpove.

Ustavno sodišče Republike Slovenije je pred kratkim presodilo o pobudi Odvetniške zbornice Slovenije (v nadaljevanju OZS) za oceno ustavnosti 214. do 224. člena ZKP in 8. člena Zakona o odvetništvu (št. U-I-115/14, Up-218/14 z dne 21. 1. 2016²⁶). V omenjeni zadevi so se odprla vprašanja glede tega, do katere mere lahko policija poseže v zaupnost razmerja med odvetnikom in stranko (v primeru, kadar odvetnik ni storilec kaznivega dejanja) ter tudi glede možnosti predstavnika OZS, da pri preiskavi odvetniške pisarne prepreči zaseg predmetov

²⁵ Uradni list RS, št. 72/06 – UPB3, 114/06 – ZUTPG, 91/07, 76/08, 62/10 – ZUPJS, 87/11, 40/12 – ZUJF, 21/13 – ZUTD-A, 91/13, 99/13 – ZUPJS-C, 99/13 – ZSVarPre-C, 111/13 – ZMEPIZ in 95/14 – ZUJF-C.

²⁶ Uradni list RS, št. 8/2016.

oziroma zaščiti pravice tretjih, posebej pri zasegu in preiskavi elektronske naprave. Ministrstvo za pravosodje je sicer prejelo predlog OZS za spremembo ZKP, ki je smiselno upoštevan v predlogu novele ZKP-N.²⁷

Ustavno sodišče Republike Slovenije je ugotovilo neustavnost obeh omenjenih zakonov z Ustavo. V obrazložitvi je zapisalo, da se odvetniška zasebnost, ki je varovana s 35., 36. in 37. členom Ustave, nanaša na dejstva, razmerja, stvari, prostore, podatke in komunikacije, ki imajo vsebinsko zvezo z opravljanjem odvetnikovega poklica. Prek nje se varujeta tako zasebnost odvetnika kot zasebnost njegovih strank, ki se povezuje v neločljivo kompleksno celoto, temelječo na medsebojnem zaupanju in pričakovanju zaupnosti, ki tvori jedro razmerja med odvetnikom in njegovo stranko. Zbir zaupnih informacij, povezanih z odvetniškim poklicem, ki sestavljajo odvetniško zasebnost, ni varovan le v odvetniških pisarnah, pač pa povsod, kjer odvetnik opravlja svojo dejavnost. Zato so vse take lokacije varovane v okviru prostorskega vidika odvetniške zasebnosti. Ne varuje se prostor kot tak, pač pa zasebnost v njem.

Odvetnikova pravica do zasebnosti ni varovana kot absolutna. Vendar morajo biti za dopustnost poseganja v odvetniško zasebnost poleg splošnih pogojev dopustnosti poseganja v človekove pravice izpolnjena še posebna jamstva, ki se nanašajo na prostorski in komunikacijski vidik zasebnosti, ki jih izrecno določa Ustava (drugi do četrty odstavek 36. člena in drugi odstavek 37. člena Ustave). Za dopustnost posegov se zahteva vnaprejšnja sodna odločba; tudi če gre za poseg v tisti del odvetniške zasebnosti, ki je varovan le s 35. členom Ustave, ker je ta poseg po naravi stvari tako hud in prepleten s posebnimi vidiki zasebnosti.

Poleg splošnih in posebnih ustavnih zahtev, ki veljajo za posege v zasebnost drugih oseb, je treba upoštevati še, da so odvetniki pri izvrševanju svojega poklica v posebnem ustavno varovanem položaju. Tako je zaradi varovanja človekovih pravic odvetnikovih strank. Ustavno sodišče Republike Slovenije je ocenilo, da mora zakonodajalec ustvariti ustrezno zakonsko podlago za posege v odvetniško zasebnost tako glede pogojev za odreditev posega v odvetniško zasebnost kot tudi za način izvajanja posega v vsakem posamičnem primeru. Zakonska podlaga mora ustrezati zahtevam posebnega varstva odvetniške zasebnosti.

Hišna preiskava pri odvetniku, zaseg listin in predmetov ter preiskava elektronskih naprav posegajo v odvetniško zasebnost. Učinkovito preprečevanje, odkrivanje in preganjanje kaznivih dejanj oziroma uvedba in potek kazenskega postopka so ustavno dopustni cilji za poseganje v človekove pravice in temeljne svoboščine, praviloma tudi v odvetniško zasebnost. Vendar pravica obdolženca do obrambe in privilegij zoper samoobtožbo preprečujeta, da bi se izdala sodna odredba za preiskovalno dejanje pri odvetniku, ki je zagovornik osebe, zoper katero se vodita predkazenski ali kazenski postopek, glede podatkov, ki so v zvezi z zaupnim razmerjem zagovornišтва med odvetnikom kot zagovornikom in obdolženo osebo.

Če obstaja ustavno dopusten cilj za poseg v odvetniško zasebnost, je poseg s preiskovalnimi dejanji dopusten, če je to nujno za uvedbo ali vodenje kazenskega postopka. Poseg v odvetniško zasebnost je nujen, če je že iz sodne odredbe, ki ga dovoljuje, razvidno, zakaj je do informacij oziroma podatkov, ki so v neposredni zvezi s prav točno določenim kazenskim postopkom, mogoče priti prav s preiskavo odvetniške pisarne in zakaj druga preiskovalna dejanja za njihovo pridobitev ne zadostujejo. Ustava poleg tega zahteva, da je z vidika nujnosti posega vsak poseg v odvetniško zasebnost po obsegu omejen na najmanjšo zadostno mero. To pomeni med drugim tudi to, da preiskovalci ne smejo imeti možnosti niti zgolj trenutnega dostopa do vseh podatkov v odvetniški pisarni in drugih enako varovanih prostorih oziroma na odvetnikovih strežnikih ali računalnikih, torej po naravi stvari tudi do podatkov, katerih zaseg ni nujen za izpolnitev namena preiskave ali celo že z vidika cilja ni dopusten. Zakonska ureditev, ki

²⁷ Št. 1005/204 z dne 8. 10. 2014.

široko in obsežno dostopanje preiskovalcev do podatkov omogoča, protiustavno posega v odvetniško zasebnost.

Veljavna zakonodaja omogoča, da je obseg vpogleda in zasega listin in (elektronskih) podatkov oziroma njihovih nosilcev, ki ju po lastni volji izvršijo preiskovalci, izredno širok in zajame tudi podatke in listine, ki niso navedeni v sodni odredbi za dovolitev preiskovalnega dejanja. Odvetnik in predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije sicer lahko izrazita nestrinjanje s tem, ne moreta pa doseči omejitve posega in tega, da bi se odločitev o njem prenesla na neodvisen in nepristranski organ. V odvetniški pisarni in drugih enako varovanih prostorih in na elektronski napravi odvetnika so koncentrirane zaupne informacije, glede katerih je po naravi stvari treba urediti poseben način njihovega preiskovanja, da se zadosti ustavni zahtevi po izkazani nujnosti posega v vsakem posameznem primeru. Zato mora po mnenju Ustavnega sodišča Republike Slovenije zakon natančneje urediti tudi samo izvedbo sicer ustrezno sodno odrejenega posega v odvetniško zasebnost.

Če je ustavno dopustni cilj mogoče doseči z ukrepom, ki je blažji od zakonsko predvidenega, zakonska ureditev ne dosega nujnosti posegov v odvetniško zasebnost. Za omejevanje poseganja v odvetniško zasebnost na ustavno dopustne in nujne primere prideta v poštev dva blažja ukrepa: navzočnost odvetnika in predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije pri preiskovalnih dejanjih pri odvetniku ter možnost odvetnika in predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije ugovarjati vpogledu v določene podatke oziroma njihovemu zasegu, pri čemer mora o dovoljenosti posega imeti zadnjo besedo sodnik, ki o tem nepristransko odloči. Ta sodnik je edini predstavnik državne oblasti, ki sme opraviti (sicer po naravi stvari v določeni meri neizbežen) vpogled v podatke, ki niso cilj odredbe za preiskovalno dejanje, ker je treba od njih podatke, ki so cilj odredbe, šele ločiti.

Ustavno sodišče Republike Slovenije je zapisalo, da že navzočnosti odvetnika in predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije zakonodaja ne ureja dosledno, končno odločanje o dopustnosti posegov v odvetniško zasebnost pa je praviloma prepuščeno policiji. Odvetnik in predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije tako ne moreta preprečiti posegov v odvetniško zasebnost, ki niso nujni ali so celo že glede na cilj nedopustni. To pa pomeni, da izpodbijana ureditev dopušča prekomerne posege v zasebnost, ki imajo nepopravljive posledice, splošna zakonska prepoved razkritja tajnosti drugih listin in predmetov pa je izvedbeno prazna, ker vzpostavlja le cilj, ne pa tudi procesne poti, s katero bi udeleženci postopka lahko ta cilj dosegli. Zato je v neskladju s 35. členom, prvim odstavkom 36. člena in prvim odstavkom 37. člena Ustave.

Odvetniku, ki ni obdolženec, in predstavniku Odvetniške zbornice Slovenije zakonska ureditev ne zagotavlja nobenih pravnih sredstev zoper odredbo o preiskovalnem dejanju. Zato po mnenju Ustavnega sodišča Republike Slovenije posega v človekovo pravico iz 25. člena Ustave. Kadar preiskovalni sodnik opravo preiskovalnega dejanja prepusti policiji, pa je to, da zakonska ureditev ne določa sodne kontrole njene odločitve, poseg že v pravico do sodnega varstva iz prvega odstavka 23. člena Ustave. Za ta poseg ni ustavno dopustnega cilja, zato je zakonodajalčeva opustitev v neskladju z navedenima členoma Ustave.

Pri vprašanju preiskave odvetniške pisarne je potrebno upoštevati tudi prejšnjo ustavnosodno prakso, zlasti zadevo št. Up-2530/06 z dne 15. 4. 2010²⁸, v kateri je Ustavno sodišče Republike Slovenije med drugim zapisalo, da je navzočnost predstavnika Odvetniške zbornice pri preiskavi odvetniške pisarne namenjena varstvu človekovih pravic tretjih oseb, ki v situaciji iz prvega odstavka 8. člena ZOdv utemeljeno pričakujejo, da bo zagotovljeno varstvo njihove zasebnosti. Njegov položaj se razlikuje od siceršnjega položaja solemnitetnih prič. Slednje pazijo, kako se preiskava opravlja, in dajejo morebitne ugovore na zapisnik (tretji odstavek 216.

²⁸ Uradni list RS, št. 42/10 in OdlUS XIX, 13.

člena ZKP). Predstavnik Odvetniške zbornice pa mora zagotoviti, da bo spoštovana tajnost listin in predmetov, ki niso predmet preiskave. Glede razmerja med odvetnikom in njegovimi strankami je Ustavno sodišče Republike Slovenije izpostavilo zaupno razmerje med zagovornikom in obdolžencem kot tudi med zagovornikom in njegovimi strankami. Ker je pri preiskavi odvetniške pisarne podana nevarnost, da bo policija pridobila listine in predmete, ki niso v zvezi s kaznivim dejanjem, ki je predmet preiskave, mora pravni red zagotavljati varstvo pravic iz 35. člena, prvega odstavka 37. člena in prvega odstavka 38. člena Ustave. Zato ne gre za varstvo interesov odvetnika (oziroma za njegov privilegij), temveč za njegovo dolžnost varovanja poklicne tajnosti in za varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin njegovih strank.²⁹ V pritrdilnem ločenem mnenju je Jadranka Sovdat (mnenju se je pridružila tudi sodnica mag. Marija Krisper Kramberger) med drugim izpostavila, da preiskovalni sodnik ne bi smel prepustiti izvedbe hišne preiskave odvetniške pisarne policiji, in spornost stališča, da ima predstavnik OZS le vlogo priče, ki ima pravico biti navzoča in dajati na zapisnik ugovore, pripombe in predloge "kot vsi, ki imajo pravico ali morajo biti navzoči pri izvedbi hišne preiskave zaradi varstva svojih ali pravic drugih oseb v skladu z določbami členov 216/7 in 79-82 ZKP". Po njeni oceni je potrebno pri preiskavi odvetniške pisarne odgovoriti na tri ključna vprašanja:

- »1. Kdo v odvetnikovi pisarni poišče prav tiste spise, ki so glede na sodno odredbo lahko predmet preiskave, in iz njih izloči listine, ki jih je treba vpogledati?
2. Kdo oceni, ali je dopustno zaseči prav vse izločene listine?
3. Kdo lahko ugovarja zasegu listin in, če ugovarja, kdo o tem odloči ter kdaj in kaj se do te odločitve zgodi z zaseženimi listinami?«³⁰

Poleg omenjene odločbe je smiselno upoštevati vsaj še odločbo št. U-II-09 z dne 5. 5. 2009,³¹ v kateri je Ustavno sodišče Republike Slovenije med drugim pojasnilo funkcionalno neodvisnost odvetništva, ki se nanaša predvsem na neodvisnost odvetnika pri njegovem odvetniškem delu, torej pri pravnem svetovanju, zastopanju in zagovarjanju strank pred sodišči in drugimi državnimi organi, pri sestavljanju listin ter pri zastopanju strank v njihovih pravnih razmerjih. Gre za ustavno zahtevo, ki je določena v korist ustavne vloge odvetništva in zato v korist njihovih strank. Neodvisnost odvetnika tako pomeni, da je treba zagotavljati, da lahko odvetniki svojo službo v konkretnih primerih opravljajo brez kakršnihkoli neposrednih zunanjih vplivov, pritiskov, groženj, motenj ali neprimernih spodbud. Dolžnost varovanja tajnosti tega, kar mu je zaupala stranka, pa ne vzpostavlja le obveznosti odvetnika, da to tajnost varuje, temveč vzpostavlja tudi obveznost drugih, na prvem mestu države, da vanjo ne posegajo. Zato odvetnikovo neodvisnost zaokrožujejo nekatere določbe zakonov, ki urejajo sodne postopke. Med take določbe je vsekakor treba šteti tiste, ki odvetnikom omogočajo, da v postopkih odločajo pričevanje o dejstvih, ki so jim jih zaupale stranke. Neodvisnost odvetnika kot posameznika je pogoj za uveljavljanje ustavne vloge odvetništva. Neodvisnost pa v določeni meri velja tudi za OZS, čeprav je njena neodvisnost instrumentalna oziroma njena neodvisnost služi zagotavljanju neodvisnosti posameznih odvetnikov. Tako npr. mora biti predstavnik OZS navzoč pri preiskavi odvetniške pisarne.

Tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) iz Strasbourga se je v preteklosti že opredelilo glede vprašanj, ki zadevajo varstvo zaupnosti razmerij med odvetniki in strankami ter preiskavo odvetniške pisarne oziroma zaseg in preiskavo odvetnikove elektronske naprave. Tu so le na kratko povzeta nekatera bistvena stališča:

²⁹ Ibidem, tč. 7.

³⁰ Ibidem, tč. 4. in 6. pritrdilnega ločenega mnenja.

³¹ Uradni list RS, št. 35/2009 in OdlUS XVIII, 20.

- 8. člen Konvencije Sveta Evrope o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin³² zagotavlja zaupnost poklicnega razmerja med odvetnikom in njegovo stranko; varovani so vsi podatki, ki si jih odvetnik in njegova stranka kakorkoli izmenjata;
- v okviru 8. člena EKČP je raven varstva zaupnosti razmerja med odvetnikom in njegovo stranko višja, kadar sega na področje zastopanja v sodnih postopkih; ESČP je v tem kontekstu zapisalo, da zagotavlja 8. člen EKČP "močnejše varstvo razmerju med odvetniki in njihovimi strankami", tako raven varstva pa narekuje posebna vloga odvetništva v demokratični družbi - odvetniki strank ne morejo učinkovito zastopati, če ni zagotovljena zaupnost tega razmerja; zaupnost razmerja zato posredno, a neizogibno vpliva na zagotavljanje pravice do poštenega sojenja, vključujoč privilegij zoper samoobtožbo;³³
- varstvo zaupnosti razmerja med odvetnikom in stranko torej ni absolutno varovano, posegi pa so dovoljeni le, če zadostijo pogojem iz 2. odst. 8. člena EKČP.
- ESČP pri presoji francoske ureditve dolžnosti posredovanja podatkov ni ugotovilo kršitve 8. člena EKČP, pri čemer so bile odločilne sledeče okoliščine:
 - prvič, odvetniki so zavezani posredovati le podatke, za katere zvedo, kadar svoje stranke zastopajo v finančnih ali drugih premoženjskih razmerjih, in ne, kadar gre za podatke, za katere zvedo v okviru zastopanja pred bodočimi, tekočimi ali preteklimi sodnimi postopki;
 - in drugič, odvetniki podatkov niso dolžni posredovati neposredno državnemu organu, pač pa posredno, preko predstavnika odvetniške zbornice; udeležba predstavnika odvetniške zbornice je torej tisto procesno jamstvo, ki zagotavlja dodatno varstvo tudi pri dolžnosti posredovati zaupne podatke.³⁴

Druge pomembnejša stališča:

- ESČP je poudarilo, da je varstvo zaupnosti razmerja med odvetnikom in stranko ključnega pomena za varstvo privilegija zoper samoobtožbo odvetnikove stranke. Med drugim je ugotovilo kršitev tudi ob okoliščini, da je bila preiskava odvetniške pisarne izvršena izključno zaradi težav, ki so jih pristojni organi imeli pri opravljanju davčnega pregleda in preiskovanja sumov, da je odvetnikova stranka vpletena v goljufijo;³⁵
- ESČP ne razlikuje med preiskavo odvetnikovega stanovanja in preiskavo njegove pisarne; odločilno je, ali poseduje predmete, spise ali podatke v kakršnikoli obliki, ki mu jih je posredovala oziroma zaupala njegova stranka;³⁶
- Pritožnica odvetnica v konkretni zadevi ni bila osumljenka; njeno pisarno je policija preiskala, ko je preiskovala sume kaznivih dejanj njene stranke. ESČP je ugotovilo kršitev 8. člena EKČP, upoštevajoč popolno odsotnost mehanizmov, ki bi omejevali policijo pri odločanju in izvrševanju preiskave odvetniške pisarne. Preiskava odvetniške pisarne se sme opraviti le ob predhodni sodni odredbi ali ob *ex post factum* sodni kontroli, neposredno po opravljeni preiskavi;³⁷
- ESČP je ugotovilo kršitev 8. člena EKČP kljub temu, da je bila preiskava odvetniške pisarne opravljena na podlagi sodne odredbe. Slednja je vsebovala le splošno klavzulo in ni določeneje opredeljevala iskanih predmetov oziroma listin (odredba je dovoljevala preiskavo in zaseg "vseh predmetov, listin in drugih stvari, ki bi lahko prispevale k ugotovitvi resnice o očitanih dejanjih ali katerih uporaba bi lahko ovirala preiskovanje, zlasti listino datirano z dne 23. 7. 1998 z rokopisnim sporočilom vodjem oddelka");³⁸
- procesne varovalke med preiskavo (navzočnost preiskovalnega sodnika, predstavnika državnega tožilstva in predstavnika odvetniške zbornice). Slednji mora imeti aktivno vlogo tako,

³² Uradni list RS, št. 33/94, MP št. 7/94; Uradni list RS, št. 78/06, 8/10, 1/15 (EKČP).

³³ *Michaud v. Francija* (št. 12323/11 z dne 6.12.2012, paragrafa 117 in 118.)

³⁴ *Ibidem*.

³⁵ *Andre idr. v. Francija*, št. 18603/03 z dne 25. 7. 2008, para. 47.

³⁶ *Kolesnichenko v. Rusija*, št. 19856/04 z dne 9. 4. 2009, para. 33.

³⁷ *Heino v. Finska*, št. 56720/09 z dne 15. 2. 2011, para. 44. in 45.

³⁸ *Roemen in Schmit v. Luxemburg*, št. 51772/99 z dne 25. 2. 2003.

da se ima pravico izjavljati o sami preiskavi in zasegu, njegove izjave pa so zabeležene na zapisnik o preiskavi in obravnavane;³⁹ V zadevi *Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH v. Avstrija*⁴⁰ je tako ESČP obravnavalo ravnanje avstrijskih policistov, ki so na ugovor navzočega predstavnika zbornice zapečatili zasežene dokumente in s tem preprečili prekomerno seznanitev z zaupnimi podatki. Predmet nadzora predstavnika odvetniške zbornice mora biti celotna preiskava, torej ravnanje policistov pri preiskavi prostora, vključno z morebitnim zasegom in zavarovanjem elektronskih naprav ter podatkov na njih. ESČP je večkrat poudarilo tudi, da zgolj nadzor s strani oseb, ki ne zmorejo opredeliti, katero gradivo sodi v varovano sfero, ne zadošča (*Kolesnichenko v. Rusija* in *Golovan v. Ukrajina*). Ocena, ali gre za zaupne podatke, je strokovne narave, zato mora biti oseba, ki izvaja nadzor, ustrezno strokovno usposobljena;

- morebitno odsotnost mehanizmov, ki bi zagotavljali varstvo zaupnosti razmerja med samo preiskavo in zasegom, lahko nadomesti naknadni sodni nadzor in selekcija gradiva (*Kolesnichenko v. Rusija*; *Robathin v. Avstrija*⁴¹);

- V zadevi *Robathin v. Avstrija* je ESČP ugotovilo, da so avstrijski organi kršili 8. člen EKČP, ker so opravili zavarovanje elektronske naprave in preiskavo podatkov na podlagi preveč splošne odredbe,⁴² pa ob tem ni bila zagotovljena učinkovita naknadna sodna kontrola, ki bi omogočila selekcijo podatkov, ki naj se preiščejo. Avstrijska policija je sicer sledila predlogu navzočega predstavnika odvetniške zbornice, naj ločeno, na kraju samem, zavaruje podatke o osebah, na katere se sklicuje odredba, in jih je tudi zapečatila. Vendar pa so bili zavarovani vsi podatki - in kasneje, kljub nasprotovanju obdolženca, tudi vsi podatki preiskani (para. 13). Avstrijsko sodišče se - niti ob naknadnem sodnem nadzoru - ni določno opredelilo, katere nosilce podatkov (diske) naj se preišče in zakaj je njihova preiskava nujna (para. 51);

- v zadevi *Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH v. Avstrija* je ESČP opozorilo na pomembnost sprotnega nadzora predstavnika odvetniške zbornice in sprotnega (v realnem času) protokoliranja zavarovanja elektronskih podatkov (para. 63) ter seznanitve predstavnika odvetniške zbornice o izsledkih preiskave;

- v zadevi *Schonenberger in Durmaz v. Švica*⁴³ je ESČP ugotovilo kršitev 8. člena EKČP zaradi prestrežanja pisma, ki ga zagovornik pošilja svoji stranki. ESČP je ob tem ugotovilo, da zagovornikov nasvet obdolžencu (naj se ne zagovarja) ni take narave, ki kazal na udeležbo zagovornika pri kaznivem dejanju ali ki bi predstavljal grožnjo za potek kazenskega postopka;

- v zadevi *Kopp v. Švica*⁴⁴ je ESČP postavilo tudi temeljna izhodišča odločanja in izvrševanja posegov v komunikacijsko zasebnost odvetnika. Izhodišče presoje v omenjeni zadevi je spoznanje, da mora bi vzpostavljena jasna pravna podlaga, ki dopušča posege v komunikacijsko zasebnost odvetnika, kakor tudi mehanizem, ki omogoča varstvo zaupnosti razmerij med odvetnikom in njegovimi strankami. EKČP ne izključuje ureditve, ki dopušča prestrežanje komunikacij odvetnika. Vendar pa mora biti vzpostavljen neodvisen - sodni - mehanizem, ki jasno določa, katere vsebine so lahko predmet nadzora komunikacije in katere ne, ker bi sicer nedopustno posegli v zaupna razmerja;

- v zadevi *Aalmoes idr. v. Nizozemska*⁴⁵ je ESČP kot skladno z zahtevami 8. člena EKČP ocenilo nizozemsko ureditev varstva zaupnih razmerij pri prestrežanju komunikacij. Po tej ureditvi sprejme odločitev o tem, kako ravnati z zaupnimi podatki, pridobljenimi pri prikritih

³⁹ *Andre idr. v. Francija*, para. 43; *Xavier Da Silva v. Francija*, št. 43757/05 z dne 21.1.2010; *Golovan v. Ukrajina*, št. 41716/06 z dne 5.7.2012, para. 62 in nasl.

⁴⁰ Št. 74336/01 z dne 16. 10. 2007, para. 62. in 63.

⁴¹ Št. 30457/06 z dne 3. 7. 2012.

⁴² Odredba se je glasila na (po sodbi ESČP): "Dokumente, osebne računalnike in diske, hranilne knjižice, bančne dokumente, listine o darilih in oporokah v korist dr. Heinza Robathina in katerekoli druge doseje v zvezi z R. [osebno ime ene osebe] in G. [osebno ime druge osebe]."

⁴³ Št. 11368/85 z dne 20. 6. 1988.

⁴⁴ Št. 023224/94 z dne 25. 3. 1998.

⁴⁵ Št. 16269/02 z dne 25. 11. 2004.

posegih v svobodo komuniciranja, preiskovalni sodnik na predlog državnega tožilca, ki ju o pridobljenih zaupnih podatki obvesti neposredni izvajalec ukrepa;

- v zadevi *Sérvulo & Asociados de Advogados, RI v. Portugalska*⁴⁶ je ESČP potrdilo primernost preiskave odvetniške pisarne z vidika 8. člena EKČP. V konkretnem primeru je po mnenju pritožnikov sodna odredba vsebovala preveč splošne ključne besede za iskanje po elektronski bazi, vendar je ESČP upoštevalo tudi druge varovalke (preiskovalni sodnik, ki je nadziral preiskavo državnega tožilca, je izločil nepotrebne dokumente; preiskava se je vodila proti odvetniku kot obdolžencu; med preiskavo sta bila prisotna pritožnik in predstavnik odvetniške zbornice ipd.).

- 8. člen EKČP ne prepoveduje zasegov, preiskav prostorov ali preiskav elektronskih naprav, kadar je odvetnik, tudi če je zagovornik, osumljen kaznivega dejanja (*Kolesnichenko v. Rusija*).

1. f) Odločanje o priporu:

Veljavna ureditev ni jasna, ko gre za odločanje o pritožbi zoper sklep o odreditvi pripora, ki ga je izdalo Vrhovno sodišče Republike Slovenije pri odločanju o pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje (v zvezi s tem je odprta tudi ustavna presoja).

1. g) Izvrševanje pripora:

Upoštevajoč priporočila Varuha človekovih pravic oziroma Evropskega odbora za preprečevanje mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja (CPT) je smiselno razmisliti o spremembi disciplinskega kaznovanja pripornika za disciplinski prestop (tako z vidika obveznosti predhodnega zaslišanja pripornika kot tudi glede predvidene disciplinske kazni). Nadalje je potrebno uvesti tudi izrecno pravno podlago za bolj humano ureditev pripora, kadar gre za mati dojenčka oziroma majhnega otroka ter zagotoviti pravno sredstvo v primeru prepovedi obiska pripornika. Nenazadnje pa je potrebno zaradi spoštovanja človeškega dostojanstva kot ustavno-pravne vrednote zagotoviti zakonsko možnost premestitve pripornika iz razloga prezasedenosti prostorov.

1. h) dostop do spisa v predkazenskem postopku:

Pod omejenimi pogoji in ob upoštevanju ustreznih varovalk bi lahko določili izrecno pravno podlago za vpogled oziroma kopiranje ipd. policijskega spisa v predkazenskem postopku s strani osumljenca in zagovornika. Osredotočenost suma zoper določeno osebo, ki zato postane osumljenec, je že v predkazenskem postopku tisti temelj, ki daje zaradi privilegija zoper samoobtožbo osumljencu možnost učinkovitega zagovora pred policijo in poštenega postopka, državi pa dolžnost, da mu zagotovi vpogled v spis.

1. i) Izključitev javnosti glavne obravnave:

Upoštevajoč priporočila Varuha človekovih pravic kot tudi Vrhovnega državnega tožilstva bi bilo smiselno preučiti možnost bolj jasne zaščite interesa prič.

1. j) Varovanje novinarjevega vira oziroma identitete avtorja:

Že Zakon o medijih (v nadaljevanju: ZMed)⁴⁷ napotuje na kazensko zakonodajo, ko gre za ureditev tega, kdaj urednik, novinar ali avtor prispevka niso dolžni razkriti vira informacij (drugi odstavek 21. člena ZMed). Vendar kljub temu do sedaj to vprašanje ni bilo urejeno v kazensko

⁴⁶ Št. 27013/10 z dne 3. 9. 2015.

⁴⁷ Zakon o medijih, Uradni list št. 110/06 – UPB, 36/08 – ZPOmK-1, 77/10 – ZSFCJA, 90/10 – odločba US, 87/11 – ZAvMS, 47/12 in 47/15 - ZZSDT.

procesni zakonodaji. Upošteevajoč tudi primerjalno-pravno ureditev, je smiselno zagotoviti, da se v jasno določenih primerih omogoči varovanje vira.

1. k) Pravice pri hišni oziroma osebni preiskavi:

Sledeč izkušnjam iz prakse, je potrebno zagotoviti varstvo pravic imetnika stanovanja oziroma prostorov pri hišni preiskavi, kadar sta imetnik ali njegov zastopnik nedosegljiva. Poleg tega je potrebno razmisliti o tem, kdo lahko zahteva sodno odredbo za hišno ali osebno preiskavo.

1. l) Pritožba zoper sodbo sodišča druge stopnje:

Pritožba zoper sodbo sodišča druge stopnje je v veljavnem ZKP dokaj omejena, kar je logično, saj gre za odločanje na drugi stopnji, stranke pa imajo na voljo tudi izredna pravna sredstva. Vendar pa je potrebno pri ureditvi tega vprašanja izrecno upoštevati še možnost, da je drugostopenjsko sodišče opravilo glavno obravnavo (in urediti pritožbo v takšnem primeru) ter upoštevati še pravice tretjih oseb, ki niso v stranke v postopku.

1. m) Ločena mnenja vrhovnih sodnikov:

Vrhovnim sodnikom bi zavaljo večje transparentnosti in javnosti odločanja kot tudi posledično zaradi krepitev zaupanja v pravno državo, v omejenem obsegu lahko dali možnost dajanja ločenih mnenj, brez da bi s tem okrnili cilje, ki jih sicer zasleduje Vrhovno sodišče, torej enotnost sodne prakse in njen razvoj.

1. n) Kaznovanje z denarno kaznijo zaradi žaljive izjave

Upošteevajoč sodbi ESČP *Pečnik proti Sloveniji* (št. 44901/05 z dne 27. 9. 2012) in *Kyprianou v. Ciper* (št. 73797/01 z dne 15. 12. 2005) ter dejstvo, da je trenutno glede 78. člena ZKP odprta ustavnosodna presoja (št. U-I-51/16) je smiselno razmisliti o takšni ureditvi kaznovanja z denarno kaznijo, po kateri sodnik, zoper katerega bo podana žalitev, o njej ne bo mogel odločati. Upošteevajoč odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-145/03 z dne 23. 6. 2005 (Uradni list RS, št. 69/2005 in OdlUS XIV, 62) je smiselno razmisliti o sorazmernosti pretvorbe denarne kazni v dneve zapor.

1. o) Postopek za izročitev obdolžencev in obsojencev in prenos izvršitve kazni:

Mednarodno sodelovanje v kazenskih zadevah, ki vključuje tudi postopek za izročitev obdolžencev in obsojencev ter postopek prenosa izvršitve kazni, je v veljavnem pravnem redu Republike Slovenije urejeno v XXX. in XXXI. poglavju ZKP, ki urejata postopke v zvezi z mednarodno pravno pomočjo v kazenskih zadevah ter izročitvami obdolžencev in obsojencev. Poglavji se uporabljata subsidiarno, saj 514. in 521. člen ZKP določata, da se mednarodna pravna pomoč daje, izročitev pa zahteva in opravlja po določbah Zakona o kazenskem postopku le, če ni z mednarodno pogodbo določeno drugače. Glede na to, da se za sodelovanje s pristojnimi organi držav članic EU uporablja Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije⁴⁸, se navedene določbe v predstavljenem obsegu uporabljajo za sodelovanje s pristojnimi organi tretjih držav. Republika Slovenija ima sklenjenih več dvostranskih pogodb o mednarodni pravni pomoči v kazenskih zadevah in o izročitvah, hkrati pa je tudi pogodbenica večine najpomembnejših večstranskih konvencij Sveta Evrope s tega področja in konvencij Organizacije Združenih narodov, ki ob urejanju posameznih področij kazenskega prava vsebujejo tudi določbe o mednarodni pravni pomoči v kazenskih zadevah in izročitvah.

1. p) Redakcijski popravki:

⁴⁸ Uradni list RS, št. 48/13, 37/15; ZSKZDČEU-1.

V 1. točki prvega odstavka 25. člena ZKP je določena stvarna pristojnost okrožnega sodišča pri kaznivih dejanjih zoper čast in dobro ime (Razžalitvi, Obrekovanju, Žaljivi obdolžitvi, Opravljanju in Očitaniu kaznivega dejanja z namenom zaničevanja – 158. do 162. člen KZ-1), ki so storjena s tiskom, po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja. Zavaljo jasnosti in določnosti je smiselno razširiti omenjeni nabor.

Sedmi odstavek 25. člena ZKP določa sestavo senata vrhovnega sodišča za odločanje o pritožbi zoper sklep sodišča druge stopnje glede pripora. Ob tem v oklepaju navaja situacijo iz 394. člena ZKP, ko sodišče druge stopnje o priporu odloči ob spremembi sodbe sodišča prve stopnje, izpušča pa primer iz 392. člena ZKP, ko sodišče druge stopnje odloči o priporu ob razveljavitvi sodbe sodišča prve stopnje.

Zaradi zahtev Direktive 2012/29/EU se spreminja 8. člen ZKP, kar zahteva druge redakcijske popravke.

V 3. točki drugega odstavka 39. člena ZKP je napačno sklicevanje na 450.c člen ZKP.

83. člen ZKP ureja izločanje dokazov in se v četrtem odstavku sklicuje na 4.a točko 39. člena ZKP, ki je v zakonu ni več. Navedeni člen je bil namreč z eno prejšnjih novel ZKP preoblikovan v dva odstavka tako, da je vsebina prejšnje 4.a točke 39. člena prenesena v 2. točko drugega odstavka istega člena.

Potrebno je slovnično popraviti 143.c člen.

Definicija zunajzakonske skupnosti bi morala biti usklajena z ZZZDR (deveta alineja 144. člena ZKP).

Zavaljo jasnosti bi bilo smiselno redakcijsko popraviti drugi in deseti odstavek 148. člena ZKP.

Prepoved približevanja določeni osebi bi morala nedvoumno vključevati prepoved kakršnih koli stikov z osebo, vključno z elektronskimi komunikacijskimi sredstvi, hkrati pa bi bilo potrebno jasno urediti nadzorovanje ukrepa in ravnanje ob ugotovljeni kršitvi.

158.a člena ZKP bi bilo smiselno uskladiti z novejšim izrazoslovjem oziroma ureditvijo Zakona o državnem tožilstvu⁴⁹ (199. člen).

ZKP v 162. členu določa pravila, na podlagi katerih sme državni tožilec v soglasju z oškodovancem odložiti kazenski pregon za kaznivo dejanje s predpisano denarno kaznijo ali zaporom do treh let in za v drugem odstavku istega člena določena kataloška kazniva dejanja. V postopku odloženega pregona se mora osumljenec ravnati po navodilih državnega tožilca in izpolniti določene naloge. Ena od takih nalog je določena v 2. točki prvega odstavka 162. člena ZKP (plačilo določenega prispevka v korist javne ustanove ali v dobrodelne namene ali v sklad za povračilo škode žrtvam kaznivih dejanj), vendar pa uporabljeni pojem »dobrodelnih namenov« ni podrobneje opredeljen in lahko v praksi povzroča težave. Splošno navodilo (generalnega državnega tožilca) za enotno uporabo določb 162. člena ZKP o odložitvi kazenskega pregona navedeni pojem sicer konkretizira s »plačilom v korist humanitarnih organizacij«, kar je po mnenju nevladnih organizacij preozko.

⁴⁹ Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1 in 19/15; ZDT-1).

Z dopolnitvijo prepovedi približevanja določeni osebi bo nedvoumno vključena prepoved kakršnih koli stikov z osebo, vključno z elektronskimi komunikacijskimi sredstvi, kar zahteva določene redakcijske popravke.

Spreminja se disciplinsko kaznovanje pripornikov, posledično pa redakcijsko tudi druga določba.

Potrebno je zmanjšati nabor osebnih podatkov, ki se pridobi ob zaslišanju obdolženca (zgolj na tiste, ki so res potrebni - 227. člen ZKP).

Ogled bi bilo smiselno definirati bolj izčrpno.

Glede na izkušnje iz prakse bi bilo potrebno bolj zavezujoče zapisati dolžnost sodišča, da obvešča zavod o napotitvi obdolženca na daljše opazovanje, kadar mu je hkrati odredilo pripor.

V KZ-1 in ZKP bi bilo treba poenotiti rabo pojma "način izvršitve kazni zapor", tako da bi obsegala vikend zapor, hišni zapor, delo v korist skupnosti in še režim prestajanja (vrsta oddelka).

V zvezi s postopkom s pritožbo zoper sklep prvi odstavek 403. člena ZKP določa med drugim smiselno uporabo četrtega in petega odstavka 377. člena ZKP. Glede na to, da 377. člen ZKP petega odstavka ne vsebuje več, je potrebna redakcijska sprememba.

Določbo ZKP, ki ureja obnovo kazenskega postopka na podlagi odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije ali odločbe ESČP (416. člen ZKP), je potrebno redakcijsko popraviti, tako da bo njena vsebina ustrezala prvotnemu namenu.

Veljavni tretji odstavek 421. člena ZKP posebej določa tudi štetje roka za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti v primeru, ko zoper odločbo sodišča prve stopnje ni bilo pritožbe. Glede na to, da peti odstavek 420. člena ZKP določa, da je zahteva za varstvo zakonitosti dopustna le, če je vložnik izčrpal pravna sredstva, torej ni mogoče vložiti zahteve za varstvo zakonitosti, če prej ni bil vložena pritožba.

Smiselno bi bilo bolj zavezujoče definirati dolžnost sodišča, da proda, podari ali uniči zasežene predmete oziroma zavarovano premoženje.

Za brisanje obsodb iz kazenske evidence pri t.im. zakonski rehabilitaciji (torej po izteku zakonsko določenih rokov ob pogoju, da obsojenec v vmesnem času ne stori novega kaznivega dejanja) je pristojno Ministrstvo za pravosodje (508. člen ZKP), vendar pa 510. člen ZKP glede pogojnih obsodb določa, da ugotovitveni sklep izda sodišče, ki je sodilo na prvi stopnji in ga vroči obsojencu, državnemu tožilcu (če je postopek tekel na njegovo zahtevo) in Ministrstvu za pravosodje. Glede na navedeno je smiseln razmislek o tem, da se tako z vidika pristojnosti za brisanje obsodb kot tudi z vidika razmerja med prej navedenima normama, veljavna ureditev poenostavi in poenoti.

Novela KZ-1C uvaja nov varnostni ukrep prepovedi približevanja ali komuniciranja z žrtvijo kaznivega dejanja (71.a člen KZ-1), zaradi česar so potrebni redakcijski popravki 513. člena ZKP.

V 518. členu so navedena zastarela poimenovanja kaznivih dejanj, kot pristojen organ za sprejem podatkov pa je navedeno Ministrstvo za notranje zadeve (dejansko pa je to policija, kot

samostojni organ v sestavi), poleg tega ni predvideno obveščanje Urada za preprečevanje pranja denarja pri vseh relevantnih kaznivih dejanjih.

S predlaganimi spremembami ZKP se bistveno bolj podrobno ureja položaj oškodovanca, zaradi česar je potrebno zagotoviti, da se bo tudi s terminološkega vidika izraz oškodovanec uporabljal dosledno v pomenu, kot je definiran v 144. členu ZKP.

Spreminja se 522. člen ZKP, zaradi česar so potrebni tudi manjši popravki druge določbe.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji predloga zakona

S predlogom novele ZKP-N se poskuša doseči bolj učinkovita in ekonomična izvedba kazenskega postopka ob hkratni ustrezni ravni varstva pravic udeležencev v postopku, večji kontradiktornosti kazenskega postopka in s tem povezani enakosti orožij obeh strank v postopku. Hkrati predlagane rešitve sledijo tudi izkušnjam iz prakse, z namenom povečati pravno varnost in zagotoviti spoštovanje zakonitosti v kazenskem postopku. Z novelo se postopno uveljavlja nov model kazenskega postopka (kar se npr. odraža v možnosti zaslišanja priče s strani državnega tožilca oziroma policije v predkazenskem postopku ter v omejitvi pogojev za uvedbo preiskave).

Cilji Predloga ZKP-N so med drugim:

- implementacija določb Direktive 2012/29/EU oziroma sistemska ureditev položaja oškodovanca v kazenskem postopku;
- ustrežnejša ureditev posegov v privilegirano komunikacijo, upoštevajoč novejšo ustavno sodno prakso in prakso ESČP glede zaupnosti razmerja med odvetnikom in stranko;
- krepitev učinkovitosti dela policije in državnega tožilstva pri odkrivanju in preiskovanju zahtevnejših oziroma hujših kaznivih dejanj ter pregonu storilcev z določitvijo dveh novih prikritih preiskovalnih ukrepov ter s spremenjeno ureditvijo pogojev za uporabo prometnih podatkov;
- uvedba možnosti zaslišanja prič s strani državnega tožilca oziroma policije v predkazenskem postopku oziroma olajšanje možnosti zaslišanja osumljencev s strani državnega tožilca oziroma policije v predkazenskem postopku, ob zagotovitvi ustreznih varovalk (snemanje zaslišanja, možnost naknadnega soočenja s pričo, nezmožnost opreti sodno odločbo na dokaz o zaslišanju, če niso bili spoštovani predvideni standardi)
- vzpostavitev izrecne pravne podlage za osumljenčev vpogled v spis že v predkazenskem postopku, s čemer se posredno zagotavlja enakost orožij
- zagotovitev varovanja novinarjevega vira, razen, ko je slednjega nujno potrebno razkriti glede na ozko predpisane zakonske izjeme
- širitev možnosti za izključitev javnosti glavne obravnave, pri čemer se upoštevajo predlogi Varuha človekovih pravic

- varovanje pravic osumljencev oziroma obdolžencev (odločanje o priporu, ureditev postopka izročitve) in tretjih oseb (pritožba zoper sodbo sodišča druge stopnje)
- kaznovanje z denarno kaznijo zaradi žaljive izjave se ureja skladno s prakso ESČP in Ustavnega sodišča Republike Slovenije
- bolj natančna ureditev pristojnosti za podajo predloga za izdajo odredbe za hišno in osebno preiskavo ter pravice imetnika prostorov, ki je odsoten
- razbremenitev pristojnih organov z izboljšanjem pravnih podlag za njihovo sodelovanje in hitrejši tek postopkov
- zagotovitev možnosti, da vrhovni sodniki svoje (ne)strinjanje z odločbo obrazložijo v ločenem mnenju
- odprava manjših nejasnosti v zakonskem besedilu z redakcijskimi popravki.

2.2 Načela v predlogu zakona

V Predlogu ZKP-N so z implementacijo določb Direktive 2012/29/EU še bolj okrepljena načela, povezana z zaščito žrtev kaznivih dejanj, saj se krepijo ukrepi za podporo in zaščito oškodovancev v predkazenskem in kazenskem postopku.

Predlog ZKP-N poleg tega uvaja tudi novo načelo (oziroma splošno obveznost) obzirnega ravnanja v predkazenskem in kazenskem postopku z udeleženci postopka, ki so ranljivi v najširšem pomenu besede (nov 18.a člen ZKP). Navedena rešitev posredno zadeva tudi prenos Direktive 2012/29/EU, saj se nanaša tudi na oškodovance.

V Predlogu ZKP-N je upoštevano tudi načelo učinkovitosti ob ustreznem varstvu pravic obdolžencev, oškodovancev in tretjih oseb. Pri tem predlagatelj izpostavlja predlagana nova prikrita preiskovalna ukrepa (in spremenjeno ureditev pogojev za uporabo prometnih podatkov) ter predloge v zvezi z izboljšanjem pravnih podlag za sodelovanje pristojnih organov in hitrejši tek postopkov.

Upoštevano je tudi načelo pravne države oziroma načeli jasnosti in določnosti pravnih predpisov, ki sta vključeni v prej omenjeno ustavno načelo (npr. pri urejanju 149.b, 149.c in 149.č člena, nadalje pri urejanju problematike zdravniških opravičil).

Nadalje je z dopolnjeno ureditvijo predvsem zasega odvetnikovih predmetov, spisov in elektronskih naprav bolj ustrezno urejeno poseganje pristojnih organov v zaupnost razmerja med odvetnikom in stranko (enako velja tudi za druga razmerja zaupnosti, ki jih sicer varuje ZKP).

2.3 Poglavitne rešitve

2.3. a) Direktiva 2012/29/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. 10. 2012 o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj ter o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ:

Kot izhaja iz uvodne ocene stanja, je veliko določb Direktive 2012/29/EU v veljavnih določbah ZKP že izpolnjenih, potrebne pa so še naslednje spremembe in dopolnitve.

Zaradi določb **tretjega odstavka 3. člena in (c) točke 20. člena Direktive 2012/29/EU** je treba v četrtem odstavku 65. člena ZKP razširiti možnost mladoletnega oškodovanca in drugih oškodovancev, ki so žrtve nasilja (da jih v postopku spremlja oseba, ki ji zaupajo), tudi na ostale oškodovance, vsaj v primerih, ko to terja narava ali teža kaznivega dejanja, s katerim so bili oškodovani, ali njihove osebne okoliščine ali stopnja ogroženosti; razen v primerih, ko bi bilo spremstvo osebe, ki jih oškodovanec zaupa, v nasprotju z interesi uspešne izvedbe kazenskega postopka ali koristmi oškodovanca

Glede na zahtevo **Direktive 2012/29/EU iz 19. člena** je treba določiti obveznost policije, državnega tožilstva in sodišča, da oškodovancu tako v predkazenskem kot tudi kazenskem postopku zagotovijo izogibanje stiku z osumljencem ali obdolžencem, razen kadar je tak stik nujno potreben zaradi uspešne izvedbe postopka (smiselno enako pa naj velja tudi za izvedence, kadar opravijo razgovor z oškodovancem v okviru opravljanja izvedenskega dela).

Direktiva 2012/29/EU v 4. členu določa dokaj širok nabor informacij, ki jih je treba oškodovancu posredovati ob prvem stiku s pristojnimi organi v predkazenskem ali kazenskem postopku, kar je opredeljeno v predlaganem novem 65.a členu ZKP. Do prvega stika oškodovanca s pristojnimi organi ne pride v vsakem primeru v isti fazi postopka, hkrati pa vsakemu oškodovancu ni potrebno podati enakih informacij. Zato sta obseg in vrsta informacij, ki jih je oškodovancu treba posredovati, ustrezno zamejena. Določena je tudi pravica oškodovanca do prejemanja informacij o stanju predkazenskega oziroma kazenskega postopka ter pravnomočnih sodb, če zanje zaprosi, ter pravica biti obveščen o izpustitvi oziroma pobegu osumljenca oziroma obdolženca iz hišnega pripora in pripora, če bo za to zaprosil. Glede na to, da bo oškodovanca o izpustitvi in pobegu iz pripora obveščal pristojni zavod, je treba ustrezno dopolniti zbirke podatkov Uprave za izvrševanje kazenskih sankcij o pripornikih tako, da bodo lahko vsebovale tudi osebne in kontaktne podatke oškodovancev. Prejemanju navedenih informacij na zaprosilo se bo oškodovanec lahko kadarkoli odrekel.

Glede na zahtevo **Direktive 2012/29/EU iz 5. člena** se oškodovancu omogoča izdaja potrdila o naznanitvi kaznivega dejanja (in brezplačnega prevoda tega potrdila) ter uporaba lastnega jezika pri naznanitvi oziroma ustrezna jezikovna pomoč (147.a člen ZKP).

Glede na pravico do tolmačenja in prevajanja tudi za žrtve oziroma oškodovance (7. člen **Direktive 2012/29/EU**) se ustrezno spreminja 8. člen ZKP (dopolnjuje se seznam bistvenih dokumentov, ki se pisno prevajajo, hkrati se ureja smiselna uporaba člena za neme osebe).

V primeru odločitve, da se pregon ne izvede (11. člen **Direktive 2012/29/EU**), je v slovenskem sistemu predvidena možnost subsidiarnega pregona – 60., 61. in 161. člen ZKP. Z vidika dodatne zaščite interesov oškodovanca je predlagano podaljšanje roka za njegovo odločitev o subsidiarnem pregonu, in sicer iz osmih na trideset dni poleg tega pa se zagotavlja tudi učinkovito obveščanje oškodovanca o možnosti sprožitve ali prevzema subsidiarnega pregona. Predlagano je tudi, da mora državni tožilec pisno seznaniti oškodovanca, ki je podal ovadbo za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapor več kot pet let, z obrazloženimi razlogi za zavrženje in mu tako dati možnost, da se do njih predhodno opredeli. S tem se vnaša dodatna varovalka, ki preprečuje neutemeljeno zavrženje. Pri tem je zagotovljena tudi ustavno varovana samostojnost državnega tožilca oziroma državnega tožilstva, saj ima mnenje oškodovanca le »posvetovalno« naravo. Mnenje se pošlje tudi vodji pristojnega okrožnega državnega tožilstva, kar slednjemu olajšuje možnost prevzema zadeve v reševanje (če bi bili za to izpolnjeni zakonski pogoji), morebitni sklep o zavrženju pa mora vsebovati tudi opredelitev glede ovaditeljevega mnenja.

Na podlagi tretjega odstavka 22. člena Direktive 2012/29/EU je predlagan nov pomen izraza »oškodovanec s posebnimi potrebami po zaščiti« v 144. členu ZKP, kateremu gre več pravic kot ostalim oškodovancem.

V skladu z (a) (ii) in (b) točko prvega odstavka 2. člena Direktive 2012/29/EU je v 144. členu ZKP tudi bolj jasno določen pojem oškodovanca v procesnem smislu, tako da je izrecno razširjen še na določene družinske člane osebe, katere smrt je bila neposredna posledica kaznivega dejanja.

Direktiva 2012/29/EU v 17. členu določa državam članicam sprejem ukrepov za zmanjšanje težav, ki nastanejo, če žrtev prebiva v državi članici, ki ni država članica, kjer je bilo storjeno kaznivo dejanje. Predvsem gre za možnost, da žrtev naznani kaznivo dejanje v državi, kjer prebiva, in dolžnost pristojnih organov, da tako prijavo takoj posredujejo pristojnim organom države članice, kjer je bilo kaznivo dejanje storjeno, če sami ne bodo začeli pregona storilca kaznivega dejanja. Področje je načeloma že ustrezno urejeno v KZ-1 glede veljavnosti KZ-1 za kazniva dejanja, storjena v tujini; v ZSKZDČEU-1 glede izvajanja pristojnosti v vzporednih kazenskih postopkih (pomemben je tudi prvi odstavek 52. člena ZSKZDČEU-1, ki ureja izmenjavo informacij, v primerih, če ni pristojen pravosodni organ Republike Slovenije) ter v ZKP. Določa se tudi obveznost državnega tožilca oziroma policije, da nemudoma zasliši pričo, zlasti če ta živi v tujini ali če gre za oškodovanca, upoštevajoč dejstvo, da se s predlogom novele ZKP-N omogoča zaslišanje prič pred policijo (predlagani 148.b člen ZKP); navedena rešitev je povezana tudi s prenosom (a) točke 20. člena Direktive.

Direktiva 2012/29/EU v 12. členu določa, kateri zaščitni ukrepi oziroma ukrepi za podporo žrtvam so na voljo tudi v postopkih poravnalne pravičnosti. Po ZKP gre torej za postopke poravnavanja po 161.a členu in postopke odloženega pregona po 162. členu ZKP. Glede na to, da se oba postopka lahko izvajata le s soglasjem oškodovanca, in da je dogovor v okviru obeh postopkov prostovoljen, dopolnitev ureditve v tem pogledu ni potrebna; dodatno je treba določiti le obveznost državnega tožilca, da oškodovanca ustrezno pouči o pomenu in posledicah odloženega pregona ter z njegovimi pravicami (kar v skladu z veljavno podzakonsko ureditvijo pri poravnavanju opravi poravnalec).

Direktiva 2012/29/EU v 20.d členu določa, da morajo biti zdravstveni pregledi čim manjši in da se izvedejo le, če so nujno potrebni za namene kazenskega postopka. Glede na navedeno se ustrezno spreminja določba, ki ureja pregled poškodovanca s strani izvedenca.

Direktiva 2012/29/EU v 22. členu določa, da se žrtve pravočasno in individualno ocenijo, da bi ugotovili posebne potrebe po zaščiti. Predlagana rešitev (143.č člen) formalizira individualno oceno. Glede na neposredni stik z oškodovancem, ki ga ima v predkazenskem postopku zlasti policija, je predvideno, da bo policija prvenstveno izvajala individualno oceno, kasneje pa jo bo po potrebi nadgrajevalo državno tožilstvo. Na podlagi individualne ocene se bo ugotovilo, koliko je oškodovanec izpostavljen sekundarni in ponovni viktimizaciji, ustrahovanju in maščevanju, takšna ocena pa se bo potem (ob drugih zakonskih pogojih) upoštevala pri ugotovitvi, ali in v kolikšni meri bi oškodovancu koristili ukrepi iz prvega odstavka 84. člena (audio-vizualno snemanje), petega in šestega odstavka 240. člena (zaslišanje s pomočjo strokovnjaka oziroma zaslišanje v posebej prilagojenih prostorih), prvega in četrtega odstavka 240.a člena (zaščitni ukrepi za priče), prvega odstavka 244.a člena (videokonferenca) in 295. člena ZKP (izključitev javnosti glavne obravnave). Individualna ocena bo morala zajeti opredelitev organizacijskih in postopkovnih ukrepov namenjenih preprečevanju ponovne viktimizacije oziroma zagotovitvi potrebne dodatne zaščite oškodovancev s posebnimi potrebami po zaščiti, še posebej mladoletnikov, invalidov, starejših in oškodovancev spolnega nasilja ter nasilja v družini. Pri tem je potrebno upoštevati, da je sicer predlagano obvezno snemanje zaslišanja prič, mlajše od 15

let, ki je bila oškodovanec kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona (npr. kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost); ob upoštevanju dejstva, da sodišča že razpolagajo z ustrezno opremo.

Direktiva 2012/29/EU v 23. členu opredeljuje dodatne pravice oškodovancev oziroma žrtev s posebnimi potrebami po zaščiti, ki so do določene mere že opredeljene v veljavnih določbah ZKP. S predlaganim novim petim odstavkom 240. člena ZKP pa je v skladu z (b) točko drugega odstavka 23. člena direktive omogočeno, da se sodišče odloči, da bo zaslišanje take priče opravljeno s pomočjo strokovnjaka ustrezne stroke. Če si bo taka priča v skladu z dopolnjenim četrtem odstavkom 65. člena ZKP izbrala osebo, ki ji zaupa, pa bo pri zaslišanju lahko prisotna tudi ta. Z novim šestim odstavkom 240. člena ZKP bo omogočeno, da se zaslišanje opravi v posebej prilagojenih prostorih – (a) točka drugega odstavka 23. člena direktive. Hkrati pa je uporaba posebej prilagojenih prostorov praviloma obvezna pri zaslišanju priče, ki je mlajša od 15 let in oškodovanka kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 165. člena ZKP (predvidena je tudi smiselna uporaba te rešitve v primeru razgovora izvedenca z oškodovancem – nov 264.a člen ZKP).

Direktiva 2012/29/EU v 24. členu določa pravice mladoletnih oškodovancev do zaščite, ki so prav tako večinoma že opredeljene v veljavnih določbah ZKP. Tako na primer veljavni peti odstavek 331. člena ZKP že določa posebno pravico oseb, mlajših od 15 let, ki so žrtve kaznivih dejanj iz veljavnega tretjega odstavka 65. člena ZKP (nabor teh kaznivih dejanj se sedaj širi še na vsa kazniva dejanja iz XXI. poglavja KZ-1 in na kaznivo dejanje spravljanja v suženjsko razmerje iz 112. člena KZ-1), da na glavni obravnavi ne smejo biti zaslišane in se zato prebere zapisnik o prejšnjem zaslišanju. Dodatno se s predlagano dopolnitvijo določa še možnost sodišča, da – kadar je to potrebno (na podlagi osebnih okoliščin in stopnje ogroženosti priče) v primeru, ko gre za mladoletnega oškodovanca ali oškodovanca s posebnimi potrebami po zaščiti, prav tako odloči, da na glavni obravnavi ne bosta zaslišana, pač pa se bo prebral zapisnik o njunem prejšnjem zaslišanju. Če je bilo prejšnje zaslišanje take priče posneto z napravo za zvočno ali zvočno-slikovno snemanje (84. člen ZKP), pa lahko sodišče že v skladu z veljavnim 341. členom ZKP odloči, da se namesto zaslišanja posluša oziroma pogleda tak posnetek (pri čemer se sedaj redakcijsko spreminja ta določba, tako da se izrecno sklicuje na peti odstavek 331. člena ZKP). Poleg tega se zvišuje starost, ki je v veljavnem tretjem odstavku 331. člena ZKP predvidena za možnost izključitve javnosti med zaslišanjem priče (starost se iz 14 let dviguje na 18 let). In nenazadnje se s spremembo 65. člena ZKP uveljavila domneva, da je oškodovanec mladoletnik, če njegova starost ni jasna, obstajajo pa razlogi, ki govorijo v prid temu, da je mladoletnik.

2.3. b) Prikriti preiskovalni ukrepi:

Ustavno sodišče Republike Slovenije je pred časom razveljavilo celotno XIII. poglavje ZEKom-1 (že omenjena odločba št. U-I-65/13 z dne 3. 7. 2014). Upoštevalo citirano odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije (zlasti opombo št. 33), je potrebno izoblikovati ožji katalog kaznivih dejanj, v primeru katerih bo takšen poseg dovoljen. Glede na navedeno je oblikovan dopolnjen in prečiščen katalog kaznivih dejanj po četrtem odstavku 149.a člena ZKP, ki je sicer namenjen odreditvi ukrep tajnega opazovanja, vendar pa ni videti utemeljenega razloga, da bi imeli drugačen katalog kaznivih dejanj za pridobivanje prometnih podatkov po 149.b členu ZKP.

ZEPT določa pojem »ponudnikov storitev (informacijske družbe)«, ki se po navadi zagotavljajo za plačilo, na daljavo, z elektronskimi sredstvi in na posamezno zahtevo prejemnika storitev. Hkrati ZEPT določa, da morajo ponudniki storitev vsem pristojnim organom na njihovo zahtevo najkasneje v roku treh dni od prejema sporočiti podatke, na podlagi katerih je mogoče identificirati prejemnike njihove storitve (ime in priimek, naslov, firma, elektronski naslov). Glede

na to, da je ZKP zakon, ki predpisuje pravila za vodenje predkazenskega in kazenskega postopka ter pogoje in postopke za zakonito pridobivanje dokazov v predkazenskih in kazenskih postopkih, ter glede na to, da 149.b člen ZKP že v veljavnem besedilu pokriva tiste »ponudnike storitev«, ki so hkrati tudi »operaterji« po ZEKom-1, ostalih pa ne, je predlagana dopolnitev 149.b člena ZKP tako, da so operaterjem po ZEKom-1 dodani tudi ponudniki po ZEPT. Glede terminologije smiselno enako velja za nov 149.č člena (ne pa tudi za nov 149.c člen ZKP, saj bi bila takšna širitev glede na vsebino omenjenega člena pretirano zahtevna do ponudnikov).

Sicer je predlagano, da bi vsebino veljavnega 149.b člena ZKP glede na različno intenzivnost in kvaliteto posega v človekove pravice in svoboščine razdelili v tri člene (novi 149.b, 149.c in 149.č člen).

V spremenjenem 149.b členu se ureja vsebina dosedanjega klasičnega ukrepa po prvem in drugem odstavku obstoječega člena. Odreditev ukrepa (za nazaj - *ex tunc*) je vezana na prenovljen nabor kataloških kaznivih dejanj v 149.a členu. Upoštevajoč ustavno sodno prakso je predlagan dokazni standard »utemeljenih razlogov za sum«. Predlagatelj je jasno določil meje uporabe tega ukrepa oziroma tiste vrednote, za katere ocenjuje, da so tako pomembne, da je za njihovo zaščito dovoljen tako invaziven poseg. V izjemnih primerih je dovoljena ustna odredba preiskovalnega sodnika. Predlagan je *ex post* sistem nadzora nad tem ukrepom z možnostjo, da se osebo katere podatki so bili posredovani, o tem obvesti. Za obveščanje je določen rok šest mesecev po posredovanju podatkov, pri čemer pa lahko sodišče v odredbi določi drugačen rok (ga spremeni, podaljša, ali prepoved seznaitve odpravi), če to terjajo posebne okoliščine primera. Obveščanje na način kot je predviden je po oceni predlagatelja nujni sistemski nadzorni mehanizem, splošni rok šest mesecev pa hkrati predstavlja razumen čas za zaključek predkazenskega postopka (prim. s šestmesečnim rokom za zaključek preiskave). Hkrati je izrecno opredeljeno, da na podlagi tega člena ni mogoče zahtevati podatkov, ki se nanašajo na vsebino komunikacije in da se pridobljeni podatki lahko uporabijo le za zadevo, v kateri so pridobljeni.

Za razliko od 149.b člena, novi 149.c člen ZKP ureja t. i. *ex nunc* odredbe. Ker gre za ukrep za naprej, kar pomeni večjo osredotočenost in manjšo invazivnost, je tu dokazni standard nižji (razlogi za sum), katalog kaznivih dejanj pa ustrezno širši, upošteva načelo sorazmernosti in metodo niansiranja. Po razpoložljivih podatkih predlagatelja, relativno velik delež predlogov po dosedanjem 149.b členu odpade na kazniva dejanja zatajitve, tatvine in velike tatvine, za katere se bo lahko uporabljal ta člen. Posebej velja poudariti, da je na podlagi tega člena omogočeno t. i. sledenje v realnem času, če so za to podani tehnični pogoji, in sicer za kataloška kazniva dejanja iz 149.a člena ali če je podano soglasje zakonitega uporabnika. S tem zadnjim primerom so pokrite statistično pogoste situacije pri uporabi tega ukrepa, ko recimo pride do tatvine ali zatajitve mobilnega telefona. V ostalih primerih mora med zajemom in posredovanjem podatkov miniti vsaj osem dni.

Novi 149.č člen ZKP pa ureja primere iz obstoječega tretjega odstavka 149.b člena. Ker so se v praksi pojavljali dokumentirani primeri, ko je bil s strani policije ta ukrep preširoko uporabljen, včasih tudi za pridobivanje prometnih komunikacijskih podatkov, varovanih po 37. členu Ustave RS, nov zapis jasneje določa, da ta člen nikakor ni bil niti ni namenjen temu - to pokrivata predhodna dva člena (149. b in 149.c člen), kar jasno izhaja iz drugega odstavka 149.č člena. Poleg tega je izrecno predvideno, da po novem 149.č členu lahko postopa tudi sam državni tožilec (kar je *a fortiori* logično že iz sistema vidika, saj po navedenem členu sicer postopa policija). Kot sistemske varovalke pred morebitno zlorabo ali nepravilno uporabo tega člena iz malomarnosti sta predvidena dva ukrepa. Zakon predvideva možnost operaterja ali ponudnika storitev informacijske družbe, da namesto policiji podatke posreduje neposredno pristojnemu sodišču na svoje stroške. Preiskovalni sodnik nato opravi ustrezno presojo in zbrane podatke

bodisi posreduje policiji bodisi jih uniči. Če jih uniči, o tem napravi uradni zaznamek in ga posreduje operaterju ali ponudniku storitev informacijske družbe, vodi okrožnega državnega tožilstva ali pristojnemu državnemu tožilcu in Ministrstvu za notranje zadeve, ki imajo možnost uvesti potrebne (notranje-organizacijske) ukrepe. Zadnja sistemska varovalka je *ex post* nadzor, ki je zagotovljen preko možnosti obveščanja osebe, katere podatki so bili s strani operaterja ali ponudnika posredovani.

S predlaganim novim 149.d členom ZKP se določa pravna podlaga za identifikacijo storilca kaznivega dejanja, ki se preganja na zasebno tožbo. Zasebni tožilec bo tako lahko predlagal sodišču, da zaradi učinkovitega sodnega varstva od upraviteljev zbirk osebnih podatkov pridobi osebne podatke storilca, vključno z osebnimi podatki, ki jih upravljajo operaterji in ponudniki storitev informacijske družbe. Hkrati se zaradi upoštevanja odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-65/13-19 z dne 3. 7. 2014 (posredno, s sklicevanjem na uporabo 149.č člena ZKP) izvzema možnost pridobitve prometnih podatkov.

S predlaganima novima 150.a in 150.b členoma ZKP so na podlagi razlogov iz 1. c) točke te uvodne obrazložitve določeni pogoji in postopek za uporabo tako imenovanega IMSI-lovilca. Gre za tehnično sredstvo za ugotavljanje podatkov za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje za namen priprave ukrepa iz prvega odstavka 149.b, prvega odstavka 149.c člena (pridobitev prometnih podatkov v elektronskem komunikacijskem omrežju) oziroma ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena (nadzor elektronskih komunikacij s prisluškovanjem in snemanjem) ZKP, oziroma za ugotavljanje lokacije komunikacijskega sredstva.

V skladu s predlaganim 150.a členom ZKP bo policija smela z IMSI-lovilcem ugotavljati:

- podatke, potrebne za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje za namen priprave ukrepa iz prvega odstavka 149.b, prvega odstavka 149.c člena ali ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena ZKP. Ta ukrep bo preiskovalni sodnik na predlog državnega tožilca lahko odredil le, če bodo podani utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila, izvršuje ali pripravlja izvršitev katerega izmed kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena ZKP in če bodo podani utemeljeni razlogi za sum, da se za komunikacijo v zvezi s tem kaznivim dejanjem uporablja komunikacijsko sredstvo ali bo tako sredstvo uporabljeno, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da izvajanje ukrepa iz prvega odstavka 149.b, prvega odstavka 149.c člena ali ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena ZKP brez ugotavljanja podatkov, potrebnih za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje, ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami;

- lokacijo komunikacijskega sredstva. Ta ukrep bo preiskovalni sodnik lahko odredil le, če bodo podani utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila, izvršuje ali pripravlja izvršitev katerega izmed kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena ZKP ali kaznivega dejanja protipravnega odvzema prostosti po 133. členu KZ-1 in če obstaja utemeljeni sum, da za komunikacijo v zvezi s tem kaznivim dejanjem uporablja določeno komunikacijsko sredstvo ali bo tako sredstvo uporabljeno, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da odkrivanje lokacije storilca z drugimi ukrepi ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami.

O izvedbi navedenih ukrepov, o pregledu IMSI-lovilca ter o ugotovitvah bo morala policija skladno s predlogom sestaviti zapisnik, kjer bo morala med drugim navesti prepoznane številke komunikacijskih sredstev, številke za elektronsko komuniciranje oziroma lokacije komunikacijskih sredstev, časovno opredelitev izvajanja ukrepa, podatke, ki bodo omogočali identifikacijo izvajalcev ukrepov, in ugotovitve na podlagi izvajanja ukrepa ter druge pomembne okoliščine. Tako je omogočena »zapisniška sledljivost« izvajanja novih ukrepov in pridobivanja podatkov, predlagana ureditev pa zahteva tudi, da tehnična naprava IMSI-lovilec omogoča sledljivost obdelav podatkov (vpogledov v zapise, sprememb v zapisih, njihovega kopiranja in

podobno). Ne bo dovoljeno uporabljati takšnega IMSI-lovilca, ki omogoča ali bi lahko omogočal prisluškovanje elektronskim komunikacijam (pač pa le ugotavljanje številke oziroma lokacije), prav tako ne bo dovoljeno ugotavljati lokacije komunikacijskih sredstev oseb, ki niso osumljenci oziroma obdolženci. Če se bodo novi prikriti preiskovalni ukrepi izvajali v nasprotju z določbami ZKP, sodišče ne bo smelo opreti svoje odločbe na tako dobljene podatke.

Glede na predlagani novi 150.b člen ZKP se bo ukrep ugotavljanja lokacije komunikacijskega sredstva (in s tem načeloma tudi obdolženca) lahko odredil tudi takrat, ko bo odkrivanje lokacije komunikacijskega sredstva, za katerega je verjetno, da ga uporablja obdolženec (torej ugotavljanje lokacije obdolženca), nujno potrebno za izvedbo odrejenega pripora, hišnega pripora, tiralice ali privedbe v postopku zaradi kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena ZKP in je mogoče utemeljeno sklepati, da lokacije obdolženca ne bo mogoče odkriti z drugimi ukrepi. Gre torej za situacije, ko je večinoma že podan utemeljen sum (na primer odrejen pripor) kot sorazmerno visoka stopnja suma, da je osumljenec storil kaznivo dejanje, ali celo pravnomočna obsodba (na primer razpisana tiralica); v členu naštetih ukrepi, ki morajo biti odrejeni s strani sodišča, pa kažejo na to, da je na begu pred pristojnimi organi.

Za ukrepe po predlaganima 150.a in 150.b členu ZKP veljajo postopki, pogoji, jamstva in omejitve, kot so ti določeni za že uveljavljene prikrita preiskovalna ukrepa. Zato so s Predlogom ZKP-N predlagane tudi spremembe in dopolnitve 152., 153. in 154. člena ZKP (podobno velja tudi za nova 149.b in 149.c člen ZKP).

2.3. c) Zaslišanje osumljenca in prič s strani državnega tožilca oziroma policije v predkazenskem postopku:

Ključna sprememba pri zaslišanju osumljenca je, da se slednje lahko opravi brez prisotnosti zagovornika, če se zvočno slikovno posname. Prav tako je glede na usmerjevalno vlogo, ki jo ima v predkazenskem postopku, predvideno, da zaslišanje lahko opravi ali prevzame državni tožilec. Določeno je tudi, da se zaslišanje praviloma opravi v uradnih prostorih državnega tožilstva ali policije in le izjemoma, kje drugje. Državni tožilec lahko opravi zaslišanje tudi v uradnih prostorih policije, iz razumljivih razlogov pa ni možno tudi obratno.

Nekoliko poenostavljeno velja, da bo osumljenca možno zaslišati brez prisotnosti zagovornika, če ne bo predpisana obvezna obramba, ali če se je odpovedal tej pravici (v tem primeru bo njegovo zaslišanje zvočno slikovno posneto), kar bo moralo biti zabeleženo na zvočnem in slikovnem posnetku, sicer sodišče na takšno zaslišanje ne bo moglo opreti svoje odločbe.

Predvidena je možnost zapisniško protokoliranega zaslišanja priče pred državnim tožilcem oziroma policijo, pri čemer lahko sodišče na tovrstno izpovedbo pod določenimi pogoji opre svojo odločbo. Vprašanje, ali bo sodišče lahko oprlo svojo odločbo na zaslišanje priče pred državnim tožilcem ali policijo, je v veliki meri odvisno od same priče, ki praviloma lahko zavrne snemanje.

Predvidene so spremembe možnosti vabljenja na policijo zaradi zbiranja obvestil ali zaslišanja. Po eni strani se olajšuje vabljenje (ki je možno tudi neposredno ustno, po telefonu ali po elektronski poti), po drugi strani pa se znatno zmanjšuje možnost prisilne privedbe. Osumljenca je sicer možno prisilno privedi le, če so izpolnjeni zakonski pogoji za privedbo ali pridržanje (kar dejansko pomeni, da zgolj zaradi zaslišanja prisilna privedba ne bo mogoča, v tej fazi postopka takšna ureditev ne bi bila niti sorazmerna niti smiselna, ker se osumljenec nenazadnje lahko brani z molkom).

2.3. č) Kaznovalni nalog:

Glede na predlagano dopolnitev 1. točke drugega odstavka 445.a člena ZKP bo državnemu tožilcu omogočeno, da ob predlogu za izdajo sodbe o kaznovanem nalogu sodišču predlaga tudi izrek pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom (63. do 67. člen KZ-1) in s tem tudi odreditev enega ali več navodil iz 65. člena KZ-1 (zdravljenje, obiskovanje določene posvetovalnice, usposabljanje za poklic, poraba dohodkov v skladu s preživalskimi obveznostmi, prepoved navezovanja neposrednih ali posrednih stikov z eno ali več določenimi osebami, vključno z uporabo elektronskih komunikacijskih sredstev, prepoved druženja z nekaterimi osebami, prepoved približevanja, prepoved dostopa na posamezne kraje).

Hkrati bo z novim petim odstavkom 445.č člena ZKP ustrezneje urejen tudi položaj, ko se obdolženec kljub temu, da sodišče uporabi predpisane načine vročitve, izogiba vročitvi sodbe o kaznovanem nalogu, saj v takem primeru sodišče ne more uporabiti osebnih omejevalnih ukrepov, hkrati pa tudi ne vročitve izvršiti tako, da bi tako sodbo pritrdilo na sodno desko. Zato je bolje, da se v primeru neuspešne vročitve v razumnem roku, ki pa naj ne bo daljši od enega leta, z uporabo predpisanih možnosti vročitve sodba o kaznovanem nalogu razveljavi in nadaljuje skrajšani postopek oziroma postopek s predobravnavnim narokom, saj v teh primerih sodišče lahko odredi osebne omejevalne ukrepe (privedba itd.).

2.3. d) Izboljšave pravnih podlag za sodelovanje pristojnih organov in hitrejši tek postopkov:

Z namenom kadrovske racionalizacije dela sodišč se, upoštevajoč naravo posameznih odločitev in njegovo že obstoječo vlogo, sodniku, ki je za to določen (z letnim razporedom pri posameznem okrožnem sodišču), predpisuje, da spremeni pravnomočno sodbo tudi brez obnove kazenskega postopka (peti odstavek 407. člena ZKP) in odloči o spremembi varnostnih ukrepov (drugi odstavek 496. člena ZKP), preklicu pogojne obsodbe (prvi, tretji in četrti odstavek 506. člena ZKP), izbrisu obsodbe (peti odstavek 511. člena ZKP) in prenehanju varnostnih ukrepov (četrti odstavek 513. člena). Gre za odločitve, ki so po veljavni ureditvi v pristojnosti t.im. izvenobravnavnega senata (šesti odstavek 25. člena ZKP). Pri omenjeni rešitvi gre torej za pomembno razbremenitev kadrovskih virov na sodiščih, in sicer s ciljem hitrejšega odločanja. Poleg tega se ob upoštevanju ustavnosodne prakse omenjenemu sodniku prepušča tudi nekatere pristojnosti pri odločanju o varovanih in zaupnih podatkih (prvi odstavek 154. člena, deveti do enajsti odstavek 219.a člena, prvi do sedmi odstavek 222.a člena ZKP).

Predvidena je možnost, da se zadeva, ki jo obravnava specializirani oddelek, prenese v obravnavo okrožnemu sodišču, pri katerem deluje specializirani oddelek, torej tistemu okrožnemu sodišču, ki bi bilo sicer stvarno in krajevno pristojno za njeno obravnavo ali drugemu specializiranemu oddelku (če je to smiselno na podlagi tehničnih razlogov). Za prenos zadeve je potrebno soglasje okrožnega sodišča (o predlogu pa odloči višje sodišče); če gre za prenos na drug specializiran oddelek je potrebno soglasje višjih sodišč. Zoper sklep višjega sodišča ni možna pritožba (33.a člen ZKP).

Predlagana je pravna podlaga za decentralizacijo kazenske evidence oziroma natančneje, pravna podlaga, ki bo omogočala tudi upravnim enotam, da v skladu z določbami zakona, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, posredujejo podatke iz kazenske evidence posameznikom, pravnim osebam oziroma zasebnim delodajalcem ter tudi ustanovam, društvom ali skupinam, ki so jim otroci ali mladoletniki zaupani v učenje, vzgojo, varstvo ali v oskrbo (135.a člen ZKP).

Predlagana je dopolnitev 146. člena ZKP z novim odstavkom tako, da je določena vsebina naznanitve kaznivega dejanja, pravne osebe zasebnega prava (na primer banke, hranilnice in druge gospodarske družbe), pa bodo lahko, kadar se odločijo naznaniti kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, skupaj z naznanilom posredovale tudi podatke,

za katere je z zakonom ali sklepom pristojnega organa osebe zasebnega prava določena kakršnakoli vrsta tajnosti.

Predlagana je nova rešitev, v skladu s katero se pri ovadbah, ki so podane na policiji, in sicer za kazniva dejanja, za katera se storilec predlaga na predlog in pri katerih ni znan storilec, policiji dopušča, da pošlje ovadbo državnemu tožilcu takoj, ko ugotovi, kdo je storilec oziroma, ko opravi preiskovalno dejanje ali izvede drug ukrep po ZKP. Na ta način se zmanjšuje administriranje v fazi, ko je še nejasno, ali bo storilca sploh mogoče odkriti (peti odstavek 147. člena ZKP).

Možnost pritožbe pri pristojnem državnem tožilcu (sedanji sedmi odstavek 148. člena ZKP), se ureja bolj določno. Predvideno je, da se pristojnemu državnemu tožilcu lahko pritožita tudi osumljenec in njegov zagovornik, ki jima je policija zavrnila pregled, prepis in kopiranje policijskega spisa ter ogled zbranih dokaznih predmetov (prvi odstavek 73. člena). Pristojni državni tožilec najkasneje v roku osmih dni ustno ali pisno obvesti pritožnika o tem, kar je ukrenil. Zoper obvestilo iz prejšnjega stavka ni dovoljena pritožba ali upravni spor.

Predvidena je sprememba 156. člena ZKP, na podlagi katere bodo jasno razmejeni podatki, ki jih bo moč dobiti s sodno odredbo, od tistih, ki jih bosta lahko pridobila državni tožilec oziroma policija neposredno od finančnih institucij. Podatki, pridobljeni brez sodne odredbe, ne bodo smeli vsebovati podatkov o stanju in prometu na računu oziroma o premoženjskem stanju posameznika.

Predlagana je širitev kroga pristojnosti Posebnega oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije tudi na del uradnih oseb Finančne uprave Republike Slovenije (FURS), saj imajo le-te (posebej pooblaščenke uradne osebe) sedaj močne pristojnosti glede uporabe prisilnih sredstev: sredstva za vklepanje in vezanje, telesno silo, plinski razpršilec in celo strelno orožje. Ker gre za uporabo prisilnih pooblastil, ki so podobna policijskim pooblastilom in načeloma za enako visoko intenziteto posega v človekove pravice in temeljne svoboščine kot pri Policiji (zlasti v celovitost človeka - 19., 21. in 34. člen Ustave), je že z vidika sistemske enakosti primerno, da se ta krog uradnih oseb finančne uprave podvrže pristojnostim Posebnega oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije. Poleg tega so navedena prisilna pooblastila morda nekoliko zakonodajno podnormirana, kontrolni mehanizem glede njihove uporabe je tudi morda podnormiran, tako da je z vidika zagotavljanja načela in sistema pravne državnosti in varstva pred kršitvami človekovih pravic in temeljnih svoboščin (2. člen ter četrti odstavek 15. člena Ustave) nujno, da so te uradne osebe vključene v sistemski in centralni mehanizem uresničevanja pravne države, kar je Posebni oddelek Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije. Smiselno enako velja za širitev pristojnosti na pravosodne policiste. Hkrati pa se omejuje pristojnosti Posebnega oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, in sicer le na kazniva dejanja, ki so storjena pri opravljanju uradne dolžnosti ali z uporabo policijskih pooblastil.

S predlagano spremembo se jasno določa, da so lahko člani specializirane preiskovalne skupine, ki so v to skupino imenovani s strani predstojnikov organov, pri katerih delujejo, navzoči pri posameznih preiskovalnih dejanjih (razgovorih, zaslišanjih, hišnih preiskavah, preiskavah elektronskih naprav ipd.) in pri teh preiskovalnih dejanjih tudi svetujejo državnemu tožilcu (brez da bi sami aktivno prevzeli vodenje oziroma izvajanje funkcije pregona; 160.a člen ZKP). Na ta način bodo lahko pomembne strokovne vsebine področij, ki jih pokrivajo člani specializirane preiskovalne skupine, ustrezno upoštewane, odprta strokovna vprašanja pa rešena ali ustrezno naslovljena že sproti ob izvajanju preiskovalnih dejanj.

Predlagatelj meni, da je z vidika enotne politike pregona in usmerjevalne vloge državnega tožilca, ki je odgovoren za uspešen zaključek pregona kaznivih dejanj, državnemu tožilcu, ki preiskavo usmerja, potrebno dati bolj odgovorno vlogo pri obveščanju javnosti o poteku predkazenskega oziroma kazenskega postopka (šesti odstavek 161. člena ZKP).

Predvideno je podaljšanje roka za izpolnitev sporazuma o poravnavanju, in sicer iz treh mesecev na šest mesecev, pri čemer se upošteva čas, ki ga potrebujejo strokovni delavci na centrih za socialno delo, da organizirajo izvedbo splošno koristnega dela (kar seveda tudi zahteva določen čas). Osumljenca je namreč potrebno povabiti na individualni pogovor, ga napotiti na zdravniški pregled, organizirati ustrezno izobraževanje s področja varstva pri delu ter poskrbeti za njegovo zavarovanje.

S predvideno spremembo se nekoliko spreminjajo pogoji za uvedbo preiskave, in sicer z namenom racionalizacije kazenskega postopka. Tako naj bi bilo preiskavo moč uvesti le, če je državni tožilec predhodno izčrpal svojo možnost delovanja po 165.a členu ZKP oziroma če ni mogoče zbrati zadosti dokaznega gradiva z opravo posameznih preiskovalnih dejanj.

Predlagano je, da mora predsednik senata razpisati predobravnavni narok najkasneje dva meseca po pravnomočnosti obtožnice.

Upoštevajoč predloge Odvetniške zbornice Slovenije se manj strogo formulira prepoved prekluzije kasnejšega navajanja dokaznih in drugih predlogov - prekluzija bo sedaj prepovedana le, če bo šlo za zavlačevanje postopka ali zlorabo pravic (15. člen ZKP).

O snemanju na glavni obravnavi bo namesto predsednika Vrhovnega sodišča odločal predsednik posameznega sodišča. Predsednik tega sodišča ima na voljo vse potrebne informacije, pooblastila po hišnem redu, poleg tega pa bo zaradi razpršenega odločanja obremenitev predsednika posameznega sodišča bistveno manjša.

Sodišče bo moralo strankam prepise posnetkov glavnih obravnav izročiti vsaj tri dni pred naslednjo glavno obravnavo, kar bo olajšalo pripravo strank na samo glavno obravnavo.

Predlagano je, da mora državni tožilec pisno seznaniti »kvalificiranega« ovaditelja (torej taksativno naštete državne organe ali institucije, ki izvršujejo nadzor nad določenim pravnim področjem in Varuha človekovih pravic) z obrazloženimi razlogi za zavrženje in mu tako dati možnost, da se do njih predhodno opredeli. S tem se vnaša dodatna varovalka, ki preprečuje neutemeljeno zavrženje (161. člen ZKP). Zagotovljena je tudi ustavno varovana samostojnost državnega tožilca oziroma državnega tožilstva, saj ima mnenje omenjenih državnih organov oziroma institucij le »posvetovalno« naravo. Mnenje se pošlje tudi vodji pristojnega okrožnega državnega tožilstva, kar slednjemu olajšuje možnost prevzema zadeve v reševanje (če bi bili za to izpolnjeni zakonski pogoji), morebitni sklep o zavrženju pa mora vsebovati tudi opredelitev glede ovaditeljevega mnenja.

Predlagana je sprememba 193. člena ZKP (in še nekaj drugih povezanih členov ZKP), v skladu s katero bo obdolženec lahko opravičil svoj izostanek, če bo imel za to opravičene razloge, sodišče pa bo lahko preverjalo (ne)opravičenost njegovega izostanka (tudi upoštevajoč ureditev po ZZVZZ, če bo šlo za zdravstvene razloge). Smiselno podobna ureditev je predvidena tudi za priče oziroma oškodovance, oškodovance kot tožilce in zasebne tožilce.

S predlagano spremembo 380. člena ZKP se nekoliko drugače definirajo pogoji za to, da se glavna obravnavna opravi pred sodiščem druge stopnje. Predlog tako izrecno določa, da se v primeru, ko je treba zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja izvesti nove ali ponoviti že prej izvedene dokaze, praviloma opravi glavna obravnavna pred sodiščem druge

stopnje. Le v primeru opravičenih razlogov pravne ali dejanske narave lahko sodišče druge stopnje vrne zadevo sodišču prve stopnje v novo glavno obravnavo, pri čemer pa mora opravičenost razlogov posebej obrazložiti. Posledično se tudi odpira možnost pritožbe na Vrhovno sodišče Republike Slovenije, kadar je glavno obravnavo opravilo višje sodišče.

Kadar sodišče ustavi varnostni ukrep obveznega psihiatričnega zdravljenja in varstva v zdravstvenem zavodu ali obveznega psihiatričnega zdravljenja na prostosti ali prekliče pogojno obsodbo z varstvenim nadzorstvom, pri kateri je odredilo ustrezno navodilo, mora pravočasno obvestiti pristojni center za socialno delo in bližnjega te osebe. Poleg že predpisane možnosti nadaljnjega zdravljenja je tej osebi potrebno zagotoviti tudi posebno zaščito in varstvo (kolikor je to seveda potrebno).

Podaljšujejo se roki začasnih zavarovanj zahtevka za odvzem premoženjske koristi (502.b člen ZKP), s čemer se posredno odpravlja večkratno podaljševanje in s tem povezano administriranje.

2.3. e) Ureditev posegov v zaupnost razmerja med odvetnikom in stranko:

Zaradi razlogov, predstavljenih v uvodni oceni stanja je predlagana ureditev, ki sledi praksi ESČP in Ustavnega sodišča Republike Slovenije, pri čemer problematiko ureja sistemsko (torej upoštevajoč tudi druge vrste zaupne komunikacije, ne le tiste med odvetnikom in stranko) in na kratko določa:

- prepoved sankcioniranja domnevnega storilca ali oseb, ki so zavezane varovati (poklicno ali drugo tajnosti) ter drugih oseb, ki uživajo pravico odreči pričanje, zaradi odklonitve izročitve ali posredovanja zahtevanih predmetov, spisov ali podatkov;
- ureditev mehanizmov (sodnega) nadzora nad preiskavami in zasegi, ki posegajo v sfero varstva (poklicne ali druge) tajnosti;
- ureditev dodatnih mehanizmov v primeru prikritih preiskovalnih ukrepov;
- diferencirano ureditev dovoljenosti zbiranja in obdelovanja ter uporabe varovanih podatkov v kazenskem postopku.

2.3. f) Odločanje o priporu:

Jasno se določa možnost pritožbe, ko gre za odločanje o pritožbi zoper sklep o odreditvi pripora, ki ga je izdalo Vrhovno sodišče Republike Slovenije pri odločanju o pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje (četrti odstavek 399. člena ZKP), pritožbeni organ (senat petih sodnikov Vrhovnega sodišča Republike Slovenije - predlagani sedmi odstavek 25. člena ZKP), hkrati pa je v tovrstnih primerih predlagana tudi ukinitev možnosti vložitve zahteve za varstvo zakonitosti. Ni namreč smiselno, da bi isto sodišče najprej na prvi stopnji odredilo pripor, potem bi na drugi stopnji v širšem senatu odločalo o pritožbi zoper ta sklep, na koncu pa bi na tretji stopnji v še širšem senatu odločalo o izrednem pravnem sredstvu zoper pravnomočno odločbo o priporu.

2.3. g) Izvrševanje pripora:

213.c člen ZKP ureja disciplinsko kaznovanje pripornika za disciplinski prestop. Izrecno ne predvideva možnosti zaslišanja slednjega pred izrekom kazni. Sledeč predlogu Varuha človekovih pravic oziroma CPT, je predlagana sprememba, iz katere nedvoumno sledi, da je potrebno pripornika pred izrekom disciplinske kazni zaslišati.

Upoštevajoč priporočila CPT, se prav tako ukinja disciplinska kazen prepovedi ali omejevanja obiskov in dopisovanja (takšna prepoved ali omejitev je torej mogoča le zaradi interesov

postopka – četrti odstavek 213.b člena ZKP). Namesto tega je predviden začasen odvzem nekaterih predmetov.

Materam dojenčkov in majhnih otrok se omogoča, da slednji med priporom bivajo z njimi. Hkrati se uvaja pravna podlaga za to, da stroški zdravljenja otroka, ki biva z mamo med priporom, postanejo stroški kazenskega postopka.

Prepoved obiska pripornika mora biti izdana v obliki sklepa, ki je obrazložen in zoper katerega je možna pritožba. Vzpostavlja se tudi zakonska podlaga za premestitev pripornika iz razloga prezasedenosti prostorov.

2.3. h) dostop do spisa v predkazenskem postopku:

Predvidena je možnost, da si osumljenec in njegov zagovornik lahko že v predkazenskem postopku ogledata, prepisujeta ali kopirata policijski spis in ogledata dokazne predmete, če to ne predstavlja nedovoljenega razkritja osebnih podatkov, tveganja za varnost oseb, udeleženih v predkazenskem postopku ali če to ne ovira uresničitve namena ali poteka policijskega delovanja v predkazenskem postopku (dostop do spisa dovoli policija ob soglasju državnega tožilca, možna pa je »pritožba« po sedmem odstavku 148. člena ZKP).

2.3. i) Izključitev javnosti glavne obravnave:

Med pogoji za izključitev javnosti glavne obravnave se izrecno navaja »varstvo osebnega ali družinskega življenja priče«. Navedena rešitev je sicer po nekaterih razlagah že sedaj vsebovana v besedilu »če bi po mnenju senata javnost škodovala interesom pravičnosti«, kolikor seveda priča ni oškodovanec ali mladoletnik.

2.3. j) Varovanje novinarjevega vira oziroma identitete avtorja:

S predlagano spremembo se uvaja podobna rešitev, kot jo (gledano iz primerjalno-pravnega vidika) že vsebujeta npr. švicarski (t.i.m. *Quellenschutz*)⁵⁰ in kosovski Kazenski zakonik⁵¹. Upoštevajoč slovensko kazensko-procesno ureditev se torej omogoča varovanje vira, razen v primerih, kadar bi bilo razkritje nujno za preprečitev neposredne nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi ali za preprečitev izvršitve kaznivega dejanja, za katerega je predpisana kazen treh ali več let zapor in preprečitev še nekaterih kaznivih dejanj zoper spolno nedotakljivost in zoper uradno dolžnost, javna pooblastila in javna sredstva, ki imajo v temeljni obliki nižjo predpisano kazen od treh leta zapor, so pa po svoji naravi takšna, da jih je tudi smiselno izvzeti iz skupine tistih, pri katerih pravo ne zagotavlja varovanje vira, če bi se sicer lahko preprečilo takšno kaznivo dejanje.

Smiselno podobno kot novinarska zaupnost se ureja tudi spovedna molčečnost – razkritje je zapovedano, če je nujno za preprečitev neposredne nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi, ali za preprečitev kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost iz XIX. poglavja kazenskega zakonika.

2.3. k) Pravice pri hišni oziroma osebni preiskavi:

⁵⁰ Angleška različica Kazenskega zakonika Švicarske konfederacije je dostopna tudi na spletu (gre za 28.a člen, Zaščita virov): <https://www.admin.ch/ch/e/rs/3/311.0.en.pdf>.

⁵¹ Tudi angleška različica Kazenskega zakonika Republike Kosovo je dostopna na spletu (gre za 38. člen - Zaščita vira informacije): <http://www.assembly-kosova.org/common/docs/liqjet/Criminal%20Code.pdf>.

Sledeč izkušnjam iz prakse, je predlagana rešitev, na podlagi katere se zagotavlja varstvo pravic imetnika stanovanja oziroma prostorov pri hišni preiskavi (slednji je lahko bodisi osumljenec ali pa tretja oseba). Kadar je imetnik oziroma njegov zastopnik nedosegljiv, mu sodišče po uradni dolžnosti postavi pooblaščenca izmed odvetnikov. Predlagana rešitev tudi posredno preprečuje ekskluzijo pridobljenih dokazov (219. člen ZKP).

Poleg tega je predvideno, da bo sodišče izdalo odredbo za hišno ali osebno preiskavo na obrazložen pisni predlog državnega tožilca (ki je sicer pristojen za vodenje pregona in usmerjanje policije).

2.3. l) Pritožba zoper sodbo sodišča druge stopnje:

Pritožbo zoper sodbo sodišča druge stopnje je potrebno spremeniti tako, da bo ustrezno urejen položaj pritožnikov, kadar sodišče druge stopnje opravi glavno obravnavo in položaj tretjih oseb, kadar v njihov pravni položaj s sodbo poseže drugostopenjsko sodišče. Če sodišče druge stopnje opravi glavno obravnavo, je potrebno zagotoviti, da pritožniki zoper takšno sodbo ne bodo neenako obravnavani (22. člen Ustave) v primerjavi s pritožniki zoper sodbo prvostopenjskega sodišča (ki izda sodbo na podlagi vrnitve zadeve s strani drugostopenjskega sodišča). Hkrati je potrebno zagotoviti, da ne bo kršena tudi njihova pravica do pravnega sredstva (25. člen Ustave), saj bi lahko ostali tako brez pritožbe (torej zoper sodbo drugostopenjskega sodišča) kot tudi brez zahteve za varstvo zakonitosti (upoštevajoč pogoje, ki jih ZKP predpisuje za obe pravni sredstvi).

Glede na možnosti, ki jih ima na razpolago sodišče druge stopnje, ko odloča o pritožbi zoper sodbo sodišča prve stopnje, pa je potrebno zagotoviti tudi, da bodo tretje osebe lahko vložile pritožbo kot redno pravno sredstvo zoper sodbo sodišča druge stopnje (398. člen ZKP), v vsakem primeru, kadar jim bo slednje s sodbo vzelo predmet (drugi odstavek 73. člena KZ-1) ali premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem (75., 77.a in 77.b člen KZ-1). Enako velja tudi za pravne osebe, če jim bo sodišče druge stopnje izreklo odvzem premoženjske koristi (77. člen KZ-1).

2.3. m) Ločena mnenja vrhovnih sodnikov:

Predlagana je nova rešitev, na podlagi katere bodo vrhovni sodniki pri odločanju o zahtevi za varstvo zakonitosti lahko podali ločena mnenja. Nova rešitev je oblikovana na podlagi vzora ureditve, ki sicer velja za ločena mnenja ustavnih sodnikov. Možnost dajanja ločenih mnenj s strani sodnikov najvišjega rednega sodišča zlasti lahko pripomore k razvoju sodne prakse (saj bodo obrazložena ločena mnenja ob ustrezni prepričljivosti argumentacije pripomogla tako k temu, da bo večinska odločba bolj izbrušena, kakor tudi k temu, da bo lahko v prihodnjih odločbah večji poudarek dan vidikom, ki jih izpostavljajo posamezni sodniki). Tudi z vidika zagotavljanja enotnosti sodne prakse pa je pomembno, da so odločbe čim bolj prepričljivo obrazložene (k čemur posredno pripomorejo ločena mnenja). Posledično se bo povečalo zaupanje v pravno varnost kot del ustavnega načela pravne države (2. člen Ustave). Nenazadnje možnost dajanja ločenih mnenj prispeva tudi k večji transparentnosti in javnosti sodnega odločanja. Ločena mnenja so tudi odraz neodvisnosti sodnikov (iz 125. člena Ustave), torej neodvisnosti, ki pripada vsakemu posameznemu sodniku (in se v tem delu razlikuje od »sistemske« neodvisnosti sodišč iz prvega odstavka 23. člena Ustave) ter, ki jo gre v kontekstu ločenih mnenj razumeti bolj kot vezanost sodnika na Ustavo in zakon (kar posledično pomeni, da sodnik ni »vezan« k strinjanju s stališčem senata, katerega del je, čeprav ga je seveda dolžan spoštovati).

2.3. n) Kaznovanje z denarno kaznijo zaradi žaljive izjave

S spremembo 78. člena ZKP (in povezanimi spremembami nekaterih drugih določb ZKP) se zagotavlja, da sodnik oziroma senat, na katerega je naslovljena žalitev, ne bo sam odločal o žaljivi izjavi (kar bi bilo lahko v nasprotju s pravico do poštenega sojenja iz prvega odstavka 6. člena EKČP).

Denarna kazen po ZKP se tudi ne bo mogla pretvoriti v več kot 10 dni zapor (pri čemer se zaradi spoštovanja načela sorazmernosti upošteva praksa Ustavnega sodišča Republike Slovenije in ESČP).

2.3. o) Postopek za izročitev obdolžencev in obsojencev in prenos izvršitve kazni:

Predlagane spremembe se nanašajo na instituta izročitve in prenosa izvršitve kazni. Cilj predlaganih sprememb v zvezi z institutom izročitve je zagotovitev neodvisne sodne presoje v primeru zatrevanja verjetnosti kršitve človekovih pravic, in sicer pravice do prepovedi mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja, s strani osebe, katere izročitev se zahteva, v primeru izročitve državi prosilki. Rešitev, da verjetnost kršitve ustavno zagotovljenih človekovih pravic v izročitvenem postopku presoja sodišče, in sicer v okviru presoje zakonskih pogojev za izročitev sledi ustavnopravnim standardom sodnega varstva, kot tudi rešitvam, ki so bile sprejete v primerljivih tujih ureditvah. Cilj predlaganih sprememb v zvezi z institutom prenosa izvršitve kazni je zagotavljanje ekonomičnosti in smotnosti postopka in izvršljivosti pravnomočnih in izvršljivih sodnih odločb sodišč Republike Slovenije v kazenskih zadevah. Predvideni so tudi kratki roki za vložitev tožbe in odločanje Upravnega sodišča Republike Slovenije v izročitvenih postopkih ter subsidiarna uporaba zakona, ki ureja upravni spor.

2.3. p) Redakcijski popravki:

S spremembo 25. člena ZKP se nedvoumno jasno določa stvarna pristojnost okrožnega sodišča pri kaznivih dejanjih zoper čast in dobro ime (Razžalitvi, Obrekovanju, Žaljivi obdolžitvi, Opravljanju in Očitaniu kaznivega dejanja z namenom zaničevanja – 158. do 162. člen KZ-1), ki so storjeni z javno objavo na spletnih straneh ali na javnem shodu. Hkrati pa se zaradi učinka javne priobčitve upoštevajo tudi druga podobna izvršitvena dejanja (gramofonska plošča, zgoščenka, film, DVD ali druga videosredstva, zvočna ali podobna sredstva, ki so namenjena širšemu krogu ljudi).

S Predlogom ZKP-N je predlagana ustrezna dopolnitev sedmega odstavka 25. člena ZKP (sestava senata vrhovnega sodišča), ko gre za odločanje o priporu (392. člen ZKP).

V 3. točki drugega odstavka 39. člena se popravlja sklicevanje na 450.č člen.

V 74. členu ZKP se popravlja sklicevanje na 8. člen ZKP (ki se tudi spreminja).

Popravlja se sklicevanje v četrtem odstavku 83. člena ZKP na 4.a točko 39. člena ZKP, ki je v zakonu ni več.

V 143.c členu ZKP se popravlja sklon.

Definicija zunajzakonske skupnosti se popravlja tako, da je pri definiciji zunajzakonske skupnosti izrecno navedeno »in tudi ni razlogov, zaradi katerih bi bila zakonska zveza med njima neveljavna« (upoštevajoč prvi odstavek 12. člena ZZZDR).

V drugem odstavku 148. člena se izrecno poudarja, da mora biti delovanje policije po omenjeni določbi »v skladu z zakonskimi pooblastili in pristojnostmi« (ne gre torej za neko splošno klavzulo, ki pride v poštev, kadar ni druge pravne podlage). V desetem odstavku 148. člena ZKP se poleg obvestil izrecno izpostavlja še dokaze.

Predlagane so redakcijske uskladitve prvega, drugega in tretjega odstavka 158.a člena ZKP - namreč uskladitve z novjšim izrazoslovjem ZDT-1 (199. člen), ki določa, da gre za Posebni oddelek Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, saj (le) izrazoslovno ne gre več za specializirani oddelek Skupine državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala. Predvideno je tudi, da lahko Posebni oddelek obravnava tudi povezane zadeve, če je tako odločeno (glede na tretji odstavek 199. člena ZDT-1).

Poleg tega je predlagana širitev kroga uradnih oseb pod pristojnostjo Posebnega (policijskega) oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije na vse uradne osebe Slovenske obveščevalno-varnostne agencije in Obveščevalno-varnostne službe Ministrstva za obrambo – tako je že v peti in šesti alineji drugega odstavka 199. člena ZDT-1; iz redakcijskih (uskladitvenih) razlogov so črtane druge uradne osebe, zaposlene na področju notranjih zadev, ker je ta krog uradnih oseb že črtan (leta 2013) tudi iz druge alineje drugega odstavka 199. člena ZDT-1.

Predlagana je ustrezna sprememba 2. točke prvega odstavka 162. člena ZKP tako, da so »dobrodelni nameni« nadomeščeni s plačilom v korist »osebi zasebnega prava, ki je po zakonu ustanovljena za opravljanje nepridobitnih dejavnosti in kateri je na podlagi zakona priznan status v javnem interesu ali za katero zakon določa, da je njena dejavnost v javnem interesu, splošno koristna ali dobrodelna«. Opredelitev je torej širša, kot samo po Zakonu o humanitarnih organizacijah (v nadaljevanju ZHO), saj dobrodelni nameni to opredelitev presegajo.

Predlog vsebinsko sledi ureditvi, ki jo pozna 142. člen Zakona o dohodnini (v nadaljevanju ZDoh-2), na podlagi katerega Vlada RS vsako leto objavi seznam organizacij, ki izpolnjujejo zgornje pogoje. Na tem seznamu so sicer še verske skupnosti, politične stranke in reprezentativni sindikati, vendar so ti kategorizirani posebej in v predlagano novo opredelitev 2. točke prvega odstavka 162. člena ZKP ne sodijo.

Glede na dopolnitev prepovedi približevanja določeni osebi se spreminja tudi določba tretjega odstavka 195.a člena, ki predvideva možnost izreka denarne kazni, kolikor prepoved namerno krši z ukrepom varovana oseba. Zavoljo notranje enotnosti ZKP in večje jezikovne usklajenosti je poleg spremembe 195.a člena predlagana tudi sprememba 7. točke prvega odstavka 162. člena ZKP. Hkrati se glede nadzorovanja izvajanja ukrepa in ravnanja v primeru njegove kršitve določa smiselna uporaba določb, ki sicer veljajo za hišni pripor.

Redakcijsko se spreminja sklicevanje za smiselno uporabo ZIKS-1, ko gre za izvrševanje pripora.

Obdolžencu pri zaslišanju ne bo treba več posredovati podatkov o imenu in priimku staršev, narodnosti, podatkov o tem, ali je vpisan v vojaško evidenco in pri katerem organu za obrambo ter o tem, ali je bil odlikovan. Na ta način se upošteva tudi priporočila Informacijskega pooblaščenca in Varuha človekovih pravic.

Definicija ogleda se dopolnjuje, tako da je bolj izčrpna. Poleg opazovanja (torej uporabe vida) je namreč pri ogledu potrebno upoštevati tudi druga čutila (torej zaznavanje v najširšem smislu), hkrati pa se pri ogledu uporabljajo tudi različna tehnična sredstva.

Sodišča bodo morala zavod obveščati o vsaki spremembi pripora glede obdolženca, ki je na opazovanju v zdravstvenem zavodu, saj je tovrstna komunikacija potrebna zaradi izvrševanja zakonitih pristojnosti pravosodnih policistov.

S spremembo 359. člena ZKP se dodaja ustrezna pravna podlaga, ki bo kazenskim sodiščem omogočila odločanje o takšnem načinu izvršitve kazni, kot ga uveljavlja novela KZ-1C - odprti, polodprti oddelek. V KZ-1 in ZKP se bo torej poenotila raba pojma "način izvršitve kazni zapor", tako da bi obsegala vikend zapor, hišni zapor, delo v korist skupnosti in še režim prestajanja (vrsta oddelka).

V prvem odstavku 403. člena ZKP je predlagana redakcijska sprememba tako, da bo ustrezno določena smiselna uporaba tretjega in četrtega odstavka 377. člena ZKP.

Zakonodajalec je leta 1994 nameraval doseči, da bi ZKP v kazenskih postopkih omogočal obnovo postopka iz razloga sodbe ESČP, ki ugotavlja kršitev EKČP glede sodbe kazenskega sodišča Republike Slovenije. Upoštevajoč navedeno je predlagana redakcijska sprememba omenjenega člena, ki bo to dejansko omogočala. Hkrati se spreminja tudi vsebinsko sklicevanje, in sicer na način, da se smiselno uporabljajo le procesni členi tega poglavja (členi 411 do 415) in ne vsi členi, ki npr. določajo tudi razloge za obnovo postopka (členi 406 do 415), saj smiselna uporaba teh določb v primeru vložene zahteve za spremembo pravnomočne sodne odločbe na podlagi odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije ali ESČP ni vsebinsko logična.

Predlagano je črtanje tega dela tretjega odstavka 421. člena ZKP.

V 506.a členu ZKP se črta beseda »lahko«, s čemer se bolj izpostavlja dolžnost sodišča, da odredi prodajo, podaritev ali uničenje zaseženih predmetov oziroma zavarovanega premoženja, če bi bila hramba povezana z nesorazmernimi stroški ali pa se vrednost predmetov oziroma premoženja zmanjšuje.

Za izbris obsodb iz kazenske evidence pri t.im. zakonski rehabilitaciji (torej po izteku zakonsko določenih rokov ob pogoju, da obsojenec v vmesnem času ne stori novega kaznivega dejanja) je pristojno Ministrstvo za pravosodje (508. člen ZKP), vendar pa 510. člen ZKP glede pogojnih obsodb določa, da ugotovitveni sklep izda sodišče, ki je sodilo na prvi stopnji in ga vroči obsojencu, državnemu tožilcu (če je postopek tekel na njegovo zahtevo) in Ministrstvu za pravosodje. Predlagano je črtanje 510. člena ZKP, s čemer se poenostavlja ureditev, hkrati pa se odpravlja tudi morebitna dilema pri razlagi 510. člena kot bodisi *lex specialis* pri brisanju pogojnih obsodb ali kot norme, ki predvideva subsidiarno pristojnost sodišča glede na primarno dolžnost Ministrstva za pravosodje (upoštevajoč zgodovinsko genezo predpisov).

S predlagano spremembo 513. člena ZKP se smiselno upošteva nov varnostni ukrep prepovedi približevanja ali komuniciranja z žrtvijo kaznivega dejanja (71.a člen KZ-1).

518. člen se redakcijsko spreminja tako, da se ustrezno popravijo v njem navedena kazniva dejanja in da se določi obveznost pošiljanja podatkov policiji (namesto Ministrstvu za notranje zadeve); hkrati je predvideno tudi obveščanje Urada za preprečevanje pranja denarja glede kaznivih dejanj financiranja terorizma.

Predvideni so tudi redakcijski popravki, ki so potrebni glede na definicijo oškodovanca in siceršnjo pozornost, ki jo predlog novele posveča oškodovancu (v celotnem ZKP je potrebno zagotoviti dosledno uporabo omenjenega izraza). V 539., 540., 541. in 546. členu ZKP izraz oškodovanec ni uporabljen v smislu žrtve kaznivega dejanja, temveč kot generično ime za

upravičenca v postopku za povrnitev škode, rehabilitacijo in uveljavitev drugih pravic oseb, ki so bile neupravičeno obsojene ali jim je bila neutemeljeno vzeta prostost. Iz smiselno enakih razlogov je predvidena tudi sprememba 178. člena ZKP.

V 529.a členu ZKP se popravlja sklicevanje na določbe 522. člena ZKP (ki se tudi spreminja).

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona po oceni predlagatelja ne bo imel finančnih posledic. Finančne posledice lahko morebiti nastanejo le zaradi predlaganih sprememb 148.a ter novih 148.b in 148.c člena zakona oziroma potrebe po nabavi dodatne opreme za slikovno in zvočno snemanje zaslišanja, vendar bodo te manjše od 40.000 evrov, ker je policija z avdio-video snemalno opremo za potrebe zaslišanja opremljena že od uveljavitve novele ZKP-E v letu 2004 oziroma 2005. Po izkazani potrebi bo natančnejša ocena finančnih posledic pripravljena v okviru medresorskega usklajevanja v sodelovanju z Ministrstvom za notranje zadeve.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

5.1. Prikaz prilagojenosti predlagane ureditve pravu Evropske unije

5.2. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih

Zaslišanje prič v predkazenskem postopku pred državnim tožilcem oziroma policijo

NEMČIJA

Državni tožilec in policija lahko zaslišujeta priče v predkazenskem postopku. Priče se lahko prisilno privedejo zaradi zaslišanja pred državnim tožilstvom, ne pa tudi pred policijo. Avdio in video snemanje zaslišanja ni obvezno, razen, če je to potrebno zaradi zaščite mladoletnikov oziroma mladoletnih žrtev spolnega nasilja ali če obstaja verjetnost, da priče ne bo mogoče zaslišati med sojenjem. Pripravljajo se spremembe zakonodaje, po katerih bi bilo obvezno snemanje tako zaslišanja osumljenca kot tudi priče, če bi bilo to potrebno glede na težo storjenega kaznivnega dejanja ali glede na težavne okoliščine konkretnega primera. Pričo je v primeru snemanja potrebno poučiti tudi o tem, da lahko zavrne izdajo kopije posnetka osebam, ki lahko pregledajo spis – v tem primeru te osebe lahko dobijo le pisni zapisnik. Odvetnik osumljenca ne more biti prisoten pri zaslišanju priče pred državnim tožilcem ali policijo, lahko pa je prisoten pri njenem zaslišanju pred sodiščem. Takšno zaslišanje iz predkazenskega postopka praviloma ni polno veljaven dokaz v sodnem postopku, so pa možne tudi izjeme, npr. če je priča umrla, če je sodišče iz drugega razloga ne more zaslišati v bližnji prihodnosti, ali če gre za mladoletno žrtev spolnega nasilja (v zadnjem primeru ob predpostavki, da sta obdolženec in njegov zagovornik imela možnost sodelovati pri prvotnem zaslišanju).

PORTUGALSKA

Priče lahko med »državnotožilsko preiskavo« zaslišita državni tožilec ali kriminalist. Zaslišanje se lahko avdio ali video snema. Če ima priča zakonsko predviden razlog za zavrnitev pričanja, jo mora zasliševalec o tem predhodno poučiti, sicer pričanje ni veljavno. Pred zaslišanjem s strani državnega tožilca (ne pa tudi kriminalista) je potrebno priče zapriseči, da bodo govorile resnico in jih poučiti o posledicah kršitve prisege ali zavračanja prisege. Priče lahko spremlja odvetnik, ki pa ne more postavljati vprašanj. Tovrstna zaslišanja imajo dokazno vrednost na sodišču, če:

- je potrebna izjava zaradi obuditve spomina osebe, ki med sojenjem trdi, da se ne spomni vseh dejstev,
- obstaja razkorak ali nasprotje med prejšnjimi izjavami in izjavami, podanimi med sojenjem
- se oseba, ki je pričala pred državnim tožilcem ali kriminalistom, ne more udeležiti sojenja, ker je zbolela, trpi zaradi duševnih motenj ali je ni mogoče najti
- se stranke strinjajo glede tega.

Portugalska ureditev pozna tudi možnost, da preiskovalni sodnik že v zgodnji fazi postopka zasliši pričo, če je verjetno, da zaslišanje ne bo mogoče med sojenjem zaradi resne bolezni, odhoda priče v tujino, ali če gre za žrtve trgovine z ljudmi ipd. To lahko stori na zahtevo državnega tožilca ali osumljenca. Pri zaslišanju sta prisotna tako državni tožilec kot tudi zagovornik osumljenca in oba lahko postavljata vprašanja.

POLJSKA

Državni tožilec ali policija lahko zaslišita priče v predkazenskem postopku. Zaslišanje se lahko avdio ali video snema. Zagovornik osumljenca je lahko prisoten pri zaslišanju, če je bilo zaslišanje opravljeno na njegovo zahtevo ali, če ga ne bo mogoče ponoviti med sojenjem. Zapisnik o zaslišanju podpišeta državni tožilec ali policist in priča. Zapisnik se lahko prebere med sojenjem, če:

- obstaja razkorak med obema pričanjema
- priča brez utemeljenega razloga zavrne pričanje med sojenjem
- priča navaja, da se ne spomni določenih okoliščin
- priča živi v tujini
- priči ni bilo mogoče vročiti vabila
- se priča ni uspela udeležiti sojenja zaradi neke nepremostljive ovire
- je priča umrla.

Če obstajajo razlike med obema pričanjema, se pričo med sojenjem vpraša, kako lahko to pojasni. Sodišče odloči, katero pričanje je bolj kredibilno. Pričanje iz predkazenskega postopka, ki je zabeleženo v zapisniku, je praviloma veljaven dokaz na sojenju.

Pri določenih kategorijah ranljivih prič (žrtve spolnih deliktov ali mladoletne žrtve nasilnih kaznivih dejanj), ali priče, katerih pričanja kasneje ne bo več mogoče ponoviti na sojenju (če je npr. priča terminalno bolna), zaslišanje v predkazenskem postopku opravi sodišče in takšno pričanje se video-snema.

Obveščanje policija – državno tožilstvo

Za potrebe te primerjalno-pravne analize smo države članice Evropske unije za prosili za podatke, ali v njihovih notranjih kazensko-pravnih sistemih vedno obstaja dolžnost obveščanja državnega tožilstva s strani policije o razlogih za sum storitve kaznivih dejanj, ki se preganjajo po uradni dolžnosti, ali pa so kakšne izjeme. Prav tako smo prosili za pojasnilo ali obveščanje poteka v pisni obliki, po elektronski poti, ustno ter ali mora biti obvestilu priloženo vse dokazno gradivo.

SLOVAŠKA

Policija je dolžna obvestiti državno tožilstvo o vseh ugotovitvah v predkazenskem postopku, tudi o tem, da ni zadosti dokazov. Policija lahko sprejme nekatere odločitve v predkazenskem postopku, vendar le s soglasjem državnega tožilca ali pa mora odločitev posredovati državnemu tožilcu, ki ima pravico do pritožbe. Policija preda odločitev državnemu tožilcu v pisni obliki. Tako se mu na primer posreduje celoten spis za nadaljnji postopek. Državni tožilec tudi oceni dokaze.

IRSKA

Ureditev državnega tožilstva je utemeljena na Ustavu Irske iz leta 1937 in na Zakonu o pregonu kaznivih dejanj iz leta 1974. Slednji je uvedel Urad direktorja javnih pregonov (*Director of Public Prosecutions*). Direktor udejanja kazensko pravo na sodiščih v imenu države (pri čemer je neodvisen) ter usmerja in nadzoruje javni pregon na podlagi obtožnic na sodiščih. Poleg tega daje tudi splošna navodila in nasvete irski policiji (*Garda Síochána*), ko gre za lažje primere in posebne usmeritve v takšnih primerih, kadar ga policija zaprosi zanje.

Irska policija preiskuje kazniva dejanja. Vendar pa preiskovalec ne more presoditi, ali obstaja zadosti dokazov za pregon. Ko so zbrani vsi potrebni dokazi, direktorju pošlje spis v pisni obliki. To stori tudi takrat, kadar sam ocenjuje, da ni pogojev za pregon. Če pa ni nobenega dokaza, ki bi govoril v prid pregonu, pa mu ni treba poslati ničesar.

FRANCIJA

V Franciji državni tožilec začne, usmerja in nadzira preiskavo kaznivega dejanja in usmerja delovanje policije ter pri tem sprejema ukrepe, ki so potrebni za ugotavljanje resnice. Preiskovalci so dolžni okrožnega državnega tožilca obvestiti o težjih in lažjih kaznivih dejanjih, ki so jim znani. Ko zaključijo s preiskovanjem, mu morajo poslati zbrane originalne dokumente iz uradnih evidenc in njihove overjene kopije. Istočasno mu morajo poslati vsak dokument, povezan s kaznivim dejanjem, s katerim razpolagajo. Predmeti, ki so jih zasegli, so na voljo državnemu tožilcu.

Po šestih mesecih preiskovanja so dolžni poročati državnemu tožilcu. Slednji lahko odloči, da bo podaljšal preiskavo, če to upravičuje gradivo, ki so mu ga predložili preiskovalci. V vseh primerih mu morajo preiskovalci posredovati opis vseh preiskovalnih dejanj, ki so jih opravili, tako da se lahko odloči, kaj je smiselno storiti. Po navadi ga obveščajo po navadni pošti, vendar pa v najbolj enostavnih primerih že obvestilo preko telefona ali elektronskega sporočila lahko vodi k odločitvi, na podlagi katere državni tožilec opusti pregon.

Preiskovalci se torej ne morejo izogniti dolžnosti obveščanja. To je posledica diskrecije pri pregonu, ki jo ima državni tožilec, slednji pa je edina avtoriteta, pristojna za oceno, ali gre za kaznivo dejanje ali ne.

BELGIJA

Kazniva dejanja preiskuje policija, ki mora vse zbrane dokaze posredovati pristojnemu državnemu tožilcu. Slednji usmerja policijo. Policija ima operativno avtonomijo pri svojem delu, pri čemer pa mora državnega tožilca obveščati v roku in na način, ki ga določi slednji.

PORTUGALSKA

Policija je dolžna v vseh primerih obvestiti državnega tožilca, tudi kadar ocenjuje, da gre za pomanjkanje dokazov za vložitev kazenske ovadbe. Kadar policija ocenjuje, da so podani pogoji za kazensko ovadbo, jo mora pripraviti v pisni obliki, z njo obvesti državnega tožilca in temu obvestilu priložiti vse zbrane dokaze.

IMSI-lovilec

POLJSKA

Poljsko pravo ne ureja uporabe IMSI-lovilca. Sicer pa so institucije kot Pošta, Telekom in Carina dolžne posredovati sodišču ali državnemu tožilcu kakršno koli korespondenco, prenose, podatke, ki pa morajo imeti pomen za kazenski postopek. Institucije, ki delujejo na področju telekomunikacij, morajo na zahtevo sodišča ali državnega tožilca zavarovati elektronske podatke bodisi na opremi, ki vsebuje te podatke, bodisi v informacijskem sistemu ali na nosilcu, vendar ne za dlje kot za 90 dni.

Varovana korespondenca in prenosi morajo imeti pomen za kazenski postopek. Večina podatkov, ki jih je treba posredovati in ki so navedeni v uredbi ministra za infrastrukturo, se ujema z večino podatkov, do katerih je moč priti z IMSI-lovilcem, izjema so le posnetki telefonskih pogovorov. Slednje je moč pridobiti le s soglasjem sodišča, kadar gre za najtežja kazniva dejanja.

FINSKA

Na Finskem policija lahko uporablja IMSI-lovilec za potrebe preiskovanja kaznivih dejanj. Navedeno urejata Zakon o policiji in Zakon o prisilnih ukrepih. Oba sta bila pred letom dni spremenjena. Spremenjene različice obeh zakonov vključujejo bolj podrobne določbe glede uporabe IMSI-lovilca.

Policija torej lahko uporabi IMSI-lovilec zaradi preprečitve kaznivega dejanja, za katerega je zagrožena kazen več kot enega leta zapora. Finski nadzorni organ za področje telekomunikacij pregleda tehnično primernost tovrstne naprave in zagotovi, da ne more imeti škodljivih posledic za opremo ali za javno komunikacijsko mrežo. O uporabi IMSI-lovilca odloča policist, ki ima pooblastilo, da lahko aretira ljudi. Nacionalni policijski odbor in vodje enot nadzorujejo tovrstno skrivno zbiranje informacij. Minister za notranje zadeve mora letno poročati parlamentarnemu Varuhu človekovih pravic o uporabi in nadziranju skrivnega zbiranja informacij.

FRANCIJA

Francoska kazenska procesna zakonodaja ne ureja uporabe IMSI-lovilca (je pa urejen za področje obveščevalne dejavnosti). Policisti ga torej ne smejo uporabljati pri preiskovanju kaznivih dejanj.

IRSKA

Na Irskem ni posebne zakonodaje, ki bi dovoljevala uporabo IMSI-lovilca za potrebe kazenskega preiskovanja. Nadzor poštnih pošilk in elektronske komunikacije sicer odreja minister, pri čemer se lahko posvetuje s sodnikom. Tovrstni nadzor lahko traja največ 3 mesece in se lahko podaljša še za največ 3 mesece.

NEMČIJA

Nemški Zakon o kazenskem postopku ureja uporabo IMSI-lovilca (100.i člen). Za uporabo mora obstajati utemeljen sum, da je nekdo storilec ali sotorilec težjih kataloško navedenih kaznivih dejanj. Uporablja se lahko za pridobitev števil mobilnega telefona in kartice ter za pridobitev lokacije mobilnega telefona, izrecno pa je prepovedana uporaba podatkov, pridobljenih iz »jedra zasebnega življenja«. Ukrep lahko odredi sodišče na predlog državnega tožilca. Če obstaja neposredna nevarnost, odredbo lahko izda državni tožilec, vendar jo mora sodišče v roku treh dni potrditi.

Ureditev posegov v zaupnost odnosa med odvetnikom in stranko

NEMČIJA

Nemška ureditev (Zakon o kazenskem postopku, Strafprozesordnung; StPO) prepoveduje zaseg naslednjih predmetov oziroma spisov (para. 97 StPO):

(1) dopisovanja med obdolžencem in osebami, ki imajo položaj privilegiranih prič (para. 52 in 53 StPO), med katere sodijo bližnji obdolženca (privilegij zaradi osebnega razmerja z obdolžencem, para. 52 StPO) in osebe, ki uživajo privilegij zaradi varstva poklicne ali druge tajnosti (para. 53 StPO), med katere sodi tudi zagovornik obdolženca ali odvetnik (2. in tretja točka prvega odstavka para. 53 StPO);

(2) zapiskov oseb, ki uživajo privilegij zaradi varovanja poklicne tajnosti, o podatkih, ki jim jih je zaupal obdolženec ali o podatkih, za katere izvedbo v okviru opravljanja svojega poklica;

(3) drugih predmetov, vključno z medicinsko dokumentacijo, ki sodijo v sfero privilegija zaradi varovanje poklicne tajnosti.

Te omejitve veljajo načeloma le za zaseg omenjenih predmetov in spisov v posesti oseb, ki uživajo privilegij (2. odstavek para. 97 StPO).

Osebe, ki lahko odrečejo izpovedovanje (obdolženec in privilegirane priče, med katere sodijo tudi odvetniki), niso zavezane k izročitvi predmetov, tudi če so lahko predmet zasega (para. 95 StPO). Hkrati so prepovedana preiskovalna dejanja in ukrepi neposredno zoper nekatere kategorije oseb, ki so zavezane k varstvu zaupnih podatkov, med drugim tudi zoper odvetnike (para. 160a StPO). Prepoved velja, če je mogoče pričakovati, da bodo z dejanji pridobljeni podatki, glede katerih velja pravica odreči pričanje. Tako pridobljeno gradivo se ne sme uporabiti in ga je treba uničiti brez odlašanja. Če preiskovalno dejanje ali ukrep vendarle poseže tudi v položaj določenih privilegiranih prič (med katere sodijo tudi odvetniki), je treba pri odrejanju in izvajanju ravnati v skladu z načelom sorazmernosti; enako velja tudi pri odločitvi, ali uporabiti tako zbrano gradivo v dokaznem postopku. Te omejitve ne veljajo, če so osebe, sicer zavezane k varstvu zaupnih podatkov, osumljene kaznivega dejanja ali udeležbe pri kaznivem dejanju.

ŠVICA

Švicarski StPO v para. 171 ureja pravico odreči izpovedovanje priče zaradi varstva zaupnosti podatkov. Med osebe, ki imajo to pravico, uvršča švicarski zakon tudi odvetnike in zagovornike. Pravice odreči pričanje ni, če obstaja dolžnost posredovati podatke ali če jih pristojna oseba odveže dolžnosti varovati zaupnost podatkov.

Omejitve glede zasega predmetov veljajo ne glede na lokacijo in nastanek predmeta zasega (para. 264 StPO). Prepoved zasega predmetov velja za dokumente, ki se uporabljajo v komunikaciji med obdolžencem in njegovim zagovornikom, predmete in listine, ki se nanašajo na komunikacijo med obdolžencem in drugimi osebami, ki se lahko odrečejo pričanju (in niso same obdolženci v istem postopku) ter za predmete in listine, ki se nanašajo na komunikacijo med tretjimi osebami in njihovimi odvetniki, ki niso sami obdolženci v kazenski zadevi. Če imetnik predmetov ali listin trdi, da velja prepoved njihovega zasega, se zaseženi predmeti ali listine zapečatijo. Odločitev o tem, ali naj se zaseženi predmeti ali listine uporabijo, sprejme sodišče (para. 248 StPO).

Para. 265 StPO določa splošno edicijsko dolžnost in njene izjeme, med katere sodijo obdolženec in osebe, ki lahko odrečejo izpovedovanje.

Varstvo zaupnih podatkov pri prestrezanju komunikacij (para. 271 StPO) zagotavlja sodišče. Če se prestrezanje komunikacij izvaja zoper osebo, ki je zavezana k varstvu zaupnih podatkov, je treba zagotoviti, da z zaupnimi podatki niso seznanjeni organi preiskovanja, kar se zagotovi tako, da se podatki hranijo ločeno. Prestrezanje je dovoljeno le, če je podan utemeljen sum, da je oseba, zavezana k varstvu osebnih podatkov, storila kaznivo dejanje in obstajajo utemeljene okoliščine, ki narekujejo prestrezanje komunikacij. Če se ukrep izvaja zoper druge osebe, se

podatki, ki jih posreduje oseba, zavezana k varstvu zaupnosti podatkov, uničijo. Ukrepe, s katerimi se zagotovi varstvo zaupnih podatkov, mora odrediti sodišče (para. 274 StPO).

KANADA

Omejitev zasega, pregleda ali prepisovanja listin (tudi kot nosilcev elektronskih podatkov, člen 321 Kazenskega zakonika), ki vsebujejo zaupne podatke iz razmerja med odvetnikom in določeno stranko, določa člen 488.1 Kazenskega zakonika. Če odvetnik izjavi, da listina vsebuje zaupne podatke, mora policija zaseženo listino dati v ovitek in zaseči ter posebej shraniti. Odvetnik lahko v roku 14 dni zahteva, naj o uporabi zasežene listine odloči sodišče. Sodišče lahko - po potrebi po opravljenem naroku in pregledu listine odloči:

- (i) da se vsebina listine ne razkrije, listina ponovno zapečati in vrne odvetniku ali stranki;
- (ii) da se vsebina listine razkrije in izroči uradni osebi, ki je listino zasegla, pri tem pa po potrebi določi omejitve in pogoje njene uporabe, ki se zdijo sodišču primerni.

V primeru zahteve za izročitev predmetov, listin ali podatkov - tudi v elektronski obliki - (člen 487.012 Kazenskega zakonika) ali v primeru odreditve prestrežanja komunikacij (člen 186 Kazenskega zakonika) sme sodišče v odredbi določiti ukrepe, ki so potrebni, da se zagotovi varstvo zaupnega razmerja med odvetnikom in njegovimi strankami. Dodatno Kazenski zakonik v primeru zahteve za izročitev omogoča sodišču, da ne odredi izročitve listin ali podatkov, ki so zaupne narave (člen 487.015 Kazenskega zakonika), v primeru prestrežanja komunikacij pa, da se smejo zaupni podatki, pridobljeni pri prestrežanju, uporabiti kot dokaz le s privolitvijo oseba, ki je zavezana varstvu zaupnosti podatkov.

Ločena mnenja sodnikov

ANGLIJA IN WALES

V večini primerov odloča sodnik posameznik, kadar pa odloča senat sodnikov, je možnost podajanja sodnikovega mnenja omejena, bodisi z zakonom ali s precedensom.

Kadar sodišča odločajo v senatih, so ti največkrat sestavljeni iz »poklicnega« sodnika (funkcionarja) in dveh sodnikov porotnikov (laikov); t.im. *tribunals*. Vprašanje možnosti vplivanja sodnikov laikov na sestavljanje sodbe je bilo obravnavano v zadevi *Anglian Home Improvements Ltd v. Kelly* ([2005] ICR 242). Iz omenjenega primerA sledi, da mora v primeru neenotnega senata »poklicni« sodnik oblikovati sodbo tako, da vzame v obzir tudi argumente, ki izražajo nestrinjanje z odločitvijo in da poskrbi, da so takšni argumenti korektno povzeti v sodbi. »Poklicni« sodnik mora oblikovati sodbo tudi takrat, kadar je sam v manjšini (*Smith v. Safeway*, [2004] IRLR 456). Zakonodaja pri tribunalih ne predvideva ločenih manjšinskih in večinskih mnenj, kadar odločitev ni soglasna.

Pritožbeno sodišče (*The Court of Appeals*) je razdeljeno na civilni in kazenski oddelek. Na civilnem oddelku sodniki lahko podajo ločeno odklonilno ali pritrdilno mnenje. Na kazenskem oddelku so ločena mnenja možna le glede pravnih vprašanj in le z dovoljenjem predsednika senata (podlaga za ločena mnenja je določena v zakonu). *The Divisional court*, ki je sodišče prve stopnje, dovoljuje le izdajo enotne sodbe. Če sodniki niso soglasni, se zadeva preda senatu treh sodnikov, ki opravi narok. *The Privy Council* prav tako dopušča, da kateri koli član senata, ki je prisoten na zaslišanju lahko izda odklonilno ločeno mnenje (podlaga za ločena mnenja je določena v zakonu). Na Vrhovnem sodišču (*The Supreme Court*) so senati vselej sestavljeni iz lihega števila sodnikov in posamezni sodnik lahko poda ločeno mnenje.

Večinske odločbe so se uveljavile v 16. stoletju. Parlamentarna tradicija svobodnega izražanja mnenj je pomenila, da je pravosodni odbor Lordske zbornice (*House of Lords*) v praksi dopuščal

odklonilna ločena mnenja, vendar pa sodbe niso bile javno objavljene vse do leta 1850. Vrhovno sodišče sedaj nadaljuje to tradicijo možnosti podajanja ločenih mnenj.

V kazenskih sodbah naj bi prevladala enotnost jezika, tako da sodbe odražajo jasnost, gotovost in preprostost (Lord Griffiths v zadevi *R v. Howe*, [1987] 2WLR 568). Spodbuja naj se enotne sodbe, kjer pa soglasje ni možno, naj imajo člani možnost, da podajo ločeno mnenje (takšno stališče zastopa npr. Baronessa Hale). Tako je pravo bolj fleksibilno, prav tako pa se sodniki lažje poistovetijo z odločitvami, če lahko podajo svoje argumente. Na ta način se tudi omogoča razvoj prava. Občasno se zgodi, da ločeno mnenje s težo argumenta na dolgi rok prevlada (npr. odklonilno ločeno mnenje Lorda Atkina v zadevi *Liveridge v. Anderson*, [1941] UKHL1, je danes splošno sprejeto kot pravilna razlaga zakona).

LITVA

Pravica sodnika, ki se ne strinja s stališčem večine sodnikov glede odločitve v zadevi, da razglasi odklonilno ločeno mnenje, je odraz njegove notranje neodvisnosti pri izvrševanju pravičnosti. V litvanskem pravnem redu imajo to pravico sodniki splošne pristojnosti in sodniki upravnih sodišč, torej sodniki, ki sodijo v kazenskih, pravnih in upravnih zadevah, in sicer na vseh ravneh sodnega odločanja, vključno z Ustavnim sodiščem. Ločeno mnenje se priloži v spis. V obdobju 2009 – 2013 so npr. sodniki podali 45 odklonilnih ločenih mnenj (28 ločenih mnenj so podali ustavni sodniki, 8 ločenih mnenj so podali civilni sodniki, 6 ločenih mnenj so podali kazenski sodniki, 3 ločena mnenja pa so podali upravni sodniki).

HRVAŠKA

V Republiki Hrvaški so pritrdilna ločena mnenja objavljena skupaj z drugimi sodnimi odločitvami v bazi sodnih odločb, ki jo vzdržuje Vrhovno sodišče Republike Hrvaške. Odklonilna ločena mnenja pa se zaprejo v posebno ovojnico in se hranijo v spisu, kar je utemeljeno z imuniteto sodnikov, dejstvom, da sodnikov ni mogoče preganjati zaradi stališč, ki so jih izrazili pri sojenju ali zaradi glasovanja pri sojenju in z zunanjo neodvisnostjo sodnikov. Načelna pravna mnenja, ki jih poda Vrhovno sodišče Republike Hrvaške, se objavijo v zbirki sodnih odločb.

POLJSKA

Dovoljena so tako pritrdilna kot tudi odklonilna ločena mnenja v kazenskih in upravnih sodnih postopkih, in sicer na vseh ravneh sodnega odločanja. Pritrdilna ločena mnenja se nanašajo na obrazložitev sodbe. Obrazložitev sodbe se oblikuje le na zahtevo stranke ali po uradni dolžnosti, torej kadar je izdano ločeno mnenje.

Postopek za izročitev obdolžencev in obsojencev

AVSTRIJA

Avstrija ima mednarodno kazenskopravno pomoč, kamor sodi tudi institut izročitve, urejeno v Zveznem zakonu z dne 4.12.1979 o izročitvi in pravni pomoči v kazenskih zadevah (Bundesgesetz vom 4. december 1979 über die Auslieferung und die Rechtshilfe in Strafsachen - v nadaljevanju ARHG). Izročitveni postopek je razdeljen na dve fazi in sicer sodno fazo ter politično fazo. Avstrijski zakon sprejema sistem sodnega veta, saj negativna odločitev sodišča zavezuje izvršilno vejo oblasti. Politična odločitev o dovolitvi oziroma izročitvi izročitve je v pristojnosti Zveznega Ministrstva za pravosodje Republike Avstrije.

Avstrijski zakonodajalec je v zakonu uredil vsa temeljna načela ekstradicijskega prava, kot so načelo ekstradibilnosti, načelo dvojne kaznivosti, načelo specialnosti, ne bis in idem, ter določene omejitve, ki so vezane na osebo (kot je prepoved izročanja lastnih državljanov), omejitve, vezane na kaznivo dejanje (prepoved izročanja za politična, vojaška in fiskalna dejanja) itd. Eden izmed razlogov za neizročitev osebe je tudi obstoj suma, da kazenski postopek v državi prosilki ne bo oziroma ni bil voden skladno z načeli 3. in 6. člena Konvencije Sveta Evrope o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin oziroma, da bo kazni oziroma varnostni ukrep, izrečen ali predviden v državi prosilki, izvršen na način, ki ni skladen z

zahtevami 3. člena Konvencije (paragraf 19 ARHB). Prav tako se izročitev osebe ne dovoli, če bi bila oseba, katere izročitev se zahteva, v državi prosilki kazensko preganjana zaradi njene narodnosti, rase, vere, pripadnosti posamezni etični ali socialni skupini, narodnosti ali političnega prepričanja ali bi bilo pričakovati, da bi bila v slabšem položaju zaradi katerega od teh razlogov. Skladno z avstrijsko zakonodajo o zakonsko določenih pogojih za izročitev in dovoljenosti izročitve presoja sodišče (paragraf 31 ARHB). Avstrijsko sodišče izčrpno presoja dopustnost izročitve tako z vidika pravnih vidikov, vključno z vsemi predpostavkami in ovirami za izročitev osebe, kot te izhajajo iz meddržavnih sporazumov, posebej s področja azilnega prava in z vidika osebnih pravic osebe, zagotovljenih z zakonom in zvezno ustavo (paragraf 33 ARHB).

V drugi fazi o izročitvi odloča zvezni minister za pravosodje, in sicer skladno z meddržavnimi sporazumi in načeli meddržavnih pravih razmerij, upoštevajoč interese in obveznosti Avstrije po mednarodnem pravu. Minister za pravosodje izročitev zavrne, če je bila ta pravnomočno izrečena za nedopustno (paragraf 34 ARHB).

VELIKA BRITANIJA

V Veliki Britaniji je izročitveni postopek urejen v Izročitvenem zakonu (Extradition Act 2003). O izročitvi odloča sodišče ("magistrate court"), pri čemer med drugimi pogoji za izročitev presoja tudi obstoj okoliščin, ki bi lahko vodile do zaključka, da izročitev ne bi bila skladna s Konvencijo Sveta Evrope o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Tako 87. člen britanskega izročitvenega zakona določa da sodnik presoja, ali bi bila izročitev osebe skladna s Konvencijskimi pravicami v smislu Zakona o človekovih pravicah iz leta 1988. V kolikor sodnik ugotovi, da izročitev osebe ne bi bila skladna z navedenim zakonom, odredi izpustitev osebe, če pa je odločitev pozitivna, zadevo odstopi v odločanje izvršilnemu organu (Secretary of State). V drugi fazi o izročitvi tako odloča tudi izvršilna oblast (Secretary of State), vendar pa presoja druge razloge za zavrnitev izročitve, in sicer okoliščino smrtne kazni, načelo specialnosti in predhodno izročitev osebe iz druge države ali s strani Mednarodnega kazenskega sodišča (93. člen EA).

NEMČIJA

Nemški Zakon o mednarodni pravni pomoči v kazenskih zadevah (Gesetz über die Internationale Rechtshilfe in Strafsachen - v nadaljevanju IRG), ki se uporablja komplementarno in subsidiarno z mednarodnimi pogodbami ureja tudi postopek izročitve, ob smiselni uporabi Zakona o kazenskem postopku (Strafprozesordnung).

Nemška zakonodaja določa dvotirni postopek izročitve, ki se deli na sodno fazo in na postopek pred upravnimi organi. V zakonu so določena vsa temeljna načela izročitvenega prava. Poleg drugih pozitivnih predpostavk za izročitev in predpisanih ovir za izročitev se izročitev ne dovoli, če obstajajo resni razlogi za sum, da bo oseba v državi prosilki kazensko preganjana ali kaznovana zaradi svoje rase, vere, državljanstva, pripadnosti posamezni socialni skupini, zaradi političnih prepričanj, ali zato ker bi se osebi zaradi teh razlogov položaj poslabšal.

Seznanjanje osebe z izročitvenim postopkom, zaslišanje osebe in ugotavljanje ostalih formalnosti je v pristojnosti sodnika pristojnega okrajnega sodišča ("Amtsgericht"). Izročitev se lahko dovoli le v primeru, da jo sodišče oceni kot dopustno (paragraf 12 IRG). O dopustnosti izročitve v primerih, ko oseba nasprotuje izročitvi, odloča pristojno višje deželno sodišče ("Oberlandesgericht"; paragraf 32 IRG), ki odloča tudi o vseh predpostavkah in ovirah za izročitev.

Po končanem postopku pred sodiščem se postopek izročitve nadaljuje pred upravnimi organi. Najvišji organ za dovolitev izročitve je zvezni minister za pravosodje, pristojnost za odločanje pa je lahko prenesena tudi pristojni organ posamezne zvezne dežele, kar je bilo realizirano z Zakonom o prenosu pristojnosti iz leta 1993. Odločitev ministra oz. pristojne deželne vlade je zadnja instanca v fazi odločanja, saj zakon ni predvidel nobenega pravnega sredstva zoper odločbo ministra.

HRVAŠKA

Hrvaška ima urejen postopek izročitve v Zakonu o mednarodni pravni pomoči v kazenskih zadevah (ZOMPO iz 10.12.2004). Postopek izročitve je dvofazen, in sicer v prvi fazi odloča o izpolnjevanju pogojev za izročitev sodišče, v drugi fazi pa minister za pravosodje. Skladno s 57. členom ZOMPO minister izda odločitev, s kateri izročitev dovoli ali ne dovoli. Pri tem lahko poleg pogoja načela specialnosti navede državi prosilki tudi druge pogoje za izročitev. Zoper odločitev ministra pritožba ni dopustna. Kot izhaja iz komentarja zakona minister za pravosodje odločitev o dovolitvi oziroma ne-dovolitvi izročitve sprejme na podlagi svoje diskrecijske ocene.

BELGIJA

V Belgiji je izročitveni postopek urejen v Zakonu o izročitvah (Extradition Act z dne 15.3.1974). Eden izmed razlogov za zavrnitev izročitve je tudi obstoj resne nevarnosti, da bi bila oseba v primeru izročitve državi prosilki podvržena očitnim kršitvam sodnega varstva, mučenju ali nehumanemu in ponižujočemu ravnanju (section 2bis). V postopku izročitve najprej odloča pristojno sodišče (regional court), pri čemer o pritožbi odloča pritožbeno sodišče (Indictment division of Court of appeal). Slednje tudi ugotavlja obstoj zakonskih predpostavk za izročitev in obstoj ovir za izročitev, o čemer izda svoje mnenje, ki ga posreduje ministru za pravosodje, ki odloči o izročitvi.

ITALIJA

V Italiji je izročitveni postopek urejen v členih 696 do 722 Zakona o kazenskem postopku (Codice de Procedura Penale). O pozitivnih predpostavkah za izročitvah in ovirah za izročitev odloča prizivno sodišče (Corte di appello). Navedeno sodišče med drugim lahko zavrne izročitev, če je oseba bila ali bi z izročitvijo lahko bila podvržena postopku, ki ne zagotavlja spoštovanja temeljnih pravic. Odločitev prizivnega sodišča se lahko izpodbija pred kasacijskem sodiščem. Če je pravnomočna odločitev sodišča pozitivna, minister podpiše nalog za izročitev.

Postopek prenosa izvršitve kazni

AVSTRIJA

Avstrijski Zvezni zakon z dne 4.12.1979 o izročitvi in pravni pomoči v kazenskih zadevah (ARHG) v 76/-IX paragrafu določa, da oseba, katere pravnomočna in izvršljiva sodna odločba se predlaga v izvršitev tuji državi, v postopku lahko poda soglasje k prenosu izvršitve kazni v tujino, vendar je poučena, da svojega soglasja ne more umakniti. V ta namen se osebo, če je v Avstriji, zasliši, pri čemer pa oseba nima vpliva na to, ali se prošnja za prenos izvršitve kazni poda ali ne.

NEMČIJA

Nemški Zakon o mednarodni pravni pomoči v kazenskih zadevah določa, da je v primeru, ko se oseba nahaja na ozemlju države izreka kazni, za dopustnost prenosa izvršitve zaporne kazni v ZRN, potrebno soglasje obsojene osebe, ki ga poda po poduku, in je soglasje zabeleženo pri sodišču država izreka kazni ali pri konzularnem predstavništvu. Obsojena oseba svojega soglasja za prenos izvršitve kazni v ZRN ne more umakniti (paragraf 49/II IRG). Enako zakon določa, da se lahko zarosi za prenos izvršitve kazni v drugo državo, če tujec, ki je bil obsojen v ZRN in se ne nahaja v državi izvršitve kazni, po poduku poda svoje soglasje, ki je zabeleženo pri sodišču ali pri konzularnem predstavništvu. Podanega soglasja obsojena oseba ne more umakniti. (paragraf 71/II IRG).

ITALIJA

Italijanski 205bis člen Zakona o kazenskem postopku (Codice de Procedura Penale) določa, da v kolikor italijanski zakon ali mednarodni dokumenti določajo, da mora biti soglasje osebe v zvezi s pravno pomočjo dano, takega soglasja ni mogoče preklicati, razen, če je oseba spregledala dejstva, ki so bila relevantna za podajo soglasja ali če so se dejstva bistveno spremenila.

ČEŠKA

Češka ureditev, in sicer drugi odstavek 121. člena in četrti odstavek 137. člena Zakona o mednarodnem sodelovanju v kazenskih zadevah predvideva, da je soglasje obsojene osebe za prenos izvršitve kazni iz Češke republike v njegovo matično državo nepreklicno.

6. PREDSTAVITEV SODELOVANJA JAVNOSTI

Predstavitev bo pripravljena do posredovanja predloga zakona v sprejem Vladi Republike Slovenije.

7. PREDSTAVITEV MEDRESORSKEGA USKLAJEVANJA

Predstavitev bo pripravljena do posredovanja predloga zakona v sprejem Vladi Republike Slovenije.

8. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

8.1 Administrativne in druge posledice

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

- predlog zakona določa nekatere poenostavitve v poslovanju pristojnih organov v predkazenskih in kazenskih postopkih ter določa pravne podlage za njihovo učinkovitejše delovanje.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

/

8.2 Presoja posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike:

/

8.3 Presoja posledic na gospodarstvo:

/

8.4 Presoja posledic na socialnem področju:

/

8.5 Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja:

/

II. BESEDILO ČLENOV:

1. člen

V Zakonu o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13 in 87/14) se 8. člen spremeni tako, da se glasi:

»8. člen

(1) Stranke, priče, osumljenci, obdolženci in drugi udeleženci v postopku imajo pri preiskovalnih in drugih sodnih dejanjih ali na glavni obravnavi pravico uporabljati svoj jezik.

(2) Če sodno dejanje oziroma glavna obravnava ne teče v jeziku oseb iz prejšnjega odstavka, je treba zagotoviti ustno tolmačenje tistega, kar oni oziroma drugi govorijo ter pisno prevajanje listin in drugega pisnega dokaznega gradiva, kar za obdolžence in osumljence vključuje bistvene dokumente, kot so: obtožni akti, vabila, vse odločbe o odvzemu prostosti, sodbe, odločbe sodišč o izločitvi dokazov, o zavrnitvi dokaznih predlogov in o izločitvi sodnikov, za oškodovanca pa sklep o zavrženju kazenske ovadbe, sklep o zavrženju ali zavrnitvi zahteve za preiskavo, sklep o ustavitvi postopka, sklep o zavrženju obtožnega akta, sodbe in pouk o pravici prevzeti oziroma nadaljevati pregon (60. in 62. člen tega zakona).

(3) Sodišče lahko na predlog oškodovanca, osumljenca ali obdolženca odloči, da je glede na konkretne okoliščine primera treba zagotoviti tolmačenje ali prevajanje tudi drugega gradiva ali dejanj, da se zagotovi uresničevanje jamstev ali pravic v predkazenskem ali kazenskem postopku.

(4) Sodišče lahko izjemoma odloči, da se zagotovi le ustno tolmačenje tistih delov sicer bistvenih dokumentov, ki niso pomembni za razumevanje kazenske zadeve ali za morebitno uporabo pravnih sredstev s strani posamezne osebe iz drugega odstavka tega člena.

(5) Osebe iz drugega odstavka tega člena lahko pri opravljanju preiskovalnih in drugih sodnih dejanj ali na glavni obravnavi na podlagi smiselne uporabe sedmega odstavka 82. člena tega zakona vložijo ugovor, če menijo, da tolmačenje ali prevajanje ni ustrezno, ker ne omogoča uresničevanja jamstev ali pravic v predkazenskem ali kazenskem postopku ali če zaradi potrebe njihovega spoštovanja menijo, da je glede na konkretne okoliščine primera treba zagotoviti tolmačenje ali prevajanje tudi v drugih primerih skladno s tretjim odstavkom tega člena.

(6) O pravici do prevajanja in tolmačenja je treba osebe iz drugega odstavka tega člena poučiti. Če zna jezik, v katerem teče postopek, se lahko posameznik prostovoljno in izrecno odpove prevajanju ali tolmačenju določenega preiskovalnega in drugega sodnega dejanja ali dela glavne obravnave ali določenih sodnih ali drugih pisanj skladno s tem členom. Pouk in izjava posameznika se vpišeta v zapisnik.

(7) Prevaja in tolmači sodna tolmačka ali sodni tolmač (v nadaljnjem besedilu: sodni tolmač). Če za določen jezik ni na razpolago sodnega tolmača, lahko sodišče v skladu s smiselno uporabo 233. člena v zvezi s četrnim odstavkom 249. člena tega zakona postavi za opravljanje prevajanja ali tolmačenja drugo ustrezno osebo, ki obvlada tuj jezik, za katerega ni sodnih tolmačev ali jih primanjkuje.

(8) Določbe prejšnjih odstavkov smiselno veljajo tudi za gluhe in neme osebe.

(9) Stroški za tolmačenje ali prevajanje se ne zaračunajo osebam iz prvega in osmega odstavka tega člena.«.

2. člen

Za 18. členom se doda nov 18.a člen, ki se glasi:

»18.a člen

Policija, drugi državni organi, državno tožilstvo, sodišče, strokovnjaki, izvedenci, tolmači in poravnalci morajo med predkazenskim in kazenskim postopkom še posebej skrbno in obzirno ravnati z oškodovanci, osumljenci, obdolženci in obsojenci, kadar je to potrebno zaradi njihove starosti, zdravja, nebogljenosti, ranljivosti ali druge podobne okoliščine.«.

3. člen

1. točka prvega odstavka 25. člena se spremeni tako, da se glasi:

»1) sodijo okrožna sodišča o kaznivih dejanjih, za katera je v zakonu predpisana kazen zapora petnajstih ali več let, v senatih, ki jih sestavljajo dva sodnika in trije sodniki porotniki, o kaznivih dejanjih, za katera je predpisana milejša kazen in o kaznivih dejanjih zoper čast in dobro ime, storjenih z javno objavo teh dejanj s tiskom, po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja, na spletnih straneh ali na javnem shodu, na gramofonski plošči, zgoščenki, filmu, DVD-ju ali drugih videosredstvih, zvočnih ali podobnih sredstvih, ki so namenjene širšemu krogu ljudi, pa v senatih, ki jih sestavljajo en sodnik in dva sodnika porotnika;«.

Za 1.a) točko prvega odstavka se doda nova 1.b) točka, ki se glasi:

»1.b) je sodnik pri okrožnem sodišču, ki je za to določen, pristojen tudi za naslednja procesna dejanja:

a) da odloči glede varovanja zaupnih ali tajnih podatkov (prvi odstavek 154. člena, deveti do enajsti odstavek 219.a člena, prvi do sedmi odstavek 222.a člena);

b) da spremeni pravnomočno sodbo tudi brez obnove kazenskega postopka (peti odstavek 407. člena);

c) da odloči o spremembi varnostnih ukrepov (drugi odstavek 496. člena);

č) da odloči o preklicu pogojne obsodbe in preklicu pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom (prvi, tretji in četrti odstavek 506. člena);

d) da odloči o izbrisu obsodbe (peti odstavek 511. člena);

e) da odloči o prenehanju varnostnih ukrepov (četrti odstavek 513. člena);«.

V 3. točki prvega odstavka se za besedilom »predsednik senata« dodata vejica in besedilo »sodnik pri okrožnem sodišču, ki je za to določen«.

Sedmi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(7) V senatu, ki ga sestavljajo trije sodniki, odloča vrhovno sodišče o pritožbi zoper sklep sodišča druge stopnje glede pripora (sedmi odstavek 392. člena ter tretji in četrti odstavek 394. člena tega zakona). V senatu, ki ga sestavlja pet sodnikov, odloča vrhovno sodišče o pritožbi zoper sklep o odreditvi pripora (četrti odstavek 399. člena v zvezi s četrtim odstavkom 394. člena in drugim odstavkom 398. člena tega zakona).«.

Doda se nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) V senatu, ki ga sestavljajo trije sodniki, odloča vrhovno sodišče o pritožbi zoper sklep o kaznovanju, ki ga je izdalo višje sodišče in o pritožbi zoper sklep o kaznovanju, ki ga je izdal predsednik vrhovnega sodišča ali sodnik, ki ga je on določil (prvi odstavek 78. člena).«.

4. člen

Tretji odstavek 28. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Določbe prejšnjih dveh odstavkov se smiselno uporabljajo tudi v primeru, če sta bila spis ali izjava javno objavljena po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja, na spletnih straneh ali na javnem shodu, na gramofonski plošči, zgoščenki, filmu, DVD-ju ali drugih videosredstvih, zvočnih ali podobnih sredstvih, ki so namenjena širšemu krogu ljudi.«.

5. člen

Za osmim odstavkom 32. člena se doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) Določbe prvega do petega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo tudi v predkazenskem postopku za osumljence kaznivih dejanj, za katera se storilec preganja po uradni dolžnosti in obtožni akt še ni bil vložen na pristojno sodišče oziroma ni bilo predlagano posamezno preiskovalno dejanje po 165.a členu tega zakona ali uvedba sodne preiskave. Če so pristojna različna okrožna državna tožilstva, je za usmerjanje predkazenskega postopka in pregon storilcev praviloma pristojno okrožno državno tožilstvo, ki je prvo prejelo kazensko ovadbo. Če gre za kazniva dejanja iz pristojnosti specializiranega državnega tožilstva in okrožnega državnega tožilstva, je pristojno specializirano državno tožilstvo. V primerih iz tega odstavka se izvede enoten predkazenski postopek in vloži enoten obtožni akt, razen če bi bilo to v nasprotju s koristmi za uspešno izvedbo predkazenskega oziroma kazenskega postopka ali zaradi smotrnosti postopka. V primeru spora o pristojnosti med posameznimi državnimi tožilstvi odloči generalni državni tožilec. Podrobnejša pravila o načinu združevanja in odločanja o sporih o pristojnosti med posameznimi državnimi tožilstvi določa Državnotožilski red.«.

6. člen

Za 33. členom se dodata nova 3.a točka in 33.a člen, ki se glasita:

»3.a Prenos stvarne pristojnosti

33.a člen

(1) Specializirani oddelek okrožnega sodišča, ki opravlja preiskavo in sodi v zahtevnejših zadevah organiziranega in gospodarskega kriminala, terorizma, korupcijskih in drugih podobnih kaznivih dejanj, v katerih obtožni akt vloži državno tožilstvo, pristojno za pregon storilcev navedenih kaznivih dejanj (v nadaljnjem besedilu: specializirani oddelek), lahko s soglasjem okrožnega sodišča predlaga višjemu sodišču, da se posamezna zadeva prenese v obravnavo okrožnemu sodišču, ki bi bilo sicer stvarno in krajevno pristojno za njeno obravnavo, če je to primerno ob upoštevanju stopnje zahtevnosti, zapletenosti in pomena zadeve, smotrnosti obravnavanja ter drugih podobnih tehtnih razlogov. Prejšnji stavek se smiselno uporablja tudi v primeru, če se posamezna zadeva prenese v obravnavo drugemu specializiranemu oddelku, pri čemer se morata s prenosom strinjati obe višji sodišči.

(2) Zoper sklep iz prejšnjega odstavka ni pritožbe.«.

7. člen

V 3. točki drugega odstavka 39. člena se besedilo »(450.c člen)« nadomesti z besedilom »(450.č člen)«.

8. člen

V drugem odstavku 60. člena se beseda »osmih« nadomesti z besedo »tridesetih«.

Četrty odstavek 60. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Oškodovanec, ki ni bil obveščen o tem, da državni tožilec ni začel pregona, sme dati svojo izjavo za nadaljevanje postopka pred pristojnim sodiščem v tridesetih dneh od dneva, ko je izvedel, da je državni tožilec zavrgel ovadbo.«.

9. člen

Za 62. členom se doda nov 62.a člen, ki se glasi:

»62.a člen

Kadar sodišče odloča o opravičenosti izostanka oškodovanca, oškodovanca kot tožilca ali zasebnega tožilca (drugi odstavek 58. člena, drugi odstavek 61. člena, prvi odstavek 61.a člena in drugi odstavek 62. člena), ki se sklicuje na zdravstvene razloge, se uporabljata peti in šesti odstavek 193. člena tega zakona.«.

10. člen

V 64. členu se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Če starost oškodovanca ni jasna in obstaja verjetnost, da gre za mladoletnika, se šteje, da je oškodovanec mladoletnik.«.

11. člen

Tretji odstavek 65. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) V kazenskem postopku, ki teče zaradi kaznivih dejanj zoper spolno nedotakljivost iz XIX. poglavja kazenskega zakonika, kaznivih dejanj zoper zakonsko zvezo, družino in otroke iz XXI. poglavja kazenskega zakonika, kaznivega dejanja spravljanja v suženjsko razmerje po 112. členu kazenskega zakonika in kaznivega dejanja trgovine z ljudmi po 113. členu kazenskega zakonika, mora imeti mladoletni oškodovanec ves čas od uvedbe postopka dalje pooblaščenca, ki skrbi za njegove pravice, še posebej v zvezi z zaščito njegove integritete med zaslišanjem in uveljavljanjem premoženjskoppravnega zahtevka. Mladoletni oškodovanec kaznivih dejanj iz prejšnjega stavka mora imeti pooblaščenca tudi, kadar je zaslišan v predkazenskem postopku. Mladoletnemu oškodovancu, ki pooblaščenca še nima, postavi pooblaščenca sodišče po uradni dolžnosti izmed odvetnikov.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) V predkazenskem in kazenskem postopku je lahko ob mladoletnem oškodovancu, ob oškodovancu, ki je žrtev nasilja, ali ob drugem oškodovancu, če to terjajo narava in teža kaznivega dejanja, njegove osebne okoliščine ali stopnja njegove ogroženosti, oseba, ki si jo oškodovanec sam izbere in ji zaupa, razen če bi bilo to v nasprotju z interesi uspešne izvedbe kazenskega postopka ali koristmi oškodovanca.«.

Doda se nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Organ, ki vodi predkazenski in kazenski postopek, mora oškodovancu omogočiti, da se izogne neželene stikom z osumljencem ali obdolžencem, razen če je stik nujno potreben zaradi uspešne izvedbe predkazenskega ali kazenskega postopka.«.

12. člen

Za 65. členom se doda nov 65.a člen, ki se glasi:

»65.a člen

(1) Oškodovancu, ki je podal ovadbo, predlog za pregon ali premoženjskopравни zahtevek, ter zasebnemu tožilcu, pristojni organ v predkazenskem ali kazenskem postopku ob prvem stiku zagotovi informacije o:

- zdravstveni, psihološki in drugi pomoči in podpori;
- pomoči in ukrepih po zakonu, ki ureja preprečevanje nasilja v družini;
- zaščitnih in drugih ukrepih za zagotavljanje osebne varnosti po tem zakonu in zakonu, ki ureja zaščito prič;
- pravicah iz 65. člena tega zakona ter pravici do brezplačne pravne pomoči po zakonu, ki ureja brezplačno pravno pomoč;
- možnostih za povrnitev škode po tem zakonu in po zakonu, ki ureja odškodnino žrtvam kaznivih dejanj;
- plačilu in povrnitvi stroškov oškodovanca po 92. členu tega zakona;
- pravici do tolmačenja in prevajanja po tem zakonu ter o kontaktni osebi pristojnega organa, s katero lahko komunicira o svoji zadevi.

(2) Obseg in vrsta informacij iz prejšnjega odstavka sta odvisna od osebnih značilnosti in ranljivosti oškodovanca, njegovih posebnih potreb po zaščiti, narave, teže in okoliščin kaznivega dejanja ter faze predkazenskega ali kazenskega postopka.

(3) Oškodovanca iz prvega odstavka tega člena se seznani, da ima pravico do prejemanja informacij o stanju predkazenskega oziroma kazenskega postopka ter pravnomočnih sodb, če zanje zaprosi, kar pristojni organ v predkazenskem oziroma kazenskem postopku ustrezno zabeleži na način, da se s tem lahko seznanijo policija, pristojni državni tožilec oziroma sodnik. Obveščanje o stanju predkazenskega oziroma kazenskega postopka se lahko izvaja preko spletnih strani, v primeru večjega števila oškodovancev pa tudi preko spletnih strani policije, državnega tožilstva ali sodišča.

(4) Oškodovanca se ob prvem stiku s pristojnim organom v predkazenskem ali kazenskem postopku seznani tudi, da ima v primeru, če je osumljenec ali obdolženec v hišnem priporu ali v priporu, pravico biti obveščen o njegovi izpustitvi oziroma pobegu iz hišnega pripora ali iz pripora, če za to zaprosi, kar pristojni organ v predkazenskem ali kazenskem postopku ustrezno zabeleži. Obveščanje se lahko zavrne, če bi bil osumljenec ali obdolženec zaradi tega lahko ogrožen. O pobegu osumljenca ali obdolženca iz hišnega pripora oškodovanca obvesti policija ali sodišče, o izpustitvi osumljenca ali obdolženca iz hišnega pripora pa oškodovanca obvesti

sodišče. O izpustitvi oziroma pobegu osumljenca ali obdolženca iz pripora oškodovanca obvesti zavod iz 210. člena tega zakona. Pristojni organ, ki je zaprosilo oškodovanca prejel, obvesti policijo ali zavod iz 210. člena tega zakona o zaprosilu in kontaktnih podatkih oškodovanca. Na zaprosilo oškodovanca se po tem odstavku obvešča tudi center za socialno delo.

(5) Oškodovanca, ki ni podal ovadbe, se ob prvem stiku s pristojnim organom seznani tudi z dolžnostjo obveščanja o vsaki spremembi naslova ali prebivališča (66. člen) in z možnostjo prevzema pregona v primeru nedejavnosti državnega tožilca (433. člen).

(6) Odločitev o prejemanju informacij iz tretjega in četrtega odstavka tega člena lahko oškodovanec kadarkoli med predkazenskim in kazenskim postopkom spremeni, kar pristojni organ ustrezno zabeleži na način, da se s tem lahko seznanijo drugi pristojni organi iz tretjega in četrtega odstavka tega člena.

(7) Osebam iz drugega stavka sedme alineje 144. člena tega zakona se omogoči dostop do pomoči iz prve in druge alineje prvega odstavka tega člena tudi, če se ne štejejo za oškodovanca po tem zakonu, kadar so izkazane posebne potrebe po zaščiti in je to utemeljeno z obsegom škode, povzročene oškodovancu; dostop do ukrepov iz tretje alineje prvega odstavka tega člena pa pod pogoji iz 141.a ali 240.a člena tega zakona.«.

13. člen

V 66. členu se doda nov prvi stavek, ki se glasi:

»Oškodovanec ter njegov zakoniti zastopnik in pooblaščenec morajo državnemu tožilstvu sporočiti vsako spremembo naslova ali prebivališča (60. člen).«.

14. člen

V 73. členu se doda nov prvi odstavek, ki se glasi:

»(1) Osumljenec in zagovornik imata v predkazenskem postopku do podaje kazenske ovadbe ali poročila iz desetega odstavka 148. člena tega zakona oziroma do zaključka policijskega delovanja v predkazenskem postopku pravico pregledati, prepisati in kopirati policijski spis ter si ogledati zbrane dokazne predmete, če to ne predstavlja nedovoljenega razkritja osebnih podatkov, tveganja za varnost oseb, udeleženih v predkazenskem postopku ali če to ne ovira uresničitve namena ali poteka policijskega delovanja v predkazenskem postopku. Pregled, prepis in kopiranje policijskega spisa ter ogled zbranih dokaznih predmetov po predhodnem soglasju državnega tožilca dovoli policija.«.

Dosedanje besedilo 73. člena postane drugi odstavek tega člena.

15. člen

V četrtem odstavku 74. člena se besedilo »od četrtega do šestega odstavka« nadomesti z besedilom »od sedmega do devetega odstavka«.

16. člen

Prvi odstavek 78. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Sodišče kaznuje z denarno kaznijo zagovornika, pooblaščenca, zakonitega zastopnika, oškodovanca, zasebnega tožilca ali oškodovanca kot tožilca, če v vlogi ali govoru žali sodišče ali koga, ki sodeluje v postopku. Denarna kazen znaša najmanj eno petino zadnje uradno objavljene povprečne mesečne neto plače v Republiki Sloveniji na zaposleno osebo, in največ trikratni znesek te plače.«.

Za prvim odstavkom se dodajo novi drugi, tretji, četrti in peti odstavek, ki se glasijo:

»(2) Sklep o izreku denarne kazni izda preiskovalni sodnik oziroma senat, pred katerim je bila dana žaljiva izjava, če je žalitev zapisana v vlogi, pa sodnik ali senat, ki naj o njej odloči, razen, če naj o njej odloči vrhovno sodišče.

»(3) Če se žaljiva izjava nanaša na sodnika ali senat, ki bi moral odločiti po prejšnjem odstavku, o njej odloči predsednik sodišča. Če se žaljiva izjava nanaša na predsednika sodišča, pa bi moral on odločiti o njej, določi sodnika, ki odloči namesto njega. Če je žalitev zapisana v vlogi, o kateri odloča vrhovno sodišče, o njej odloči predsednik vrhovnega sodišča ali v primeru iz prejšnjega stavka, sodnik, ki ga on določi.

(4) Zoper sklep o izreku denarne kazni je dovoljena pritožba. O pritožbi zoper sklep o izreku denarne kazni, ki ga je izdalo višje sodišče, odloči vrhovno sodišče. O pritožbi zoper sklep o izreku denarne kazni, ki ga je izdal predsednik vrhovnega sodišča ali sodnik, ki ga je on določil, odloči vrhovno sodišče.

(5) Če državni tožilec ali tisti, ki ga zastopa, koga žali, se o tem obvesti pristojni državni tožilec. O kaznovanju odvetnika oziroma odvetniškega kandidata se obvesti odvetniška zbornica.«.

V dosedanjem drugem odstavku, ki postane šesti odstavek, se beseda »prejšnjem« nadomesti z besedo »prvem«.

17. člen

V četrtem odstavku 83. člena se besedilo »4.a točki 39. člena« nadomesti z besedilom »2. točki drugega odstavka 39. člena«.

18. člen

V prvem odstavku 84. člena se na koncu prvega stavka pika nadomesti z vejico in doda se besedilo: »vselej pa se posname zaslišanje priče, mlajše od 15 let, ki je bila oškodovanec kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona.«.

V tretjem odstavku se doda nov tretji stavek, ki se glasi: »Če se spremenijo osebe, ki so navzoče pri preiskovalnem dejanju, se mora to skupaj s časom spremembe na posnetku ustrezno označiti.«.

V petem odstavku se za besedo »treba« doda besedilo »navesti tudi kontrolno vrednost in način njenega izračuna, oziroma na drug ustrezen način zagotoviti možnost naknadnega preverjanja istovetnosti in integritete posnetih podatkov ter«.

19. člen

Drugi odstavek 86. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Zapisnik o posvetovanju in glasovanju obsega potek glasovanja, sprejeto odločbo in napoved ločenih mnenj vrhovnih sodnikov (prvi odstavek 114.a člena).«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Ta zapisnik podpišejo vsi člani senata in zapisnikar. Zraven se priložijo posebna mnenja, če niso vpisana v sam zapisnik, in morebitni uradni zaznamek s pojasnilom, zakaj napovedana ločena mnenja vrhovnih sodnikov niso izdelana (šesti odstavek 114.a člena).«.

Za četrtem odstavkom se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Prejšnji odstavek se ne uporablja, kadar vrhovno sodišče odloča o zahtevi za varstvo zakonitosti, pa ne gre za odločanje po četrtem odstavku 420. člena tega zakona.«.

Dosedanja peti in šesti odstavek postaneta šesti in sedmi odstavek.

20. člen

5. točka drugega odstavka 92. člena se spremeni, tako, da se glasi:

»5) stroški za zdravljenje obdolženca, dokler je v priporu, stroški poroda in stroški zdravljenja otroka, ki biva z mamo v priporu, razen če se ti stroški plačajo iz sredstev zdravstvenega zavarovanja;«.

21. člen

Za 114. členom se doda novi 114.a člen, ki se glasi:

»114.a člen

(1) Kadar vrhovno sodišče odloča o zahtevi za varstvo zakonitosti, pa ne gre za odločanje po četrtem odstavku 420. člena tega zakona, lahko vrhovni sodnik, ki ne soglaša z izrekom ali z obrazložitvijo odločbe, napove ločeno mnenje, ne more pa dati posebnega mnenja (tretji odstavek 86. člena).

(2) Ločeno mnenje je namenjeno predstavitvi stališč, ki jih je vrhovni sodnik izrazil ob obravnavanju oziroma odločanju o zahtevi za varstvo zakonitosti in ki so narekovala njegovo odločitev.

(3) Vrhovni sodnik lahko da odklonilno ločeno mnenje, če se ne strinja z izrekom in pritrdilno ločeno mnenje, če se ne strinja z obrazložitvijo. Ločeno mnenje lahko da več vrhovnih sodnikov skupaj, lahko pa se ločenemu mnenju vrhovnega sodnika pridruži drug vrhovni sodnik.

(4) Ločeno mnenje lahko da le vrhovni sodnik, ki je to napovedal ob odločanju. Pridružitve k ločenemu mnenju je možna tudi brez predhodne napovedi.

(5) Vrhovni sodnik izdelava ločeno mnenje v sedmih dneh od dneva, ko dobi besedilo odločbe o zahtevi za varstvo zakonitosti. Senat lahko določi rok za izdelavo ločenega mnenja, ki je krajši ali daljši od sedmih dni, če to narekujejo narava ali okoliščine konkretne zadeve. O podaljšanju ali skrajšanju roka odloči senat takoj po končanem glasovanju z večino glasov članov senata.

(6) Če ločeno mnenje ni izdelano v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da se je vrhovni sodnik ločenemu mnenju odpovedal.

(7) Ločeno mnenje se priloži odločbi o zahtevi za varstvo zakonitosti in se pošilja oziroma vroča skupaj z njo.

(8) Ločeno mnenje je javno dostopno. Vrhovno sodišče ga objavi na svoji spletni strani.«.

22. člen

V prvem odstavku 115. člena se na koncu besedila pika nadomesti z vejico in doda se besedilo »če ta zakon ne določa drugače.«.

23. člen

V 130. členu se na koncu prvega stavka pika nadomesti z vejico in doda besedilo: »vendar ne več kot deset dni zapora.«.

24. člen

Za 135. členom se doda nov 135.a člen, ki se glasi:

»135.a člen

Podatke iz kazenske evidence lahko v skladu z določbami zakona, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, posameznikom, pravnim osebam oziroma zasebnim delodajalcem ter tudi ustanovam, društvom ali skupinam, ki so jim otroci ali mladoletniki zaupani v učenje, vzgojo, varstvo ali v oskrbo, dajejo tudi upravne enote.«.

25. člen

V 143.c členu se beseda »sredstev« nadomesti z besedo »sredstvih«.

26. člen

Za 143.c členom se doda nov 143.č člen, ki se glasi:

»143.č člen

(1) Pristojni organ v predkazenskem oziroma kazenskem postopku zaradi ugotovitve obstoja posebnih potreb po zaščiti že ob prvem stiku z oškodovancem, če je to mogoče, individualno oceni stopnjo oškodovančeve izpostavljenosti sekundarni in ponovni viktimizaciji, ustrahovanju in maščevanju. Obseg individualne ocene se lahko prilagodi glede na težo in naravo kaznivega dejanja. Za oškodovanca, ki je mladoletnik, se vedno šteje, da ima posebne potrebe po zaščiti.

(2) Individualna ocena mora zajemati opredelitev organizacijskih in postopkovnih ukrepov namenjenih preprečevanju ponovne viktimizacije oziroma zagotovitvi potrebne dodatne zaščite oškodovancev s posebnimi potrebami po zaščiti, še posebej mladoletnikov, invalidov, starejših in oškodovancev spolnega nasilja ter nasilja v družini.

(3) Individualna ocena se posodablja, če se bistveno spremenijo njeni elementi. Policija lahko pripravi in posodobi individualno oceno do vložitve kazenske ovadbe ali dokler ne pošlje poročila po desetem odstavku 148. člena tega zakona, državno tožilstvo pa v nadaljevanju predkazenskega in kazenskega postopka oziroma v primeru, če je oškodovanec vložil ovadbo na državno tožilstvo. Zaradi izdelave individualne ocene lahko policija oziroma državno tožilstvo

oškodovanca vabita na policijsko postajo oziroma na državno tožilstvo. Pri izdelavi ali posodobitvi ocene se lahko pridobi in preuči tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo.

(4) Predpis lahko določi, da individualno oceno za določeno vrsto kaznivih dejanj ali za določena kazniva dejanja izdela in posodablja drug organ.

(5) Določbe prejšnjih odstavkov se ne uporabljajo za oškodovanca, ki je pravna oseba.«.

27. člen

V 144. členu se za šesto alinejo doda nova sedma alineja, ki se glasi:

»- oškodovanec s posebnimi potrebami po zaščiti je oškodovanec, čigar osebna ali premoženjska pravica je s kaznivim dejanjem znatno prekršena, pa zaradi njegovih osebnih značilnosti ali ranljivosti, zaradi narave, teže ali okoliščin kaznivega dejanja, ali zaradi ravnanja obdolženca ali oškodovanca v predkazenskem oziroma v kazenskem postopku in izven njega, obstaja posebna potreba po varstvu oškodovančeve duševne celovitosti pri posameznih dejanjih v predkazenskem in kazenskem postopku. Kadar je neposredna posledica kaznivega dejanja smrt osebe, se za oškodovanca s posebnimi potrebami ali oškodovanca po tem zakonu lahko štejejo tudi njen zakonec oziroma oseba, s katero je živela v zunajzakonski skupnosti, njeni krvni sorodniki v ravni vrsti, njen posvojenec ali posvojitelj, njeni bratje in sestre ter osebe, ki jih je bila dolžna vzdrževati;«.

Dosedanja deveta alineja, ki postane deseta alineja, se spremeni tako, da se glasi:

»- zunajzakonska skupnost je dalj časa trajajoča življenjska skupnost moškega in ženske, ki nista sklenila zakonske zveze in tudi ni razlogov, zaradi katerih bi bila zakonska zveza med njima neveljavna;«.

Dosedanje sedma, osma in deseta alineja postanejo osma, deveta in enajsta alineja.

28. člen

V 146. členu se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Obenem z ovadbo ovaditelj navede dokaze, za katere ve. Ne glede na določbe drugih zakonov lahko subjekti zasebnega prava z naznanitvijo kaznivega dejanja posredujejo tudi podatke, ki nastanejo ali jih pridobijo pri ali v zvezi s svojo dejavnostjo, pa je z zakonom ali s sklepom pristojnega organa subjekta določeno, da jih morajo varovati kot zaupne oziroma da jih ne smejo razkriti drugim.«.

Dosedanji drugi odstavek postane tretji odstavek.

29. člen

Peti odstavek 147. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Če je predlog za pregon storilca oziroma ovadba za kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja na predlog, podana policiji, pa iz nje ni razvidno kdo je storilec, ravna policija po tretjem odstavku tega člena takoj, ko izve za storilca. V primeru, ko policija opravi preiskovalno

dejanje oziroma ukrep po tem zakonu, s sprejeto ovadbo postopa po prejšnjem odstavku tega člena.«

Za petim odstavkom se doda nov šesti odstavek, ki se glasi:

»(6) Če oškodovanec na policiji poda ovadbo za kaznivo dejanje, ki se preganja na predlog, in ob tem izjavi, da ne želi kazenskega pregona, ga policija obvesti, da mu v tem primeru ne gredo pravice iz drugega in četrtega odstavka 60. člena tega zakona. Policija v sprejeti ovadbi zaznamuje podani poduk, ki ga podpiše tudi oškodovanec. Ovadbo takoj pošlje državnemu tožilcu, izvod pa izda tudi oškodovancu.«.

30. člen

Za 147. členom se doda nov 147.a člen, ki se glasi:

»147.a člen

(1) Pristojno državno tožilstvo oškodovanca, ki je podal ovadbo, pouči o pravici in mu, če želi, izda pisno potrdilo o podaji ovadbe, ki vsebuje številko zadeve, čas in kraj podaje ovadbe, osebno ime ovaditelja, naslov ali prebivališče ovaditelja, navedbo kaznivega dejanja ter, če so znani, še podatke o času in kraju storitve kaznivega dejanja in kakršni koli škodi, ki naj bi jo povzročilo kaznivo dejanje in navedbo, da je ovaditelj oškodovanec. Oškodovanca se v potrdilu obvesti tudi na dolžnost obveščanja o vsaki spremembi naslova ali prebivališča (66. člen) in na možnost prevzema pregona (433. člen). Sprejem ovadbe se lahko potrdi tudi na kopiji sprejete ovadbe, ki vsebuje podatke iz tega odstavka.

(2) Če je ovadba podana v elektronski obliki ali preko telefaksa in iz nje ni razviden naslov ali prebivališče, se oškodovanca opozori na pravice in dolžnosti iz prvega odstavka po elektronski pošti, preko telefaksa ali preko drugega navedenega kontakta, kar se ustrezno zaznamuje.

(3) Oškodovancu, ki ne govori oziroma ne razume jezika v uradni rabi, se zagotovi potrebna jezikovna pomoč osebe, ki poleg jezika v uradni rabi razume oziroma govori isti jezik kot oškodovanec in ki je pripravljena spoštovati zaupnost podatkov, za katere izve pri nudenju jezikovne pomoči, kolikor oseba, ki sprejme ovadbo, sama ne govori oziroma razume istega jezika kot oškodovanec. Jezikovne pomoči ne more nuditi oseba, ki bi bila lahko priča v kazenskem postopku ali ki zaradi svoje povezanosti z osumljencem ali zaradi drugih utemeljenih razlogov za to ne bi bila primerna.

(4) Oškodovancu je potrebno na njegovo prošnjo zagotoviti prevod pisnega potrdila o podani ovadbi v jezik, ki ga razume.

(5) Oškodovancu se ne zaračunajo stroški za jezikovno pomoč iz tretjega odstavka tega člena in za prevajanje iz prejšnjega odstavka.

(6) Po določbah prejšnjih odstavkov ravnajo tudi sodišče, policija in nepristojni državni tožilec, če sprejmejo ovadbo, ki jo je podal oškodovanec (tretji odstavek 147. člena).«.

31. člen

Na koncu prvega odstavka 148. člena se doda besedilo: »Policija mora ukrepe in dejanja izvesti po uradni dolžnosti ali na podlagi kazenske ovadbe skladno z navodili državnega tožilca in odredbami sodišča. Kadar policija sama, v okviru lastnega delovanja zazna ali ugotovi razloge

za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, ukrepe in dejanja izvede po predhodnem obvestilu državnega tožilca in skladno z njegovimi navodili razen, če bi bilo nevarno odlašati. O tem pa mora naknadno in brez odlašanja obvestiti državnega tožilca.«.

V drugem odstavku se za besedilom »in storiti drugo, kar je potrebno« doda besedilo »v skladu z zakonskimi pooblastili in pristojnostmi«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Da bi izvršila naloge iz prvega odstavka tega člena, policija lahko vabi osebe in od njih zbere obvestila ali jih zasliši (148.a in 148.b člen). Vabi jih lahko pisno, neposredno ustno, po telefonu ali po elektronski poti. Osebi mora biti ob vabljenju pojasnjeno, zakaj in v kakšni vlogi je vabljen. Če se osebo vabi kot osumljenca, mora vabilo vsebovati pravni pouk iz četrtega odstavka tega člena. Če se osebo vabi kot prič, mora vabilo vsebovati pravni pouk iz drugega odstavka 148.b člena tega zakona. Če vabilo ni pisno, se o njem napravi uradni zaznamek. Če se oseba vabilu ne odzove in izostanka ne opraviči, se jo lahko ponovno vabi, prisilno pa se sme privedi le osumljenca, če so izpolnjeni zakonski pogoji za privedbo oziroma pridržanje. Ko ravna po določbah tega člena, policija ne sme oseb zasliševati kot obdolžencev, prič ali izvedencev, razen osumljenca v primeru iz 148.a člena tega zakona in priče v primeru iz 148.b člena tega zakona.«.

V četrtem odstavku se za besedilom »in ki je lahko navzoč pri njenem zaslišanju« črta vejica in doda besedilo »in da se tej pravici lahko odreče (tretji odstavek 148.a člena),«.

Šesti in sedmi odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(6) Če osumljenec po lastni volji začne izjavljati o kaznivem dejanju ali če izrazi željo po izjavljanju pred pravnim poukom iz četrtega odstavka tega člena, ga mora policija takoj prekiniti in poučiti o pravicah iz četrtega odstavka tega člena in postopku zaslišanja po 148.a členu tega zakona. Policija mora takšen poskus podajanja izjave ali izražanja želje in pouk osumljencu zabeležiti v uradnem zaznamku. Državni tožilec z uradnim zaznamkom postopa po prvem odstavku 83. člena tega zakona. Državni tožilec postopa po prvem odstavku 83. člena tega zakona tudi z uradnim zaznamkom o zbranih obvestilih od osebe, zoper katero se je sum osredotočil kasneje.

(7) Oseba, v zvezi s katero je policist uporabil kakšno dejanje ali ukrep iz drugega ali tretjega odstavka tega člena ima pravico v roku treh dni pritožiti se pristojnemu državnemu tožilcu. V istem roku se pristojnemu državnemu tožilcu lahko pritožita tudi osumljenec in njegov zagovornik, ki jima je policija zavrnila pregled, prepis in kopiranje policijskega spisa ter ogled zbranih dokaznih predmetov (prvi odstavek 73. člena). Pristojni državni tožilec najkasneje v roku osmih dni ustno ali pisno obvesti pritožnika o tem, kar je ukrenil. Zoper obvestilo iz prejšnjega stavka ni dovoljena pritožba ali upravni spor.«.

Dosedanji deveti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(9) Policija na podlagi zbranih obvestil in dokazov sestavi kazensko ovadbo ali dopolni prejeto kazensko ovadbo (četrty odstavek 147. člena) in jo pisno po pošti ali preko elektronskih komunikacijskih povezav pošlje pristojnemu državnemu tožilcu. V ovadbi ali poročilu za njeno dopolnitev opiše ugotovljeno dejansko stanje in navede ter predloži zbrane dokaze, ter gradivo, ki je potrebno za odločitev državnega tožilca ali utegne biti koristno za uspešno izvedbo postopka. Če policija naknadno izve za nova dejstva ali dokaze, mora zbrati potrebna obvestila in državnemu tožilcu poslati poročilo v dopolnitev kazenske ovadbe. Policija brez odlašanja,

najkasneje pa v oseminštiridesetih urah ustno ali pisno po pošti ali preko elektronskih komunikacijskih povezav obvešča pristojnega državnega tožilca o izvedenih ukrepih, ki jih po tem zakonu opravi za omejevanje ali odvzem prostosti osumljenca, in o preiskovalnih dejanjih, usmerjenih zoper osumljenca, če ta zakon ali drug predpis ne določa hitrejšega obveščanja.«.

V desetem odstavku se za besedilom »zbranih obvestil« doda besedilo »in dokazov ugotovi, da«.

Doda se enajsti odstavek, ki se glasi:

»(11) Določbe tretjega do šestega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo tudi v primeru, če osumljenca zasliši državni tožilec (prvi odstavek 148.a člena), določbe tretjega in šestega odstavka tega člena pa tudi v primeru, če pričo zasliši državni tožilec (prvi in sedmi odstavek 148.b člena).«.

32. člen

148.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»148.a člen

(1) Osumljenca lahko v uradnih prostorih državnega tožilstva zasliši državni tožilec, v uradnih prostorih policije pa državni tožilec oziroma policija. Če zaslišanje opravi državni tožilec v uradnih prostorih policije, mu mora policija nuditi potrebno tehnično pomoč. Zaslišanje zunaj uradnih prostorov državnega tožilstva ali policije se opravi le, če je zaslišanje potrebno opraviti v tujini, če zaradi bolnišničnega zdravljenja prihod osumljenca v uradne prostore ni mogoč ali če bi bilo to nujno potrebno za uresničitev namena preiskave v predkazenskem postopku. Če zaslišanje opravi policija, mora o tem predhodno obvestiti državnega tožilca, ki je lahko navzoč pri zaslišanju ali ga prevzame.

(2) Zaslišanje osumljenca opravi državni tožilec oziroma policija po določbah tega zakona, ki veljajo za zaslišanje obdolženca (227., 228. člen in 230. do 233. člen), če ta člen ne določa drugače. O zaslišanju se sestavi zapisnik po določbah 79. do 82. člena tega zakona, če ta člen ne določa drugače. Ta zapisnik se lahko uporabi kot dokaz v kazenskem postopku.

(3) Osumljenec je lahko zaslišan tudi brez prisotnosti zagovornika, če se je potem, ko je bil seznanjen s pravicami po četrtem odstavku prejšnjega člena, pravici do navzočnosti zagovornika izrecno odpovedal in je to zabeleženo na zvočnem in slikovnem posnetku zaslišanja. Če osumljenec kadarkoli med zaslišanjem izjavi, da želi zagovornika, mora državni tožilec oziroma policija zaslišanje takoj prekiniti in ravnati po petem odstavku prejšnjega člena. Če je osumljenec mladoletnik, nem, gluhi ali sicer nezmožen, da se sam uspešno brani, pridržan (četrty odstavek 157. člena) ali osumljen kaznivega dejanja, za katerega je v zakonu predpisana kazen zapora osmih ali več let in se odpove pravici do navzočnosti zagovornika, mu ga mora državni tožilec oziroma policija zagotoviti po uradni dolžnosti.

(4) Zaslišanje osumljenca brez navzočnosti zagovornika se mora zvočno in slikovno snemati. Ob pričetku zaslišanja morata državni tožilec oziroma policija osumljenca poučiti po četrtem odstavku prejšnjega člena in o tem, da lahko kadarkoli med zaslišanjem izjavi, da želi zagovornika. Pouk iz tega odstavka in izjavo osumljenca, da ga je razumel ter njegovo izjavo glede pravice do zagovornika je treba zabeležiti v zapisniku ter na zvočnem in slikovnem posnetku. Ta zapisnik se lahko uporabi kot dokaz v kazenskem postopku.

(5) Nosilec zvočnega in slikovnega posnetka zaslišanja se priloži zapisniku o zaslišanju. Osumljenec in njegov zagovornik lahko na svoje stroške dobijo kopijo zvočnega in slikovnega posnetka zaslišanja takoj, ko je to tehnično izvedljivo. O tej pravici, ki se navede tudi v zapisniku, morata biti izrecno poučena ob podpisu zapisnika.«.

33. člen

Za 148.a členom se dodata nova 148.b in 148.c člena, ki se glasita:

»148.b člen

(1) Državni tožilec oziroma policija lahko kot pričo zaslišita osebo, ki je pripravljena prostovoljno podati izjavo in za katero ocenita, da je verjetno, da bi mogla kaj povedati o kaznivem dejanju in storilcu in o drugih pomembnih okoliščinah. Zaslišanje priče se zvočno in slikovno posname, s čemer mora priča soglašati.

(2) Državni tožilec oziroma policija morata ob pričetku zaslišanja poučiti pričo, da je njeno pričanje prostovoljno, da se zvočno in slikovno snema in da je lahko uporabljeno kot dokaz na sodišču. Prav tako jo morata poučiti o tem, da je ne smeta zaslišati kot priče, če je oseba, ki po tem zakonu ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen), oseba, ki se lahko odreče pričevanju (236. člen), ali oseba, ki bi potrebovala zaščitni ukrep (240.a člen).

(3) Državni tožilec oziroma policija morata ob pričetku zaslišanja pričo opomniti, da je dolžna govoriti resnico in da ne sme ničesar zamolčati, nato pa jo opozoriti, da pomeni kriva izpovedba kaznivo dejanje. Povedati ji je treba, da ni dolžna odgovarjati na posamezna vprašanja, če je verjetno, da bi s tem spravila sebe ali svojega bližnjega sorodnika (1. do 3. točka prvega odstavka 236. člena) v hudo sramoto, znatno materialno škodo ali v kazenski pregon (238. člen). Pouk iz prejšnjega in tega odstavka ter izjavo priče, da ga je razumela, je treba zabeležiti v zapisniku ter na zvočnem in slikovnem posnetku.

(4) Zaslišanje priče državni tožilec oziroma policija opravi po določbah tega zakona, ki veljajo za zaslišanje priče (234., 237., 238. člen, drugi odstavek 239. člena, prvi do peti odstavek in prvi stavek šestega odstavka 240. člena, prvi, drugi in četrti odstavek 241. člena in 243. člen), če ta člen ne določa drugače. O zaslišanju se sestavi zapisnik po določbah 79. do 82. člena tega zakona, če ta člen ne določa drugače.

(5) Državni tožilec oziroma policija zaslišita pričo brez nepotrebnega odlašanja, zlasti če prebiva v tuji državi, če gre za osebo, ki bi lahko zapustila državo ali če gre za oškodovanca.

(6) Oškodovanec, ki poda izjavo po tem členu ima pravico do prisotnosti svojega pooblaščenca ali zakonitega zastopnika.

(7) Pri zaslišanju priče se smiselno uporabljajo določbe prvega in petega odstavka prejšnjega člena.

(8) Če oseba iz prvega odstavka tega člena ne želi biti zaslišana pod pogoji iz tega člena, lahko policija oziroma tožilstvo z njo opravi razgovor po 148. členu tega zakona in o zbranih obvestilih napiše uradni zaznamek. Osebo je v tem primeru potrebno obvestiti, da se sodna odločba ne more opirati na tako zbrana obvestila.

148.c člen

(1) Sodišče ne sme opreti svoje odločbe na izpovedbo osumljenca tudi, če je pridobljena v skladu s 148.a členom tega zakona, če na zvočnem in slikovnem posnetku zaslišanja ni pravnega pouka iz četrtega odstavka 148.a člena tega zakona in izjave osumljenca, da ga je razumel ter njegove izjave glede pravice do zagovornika.

(2) Sodišče lahko opre svojo odločbo na zvočno in slikovno zabeleženo izpovedbo priče, ki je bila pridobljena v skladu s prvim do sedmim odstavkom 148.b člena tega zakona, če je bila obdolžencu v nadaljnjem postopku pred sodiščem dana možnost soočiti se s to osebo kot pričo in ji postavljati vprašanja.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek sodišče lahko opre svojo odločbo na izpovedbo priče, pridobljeno v skladu s prvim do sedmim odstavkom 148.b členom tega zakona, če je priča po zaslišanju umrla, duševno zbolela ali je ni mogoče najti.

«.

34. člen

Četrty odstavek 149.a člena se spremeni, tako da se glasi:

»(4) Kazniva dejanja, v zvezi s katerimi se lahko odredi ukrep tajnega opazovanja, so:

- 1) kazniva dejanja, za katera je v zakonu predpisana kazen zavora petih ali več let;
- 2) kazniva dejanja iz 2. točke drugega odstavka 150. člena tega zakona in kazniva dejanja protipravnega odvzema prostosti po 133. členu, grožnje po 135. členu, zlorabe osebnih podatkov po tretjem, četrtem, petem in šestem odstavku 143. člena, pridobivanja oseb, mlajših od petnajst let, za spolne namene po prvem odstavku 173.a člena, goljufije po prvem, tretjem in četrtem odstavku 211. člena, prikrivanja po prvem, drugem in tretjem odstavku 217. člena, napada na informacijski sistem po drugem, tretjem in četrtem odstavku 221. člena, ponareditve ali uničenja poslovnih listin po 235. členu, izdaje in neupravičene pridobitve poslovne tajnosti po prvem, drugem in tretjem odstavku 236. člena, zlorabe informacijskega sistema po 237. členu, zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po 240. členu, zlorabe uradnega položaja ali uradnih pravic po 257. členu, oškodovanja javnih sredstev po 257.a členu, izdaje tajnih podatkov po 260. členu, javnega spodbujanja sovraštva, nasilja in nestrpnosti po 297. členu, prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države po 308. členu, onesnaženja pitne vode po prvem, tretjem, četrtem in šestem odstavku 336. člena, onesnaženja živil ali krme po prvem, tretjem, četrtem in šestem odstavku 337. člena ter mučenja živali po drugem, tretjem in četrtem odstavku 341. člena Kazenskega zakonika;
- 3) kaznivo dejanje pomoči storilcu po storitvi kaznivega dejanja po 282. členu Kazenskega zakonika, in sicer tudi zoper osebe iz četrtega odstavka 282. člena Kazenskega zakonika – za kazniva dejanja, ki jih določa ta člen zakona.«.

Štirinajsti odstavek se črta.

35. člen

149.b člen se spremeni tako, da se glasi:

»149.b člen

(1) Če so podani utemeljeni razlogi za sum, da je bilo izvršeno, da se izvršuje ali da se pripravlja oziroma organizira kaznivo dejanje iz četrtega odstavka prejšnjega člena in je za odkritje tega kaznivega dejanja ali storilca potrebno pridobiti podatke o prometu v zvezi s komunikacijo osumljenca ali oškodovanca ali je to potrebno zaradi preprečitve nastanka hujših

posledic za življenje ali zdravje ljudi, lahko preiskovalni sodnik na obrazložen predlog državnega tožilca odredi operaterju oziroma ponudniku storitev informacijske družbe, da njemu, lahko pa hkrati tudi pristojnemu organu, sporoči relevantne podatke v zvezi z omenjeno komunikacijo, ki obstajajo v času izdaje odredbe. Preiskovalni sodnik mora v odredbi opredeliti kategorije podatkov, ki jih zahteva. Odredba se operaterju oziroma ponudniku informacijskih storitev vroča v celoti.

(2) Predlog in odredba morata biti pisna in morata vsebovati podatke, ki omogočajo enolično identifikacijo komunikacijskega sredstva ali uporabnika, utemeljitev razlogov, relevantno časovno obdobje, za katerega se podatki zahtevajo, ostale pomembne okoliščine, ki narekujejo uporabo ukrepa ter ustrezen rok za izvršitev. Identifikacija komunikacijskega sredstva mora biti dovolj natančna, da zahtevek omejuje na vnaprej omejen in določljiv seznam oseb.

(3) Izjemoma, če pisne odredbe ni mogoče pravočasno pridobiti in če obstaja nevarnost, da bi zaradi odlašanja bila ogrožena življenje ali zdravje ljudi, lahko preiskovalni sodnik na ustni predlog državnega tožilca odredi izvršitev ukrepa iz prvega odstavka tega člena z ustno odredbo neposredno operaterju oziroma ponudniku storitev informacijske družbe. O ustnem predlogu državnega tožilca preiskovalni sodnik napravi uradni zaznamek. Pisna odredba mora biti izdana najkasneje v 12 urah po izdaji ustne odredbe. Če se med izdelavo pisnega odpravlja izkaže, da izrečen ukrep ni bil upravičen, se vselej postopa po četrtem odstavku 154. člena tega zakona.

(4) Operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe svoji stranki ali tretjim osebam ne sme razkriti, da je ali da bo v skladu s tem členom posredoval določene podatke. Tega ne sme razkriti šest mesecev po zaključku izvrševanja odredbe. Preiskovalni sodnik lahko z odredbo določi drugačen rok, rok podaljša, skrajša ali prepoved seznanitve odpravi. Ne glede na določbe tega odstavka operater oziroma ponudnik storitev informacijske družbe, ki je posredoval podatke, in organ, ki je podatke zahteval, v roku osmih dni od posredovanja podatkov obvestita osebo, katere podatki so bili posredovani po prejšnjem odstavku in osebe, katerih podatki so bili posredovani po določbah prvega odstavka v zvezi z varovanjem življenja in zdravja ljudi, o posredovanih podatkih.

(5) Na podlagi tega člena ni mogoče zahtevati ali pridobiti podatkov, ki se nanašajo na vsebino komunikacije. Podatke, pridobljene v skladu s tem členom, je dovoljeno uporabiti samo za namene zadeve, v zvezi s katero so bili pridobljeni. «.

36. člen

Za 149.b. členom se dodajo novi 149.c, 149.č in 149.d člen, ki se glasijo:

»149.c člen

(1) Če so podani razlogi za sum, da je bilo izvršeno, da se izvršuje ali da se pripravlja oziroma organizira kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti in za katerega je predpisana kazen enega ali več let zapor in je za odkritje tega kaznivega dejanja ali storilca potrebno pridobiti podatke o prometu v zvezi s komunikacijo osumljenca ali oškodovanca ali če zakoniti uporabnik komunikacijskega sredstva s tem soglaša, lahko preiskovalni sodnik na obrazložen predlog državnega tožilca odredi operaterju, da prične s hrambo potrebnih prometnih podatkov v zvezi s komunikacijo ter sporočanjem le-teh preiskovalnemu sodniku, lahko pa hkrati tudi pristojnemu organu. Preiskovalni sodnik mora v odredbi opredeliti kategorije podatkov, ki jih zahteva, in obdobje, za katero se hramba odreja, ki ne sme biti daljše od treh mesecev. Preiskovalni sodnik lahko z novo odredbo odredi podaljšanje izvajanja ukrepa za tri

mesece ali za čas izvrševanja odredb iz 150. člena tega zakona zoper to komunikacijsko sredstvo. Odredba se operaterju vroča v celoti.

(2) Predlog in odredba morata biti pisna in morata vsebovati podatke, ki omogočajo enolično identifikacijo komunikacijskega sredstva ali uporabnika, utemeljitev razlogov, relevantno časovno obdobje za katerega se ukrep odreja, pogostost sporočanja podatkov pristojnemu organu ter ostale pomembne okoliščine, ki narekujejo uporabo ukrepa, vključno z obrazložitvijo sorazmernosti. Identifikacija komunikacijskega sredstva mora biti dovolj natančna, da zahtevek omejuje na vnaprej omejen in določljiv seznam oseb.

(3) Z odredbo ni mogoče zahtevati posredovanja podatkov prej kot v osmih dneh po zajemu, razen za kazniva dejanja iz četrtega odstavka 149.a člena ali s soglasjem zakonitega uporabnika komunikacijskega sredstva.

(4) Operater svoji stranki ali tretjim osebam ne sme razkriti, da je ali da bo v skladu s tem členom posredoval določene podatke. Tega ne sme razkriti šest mesecev po zaključku izvrševanja odredbe. Preiskovalni sodnik lahko z odredbo določi drugačen rok, rok podaljša, skrajša ali prepoved seznanitve odpravi. V primeru zatrdjanega soglasja operater v roku osmih dni obvesti zakonitega uporabnika o izvedbi odredbe po tem členu.

(5) V primeru, da so izpolnjeni pogoji za pridobitev odredbe po prvem ali tretjem odstavku 149.b člena je mogoče pod pogoji in s spoštovanjem omejitev iz 149. b člena izvesti tudi ukrepe po tem členu. Za tako posredovane podatke se ne upošteva omejitev iz tretjega odstavka tega člena.

(6) Na podlagi tega člena ni mogoče zahtevati ali pridobiti podatkov, ki se nanašajo na vsebino komunikacije. Podatke, pridobljene v skladu s tem členom, je dovoljeno uporabiti samo za namene zadeve, v zvezi s katero so bili pridobljeni.

149.č člen

(1) Če so podani razlogi za sum, da je bilo izvršeno oziroma da se pripravlja kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti in je za odkritje tega kaznivega dejanja ali storilca potrebno pridobiti podatke o lastniku ali uporabniku določenega komunikacijskega sredstva ali obstoju njegovega pogodbenega razmerja z operaterjem oziroma ponudnikom storitev informacijske družbe v zvezi z opravljanjem komunikacijske dejavnosti, lahko sodišče, državni tožilec oziroma policija od operaterja oziroma ponudnika storitev informacijske družbe v pisni obliki zahteva, da tudi brez privolitve posameznika, na katerega se ti podatki nanašajo, sporoči te podatke. Pisna zahteva mora vsebovati pravni pouk iz drugega odstavka tega člena in navedbo pristojnega sodišča.

(2) Če operater ali ponudnik storitev informacijske družbe meni, da prejet zahtevek državnega tožilca ali policije presega nabor podatkov iz prvega odstavka tega člena ali je iz drugih razlogov nezakonit, lahko podatke skupaj z obrazložitvijo na svoje stroške namesto policiji posreduje pristojnemu sodišču, ki po prejemu preveri zakonitost zahtevanega obsega zahteve in posredovane podatke posreduje državnemu tožilcu oziroma policiji ali jih uniči. V primeru uničenja preiskovalni sodnik o tem napravi uradni zaznamek, ki ga posreduje operaterju ali ponudniku storitev informacijske družbe, vodi pristojnega okrožnega državnega tožilstva ali državnemu tožilcu in ministrstvu, ki je pristojno za nadzor nad delom policije.

(3) Operater ali ponudnik storitev informacijske družbe svoji stranki ali tretjim osebam ne sme razkriti, da je ali da bo v skladu s tem členom posredoval določene podatke. Tega ne sme

razkriti tri mesece po posredovanju podatkov. V primeru, da operater ali ponudnik storitev informacijske družbe v zvezi s to stranko v tem roku prejme sodno odredbo, se rok prepovedi razkritja podaljša do izteka morebitnega roka iz prejete odredbe.

(4) Na podlagi tega člena ni mogoče zahtevati ali pridobiti prometnih podatkov, ki se nanašajo na katerokoli določljivo komunikacijo, ali podatkov, za pridobitev katerih je potrebna obdelava podatkov, ki se lahko pridobijo samo na podlagi 149.b in 149.c člena tega zakona. Na podlagi tega člena prav tako ni mogoče zahtevati ali pridobiti podatkov, ki se nanašajo na vsebino komunikacije. Podatke, pridobljene v skladu s tem členom, je dovoljeno uporabiti samo za namene zadeve, v zvezi s katero so bili pridobljeni.

149.d člen

Ob vložitvi zasebne tožbe se lahko ne glede na določbe 434. člena tega zakona namesto imena in priimka obdolženca navede podatke, na podlagi katerih bi bil obdolženec določljiv ob smiselni uporabi prejšnjega člena. Če sodišče po prejšnjem členu pridobi podatke, se šteje, da je zasebna tožba že ob vložitvi vsebovala ime in priimek obdolženca.«.

37. člen

Za 150. členom se dodata nova 150.a in 150.b člen, ki se glasita:

»150.a člen

(1) S posebnimi tehničnimi sredstvi za nadzor signala mobilne telefonije sme policija ugotavljati:

- 1) podatke, potrebne za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje za namen priprave ukrepa iz prvega odstavka 149.b člena, prvega odstavka 149.c člena ali ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena tega zakona;
- 2) lokacijo komunikacijskega sredstva.

(2) Ukrep iz 1. točke prejšnjega odstavka se lahko odredi, če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila, izvršuje ali pripravlja izvršitev katerega izmed kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena tega zakona in če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da se za komunikacijo v zvezi s tem kaznivim dejanjem uporablja komunikacijsko sredstvo ali bo tako sredstvo uporabljeno, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da izvajanje ukrepa iz prvega odstavka 149.b, prvega odstavka 149.c člena oziroma ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena tega zakona brez ugotavljanja podatkov, potrebnih za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje, ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami.

(3) Ukrep iz 2. točke prvega odstavka tega člena se lahko odredi le, če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila, izvršuje ali pripravlja izvršitev katerega izmed kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena tega zakona ali kaznivega dejanja protipravnega odvzema prostosti po 133. členu kazenskega zakona in če obstaja utemeljen sum, da se za komunikacijo v zvezi s tem kaznivim dejanjem uporablja določeno komunikacijsko sredstvo ali da bo tako sredstvo uporabljeno, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da odkrivanje lokacije storilca z drugimi ukrepi ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami.

(4) Odredba za uporabo tehničnih sredstev iz prvega odstavka tega člena mora vsebovati:

- 1) podatke, iz katerih izhaja cilj uporabe;
- 2) opis tehnične opreme, katere uporabo se odreja ter njenih tehničnih zmogljivosti;
- 3) podatke o osebi, zoper katero se ukrep odreja;

- 4) obrazložitev pogojev iz drugega ali tretjega odstavka tega člena;
- 5) utemeljitev nujnosti rabe ukrepa.

(5) O izvedbi ukrepov in o pregledu tehnične naprave iz prvega odstavka tega člena ter ugotovitvah se sestavi zapisnik, ki obsega:

- navedbo prepoznanih števil komunikacijskih sredstev, števil za elektronsko komuniciranje oziroma lokacij komunikacijskih sredstev;
- datum ter uro začetka in konca uporabe ukrepov iz prvega odstavka tega člena;
- podatke, ki omogočajo identifikacijo izvajalcev ukrepov;
- številko odredbe in sodišče, ki jo je izdalo;
- način izvedbe ukrepa;
- ugotovitve na podlagi izvajanja ukrepa in druge pomembne okoliščine.

(6) Osebnostne podatke oseb, ki niso osumljenci ali obdolženci, pridobljene z ukrepi iz prvega odstavka tega člena, se sme obdelovati le, če je to iz tehničnih razlogov neizogibno potrebno za doseg cilja iz tega člena, in na način, da se najmanj posega v pravice teh oseb. Teh podatkov se, razen za primerjavo podatkov pri ugotavljanju identitete številke za razpoznavo komunikacijskega sredstva, ne sme uporabljati in jih je potrebno po prenehanju izvajanja ukrepa takoj izbrisati. O izbrisu se sestavi zapisnik, ki mora vsebovati tudi število izbranih podatkov.

(7) Ne smejo se uporabljati tehnična sredstva iz prvega odstavka tega člena, ki omogočajo ali bi lahko omogočala prisluškovanje in snemanje elektronskih komunikacij, prav tako se z njimi ne sme ugotavljati lokacije komunikacijskih sredstev oseb, ki niso osumljenci oziroma obdolženci.

(8) Če so bili ukrepi iz prvega odstavka tega člena izvršeni v nasprotju s prejšnjim odstavkom ali brez odredbe preiskovalnega sodnika ali v nasprotju z njo, sodišče ne sme opreti svoje odločbe na tako pridobljene podatke.

150.b člen

(1) Ukrep iz 2. točke prvega odstavka 150.a člena se lahko odredi tudi takrat, ko je odkrivanje lokacije komunikacijskega sredstva, za katerega je verjetno, da ga uporablja obdolženec, nujno potrebno za izvedbo privedbe, hišnega pripora, pripora, ali tiralice v postopku zaradi kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena tega zakona ali kaznivega dejanja protipravnega odvzema prostosti po 133. členu kazenskega zakona in je mogoče utemeljeno sklepati, da lokacije obdolženca ne bo mogoče odkriti z drugimi ukrepi.

(2) Pri izvedbi ukrepa iz prejšnjega odstavka se smiselno uporabljajo četrti do osmi odstavki prejšnjega člena.«.

38. člen

V napovednem stavku prvega odstavka 152. člena se za številom »150.« doda vejica in števili »150.a, 150.b«.

V 2. točki prvega odstavka se za številom »150.« doda vejica in števili »150.a, 150.b«; na koncu točke pa se podpičje nadomesti z vejico in doda besedilo: »pri ukrepu iz 150.b člena tega zakona pa tudi utemeljitev, da je bil odrejena privedba, hišni pripor, pripor ali tiralica;«.

V drugem odstavku se za številom »150.« doda vejica in števili »150.a in 150.b«.

Četrti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Izvajanje ukrepov iz 150., 1. točke prvega odstavka 150.a in 151. člena tega zakona lahko traja največ en mesec, iz tehničnih razlogov pa se lahko njihovo trajanje podaljša vsakič za en mesec, vendar za ukrepe iz 150. člena in 1. točke prvega odstavka 150.a člena tega zakona skupno največ šest mesecev, za ukrep iz 151. člena tega zakona pa skupno največ tri mesece.

Izvajanje ukrepov iz 2. točke prvega odstavka 150.a člena in 150.b člena tega zakona lahko traja največ en mesec.«.

V šestem odstavku se za številom »150.« doda vejica in števili »150.a in 150.b«.

V sedmem odstavku se za številom »150.« doda vejica in števili »150.a in 150.b«.

39. člen

Prvi odstavek 153. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Po prenehanju uporabe ukrepov iz 149.a, 149.b, 149.c, 150., 150.a, 150.b, 151., 155. in 155.a člena tega zakona mora policija vse izvode posnetkov, sporočil in vse predmete, pridobljene z uporabo teh ukrepov, skupaj s poročilom, ki obsega povzetek zbranih dokazov, predati državnemu tožilcu. V primeru uporabe ukrepov iz 150.a in 150.b člena tega zakona policija priloži tudi zapisnike po četrtem in petem odstavku 150.a člena tega zakona.«.

V četrtem odstavku se za besedilom »ne poda takšne izjave,« doda besedilo »storilec kaznivega dejanja pa je znan,«.

40. člen

V prvem odstavku 154. člena se besedilo »prvega odstavka 149.b,« nadomesti z besedilom »149.b, 149.c,«, za številom »150.,« pa se dodata števili »150.a, 150.b,«.

V drugem odstavku se besedilo »prvega odstavka 149.b,« nadomesti z besedilom »149.b, 149.c,«, za številom »150.,« pa se dodata števili »150.a, 150.b,«, za besedilom »ne poda takšne izjave«, se doda besedilo »storilec kaznivega dejanja pa je znan,« na koncu pa se doda nov stavek, ki se glasi: »V primeru iz petega odstavka tega člena in sedmega odstavka 156. člena se osumljenca seznani z zapisnikom oziroma uradnim zaznamkom o uničenju podatkov.«.

V tretjem odstavku se za številom »149.a,« dodata števili »149.b, 149.c,«, za številom »150.,« pa se dodata števili »150.a, 150.b,«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Če so bili ukrepi iz 149.a., 149.b, 149.c, 150., 150.a, 150.b, 151., 155., 155.a in 156. člena tega zakona izvršeni brez odredbe državnega tožilca (peti in deveti odstavek 149.a člena, prvi odstavek 155. člena, tretji odstavek 155.a člena) oziroma brez odredbe preiskovalnega sodnika (šesti odstavek 149.a člena, prvi in tretji odstavek 149.b člena, prvi odstavek 149.c člena, 150.a, 150.b in 153. člen, četrti odstavek 155.a člena, prvi odstavek 156. člena) ali v nasprotju z njo, ali če daljšega izvajanja ukrepov ni preveril senat (dvanajsti odstavek 149.a člena), sodišče ne sme opreti svoje odločbe na tako dobljene podatke, sporočila, posnetke ali dokazila.«.

V petem odstavku se za prvim stavkom doda besedilo: »Če policija pri izvrševanju ukrepov iz 150., 151. in 155.a tega člena spozna, da pridobljeni podatki, posnetki, sporočila ali dokazila vsebujejo podatke iz 2. ali 3. točke prvega odstavka 222.a člena tega zakona, mora z njimi brez nepotrebne odlašanja seznaniiti državnega tožilca in sodnika, ki je za to določen. Sodnik, ki je za to določen, lahko po zaslišanju državnega tožilca in ob smiselni uporabi določb četrtega in petega odstavka 222.a člena tega zakona odloči, da se ti podatki in vsi njihovi prepisi uničijo, če je to nujno zaradi zagotovitve varstva tajnosti in zaupnosti pridobljenih podatkov. O naroku sodnik, ki je za to določen, sestavi poseben zapisnik. Podatki se uničijo pod nadzorstvom sodnika, ki je za to določen, ki o tem napravi uradni zaznamek.«.

V šestem odstavku se za številom »150.,« dodata števili »150.a, 150.b,«.

41. člen

V prvem odstavku 156. člena se za besedo »mu« doda vejica in besedilo »lahko pa hkrati tudi pristojnemu organu,«, besedilo »o vlogah, depozitih, stanju in prometu na računih« pa se nadomesti z besedilom »o stanju vlog in depozitov ter o stanju in prometu na računih«.

V drugem odstavku se za besedilom »preiskovalnemu sodniku« doda besedilo »in pristojnemu organu določenemu v odredbi«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Če so podani razlogi za sum, da je bilo izvršeno oziroma da se pripravlja kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti in je za preprečitev ali odkritje tega kaznivega dejanja ali storilca potrebno pridobiti podatke o imetniku ali pooblaščenцу določenega ali določljivega plačilnega računa, hranilne vloge ali denarnega depozita, najemniku ali pooblaščenцу sefa ter o času, v katerem so bili oziroma so v uporabi, ali podatke o obstoju pogodbenega oziroma poslovnega razmerja z osumljeno osebo, ki ne zajemajo podatkov o premoženjskem stanju osumljenca oziroma o stanju vlog in depozitov ter o stanju in prometu na računih, lahko državni tožilec ali policija od banke, hranilnice, plačilne inštitucije ali družbe za izdajo elektronskega denarja, pisno zahteva, da tudi brez privolitve osebe, na katero se ti podatki nanašajo, brez odlašanja sporoči te podatke.«.

V šestem odstavku se za besedilom »preiskovalnemu sodniku« doda vejica in besedilo »državnemu tožilcu«, na koncu pa se doda besedilo: »Tega ne sme razkriti šest mesecev po zaključku izvrševanja odredbe preiskovalnega sodnika oziroma posredovanja podatkov policiji. Preiskovalni sodnik lahko z odredbo določi drugačen rok, ga podaljša, skrajša ali prepoved seznanitve odpravi.«.

42. člen

V 156.a členu se za številom »149.b,« doda število »149.c,«, za številom »150.,« pa se dodata števili »150.a, 150.b,«.

43. člen

V četrtem odstavku 157. člena se črta zadnji stavek.

44. člen

158.a člen se spremeni, tako da se glasi:

»158.a člen

(1) Če so podani razlogi za sum, da je kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, storila uradna oseba z uporabo pooblastil pri opravljanju uradnih nalog ali v zvezi z izvajanjem uradnih nalog, zaposlena v policiji, v z zakonom določenem pristojnem organu v ministrstvu, pristojnem za obrambo, ki ima pooblastila policije v predkazenskem postopku, ali uradna oseba, ki ima pooblastila policije v predkazenskem postopku in je napotena na misijo v tujini, ali uradna oseba Slovenske obveščevalno-varnostne agencije ali Obveščevalno-varnostne službe ministrstva, pristojnega za obrambo, pravosodni policist ali uradna oseba finančne uprave, ki je pooblaščenca za uporabo prisilnih sredstev, imajo policisti v Posebnem oddelku Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: policisti Posebnega oddelka)

pooblastila policije v predkazenskem postopku, ki jih določa ta zakon in vsa pooblastila, ki jih lahko izvršujejo uradne osebe iz prvega odstavka 158. člena tega zakona. Policisti Posebnega oddelka izvršujejo pooblastila iz prejšnjega stavka tudi glede oseb, ki so imele v času storitve kaznivega dejanja iz prejšnjega stavka status uradne osebe iz prejšnjega stavka, pa jim je v teku predkazenskega postopka prenehal status uradne osebe s pooblastili policije v predkazenskem postopku.

(2) Policisti Posebnega oddelka so o razlogih za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje iz prejšnjega odstavka, dolžni takoj obvestiti pristojnega državnega tožilca iz Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije in mu redno poročati o načrtovanju in poteku predkazenskega postopka.

(3) Državni tožilec iz prejšnjega odstavka usmerja in nadzoruje predkazenski postopek iz prejšnjih odstavkov ter odloča o njegovem poteku in končanju. Pravico ima vpogledati spise, sodelovati pri zbiranju dokazov in neposredno opravljati posamezna dejanja v postopku. Policisti Posebnega oddelka in policije so dolžni delovati po usmeritvah državnega tožilca.

(4) Posebni oddelek je v skladu z zakonom, ki ureja državno tožilstvo, lahko pristojen tudi za obravnavo zadev, ki jih obravnava drugo okrožno državno tožilstvo, če so te zadeve vsebinsko povezane z zadevo, ki jo po določbah prvega odstavka tega člena obravnava Posebni oddelek.«.

45. člen

V tretjem odstavku 160.a člena se doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Po odredbi ali s predhodnim soglasjem državnega tožilca je lahko član specializirane preiskovalne skupine navzoč oziroma lahko svetuje državnemu tožilcu pri izvedbi posameznih preiskovalnih dejanj.«.

46. člen

V 161. členu se za tretjim odstavkom doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Preden državni tožilec zavrže ovadbo, ki jo je za kaznivo dejanje iz svoje nadzorne pristojnosti podal pristojni državni organ ali institucija s področja davkov, carin, finančnega poslovanja, vrednostnih papirjev, varstva konkurence, preprečevanja pranja denarja, preprečevanja korupcije, inšpekcijskega nadzora ali varuh človekovih pravic ali ovadbo, ki jo je za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot pet let, podal oškodovanec, mora ovaditelja pisno seznanimi o nameri, da bo zavrgel ovadbo ter mu obrazložiti razloge za to odločitev in mu omogočiti, da se v roku 30 dni do njih pisno opredeli. Ovaditelj svoje mnenje posreduje državnemu tožilcu in vodi pristojnega okrožnega državnega tožilstva.«

Dosedanji četrti odstavek, ki postane peti odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Državni tožilec zavrže ovadbo, če so tudi po opravljenih dejanjih iz drugega do četrtega odstavka tega člena podane kakšne okoliščine iz prvega odstavka tega člena. V primeru iz prejšnjega odstavka se mora državni tožilec v sklepu o zavrnjenju ovadbe opredeliti tudi do mnenja ovaditelja.«.

V dosedanjem petem odstavku, ki postane šesti odstavek, se na koncu doda besedilo, ki se glasi: »Javnost o poteku postopka oziroma o kazenski ovadbi v predkazenskem in kazenskem postopku obvešča državni tožilec, ki usmerja policijo. S soglasjem državnega tožilca lahko

javnost v predkazenskem postopku obvešča tudi policija, zlasti, če je to potrebno iz razlogov varnosti oziroma javnega reda in miru.«.

47. člen

V petem odstavku 161.a člena se beseda »treh« nadomesti z besedo »šestih«.

48. člen

V prvem odstavku 162. člena se 2. točka spremeni tako, da se glasi:

»2) plačilo določenega prispevka v korist javne ustanove ali v sklad za povračilo škode žrtvam kaznivih dejanj ali v korist osebe zasebnega prava, ki je po zakonu ustanovljena za opravljanje nepridobitnih dejavnosti in kateri je na podlagi zakona priznan status v javnem interesu ali za katero zakon določa, da je njena dejavnost v javnem interesu, splošno koristna ali dobrodelna;«.

V prvem odstavku se 7. točka spremeni tako, da se glasi:

»7) upoštevanje prepovedi približevanja oškodovancu ali kakšni drugi osebi, kar obsega tudi prepoved navezovanja stikov z njo na kakršen koli način, vključno z uporabo elektronskih komunikacijskih sredstev, oziroma upoštevanje prepovedi dostopa na posamezne kraje.«.

V tretjem odstavku se doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Za izvedbo naloge iz 3. točke prvega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, o opravljanju dela v splošno korist, če ni s tem zakonom ali splošnimi navodili iz šestega odstavka tega člena drugače določeno.«.

49. člen

V prvem odstavku 163.a člena se na koncu besedila pika nadomesti z vejico in doda se besedilo: »oškodovanca pa seznani s pomenom in posledicami odloženega pregona ter z njegovimi pravicami.«.

V drugem odstavku se besedilo »oškodovanca pa o njegovih pravicah« nadomesti z besedilom »oškodovanca pa s pomenom in posledicami možnih odločitev iz prejšnjega stavka ter z njegovimi pravicami.«.

50. člen

Prvi odstavek 165.a člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Pred vložitvijo zahteve za preiskavo ali obtožnice brez preiskave državni tožilec predlaga preiskovalnemu sodniku, da opravi posamezna preiskovalna dejanja, če je oprava takih dejanj potrebna za njegovo odločitev ali naj kazensko ovadbo zavrže ali začne kazenski pregon.«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Če se preiskovalni sodnik ne strinja s predlogom državnega tožilca za opravo preiskovalnih dejanj, lahko državnega tožilca pozove, naj predlog dopolni oziroma dodatno utemelji. Če se preiskovalni sodnik ne strinja s predlogom državnega tožilca ali z dopolnjenim oziroma dodatno utemeljenim predlogom državnega tožilca za opravo preiskovalnih dejanj, obvesti o razlogih za svojo odločitev državnega tožilca, ki lahko predlaga opravo takšnega dejanja v zahtevi za preiskavo ali obtožnici.«.

51. člen

Prvi odstavek 167. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Preiskava se začne zoper določeno osebo, če je utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje in če se po obrazloženi presoji državnega tožilca dokazi in podatki iz drugega odstavka tega člena ne morejo zbrati na podlagi 165.a člena tega zakona.«.

52. člen

V tretjem odstavku 169. člena se za besedilom »ki utegnejo biti pomembne za odločitev o zahtevi,« doda besedilo »če je treba, da državni tožilec pojasni, zakaj dokazov in podatkov iz drugega odstavka 167. člena tega zakona ne more zbrati na podlagi 165.a člena tega zakona,«.

53. člen

V četrtem odstavku 178. člena se beseda »žrtev« nadomesti z besedo »oškodovanec«.

54. člen

V drugem odstavku 193. člena se za besedilom »če ne pride;« doda besedilo »pouk o dolžnosti primerno opravičiti svoj izostanek (peti in šesti odstavek tega člena);«.

Za četrtem odstavkom se dodata nova peti in šesti odstavek, ki se glasita:

»(5) Sodišče lahko opraviči izostanek obdolžencu, če so za to opravičljivi razlogi, ki onemogočajo njegov prihod na sodišče, kot so smrt bližnjega, zdravstveni razlogi, naravna nesreča ali neodložljiva obveznost, katere neizpolnitev ima za posledico nastanek večje škode.

(6) Obdolženec mora opravičilo vložiti pri sodišču, pred katerim teče postopek, vsaj 48 ur pred narokom, na katerega je vabljen, razen če razlog nastane kasneje in ga ni bilo mogoče predvideti. Če se vabilu ne odzove zaradi zdravstvenih razlogov, jih sodišče upošteva le, če je bolezen ali poškodba nenadna in nepredvidljiva ter mu onemogoča prihod na sodišče ali sodelovanje pri dejanju v kazenskem postopku. Obdolženec mora predložiti zdravniško opravičilo, izdano na obrazcu v skladu z zakonom, ki ureja zdravstveno varstvo. Sodišče lahko zahteva presojo upravičenosti izdaje zdravniškega opravičila pri imenovanem zdravniku Zavoda za zdravstveno zavarovanje v skladu z zakonom, ki ureja zdravstveno varstvo. Stroški, ki nastanejo zaradi presoje, v primeru upravičene izdaje zdravniškega opravičila bremenijo Zavod za zdravstveno zavarovanje, v primeru neupravičene izdaje pa grede v breme obdolženca.«.

Dosedanji peti odstavek postane sedmi odstavek.

55. člen

V prvem odstavku 194. člena se za besedilom »ne opraviči« črta vejica in doda besedilo »(peti in šesti odstavek prejšnjega člena),«.

56. člen

V drugem odstavku 195.a člena se za besedo »prekoračiti« črta podpičje in doda besedilo: »oziroma obdolžencu prepove navezovati stike z osebo na kakršen koli način, vključno z uporabo elektronskih komunikacijskih sredstev;«.

V tretjem odstavku se za besedo »obdolženec« črta vejica in doda besedilo »oziroma prepoved navezovanja stikov na kakršen koli način, vključno z uporabo elektronskih komunikacijskih sredstev,«.

Za četrtim odstavkom se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Glede nadzorovanja izvajanja ukrepa prepovedi približanja določenemu kraju ali osebi in ravnanja v primeru njegove kršitve se smiselno uporabljajo določbe petega in šestega odstavka 199.a člena tega zakona.«.

57. člen

V prvem odstavku 211. člena se za besedo »pripornikov« doda besedilo »in obveščanja oškodovancev o izpustitvi in pobegu pripornikov«, za besedo »pripornikih« pa se doda besedilo »in oškodovancih«.

V drugem odstavku se na koncu besedila pika nadomesti z dvopičjem in doda se nova 6. točka, ki se glasi:

»6. podatke o oškodovancu, ki je zahteval obveščanje o izpustitvi in pobegu pripornika:
- podatki o zahtevi za obveščanje;
- ime in priimek, poštni naslov, elektronski naslov, telefonska številka, številka telefaksa oziroma drugi kontaktni podatki.«.

V tretjem odstavku se doda nov tretji stavek, ki se glasi: »Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij zbira osebne podatke za zbirke podatkov o oškodovancu iz 6. točke prejšnjega odstavka od policije, državnega tožilstva, centra za socialno delo in sodišča (četrti odstavek 65.a člena), lahko pa tudi neposredno od oškodovanca.«.

V petem odstavku se za besedo »pripornikih« doda vejica in beseda »oškodovancih«.

58. člen

V prvem odstavku 211.a člena se za besedilom »zaradi varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin pripornikov,« doda besedilo »obveščanja oškodovancev o izpustitvi in pobegu pripornikov,«.

V drugem odstavku se za besedo »pripornikih« doda besedilo »in oškodovancih«.

59. člen

V tretjem odstavku 212. člena se za besedo »discipline« doda vejica in besedilo »prezasedenosti zavoda«.

60. člen

Za 212. členom se doda nov 212.a člen, ki se glasi:

»(1) Pripornicam, ki so noseče ali so rodile, se zagotovi ustrezno zdravstveno varstvo.

(2) Otrok pripornice sme do dopolnjenega drugega leta starosti na njeno zahtevo bivati skupaj z njo, če je to v njegovo največjo korist, zlasti za njegovo duševno stabilnost ali zdravstveno stanje. O bivanju otroka skupaj s pripornico v roku treh dni od prejetja zahteve odloči direktor zavoda, ki lahko pridobi mnenje pristojnega centra za socialno delo, kateremu pred tem posreduje potrebne podatke. Direktor zavoda po uradni dolžnosti spremeni odločitev, če je to v največjo korist otroka.

(3) Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka, s katero direktor zavoda ne dovoli bivanja otroka skupaj s pripornico, se pripornica lahko pritoži v roku treh dni od seznaitve z odločbo. Pritožba ne zadrži izvršitve. O pritožbi v roku treh dni po prejetju pritožbe odloča generalni direktor Uprave Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij, ki pridobi mnenje pristojnega centra za socialno delo, kateremu pred tem posreduje potrebne podatke. Odločbe po tem in prejšnjem odstavku se izdajajo s smiselno uporabo določb zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

(4) Pripornici in otroku, ki biva z njo, se zagotovijo ustrezno zdravstveno varstvo ter drugi pogoji za nego in vzgojo otroka.

(5) Pripornica, ki ima pri sebi otroka, biva ločeno od ostalih pripornic, razen če to ni v največjo korist otroka.

(6) Načrt za varstvo in nego otroka v času, ko pripornica zaradi sodelovanja na obravnavi ali drugih obveznosti tega sama ne zmore, pripravi pristojni center za socialno delo v sodelovanju s pripornico in zavodom.«.

61. člen

V prvem odstavku 213.b členu se drugi stavek spremeni tako, da se glasi: »Preiskovalni sodnik s sklepom prepove posamezne obiske, če bi zaradi tega lahko nastala škoda za postopek.«.

62. člen

V prvem odstavku 213.c člena se drugi stavek spremeni tako, da se glasi:

»Disciplinsko kazen sme po zaslišanju pripornika izreči preiskovalni sodnik oziroma predsednik senata.«

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Za disciplinske prestopke se lahko izreče disciplinska kazen začasnega odvzema predmetov, razen stvari za osebno rabo, stvari za vzdrževanje higiene, sredstev za spremljanje javnih medijev, tiskovine, strokovne in druge literature in denarja.«.

63. člen

Prvi odstavek 213.č člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Če s tem zakonom in s predpisi, izdanimi na njegovi podlagi, ni drugače določeno, se glede spremljanja, zasledovanja, nadziranja, zagotavljanja varnosti, vzdrževanja reda in discipline, uporabe prisilnih sredstev in disciplinskega kaznovanja za pripornike smiselno uporabljajo

določbe zakona, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, in na njegovi podlagi izdanih predpisov.«.

Drugi odstavek se črta.

64. člen

V prvem odstavku 215. člena se za besedo »Preiskavo« doda besedilo »na obrazložen pisni predlog državnega tožilca«.

65. člen

V prvem odstavku 216. člena se doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Če tisti, čigar stanovanje ali prostor se preiskuje ali njegov zastopnik, ni dosegljiv, mu postavi sodišče pooblaščenca po uradni dolžnosti izmed odvetnikov.«.

66. člen

Peti odstavek 218. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Kadar opravijo policisti preiskavo brez odredbe, morajo o tem takoj podati poročilo državnemu tožilcu, če postopek že teče, pa tudi preiskovalnemu sodniku.«.

67. člen

V drugem odstavku 219.a člena se na koncu doda besedilo: »Preiskava elektronske naprave, zasežene odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku, se lahko opravi le na podlagi sodne odredbe, ki je obrazložena v skladu s šestim odstavkom 220. člena tega zakona.«.

V šestem odstavku se besedilo »razen če gre za osumljenca ali obdolženca ali osebo, ki ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen) ali se je v skladu s tem zakonom odrekla pričevanju (236. člen)« nadomesti z besedilom »razen če gre za osumljenca, obdolženca, osebo, ki ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen) ali osebo, ki se lahko odreče pričevanju (236. člen)«.

Za osmim odstavkom se dodajo novi deveti, deseti in enajsti odstavek, ki se glasijo:

»(9) Če je potrebno opraviti preiskavo elektronske naprave, ki je bila zasežena in podatki na njej zavarovani ter zapečateni na podlagi sedmega odstavka 223.a tega zakona in ob smiselni uporabi petega odstavka 220. člena tega zakona, jo v prostorih sodišča oziroma v drugih prostorih, če je to potrebno zaradi uporabe tehničnih sredstev pri preiskavi, opravi izvedenec. Izvedenec s posebno odredbo postavi sodnik, ki je za to določen, če ga ni postavil že preiskovalni sodnik (sedmi odstavek 223.a člena). Z odredbo določi tudi morebitno uporabo drugih prostorov. Preiskava elektronske naprave se opravi ob smiselni uporabi drugega in tretjega odstavka 222. člena tega zakona.

(10) Na preiskavo iz prejšnjega odstavka sodnik, ki je za to določen, povabi tudi zagovornika, če je bila elektronska naprava zasežena osumljencu ali obdolžencu, in zastopnika tistega, ki mu je bila elektronska naprava zasežena, če ga ima, predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije pa, če je bila elektronska naprava zasežena odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku. Navedene osebe lahko ugovarjajo, da so se pri preiskavi našli podatki iz prvega odstavka 222.a člena tega zakona. Ob tem sme sodnik, ki je za to določen, odrediti, da je treba

najdene podatke ohraniti v tajnosti ter določiti druge potrebne ukrepe za zagotovitev varstva tajnosti in zaupnosti zavarovanih podatkov, kot so: prepoved prepisovanja podatkov, razen če je to neogibno zaradi izdelave izvida in mnenja, določitev načina obdelovanja podatkov in drugi, tudi tehnični ukrepi, s katerimi se zagotovi varstvo tajnosti ali zaupnosti podatkov ter prepreči prekomerno poseganje v pravice oseb, ki niso osumljenci ali obdolženci. Pri preiskavi se uporabljajo določbe tega zakona o izvedenstvu. Policija lahko pri izvedbi preiskave izvedencu pomaga le na način, da zagotovi opremo oziroma tehnično podporo.

(11) Po opravljeni preiskavi se zavarovani podatki ter izvid in mnenje, v katerem so navedeni najdeni podatki ter vsi njihovi prepisi izročijo v hrambo sodišču. Najdeni podatki se pregledajo ob smiselni uporabi določb drugega do osmega odstavka 222.a člena tega zakona. Če je nujno zaradi zagotovitve varstva tajnosti in zaupnosti podatkov, se najdeni podatki in vsi njihovi prepisi deloma ali v celoti uničijo pod nadzorstvom sodnika, ki je za to določen. O uničenju se sestavi poseben zapisnik.«.

Sedanji deveti, deseti in enajsti odstavek postanejo dvanajsti, trinajsti in štirinajsti odstavek.

68. člen

V drugem odstavku 220. člena se v prvem stavku za besedo »zahtevo« doda besedilo »policije, državnega tožilca ali«, v drugem stavku se za besedo »predmetov« doda besedilo »niti na zahtevo sodišča,« in na koncu se doda nov četrti stavek, ki se glasi: »Ne sme se kaznovati ali zapreti osebe, ki ima položaj osumljenca, obdolženca, osebe, ki v postopku ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen) ali osebe, ki se v postopku lahko odreče pričevanju (236. člen).«.

Za petim odstavkom se dodajo novi šesti in sedmi odstavek, ki se glasijo:

»(6) Sodna odredba, na podlagi katere se zasežejo predmeti ali spisi odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku, mora vsebovati obrazložitev, iz katere je razvidno, da se ne nanaša na spise ali predmete iz 2. točke prvega odstavka 222.a člena tega zakona in obrazložitev, iz katere je razvidno, da iskanih podatkov, ki morajo biti v odredbi določeno ali določljivo opredeljeni in ki se nanašajo na določen predkazenski ali kazenski postopek, dejansko ni mogoče učinkovito pridobiti na drug način. Sodna odredba se pred zasegom vroči tudi Odvetniški zbornici Slovenije, ki mora v največ dveh urah od obvestila o preiskovalnem dejanju zagotoviti navzočnost svojega predstavnika pri zasegu. Če je zaseg opravljen v okviru preiskave odvetniške pisarne, se glede navzočnosti predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije smiselno uporablja določba zakona, ki ureja odvetništvo, o navzočnosti predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije pri preiskavi odvetniške pisarne.

(7) Če tisti, ki so mu bili predmeti ali spisi zaseženi, njegov zastopnik ali pooblaščenec (prvi odstavek 216. člena), odvetnik (drugi odstavek 215. člena), druga navzoča oseba (četrti in peti odstavek 216. člena) oziroma predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije pri zasegu izjavi, da gre za predmete ali spise iz 2. in 3. točke prvega odstavka 222.a člena, je treba ravnati po določbah 222.a člena tega zakona.«

69. člen

Za 222. členom se doda nov 222.a člen, ki se glasi:

»222.a člen

(1) Zaseženi predmeti in spisi se vselej dajo v ovitek, zapečatijo in izročijo v hrambo sodniku, ki je za to določen, če je verjetno:

1) da bi oseba, ki so ji bili predmeti ali spisi zaseženi, z njihovo izročitvijo ali s posredovanjem podatkov, ki jih vsebujejo, lahko prekršila dolžnost varovanja tajnosti podatkov (1. točka 235. člena);

2) da je predmete, spise ali podatke, ki jih vsebujejo zaseženi predmeti ali spisi, zagovorniku zaupal osumljenec ali obdolženec (2. točka 235. člena) ali

3) da bi oseba, ki so ji bili predmeti ali spisi zaseženi, z njihovo izročitvijo ali s posredovanjem podatkov, ki jih ti vsebujejo, lahko prekršila dolžnost varovanja tajnosti spovedi (4. točka prvega odstavka 236. člena), dolžnost varovanja poklicne tajnosti (5. točka prvega odstavka 236. člena) ali dolžnost varovanja novinarske zaupnosti (6. točka prvega odstavka 236. člena).

(2) Popis in pregled predmetov ali listin iz 2. in 3. točke prvega odstavka tega člena se opravi na naroku ob smiselni uporabi drugega in tretjega odstavka prejšnjega člena. Na narok sodnik, ki je za to določen, povabi tudi državnega tožilca, policiste, ki so izvedli zaseg, zagovornika, če so bili predmeti ali spisi zaseženi osumljencu ali obdolžencu, in zastopnika tistega, ki so mu bili predmeti ali spisi zaseženi, če ga ima, osebo, ki ne sme biti zaslišana kot priča (2. točka 235. člena) in osebo, ki se lahko odreče pričevanju (4., 5. in 6. točka prvega odstavka 236. člena). Če so zaseženi predmeti ali spisi odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku, se povabi tudi predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije. Policisti, ki so izvedli zaseg in državni tožilec, se ne smejo seznaniti z vsebino zaseženih predmetov ali spisov.

(3) Če sodnik, ki je za to določen, pri pregledu predmetov ali spisov, zaseženih odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku, ugotovi, da je predmete, spise ali podatke, ki jih ti vsebujejo, odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku zaupal osumljenec ali obdolženec kot svojemu zagovorniku (2. točka prvega odstavka tega člena), se ti deloma ali v celoti nemudoma ponovno zapečatijo in brez odlašanja vrnejo osebi, kateri so bili zaseženi, razen če osumljenec ali obdolženec ne izjavi drugače ali če so podani zakonski razlogi, da bi se morali predmeti ali spisi vzeti (498. člen).

(4) Če sodnik, ki je za to določen, pri pregledu predmetov in spisov ugotovi, da ti vsebujejo podatke iz 3. točke prvega odstavka tega člena, oziroma, da predmeti ali spisi niso bili določeno ali določljivo opredeljeni v zahtevi za njihovo izročitev (drugi odstavek 220. člena) ali v nalogu sodišča, na podlagi katerega so bili zaseženi, oziroma so bili zaseženi v nasprotju z zahtevo ali nalogom oziroma da za zaseg predmetov ali listin tudi niso bili izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 164. člena tega zakona, se ti popišejo, nato pa nemudoma deloma ali v celoti ponovno zapečatijo ter brez odlašanja vrnejo osebi, kateri so bili zaseženi, razen v primerih iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona. ali če so izpolnjeni pogoji, določeni v zakonu, pod katerimi so te osebe odvezane dolžnosti varovanja tajnosti oziroma so dolžne posredovati zaupne podatke pristojnim organom.

(5) Pri postopanju na podlagi tretjega in četrtega odstavka tega člena sme sodnik, ki je za to določen, po potrebi odrediti tudi, da se vsi ali posamezni podatki izbrišejo iz kazenskega spisa in da morajo osebe, ki so se s podatki seznanimi, te ohraniti v tajnosti.

(6) Če tisti, ki so mu bili predmeti ali spisi iz prvega odstavka tega člena zaseženi, njegov zastopnik, zagovornik oziroma predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije zahteva njihovo vrnitev ali izbris podatkov iz kazenskega spisa, sodnik, ki je za to določen, pa se s tem ne strinja, o zahtevi odloči z obrazloženim sklepom. Zoper sklep, s katerim se zahteva zavrne, lahko vloži pritožbo oseba iz prejšnjega stavka. V pritožbi lahko uveljavlja tudi neustavnost oziroma nezakonitost sodne odredbe, na podlagi katere so bili predmeti ali spisi zaseženi. O pritožbi odloči višje sodišče v roku osmih dni.

(7) Po izročitvi obtožnice sodišču do konca glavne obravnave opravlja pristojnosti sodnika, ki je za to določen, iz tega člena predsednik senata.«.

70. člen

V prvem odstavku 223.a. člena se za besedilom »se izdelata istovetna kopija« doda besedilo »relevantnega dela ali«.

V tretjem odstavku se besedilo »razen če gre za osumljenca, obdolženca ali osebo, ki ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen) ali se je v skladu s tem zakonom odrekla pričevanju (236. člen)« nadomesti z besedilom »razen če gre za osumljenca, obdolženca, osebo, ki ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen) ali osebo, ki se lahko odreče pričevanju (236. člen).«.

V petem odstavku se za besedilom »kontrolna vrednost« črta vejica in doda besedilo »in način njenega izračuna,«.

Za šestim odstavkom se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Pri zasegu in zavarovanju podatkov se smiselno uporabljata šesti in sedmi odstavek 220. člena tega zakona, pri čemer se v primeru iz sedmega odstavka 220. člena tega zakona zavarovanih podatkov ne sme pregledovati ali preiskovati. Če podatkov odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku ni mogoče zaseči in zavarovati, brez da se jih prej pregleda ali preišče, to lahko stori le preiskovalni sodnik ali sodni izvedenec, ki ga on postavi. Tako zavarovani podatki se izročijo v hrambo sodišču.«.

Dosedanji sedmi in osmi odstavek postaneta osmi in deveti odstavek.

71. člen

V prvem odstavku 227. člena se prvi stavek spremeni tako, da se glasi: »Ko se obdolženec zaslišuje prvič, ga je treba vprašati za ime in priimek in morebitni vzdevek, tudi prejšnje osebno ime, če je bilo spremenjeno, kje je rojen, kje stanuje, dan, mesec in leto rojstva, enotno matično število (EMŠO), državljanstvo, poklic, kakšne so njegove družinske razmere, ali je pismen, katere šole ima, oziroma ali je podčastnik, častnik ali vojaški uslužbenec, kakšni so njegov osebni dohodek in njegove premoženjske razmere, ali je bil že obsojen, pa obsodba še ni bila izbrisana, kdaj in zakaj, in ali je in kdaj izrečeno kazni prestal, ali teče zoper njega postopek za kakšno drugo kaznivo dejanje, če je mladoleten pa tudi, kdo je njegov zakoniti zastopnik.«.

72. člen

V prvem odstavku 236. člena se na koncu besedila pika nadomesti s podpičjem in doda nova 6. točka, ki se glasi:

»6) urednik, novinar ali avtor prispevka glede razkritja vira informacij, razen če je razkritje nujno za preprečitev neposredne nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi ali za preprečitev izvršitve kaznivega dejanja, za katerega je predpisana kazni treh ali več let zapora ali kaznivega dejanja pridobivanja oseb, mlajših od petnajst let, za spolne namene po 173.a členu, prikazovanja, posesti, izdelave in posredovanja pornografskega gradiva po 176. členu ali zlorabe uradnega položaja ali uradnih pravic po 257. členu kazenskega zakonika.«.

73. člen

V prvem odstavku 239. člena se za besedilom »navedba, da se vabi kot priča,« doda besedilo »pouk o dolžnosti primerno opravičiti svoj izostanek (peti in šesti odstavek 193. člena),«.

74. člen

V tretjem odstavku 240. člena se za besedilom »v 5.« doda besedilo »in 6.«.

Dodata se nova peti in šesti odstavek, ki se glasita:

»(5) Zaslišanje priče, ki je oškodovanec s posebnimi potrebami po zaščiti, se glede na njene osebne okoliščine lahko opravi s pomočjo strokovnjaka ustrezne stroke, navzoča pa je lahko tudi oseba, ki ji priča zaupa.

(6) Zaslišanje priče, ki je oškodovanec s posebnimi potrebami po zaščiti, se glede na njene osebne okoliščine lahko opravi v posebej prilagojenih prostorih. Zaslišanje priče, mlajše od 15 let, ki je bila oškodovanec kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona, se opravi v posebej prilagojenih prostorih, razen, če to ni potrebno zaradi opravičljivih razlogov, ki jih mora sodišče posebej obrazložiti.«.

75. člen

V prvem odstavku 244. člena se za besedilom »ne opraviči« črta vejica in doda besedilo »(peti in šesti odstavek 193. člena),«.

76. člen

245. člen se spremeni tako, da se glasi:

»245. člen

Ogled se opravi, kadar je za ugotovitev ali razjasnitev kakšnega pomembnega dejstva v postopku potrebno neposredno opazovanje oziroma zaznavanje. Pri ogledu se lahko uporabljajo tudi tehnična sredstva.

77. člen

Drugi odstavek 249. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Če je za določeno vrsto izvedenskega dela strokoven javni zavod ali če se da izvedensko delo opraviti v okviru državnega organa, se tako delo, zlasti če je bolj zamotano, zaupa praviloma takemu javnemu zavodu oziroma organu. Javni zavod oziroma organ določi enega ali več strokovnjakov, ki naj to delo opravijo.«.

78. člen

V prvem odstavku 264. člena se za besedilom »ali ni« doda beseda »nujno«, na koncu pa se doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Pri pregledu je treba spoštovati telesno in duševno celovitost poškodovanca.«.

79. člen

Za 264. členom se doda nov 264.a člen, ki se glasi:

»264.a

Za razgovor, ki ga izvedenec opravi z oškodovancem, se smiselno uporabljajo določbe petega odstavka 60. člena in šestega odstavka 240. člena tega zakona.«.

80. člen

Četrty odstavek 265. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Če sodišče pošlje v zdravstveni zavod obdolženca, ki mu je odrejen pripor, obvesti zavod o tem, zakaj je bil odrejen pripor, da zavod ukrene, kar je potrebno za zagotovitev namena pripora. Sodišče obvesti zavod tudi o morebitnem podaljšanju ali odpravi pripora.«.

81. člen

V prvem odstavku 284. člena se doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Zahtevo lahko poda le do razpisa predobravnavnega naroka.«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Zahtevo iz prejšnjega odstavka lahko predsednik senata poda tudi v primeru, če je bil vložen ugovor zoper obtožnico. V tem primeru lahko zahtevo poda senatu najkasneje ob predložitvi obdolženčevega ugovora senatu.«.

82. člen

V 285. členu se za besedilom »predobravnavni narok« črtata vejica in besedilo »oziroma, ko je pretekel rok iz drugega odstavka prejšnjega člena«.

83. člen

V prvem odstavku 285.a člena se na začetku beseda »Po« nadomesti z besedilom »Najkasneje v dveh mesecih po«; na koncu besedila pa se dodata četrty in peti stavek, ki se glasita: »Če predsednik senata v določenem roku ne razpiše predobravnavnega naroka, obvesti predsednika sodišča, iz katerih razlogov predobravnavnega naroka ni razpisal. Predsednik sodišča ukrene, kar je potrebno, da se predobravnavni narok določi v nadaljnjem roku največ dveh mesecev.«.

V četrty točki tretjega odstavka se besedilo »da navede utemeljene razloge, zakaj jih ni podal na tem naroku;« nadomesti z besedilom »da ne gre za zavlačevanje ali zlorabo pravic (15. člen);«.

84. člen

V četrtem odstavku 288. člena se za besedo »obtožbo« črta pika in doda besedilo: »ter da bo v tem primeru imel možnost vrnitve v prejšnje stanje (drugi odstavek 61. člena in 62.a člen).«, za besedilom »umaknil predlog za pregon« pa se črta pika in doda besedilo »ter da bo v tem primeru imel možnost vrnitve v prejšnje stanje (prvi odstavek 61.a člena in 62.a člen)«.

V petem odstavku se na koncu črta pika in doda besedilo »ter da bosta v tem primeru imela možnost vrnitve v prejšnje stanje (drugi odstavek 58. člena, drugi odstavek 62. člena in 62.a člen).«.

85. člen

V 295. členu se besedilo »obtoženca ali oškodovanca« nadomesti z besedilom »obtoženca, oškodovanca ali priče«.

86. člen

V tretjem odstavku 301. člena se črta beseda »vrhovnega«.

87. člen

V šestem odstavku 314. člena se na koncu pika nadomesti z vejico in doda besedilo: »prepisi posnetkov se strankam posredujejo najkasneje v roku treh delovnih dni pred naslednjo glavno obravnavo.«.

88. člen

V tretjem odstavku 331. člena se beseda »štirinajst« nadomesti z besedo »osemnajst«.

Peti odstavek se spremeni, tako da se glasi:

»(5) Neposredno zaslišanje oseb, mlajših od 15 let, ki so bile oškodovanci kaznivih dejanj iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona, na glavni obravnavi ni dopustno. Sodišče mora v teh primerih odločiti, da se prebere zapisnik o prejšnjem zaslišanju teh oseb. Če je potrebno, ravna sodišče enako tudi glede drugih mladoletnih oškodovancev in glede oškodovanca s posebnimi potrebami po zaščiti.«.

89. člen

V 341. členom se za številom »325.« doda besedilo »petega odstavka 331.«.

90. člen

Tretji odstavek 359. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Sodišče lahko v sodbi odloči tudi o načinu izvršitve kazni.«.

91. člen

Prvi odstavek 380. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Če je treba zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja izvesti nove dokaze ali ponoviti že prej izvedene dokaze, se pred sodiščem druge stopnje opravi obravnavo. Sodišče druge stopnje sme zadevo vrniti v novo glavno obravnavo sodišču prve stopnje le, če o zadevi ne more odločiti samo, ker za to obstajajo opravičeni pravni ali dejanski razlogi, ki jih mora sodišče druge stopnje posebej obrazložiti.«.

92. člen

V prvem odstavku 398. člena se 2. točka spremeni tako, da se glasi:

»2) če je sodišče druge stopnje opravilo obravnavo (380. člen);«.

Za 3. točko prvega odstavka se pika nadomesti s podpičjem in doda se nova 4. točka, ki se glasi:

»4) če je sodišče druge stopnje s sodbo tretji osebi vzelo predmet (drugi odstavek 73. člena kazenskega zakonika) ali premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem (75., 77.a in 77.b člen kazenskega zakonika) ali če je pravni osebi s sodbo izreklo odvzem premoženjske koristi (77. člen kazenskega zakonika).«.

93. člen

Četrty odstavek 399. člena se spremeni tako, da se glasi

»(4) Zoper sklep vrhovnega sodišča je možna pritožba le, kadar se z njim odredi pripor (četrty odstavek 394. člena in drugi odstavek 398. člena tega zakona) ali kadar se z njim izreče denarna kazen zaradi žaljive izjave (prvi odstavek 78. člena).«.

94. člen

V prvem odstavku 403. člena se besedilo »četrty in peti odstavek 377. člena« nadomesti z besedilom »tretji in četrty odstavek 377. člena«.

95. člen

Peti odstavek 407. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Novo sodbo izda sodnik, ki je za to določen, na predlog državnega tožilca, če je tekel postopek na njegovo zahtevo ali obsojenca. Če je predlog podal državni tožilec, sodnik, ki je za to določen, pred izdajo nove sodbe zasliši obsojenca. Če je predlog podal obsojenec, sodnik, ki je za to določen, pred izdajo nove sodbe posreduje predlog državnemu tožilcu, ki se lahko do njega opredeli v roku osem dni.«.

96. člen

Besedilo 416. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Določbe tega poglavja o obnovi kazenskega postopka (407. člen in 411. do 415. člen) se smiselno uporabljajo tudi, kadar je vložena zahteva za spremembo pravnomočne sodne odločbe na podlagi odločbe ustavnega sodišča, s katero je bil razveljavljen ali odpravljen predpis, na podlagi katerega je bila izdana pravnomočna obsodilna sodba, ali na podlagi sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice, s katero je ugotovljena kršitev Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin oziroma njenih protokolov, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, in pravnomočna obsodilna sodba temelji na tej kršitvi.«.

97. člen

V četrtem odstavku 420. člena se za besedilom »zoper pravnomočno odločbo o odreditvi pripora,« doda besedilo »razen v primeru, ko je pripor odredilo vrhovno sodišče (četrty odstavek 394. člena in drugi odstavek 398. člena tega zakona),«.

98. člen

V tretjem odstavku 421. člena se črta zadnji stavek.

99. člen

Za 427. členom se doda nov 427.a člen, ki se glasi:

»427.a člen

»Kadar vrhovno sodišče odloča o zahtevi za varstvo zakonitosti, pa ne gre za odločanje po četrtem odstavku 420. člena tega zakona, za obrazložitvijo odločbe navede izid glasovanja in imena in priimke vrhovnih sodnikov, ki so glasovali za odločitev, imena in priimke vrhovnih sodnikov, ki so dali ločena mnenja ter pojasnilo, ali so dali odklonilna ali pritrdilna ločena mnenja.«.

100. člen

V 433. členu se besedilo »enem mesecu« nadomesti z besedilom »treh mesecih«.

101. člen

V 1. točki drugega odstavka 445.a člena se za besedilom »ki jo je povzročil s kaznivim dejanjem,« doda besedilo »pogojno obsodbo z varstvenim nadzorstvom«.

102. člen

V 445.č členu se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Če vročitev sodbe o kaznovalnem nalogu obdolžencu v razumnem roku, najkasneje pa v enem letu od vložitve kaznovalnega naloga, ni uspešna, sodišče sodbo s sklepom razveljavi in nadaljuje postopek po določbah 439. do 443.a člena tega zakona.«.

103. člen

V drugem odstavku 495. člena se za besedilom »nadaljevanja zdravljenja« doda besedilo »ali posebne zaščite in varstva«.

104. člen

V prvem odstavku 496. člena se doda drugi stavek, ki se glasi: »Pri ustavitvi ukrepa se smiselno uporablja drugi odstavek prejšnjega člena, če to dopuščajo okoliščine.«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Odločitve iz prejšnjega odstavka sprejme sodnik, ki je za to določen. Sodnik pred odločitvijo po potrebi razpiše narok, o katerem obvesti državnega tožilca in zagovornika, in zasliši storilca, če je to potrebno in če storilčevo stanje to dopušča.«.

105. člen

V tretjem odstavku 502.b člena se besedilo »tri mesece« nadomesti z besedilom »šest mesecev«, besedilo »šestih mesecev« pa z besedilom »enega leta«.

V četrtem odstavku se besedilo »enega leta« nadomesti z besedilom »dveh let«.

106. člen

Na koncu prvega odstavka 506. člena se doda besedilo, ki se glasi: »V postopku preklica pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom se smiselno uporabljajo določbe tega, drugega, tretjega in četrtega odstavka tega člena, če to dopuščajo okoliščine pa tudi drugega odstavka 495. člena tega zakona.«.

V drugem odstavku se za besedo »odločitev« črtata vejica in besedilo »nakar pošlje spise senatu (šesti odstavek 25. člena)«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Nato sodnik, ki je za to določen, po potrebi razpiše narok, o katerem obvesti tožilca, obsojenca in oškodovanca. Če stranke in oškodovanec, ki so bili v redu obveščeni, ne pridejo, ali če se obsojenec očitno izmika ali ne želi priti na narok, to ni ovira za sprejem odločitve.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Če sodnik, ki je za to določen, ugotovi, da obsojenec ni izpolnil obveznosti, ki mu je bila naložena s sodbo, izda sodbo, s katero pogojno obsodbo prekliče in izreče kazen ali določi nov rok za izpolnitev obveznosti ali v pogojni obsodbi določeno obveznost nadomesti z drugo ustrezno, zakonsko določeno obveznostjo, ali pa odpravi ta pogoj. Če pa spozna, da ni podlage za nobeno od teh odločb, ustavi s sklepom postopek za preklic pogojne obsodbe.«.

107. člen

V drugem odstavku 506.a člena se črta beseda »lahko«.

108. člen

510. člen se črta.

109. člen

V petem odstavku 511. člena se besedilo »pošlje sodnik spise z obrazloženim predlogom senatu (šesti odstavek 25. člena) nadomesti z besedilom »o prošnji odloči sodnik, ki je za to določen«.

110. člen

V prvem odstavku 513. člena se za besedilom »prepovedi opravljanja poklica« dodata vejica in besedilo »prepovedi približevanja ali komuniciranja z žrtvijo kaznivega dejanja«, za besedilom »četrty odstavek 71.« pa se dodata vejica in besedilo »šesti odstavek 71.a«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Po poizvedbah in po zaslišanju državnega tožilca, če je tekel postopek na njegovo zahtevo, pri postopku za prenehanje varnostnega ukrepa prepovedi približevanja ali komuniciranja z žrtvijo kaznivega dejanja (šesti odstavek 71.a člena kazenskega zakonika) pa tudi po zaslišanju oškodovanca, o prošnji odloči sodnik, ki je za to določen. Če oškodovanec, ki je bil v redu vabljen, ne pride, to ni ovira za sprejem odločitve.«.

111. člen

V 517. členu se za drugim odstavkom doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Soglasje osebe iz prve alineje prvega odstavka tega člena je mogoče umakniti do pravnomočnosti odločbe domačega sodišča o izvršitvi kazenske sodbe.«.

112. člen

V prvem odstavku 517.č člena se doda nov tretji stavek, ki se glasi: »Prošnjo se lahko umakne do izdaje sklepa iz tretjega odstavka tega člena.«.

V drugem odstavku se na koncu besedila črta pika in doda besedilo: »ter da je mogoče prošnjo umakniti do izdaje sklepa iz tretjega odstavka tega člena.«.

113. člen

518. člen se spremeni tako, da se glasi:

»518. člen

Kadar gre za kazniva dejanja ponarejanja denarja, neupravičene proizvodnje in prometa s prepovedanimi drogami, nedovoljenimi snovmi v športu in predhodnimi sestavinami za izdelavo prepovedanih drog, omogočanje uživanja prepovedanih drog ali nedovoljenih snovi v športu, spravljanja v suženjsko razmerje, trgovine z ljudmi, pridobivanja oseb, mlajših od petnajst let, za spolne namene, prikazovanja, izdelave, posesti in posredovanja pornografskega gradiva ali za kakšno drugo kaznivo dejanje, glede katerega je po mednarodnih pogodbah dogovorjena centralizacija podatkov, mora organ, pred katerim teče kazenski postopek, brez odlašanja poslati policiji podatke o kaznivem dejanju in storilcu, sodišče prve stopnje pa tudi pravnomočno sodbo. Kadar gre za kaznivo dejanje pranja denarja ali financiranja terorizma ali za kaznivo dejanje v zvezi s pranjem denarja ali financiranjem terorizma, se podatki brez odlašanja pošljejo organu, ki je pristojen za preprečevanje pranja denarja.«.

114. člen

V 522. členu se na koncu prvega odstavka pika nadomesti s podpičjem in doda se nova 14. točka, ki se glasi:

»14. da ne obstaja verjetnost, da bi bila oseba, katere izročitev se zahteva, v državi prosilki mučena, da bi se z njo nečloveško ali ponižujoče ravnilo oziroma bi se jo na ta način kaznovalo.«.

115. člen

V sedmem odstavku 524. člena se črta podpičje, besedilo »nato pa zahteva od njega, naj navede, kar ima povedati v svoj zagovor.« pa se nadomesti z besedilom »in ga pouči, da se ni dolžan zagovarjati, lahko pa navede, kar ima povedati v svoj zagovor.«.

116. člen

V tretjem odstavku 525. člena se za besedilom »Preiskovalni sodnik izpusti tujca,« doda besedilo »če mu je priznana mednarodna zaščita,«.

117. člen

Drugi odstavek 526. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Po opravljenem poizvedovanju pošlje preiskovalni sodnik morebitne pridobljene dokaze skupaj s svojim mnenjem tujcu, njegovemu zagovorniku, če ga ima in državnemu tožilcu, da se v roku, ki ne sme biti krajši od osmih dni, o njem izjavijo. Po izteku roka pošlje sodnik poizvedovalne spise s svojim mnenjem in z izjavo tujca ter državnega tožilca, če sta jo podala, senatu (šesti odstavek 25. člena).«.

118. člen

V četrtem odstavku 529.a člena se za besedilom »iz 1. do 12.« doda besedilo »in 14.«.

V petem odstavku se za besedilom »iz 1. do 12.« doda besedilo »in 14.«.

119. člen

Tretji odstavek 530. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Minister, pristojen za pravosodje, ne dovoli izročitve tujca, če mu je priznana mednarodna zaščita ali če gre za politično ali vojaško kaznivo dejanje.«.

120. člen

Za 530. členom se doda nov 530.a člen, ki se glasi:

»530.a člen

(1) Zoper odločbo ministra za pravosodje, s katero je bilo odločeno o izročitvi tujca, katerega izročitev se zahteva, je mogoče vložiti tožbo na upravno sodišče. Tožba se vloži v 15 dneh od vročitve odločbe.

(2) Upravno sodišče o tožbi zoper odločbo o izročitvi odloči v 60 dneh, če je zoper tujca odrejen pripor po 524. členu tega zakona, pa v 30 dneh od vložitve tožbe.

(3) V postopku sodnega varstva zoper odločbo ministra za pravosodje o izročitvi se uporablja zakon, ki ureja upravni spor, če s tem zakonom ni drugače določeno.«.

121. člen

V drugem odstavku 539. člena se beseda »oškodovanec« nadomesti z besedilom »upravičenec iz prejšnjega člena«.

122. člen

V prvem odstavku 540. člena se beseda »oškodovanec« nadomesti z besedilom »upravičenec iz 538. člena tega zakona«.

123. člen

V prvem odstavku 541. člena se beseda »oškodovančevo« črta, beseda »oškodovanec« pa se nadomesti z besedilom »upravičenec iz 538. člena tega zakona«.

V drugem odstavku se beseda »oškodovanca« nadomesti z besedilom »upravičenca iz 538. člena tega zakona«, beseda »oškodovanec« pa se nadomesti z besedilom »upravičenec iz 538. člena tega zakona«.

124. člen

V tretjem odstavku 546. člena se prvi stavek spremeni tako, da se glasi: »Če pristojni organ ne upošteva dobe, priznane po prvem odstavku tega člena, lahko upravičenec iz prvega odstavka tega člena zahteva, naj sodišče (prvi odstavek 540. člena) ugotovi, da mu je ta čas po zakonu priznan.«.

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

125. člen

(1) Pregon kaznivih dejanj, ki so bila storjena pred začetkom uporabe tega zakona in niso bila storjena z uporabo pooblastil pri opravljanju uradnih nalog ali v zvezi z izvajanjem uradnih nalog (prvi odstavek 158. člena), se dokonča po sedaj veljavnih predpisih.

(2) Do dopolnitve zakona, ki ureja državno tožilstvo, se ne uporablja določba prvega odstavka spremenjenega 158.a člena tega zakona, ki določa pristojnost glede uradnih oseb finančne uprave, ki so pooblašcene za uporabo prisilnih sredstev.

126. člen

(1) Določbe spremenjenega 148.a zakona (32. člen tega zakona) in novih 148.b in 148.c člena zakona (33. člen tega zakona) se začnejo uporabljati šest mesecev po uveljavitvi tega zakona.

(2) Do začetka uporabe določb iz prejšnjega odstavka se uporablja 148.a člen Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13 in 87/14).

127. člen

Ta zakon začne veljati trideseti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV:

K 1. členu (8. člen ZKP)

Veljavni 8. člen ZKP se dopolnjuje z rešitvami, ki so potrebne zavoljo implementacije tretjega in petega odstavka 7. člena Direktive 2012/29/EU. Tako je zavoljo večje jasnosti primeroma navedeno, kateri so z vidika pisnega prevajanja za oškodovanca bistveni dokumenti (sklep o zavrženju kazenske ovadbe, sklep o zavrženju ali zavrnitvi zahteve za preiskavo, sklep o ustavitvi postopka, sklep o zavrženju obtožnega akta, sodbe in pouk o pravici prevzeti oziroma nadaljevati pregon). Pri tem je potrebno upoštevati, da je glede na zahteve 5. člena Direktive 2012/29/EU (ki ureja pravice oškodovancev pri naznanitvi kaznivega dejanja), predlagani 147.a člen ZKP *lex specialis* glede na 8. člen ZKP (npr. glede jezikovne pomoči, ki jo je potrebno zagotoviti oškodovancu). Hkrati je člen preoblikovan tako, da bo bolj pregleden. Dodana pa je tudi smiselna uporaba za neme osebe (drugi odstavek 233. člena ZKP).

K 2. členu (nov 18.a člen ZKP)

S predlagano določbo se na najbolj splošni ravni določa, da je potrebno z različnimi udeleženci postopka (torej ne le z oškodovanci, temveč tudi z osumljenci, obdolženci in obsojenci) v predkazenskem in kazenskem postopku ravnati skrbno in obzirno, kadar to zahtevajo določene okoliščine, ki so v členu naštet primeroma (gre pa v splošnem za takšne okoliščine, ki zadevajo ranljivost osebe v najširšem pomenu). Določba ne zavezuje le policistov, državnih tožilcev in sodnikov, temveč vse zaposlene v omenjenih organih, torej vse tiste, ki imajo dejanski stik z udeleženci postopka. Zavezuje tudi zaposlene v »drugih državnih organih« (npr. kadar oškodovanec poda ovadbo nepristojnemu državnemu organu) ter tudi strokovnjake, izvedence, tolmače in poravnalce (torej druge osebe, ki imajo bolj aktiven stik z ranljivimi udeleženci postopka). Poleg predlagane »splošne« določbe sicer ZKP tudi z drugimi določbami na bolj konkretni ravni ureja ravnanje z bolj ranljivimi osebami, npr. pri zaslišanju prič (četrti odstavek 240. člena ZKP).

K 3. členu (25. člen ZKP):

KZ-1 pri kaznivih dejanjih zoper čast in dobro ime (razžalitvi, obrekovanju, žaljivi obdolžitvi, opravljanju in očitaniu kaznivega dejanja z namenom zaničevanja – 158. do 162. člen KZ-1) določa kvalificirane oblike v primeru, ko je takšno kaznivo dejanje storjeno »s tiskom, po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja ali na spletnih straneh ali na javnem shodu«. V strokovni literaturi je zaslediti stališče, da je bilo že pred izrecno navedbo »spletnih strani« v omenjenih členih (z novelo KZ-1B, Uradni list RS, št. 91/11), moč objavo na spletnih straneh šteti za storitev dejanja »z drugim sredstvom javnega obveščanja«, saj ima za oškodovanca »najmanj enako hude posledice, kot velja za druge, izrecno navedene medije.«⁵² Glede na navedeno se stvarna pristojnost okrožnega sodišča na prvi stopnji ureja tako, da nedvoumno zajame vsa zgoraj naštet izvršitvena dejanja (torej tudi primere, kadar je kaznivo dejanje storjeno na spletnih straneh ali na javnem shodu), saj ni razbrati utemeljenega razloga, da bi le o dveh izvršitvenih dejanjih sicer kvalificirane oblike kaznivega dejanja odločal sodnik posameznih okrajnega sodišča. Upoštevajoč učinek javne priobčitve so s predlagano spremembo zajeta tudi druga podobna izvršitvena dejanja (gramofonska plošča, zgoščenka, film, DVD ali druga videosredstva, zvočna ali podobna sredstva, ki so namenjena širšemu krogu ljudi).

Z namenom kadrovske racionalizacije dela sodišč se, upoštevajoč naravo posameznih odločitev in njegovo že obstoječo vlogo, sodniku, ki je za to določen (z letnim razporedom pri posameznem okrožnem sodišču), predpisuje, da spremeni pravnomočno sodbo tudi brez

⁵² Dr. Ambrož Matjaž, Jenull Hinko, Kazenski zakonik (KZ-1) z novelama KZ-1A in KZ-1B, GV Založba, Ljubljana, 2012, str. 137.

obnove kazenskega postopka in da odloči o spremembi varnostnih ukrepov (drugi odstavek 496. člena ZKP), preklicu pogojne obsodbe (prvi, tretji in četrti odstavek 506. člena ZKP), izbrisu obsodbe (peti odstavek 511. člena ZKP) in prenehanju varnostnih ukrepov (četrti odstavek 513. člena). Gre za odločitve, ki so po veljavni ureditvi v pristojnosti t.im. izvenobravnavnega senata (šesti odstavek 25. člena ZKP). Pri tem velja opozoriti, da bi se v primerih, ko bi bil »sodnik, ki je za to določen,« dejansko tisti, ki je bil hkrati tudi predsednik sodečega senata (oziroma »sodnik posameznik okrožnega sodišča« - 2. točka drugega odstavka 285.f člena ZKP), lahko poslužili instituta izločitve sodnika.

Sedmi odstavek 25. člena ZKP določa sestavo senata vrhovnega sodišča za odločanje o pritožbi zoper sklep sodišča druge stopnje glede pripora v primeru iz 394. člena ZKP, ko sodišče druge stopnje o priporu odloči ob spremembi sodbe sodišča prve stopnje, izpušča pa primer iz sedmega odstavka 392. člena ZKP, ko sodišče druge stopnje odloči o priporu ob razveljavitvi sodbe sodišča prve stopnje. Zato je predlagana ustrezna dopolnitev besedila v oklepaju sedmega odstavka 25. člena ZKP.

Poleg tega je predlagana tudi sprememba, s katero se določa pritožbeni organ, to je senat petih sodnikov vrhovnega sodišča (predlagani sedmi odstavek 25. člena ZKP), kadar Vrhovno sodišče Republike Slovenije odloča o pritožbi zoper sklep o odreditvi pripora, ki ga je samo izdalo pri odločanju o pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje. Ta sprememba se navezuje na dve drugi. Tako je predlagana možnost vložitve pritožbe zoper sklep, s katerim Vrhovno sodišče Republike Slovenije odredi pripor (četrti odstavek 399. člena ZKP), hkrati pa je v tovrstnih primerih predlagana tudi ukinitve možnosti vložitve zahteve za varstvo zakonitosti. Z možnostjo vložitve pritožbe je namreč že zadoščeno ustavni zahtevi po pritožbi oziroma pravnem sredstvu (25. člen Ustave in specifično z vidika pripora drugi odstavek 20. člena Ustave). Ni namreč smiselno, da bi isto sodišče najprej na prvi stopnji odredilo pripor, potem bi na drugi stopnji v širšem senatu odločalo o pritožbi zoper ta sklep, na koncu pa bi na tretji stopnji v še širšem senatu odločalo o izrednem pravnem sredstvu zoper pravnomočno odločbo o priporu. Potrebno je upoštevati tudi, da je pritožba kot redno pravno sredstvo z vidika možnih pritožbenih razlogov širša od zahteve za varstvo zakonitosti (zlasti z vidika ugotavljanja dejanskega stanja). Vrhovno sodišče Republike Slovenije bo o njej odločalo v senatu petih sodnikov, torej v senatu enakega obsega, kot sicer odloča o zahtevah za varstvo zakonitosti v pripornih zadevah, v katerih je bil pripor odrejen s strani sodišča druge stopnje (Vrhovno sodišče Republike Slovenije pa je pri njih imelo vlogo pritožbenega organa) oziroma v zadevah, v katerih je samo pred vložitvijo obtožnice podaljšalo pripor. Potrebno je upoštevati tudi, da ima obdolženec na voljo še ustavno pritožbo.

Glede na bolj podrobno ureditev kaznovanja žaljivih izjav (ki se spreminja ob upoštevanju prakse ESČP) je tako predvideno, da bo Vrhovno sodišče Republike Slovenije v tričlanskem senatu odločalo o pritožbi zoper sklep o kaznovanju, ki ga je izdalo višje sodišče in o pritožbi zoper sklep o kaznovanju, ki ga je izdal predsednik vrhovnega sodišča ali sodnik, ki ga je on določil (78. člen ZKP). Ni namreč smiselno, da bi na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije o žalitvi odločal kar senat, ki odloča o sami vlogi (saj bi bil to lahko tudi petčlanski ali sedemčlanski senat), kar pomeni, da bi bilo težko oblikovati senat, ki bi glede na manjši pomen kaznovanja žaljivih izjav (z vidika drugih pristojnosti Vrhovnega sodišča Republike Slovenije) odločal o pritožbi.

K 4. členu (28. člen ZKP)

V strokovni literaturi je bilo moč že pred uveljavitvijo KZ-1 zaslediti stališče, da bi morali določbo tretjega odstavka 28. člena ZKP (torej smiselno uporabo določb o krajevni pristojnosti sodišča, če je bilo kaznivo dejanje storjeno s tiskom, za primere, ko je bilo storjeno po radiu ali televiziji), uskladiti z ustrezno določbo Kazenskega zakonika (v KZ-1 gre za določbo drugega odstavka

166. člena), ki govori o t.im. kaskadni odgovornosti, t.j. s tistim delom omenjene določbe, ki našteva tudi druga avdio in video sredstva oziroma, da je do spremembe ZKP glede krajevne pristojnosti sodišča moč uporabiti analogijo.⁵³ Predlagana sprememba na nedvoumen način ureja krajevno pristojnost sodišča tudi v primerih, ko je bilo kaznivo dejanje javno storjeno z drugimi avdio, video ter podobnimi sredstvi, in sicer tako, da jih primeroma našteje.

K 5. členu (novi deveti odstavek 32. člena)

Tako kot v predhodni odstavki 32. člena iz razlogov procesne ekonomičnosti in hitrosti postopka narekujejo, da se povezana kazniva dejanja obravnavajo v enotnem postopku pred sodiščem, se s predlaganim novim devetim odstavkom iz enakih razlogov določa smiselno uporabo teh določb tudi za pristojnost tožilstev, ki vodijo oziroma usmerjajo predkazenski postopek. Čeprav se kot pravilo postavlja pristojnost tistega okrožnega tožilstva, ki je prvo prejelo ovadbo, je v skladu s predlagano določbo poleg koristi ali smotrnosti izvedbe postopka oziroma razlogov, navedenih v določbi 188. člena Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1), še vedno mogoč prenos pristojnosti v posamezni zadevi na podlagi odločitve generalnega državnega tožilca.

K 6. členu (novi 33.a člen ZKP)

Specializirani oddelek sodišča, ki opravlja preiskavo in sodi v zahtevnejših zadevah organiziranega in gospodarskega kriminala, terorizma, korupcijskih in drugih podobnih kaznivih dejanj, v katerih obtožni akt vloži državno tožilstvo, pristojno za pregon storilcev navedenih kaznivih dejanj, ima razmeroma toga določeno stvarno pristojnost (specializirano državno tožilstvo namreč preganja storilce taksativno naštetih kaznivih dejanj – drugi odstavek 192. člena ZDT-1). V praksi prihaja do primerov, ko glede na okoliščine posamezne zadeve ni smiselno, da jo obravnava specializirani oddelek sodišča, zato je predvidena možnost, da se zadeva prenese v obravnavo okrožnemu sodišču, pri katerem deluje specializirani oddelek, torej tistemu okrožnemu sodišču, ki bi bilo sicer stvarno in krajevno pristojno za njeno obravnavo. Za prenos morajo obstajati tehtni razlogi, ki so v predlagani določbi primeroma naštet (stopnja zahtevnosti, zapletenosti in pomena zadeve ter smotrnost obravnavanja). Za prenos zadeve je potrebno soglasje okrožnega sodišča (o predlogu pa odloči višje sodišče). Predvidena je tudi možnost, da se zadeva lahko prenese drugemu specializiranemu oddelku, če za to obstajajo tehtni razlogi in ob strinjanju obeh višjih sodišč. Zoper sklep višjega sodišča ni možna pritožba.

K 7. členu (39. člen ZKP)

Gre za redakcijsko spremembo, s katero se popravlja sklicevanje na napačni člen.

K 8. členu (60. člen ZKP)

S predlagano spremembo se olajšuje položaj oškodovanca, ki ima po veljavni ureditvi na voljo le 8 dni za določitev o tem, ali bo začel oziroma nadaljeval pregon. Gre za razmeroma pomembno odločitev, zaradi česar se rok podaljšuje na 30 dni. Poleg tega se oškodovancu tudi olajšuje sprožitev pregona, kadar ni bil obveščen o zavrženju ovadbe, saj dosedanja ureditev oškodovancu učinkovito pravzaprav sploh ne omogoča sprožitve pregona s tem, ko določa trimesečni rok za sprožitev pregona po zavrženju (o katerem ni bil obveščen).

K 9. členu (62.a člen ZKP)

Predlagana je uporaba določb, ki sicer bolj podrobno urejajo postopek preverjanja zdravstvenih razlogov, kadar se nanje sklicuje obdolženec, tudi v primeru, kadar se nanje sklicuje oškodovanec, oškodovanec kot tožilec ali zasebni tožilec (in želijo doseči vrnitev v prejšnje stanje). Takšna rešitev je smiselna z vidika enakega obravnavanja (22. člen Ustave). Ni pa predvidena uporaba petega odstavka 193. člena ZKP, torej določbe, v kateri so primeroma naštet opravičljivi in razmeroma ozko izbrani »nezdravstveni« razlogi za obdolženčevo

⁵³ Mag. Horvat Štefan, Zakon o kazenskem postopku s komentarjem, GV Založba, Ljubljana, 2004, str. 71.

odsotnost (upoštevajoč različen položaj in posledično praviloma tudi različen interes za nadaljevanje postopka, ki ga imajo obdolženec na eni strani in oškodovanec, oškodovanec kot tožilec ter zasebni tožilec na drugi strani, ni niti smiselno niti sorazmerno, da bi sodišče opravičenost »nezdravstvenih« odsotnosti zadnjih treh subjektov presojalo z enako strogostjo kot opravičenost odsotnosti obdolženca); to je smiselno le takrat, kadar je npr. oškodovanec vabljen kot priča (predvidene spremembe 239. in 244. člena ZKP).

K 10. členu (64. člen ZKP)

Sprememba je povezana s prenosom četrtega odstavka 24. člena Direktive 2012/29/EU, ki vsebuje domnevo, da je oškodovanec mladoletnik, če njegova starost ni jasna, obstajajo pa razlogi, ki govorijo v prid temu, da je dejansko mladoletnik. Omenjena direktiva predvideva takšno domnevo le za potrebe pravic oškodovancev, ki jih ureja, iz systemskega vidika pa je logično, da se predvidi za celotno ureditev po ZKP.

K 11. členu (65. člen ZKP)

S predlagano spremembo tretjega odstavka 65. člena ZKP se širi nabor kaznivih dejanj, pri obravnavi katerih mora imeti mladoletni oškodovanec pooblaščenca, in sicer tako, da se vključujejo vsa kazniva dejanja iz XXI. poglavja KZ-1 (torej kazniva dejanja zoper zakonsko zvezo, družino in otroke), dodaja pa se tudi kaznivo dejanje spravljanja v suženjsko razmerje iz 112. člena KZ-1. Poleg tega se izrecno določa tudi, da mora imeti mladoletni oškodovanec pooblaščenca, kadar je (v zvezi s prej omenjenimi kaznivimi dejanji) zaslišan v predkazenskem postopku. Predlagano spremembo utemeljuje teža oziroma narava omenjenih kaznivih dejanj (kadar so storjena proti mladoletnemu oškodovancu). Predlagana sprememba je posredno povezana tudi z drugimi določbami ZKP (podrejeno plačilo stroškov postopka iz proračuna – tretji odstavek 97. člena, odsotnost obdolženca pri zaslišanju žrtve v preiskavi – četrti odstavek 178. člena ZKP, izjema od oprostitve dolžnosti pričevanja odvetnika, zdravnika, socialnega delavca, psihologa ali kakšne druge osebe, ki jo veže poklicna zaupnost – 5. točka prvega odstavka 236. člena ZKP; s tem je povezan tudi četrti odstavek novega 222.a člena ZKP, zaslišanje oseb, mlajših od 15 let, ki so bile žrtve kaznivih dejanj iz tretjega odstavka 65. člena ZKP, se praviloma opravi v posebej prilagojenih prostorih – nov šesti odstavek 240. člena ZKP, prepoved neposrednega zaslišanja oseb, mlajših od 15 let, ki so bile žrtve kaznivih dejanj iz tretjega odstavka 65. člena ZKP na glavni obravnavi – peti odstavek 331. člena ZKP, možnost, da se v takšnih primerih predvaja posnetek zaslišanja – 341. člen ZKP).

Veljavni četrti odstavek 65. člena ZKP mladoletnemu oškodovancu v vseh primerih, drugim oškodovancem pa v primeru, če so žrtve nasilja, omogoča, da jih v predkazenskem in kazenskem postopku spremlja oseba, ki ji oškodovanec zaupa. Zaradi določb tretjega odstavka 3. člena in (c) točke 20. člena Direktive 2012/29/EU je treba to možnost razširiti tudi na ostale oškodovance, vsaj v primerih, ko to terja narava ali teža kaznivega dejanja, s katerim so bili oškodovani, ali njihove osebne okoliščine ali stopnja ogroženosti; razen v primerih, ko bi bilo spremstvo osebe, ki jih oškodovanec zaupa, v nasprotju z interesi uspešne izvedbe kazenskega postopka ali koristmi oškodovanca.

Predlagani novi peti odstavek 65. člena ZKP na načelni ravni določa obveznost policije, državnega tožilstva in sodišča, da oškodovancu tako v predkazenskem kot tudi kazenskem postopku zagotovijo izogibanje stiku z osumljencem ali obdolžencem, razen kadar je tak stik nujno potreben zaradi uspešne izvedbe postopka. S tem bo izpolnjena zahteva Direktive 2012/29/EU iz 19. člena. Zagotavljanje ločenih čakalnic za žrtve kaznivih dejanj na sodiščih je sicer predvsem vprašanje dejanskih možnosti, ZKP pa – na primer z določbami o videokonferenci (244.a člen ZKP) in zaščiti prič (141.a člen in 240.a člen ZKP) ter drugimi – že omogoča izogibanje navedenim stikom.

K 12. členu (novi 65.a člen ZKP)

Direktiva 2012/29/EU v 4. členu določa dokaj širok nabor informacij, ki jih je treba oškodovancu posredovati ob prvem stiku s pristojnimi organi v predkazenskem ali kazenskem postopku. Glede na to, da do prvega stika oškodovanca s pristojnimi organi ne pride v vsakem primeru v isti fazi postopka, hkrati pa vsakemu oškodovancu ni potrebno podati enakih informacij, sta v prvem odstavku predlaganega novega 65.a člena obseg in vrsta le-teh zamejena z osebnimi okoliščinami ter stopnjo ogroženosti konkretnega oškodovanca, njegovimi posebnimi potrebami po zaščiti (nova sedma alineja 144. člena ZKP), naravo in težo kaznivega dejanja ter fazo predkazenskega ali kazenskega postopka, v kateri do prvega stika pride.

Po prvem odstavku novega 65.a člena gre za informacije o vrsti zdravstvene, psihološke in druge pomoči in podpore ter organizacijah, ki jo nudijo (na primer centri za socialno delo, zdravstvene organizacije, nevladne organizacije in podobno); o možnostih po zakonu, ki ureja preprečevanje nasilja v družini (na primer varne namestitve, multidisciplinarni timi, prepoved približevanja in podobno); o zaščitnih in drugih ukrepih za zagotavljanje osebne varnosti po tem zakonu (predvsem 141.a, 240.a in 244.a člen ZKP) in zakonu, ki ureja zaščito prič; o pravicah iz 65. člena ZKP ter o pravici do brezplačne pravne pomoči po zakonu, ki ureja brezplačno pravno pomoč; o možnostih za povrnitev škode po ZKP (premoženjskopravni zahtevek) in po zakonu, ki ureja odškodnino žrtvam kaznivih dejanj; o pravici do tolmačenja in prevajanja po 8. členu ZKP); o plačilu in povrnitvi stroškov oškodovanca po 92. členu ZKP ter o kontaktni osebi pristojnega organa, s katero lahko oškodovanec komunicira o svoji zadevi.

V predlaganem tretjem odstavku novega 65.a člena ZKP je v skladu s 6. členom Direktive 2012/29/EU določena pravica oškodovanca do prejemanja informacij o stanju predkazenskega oziroma kazenskega postopka ter pravnomočnih sodb (šesti odstavek 363. člena ZKP), če zanje zaprosi. Tudi s to pravico je treba oškodovanca seznaniti, saj drugače zanj ne more vedeti in ne zaprositi. Takšno zaprosilo oškodovanca bo moral pristojni organ v predkazenskem oziroma kazenskem postopku, s katerim bo oškodovanec v stiku, ustrezno zabeležiti – tako, da se bodo s tem lahko seznanili policija, pristojni državni tožilec oziroma sodnik, da bodo oškodovanca lahko obveščali. Obveščanje o stanju predkazenskega oziroma kazenskega postopka se bo lahko izvajalo preko spletne aplikacije (kar policija že počne), v primeru večjega števila oškodovancev pa tudi preko spletnih strani policije, državnega tožilstva ali sodišča (torej tudi v primerih, ko npr. zaradi razsežnosti kaznivega dejanja niti ni povsem jasno, kdo vse so oškodovanci).

Predlagani četrti odstavek novega 65.a člena ZKP določa oškodovančevo pravico v primeru, če je osumljenec ali obdolženec v hišnem priporu ali v priporu, ki je prav tako določena v 6. členu Direktive 2012/29/EU.⁵⁴ Pristojni organ bo moral torej ob prvem stiku oškodovanca seznaniti, da ima pravico biti obveščen o izpustitvi oziroma pobegu osumljenca oziroma obdolženca iz

⁵⁴ Odločba Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. Up-286/01 z dne 11. 12. 2003, Uradni list RS, št. 2/2004 in OdlUS XII, 114 »15. Po naravi stvari sta pripor in hišni pripor v temelju enaka. Gre za to, da mora oseba prebivati na točno določenem mestu. Tudi po trajanju gre lahko za izenačeno omejevanje. Bistvena razlika pa nastopi v stopnji (intenzivnosti) omejevanja in v načinu, na katerega se omejevanje izvršuje. Za razliko od pripora, kjer je obdolženec izoliran v zaprti javni ustanovi, v kateri je pod stalnim nadzorom pooblaščenih uradnih oseb ves čas, je obdolženec v hišnem priporu v domačem okolju, ob prisotnosti svoje družine. Vendar pa že iz zakonske ureditve izhaja, da lahko zapusti svoje prebivališče samo na podlagi izrecnega poprejšnjega dovoljenja sodišča. Sodišče pa ga lahko da samo v že navedenih primerih in samo, kadar je to neogibno potrebno. Zato že iz zakonske ureditve hišnega pripora izhaja, da gre za takšno omejevanje človekovih pravic, ki po svoji intenzivnosti in načinu izvrševanja omejitve pomeni omejevanje osebne svobode. [...]

20. Ker predstavlja hišni pripor odvzem prostosti, ki je v večini bistvenih okoliščin podoben priporu, je jasno, da morajo biti kriteriji za ustavnosodno presojo dopustnosti posega v pravico do osebne svobode s hišnim priporom v temelju enaki kot pri priporu. [...]

hišnega pripora ali pripora, če bo za to zaprosil, kar bo moral pristojni organ v predkazenskem ali kazenskem postopku ustrezno zabeležiti. Obveščanje bo pristojni organ (torej policija, državno tožilstvo ali sodišče) lahko zavrnil, če bi bil osumljenec ali obdolženec zaradi tega lahko ogrožen. O pobegu osumljenca ali obdolženca iz hišnega pripora bosta oškodovanca obveščala policija ali sodišče, in sicer glede na to, kateri izmed obeh bo ugotovil, da je osumljenec ali obdolženec pobegnil (peti odstavek 199.a člena ZKP), o izpustitvi osumljenca ali obdolženca iz hišnega pripora pa bo oškodovanca obveščalo sodišče (prvi odstavek 199.a člena ZKP). O izpustitvi oziroma pobegu osumljenca ali obdolženca iz pripora bo oškodovanca obveščal zavod, kjer se pripor prestaja. O zaprosilu oškodovanca in njegovih kontaktnih podatkih pa bo zavod (oziroma policijo - če slednja ne bo sama sprejela zaprosila) ustrezno obvestil tisti pristojni organ, ki bo zaprosilo sprejel. S tem je povezana tudi predlagana dopolnitev 211. in 211.a člena ZKP. Oškodovanec lahko zaprosi, da se glede izpustitve in pobega osumljenca ali obdolženca obvešča tudi pristojni center za socialno delo.

Odločitev o prejemanju informacij o stanju postopka, pravnomočnih sodbah in poteku pripora lahko oškodovanec v skladu s predlaganim šestim odstavkom 65.a člena kadarkoli med predkazenskim in kazenskim postopkom spremeni, kar je prav tako določeno v 6. členu Direktive 2012/29/EU. Navedeno bo pristojni organ moral ustrezno zabeležiti – tako, da se s tem lahko seznanijo drugi prej navedeni pristojni organi.

Predvideno je tudi, da se oškodovanca ob prvem stiku s pristojnim organom seznani z dolžnostjo obveščanja o spremembi naslova ali prebivališča (kar sicer ureja 66. člen ZKP) in na možnost prevzema pregona v primeru nedejavnosti državnega tožilca (433. člen ZKP). Obe rešitvi sta sicer predvideni le za primere, ko oškodovanec ni naznanil kaznivega dejanja (če je oškodovanec podal ovadbo, bo namreč že s potrdilom o podaji ovadbe obveščen tako o dolžnosti obveščanja o spremembi naslova ali prebivališča kot tudi o možnosti prevzema pregona v primeru nedejavnosti državnega tožilca). Bistvena je zlasti seznanitev z dolžnostjo obveščanja državnega tožilstva, saj bo le tako slednje lahko obvestilo oškodovanca o možnosti sprožitve oziroma prevzema subsidiarnega pregona (gre torej zlasti za spremembe naslova ali prebivališča, do katerih pride v predkazenskem postopku, ko morebiti niti ni neposrednega stika med državnim tožilcem in oškodovancem).

V skladu z 8. členom Direktive 2012/29/EU je v predlaganem sedmem odstavku 65.a člena določena še možnost, da do pomoči iz prve in druge alineje prvega odstavka tega člena po potrebi dostopajo tudi bližnji sorodniki oškodovanca. Opredeljeni so s sklicevanjem na predlagani drugi stavek sedme alineje 144. člena ZKP, ki bližnje sorodnike oziroma družinske člane opredeljuje v skladu z (b) točko prvega odstavka 2. člena Direktive 2012/29/EU. Glede na to, da so v predlagani dopolnitvi 144. člena ZKP opredeljeni kot oškodovanci v primeru, kadar je žrtev zaradi kaznivega dejanja umrla, je v tukaj predlaganem sedmem odstavku 65.a člena ZKP izrecno določeno, da jim določena pomoč pripada tudi, če se ne štejejo za oškodovanca (če torej žrtev ni umrla zaradi kaznivega dejanja). Pomoč jim pripada takrat, kadar so izkazane posebne potrebe po zaščiti (nova sedma alineja 144. člena ZKP) in je to utemeljeno z obsegom škode, povzročene oškodovancu. Do ukrepov iz tretje alineje prvega odstavka (zaščitni ukrepi) pa bodo družinski člani oškodovanca upravičeni pod pogoji iz 141.a ali 240.a člena ZKP, zato je zaradi jasnosti navedeno le sklicevanje na te člene.

K 13. členu (66. členu ZKP)

S predlagano dopolnitvijo se ureja dolžnost oškodovanca (oziroma njegovega zakonitega zastopnika ali pooblaščenca), da obvesti državno tožilstvo o spremembi naslova ali prebivališča. Na ta način ga bo slednje lahko obvestilo o možnosti sprožitve ali prevzema subsidiarnega pregona. Glede na navedeno je potrebno predvideti tudi seznanitev oškodovanca

z dolžnostjo obveščanja, kar je urejeno v novem 65.a členu ZKP (oziroma v novem 147.a členu za primere, kadar je oškodovanec tudi ovaditelj).

K 14. členu (73. člen ZKP)

Namen policijskega delovanja v predkazenskem postopku je odkritje osumljenca oziroma sledov in dokazov o obstoju kaznivega dejanja. Ne gre torej za obtoževanje v formalnem niti v dejanskem smislu, kot to velja za pravni položaj obdolženca v trenutku, ko državni tožilec vloži obtožni akt zoper določenega osumljenca oziroma ko poteka sodna preiskava. Formalno in dejansko položaj ni enak, je pa osredotočenost suma zoper določeno osebo, ki zato postane osumljenec, že v predkazenskem postopku tisti temelj, ki daje zaradi privilegija zoper samoobtožbo osumljencu možnost učinkovitega zagovora pred policijo in poštenega postopka, državi pa dolžnost, da mu zagotovi vpogled v spis. Ni dvoma, da mora biti pred zaslišanjem osumljenec že sedaj seznanjen in mu je tudi predloženo gradivo oziroma substrat, ki je podlaga za osredotočenost suma in dejstvo, da je osumljenec. Enako bo seveda veljalo tudi naprej, razlika je le v tem da bo lahko sam pregledal še tisti del spisa, ki po oceni policije oziroma tožilca ne bo onemogočal izvedbe predkazenskega postopka oziroma ogrožal varnosti udeležencev ter nedovoljeno razkrivanje identitete udeležencev predkazenskega postopka (npr. prič ali drugih oseb, od katerih policija zbira obvestila in bi zaradi razkritja lahko bile ogrožene ali kako drugače prizadete v svojih pravicah).

Vpogled v spis dovoli policija po predhodnem obvestilu/soglasju državnega tožilca, ki je gospodar postopka. Pritožba je urejena kot kvazi pravno sredstvo po sedmem odstavku 148 člena ZKP, ker državni tožilec izvaja in ima zakonsko funkcijo kvazisodnega nadzora. Državni tožilec je namreč skozi usmerjanje policije tudi sicer pristojen in dolžan skrbeti za zakonitost, poštenost izvedbe predkazenskega postopka ter poskrbeti, da se v predkazenskem postopku ugotovi oziroma pridobi tako obremenilna kot razbremenilna dejstva in okoliščine povezane z osumljencem. Ker zoper odločitev državnega tožilca o pritožbi iz sedmega odstavka 148 člena ZKP ni pravnega sredstva, o katerem bi odločalo sodišče, bo seveda lahko osumljenec oziroma zagovornik domnevno oziroma zatrjevano nepravilno ali nezakonito omejevanje ali prepoved vpogleda v spis uveljavljal z (rednimi) pravnimi sredstvi oziroma v okviru kazenskega postopka. Predlagana ureditev tako na eni strani krepi pravni položaj in procesne pravice osumljenca, na drugi strani pa z omejenim dostopom in določitvijo razlogov uveljavlja javni interes, ki ga predstavlja in se uresničuje v okviru policijskega delovanja v predkazenskem postopku, katerega namen, kot rečeno ni obtoževanje, ki sicer lahko sledi, ampak primarno odkrivanje in zavarovanje sledov, dokazov in seveda odkrivanje osumlencev kaznivih dejanj.

Dostop do policijskega spisa je predviden do zaključka policijskega delovanja v predkazenskem postopku – torej bodisi do poročila, da ni podlage za kazensko ovadbo (deseti odstavek 148. člena ZKP), do vložitve kazenske ovadbe ali do njene morebitne dopolnitve.

Pri novih rešitvah so upoštevana tudi opozorila Ministrstva za notranje zadeve, pripombe Odvetniške zbornice Slovenije in stališča pravne teorije.

K 15. členu (74. člen ZKP)

Gre za redakcijsko spremembo, ki je potrebna glede na spremembe 8. člena ZKP.

K 16. členu (78. člen ZKP)

Bolj podrobno se ureja disciplinsko kaznovanje z denarno kaznijo, upoštevajoč sodbi ESČP Pečnik v. Slovenija (št. 44901/05 z dne 27. 9. 2012) in Kyprianou v. Ciper (št. 73797/01 z dne 15. 12. 2005) in dejstvo, da je trenutno glede 78. člena ZKP odprta ustavnosodna presoja (št. U-I-51/16). Tako se s spremembo zagotavlja, da sodnik oziroma senat, na katerega je naslovljena žalitev, ne bo sam odločal o takšni žaljivi izjavi (kar bi bilo lahko v nasprotju s pravico do poštenega sojenja iz prvega odstavka 6. člena EKČP). Glede na navedeno je predvideno, da praviloma o žaljivi vlogi odloča sodnik ali senat, pred katerim je bila dana izjava

oziroma, ki bi moral odločiti o vlogi (če je žaljiva izjava podana v vlogi). Kolikor se žaljiva izjava nanaša na tega sodnika ali senat, o njej odloči predsednik sodišča. Kolikor se žaljiva izjava nanaša na predsednika sodišča, pa bi on moral odločiti o njej (npr. če je podana v zahtevi za izločitev sodnika), potem on določi sodnika, ki bo odločil namesto njega (npr. sodnika, ki je za to določen z letnim razporedom dela). O pritožbi zoper sklep okrajnega ali okrožnega sodišča, odloča višje sodišče (prvi odstavek 402. člena ZKP), o pritožbi zoper sklep višjega sodišča pa odloča Vrhovno sodišče Republike Slovenije v senatu treh sodnikov (deveti odstavek 25. člena ZKP). Glede na dejstvo, da zoper sklep Vrhovnega sodišča Republike Slovenije po naravi stvari ni mogoča devolutivna pritožba in glede na dejstvo, da je Vrhovno Sodišče Republike Slovenije najvišje redno sodišče v državi, ki odloča le o najpomembnejših zadevah, je za odločanje tega sodišča v primerih žaljive izjave predviden poseben režim. Tako bo o žalitvah, podanih v vlogah na Vrhovno sodišče Republike Slovenije, odločal Predsednik Vrhovnega sodišča (ali sodnik, ki ga bo on določil – če bo žalitev uperjena zoper njega), o pritožbi zoper ta sklep pa senat treh sodnikov (z navedeno spremembo je povezana tudi sprememba četrtega odstavka 399. člena ZKP, ki ureja možnost pritožbe zoper sklep, ki ga izda Vrhovno sodišče Republike Slovenije). Ni namreč smiselno, da bi na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije o žalitvi odločal kar senat, ki odloča o sami vlogi (saj bi bil to lahko tudi petčlanski ali sedemčlanski senat), kar pomeni, da bi bilo težko oblikovati senat, ki bi glede na manjši pomen kaznovanja žaljivih izjav (z vidika drugih pristojnosti Vrhovnega sodišča Republike Slovenije) odločal o pritožbi.

K 17. členu (83. člen ZKP)

83. člen ZKP ureja izločanje dokazov in se v veljavnem četrtem odstavku sklicuje na 4.a točko 39. člena ZKP, ki je v zakonu ni več. Zato je predlagana nadomestitev navedenega besedila s pravilno navedbo 2. točke drugega odstavka 39. člena.

K 18. členu (84. člen ZKP)

Predvidene so spremembe 84. člena ZKP, kar je povezano tudi s predlaganimi spremembami 148.a in 148.b člena ZKP (torej z zvočnim in slikovnim snemanjem zaslišanja osumljenca in priče). Smiselno je namreč, da se določene spremembe ureditve zvočnega in slikovnega snemanja uveljavijo tudi, kadar gre za snemanje katerega koli preiskovalnega dejanja. Tako je potrebno na posnetku katerega koli preiskovalnega dejanja zabeležiti spremembo prisotnih oseb, z vidika zagotavljanja integritete posnetka pa je koristno tudi, da se v zapisniku o preiskovalnem dejanju navede podatek o kontrolni vrednosti oziroma se na drug ustrezen način zagotovi možnost naknadnega preverjanja istovetnosti in integritete posnetih podatkov (formulacija je smiselno povzeta po rešitvi, ki sicer velja za zavarovanje integritete podatkov iz zasežene elektronske naprave – peti odstavek 223.a člen ZKP).

Poleg tega se zaradi preprečevanja sekundarne viktimizacije oškodovanca predlaga obvezno snemanje zaslišanja priče, mlajše od 15 let, ki je bila oškodovanec kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona, torej kaznivih dejanj zoper spolno nedotakljivost ipd. (sodišča namreč že razpolagajo z ustrežno opremo).

K 19. členu (86. člen ZKP)

Predlagana sprememba je potrebna zaradi uvedbe ločenih mnenj, ki bodo dopustna takrat, kadar Vrhovno sodišče odloča o zahtevi za varstvo zakonitosti, ne gre pa za odločanje o priporu (nov 114.a člen ZKP). Glede na to, da bo vrhovnim sodnikom torej dopuščeno dati javna ločena mnenja, je potrebno poseči tudi v obstoječo ureditev. ZKP že sedaj dopušča »posebna mnenja«, ki pa so razmeroma podnormirana in niso javna dostopna, lahko pa se dajo na zapisnik o posvetovanju ali glasovanju, ali pa se zapisniku priložijo. Predlagana ureditev ne posega v obstoječa posebna mnenja, temveč poleg njih uvaja ločena mnenja vrhovnih sodnikov. Možno bi bilo sicer bolj natančno normirati tudi posebna mnenja oziroma jih preoblikovati v nekakšna ločena mnenja, za katera bi veljala postopkovna tajnost, vendar pa

predlagatelj ocenjuje, da njihova bolj podrobna ureditev ni potrebna, ker so namenjena le instančnemu sodišču, ko odloča o pravnem sredstvu.

Vrhovni sodnik, ki bo želel dati ločeno mnenje, ga bo moral napovedati ob odločanju, njegova napoved pa se bo vpisala v zapisnik o posvetovanju in glasovanju. Ločeno mnenje se za razliko od posebnega mnenja ne bo prilagalo zapisniku o posvetovanju in glasovanju, saj bo javno in bo posledično priloženo odločbi o zahtevi za varstvo zakonitosti. Kolikor vrhovni sodnik ne bo dal ločenega mnenja v predvidenem roku, bo obveljala domneva, da se mu je odpovedal. V tem primeru se bo zapisniku o posvetovanju in glasovanju priložil uradni zaznamek s pojasnilom, da je potekel rok za izdelavo ločenega mnenja.

Možnost dati ločeno mnenje predpostavlja tudi javnost rezultata glasovanja (z vidika transparentnosti delovanja Vrhovnega sodišča pa je pomembno, da je rezultat glasovanja javen tudi v primeru, ko ne bo nobenega napovedanega ločenega mnenja). Zapisnik o posvetovanju in glasovanju se torej v teh primerih ne bo zaprl v poseben ovitek in bo prosto dostopen v spisu.

K 20. členu (92. člen ZKP)

Ustrezno se popravlja ureditev stroškov kazenskega postopka. Sprememba je povezana z novim 212.a členom ZKP.

K 21. členu (novi 114.a člen ZKP)

Predlagana je nova rešitev, na podlagi katere bodo vrhovni sodniki pri odločanju o zahtevi za varstvo zakonitosti lahko podali ločena mnenja. Nova rešitev je oblikovana na podlagi vzora ureditve, ki sicer velja za ločena mnenja ustavnih sodnikov.

Glede na to, da gre za novo rešitev, je predlagana v omejenem obsegu. Niso predvidena ločena mnenja pri zahtevah za varstvo zakonitosti v pripornih zadevah, tako glede na naravo pripornih zadev kot tudi glede na dejstvo, da takrat kazenski postopek še ni pravnomočno končan (*mutatis mutandis* enaka logika velja za primere, kadar Vrhovno sodišče odloča o pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje). Možno pa je ločeno mnenje tudi pri procesnih odločitvah, torej kadar Vrhovno sodišče odloči s sklepom (drugi odstavek 423. člena ZKP), saj predlagatelj ocenjuje, da tudi v teh primerih lahko ločeno mnenje pripomore k razvoju sodne prakse (npr. glede izpolnjevanja pogojev iz prvega odstavka 420. člena ZKP). Predlagana rešitev ne posega v obstoječo možnost, po kateri lahko sodnik ob odločanju poda posebno mnenje (ki je namenjeno le instančnemu odločanju in za katerega velja postopkovna tajnost), kar je bolj podrobno pojasnjeno v obrazložitvi spremembe 86. člena ZKP. Je pa predlagano, da vrhovni sodniki, kadar imajo možnost dati ločeno mnenje, ne morejo dati posebnega mnenja (*a contrario* to pomeni, da posebno mnenje lahko dajo v pripornih zadevah in kadar odločajo o pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje). V nasprotnem primeru bi lahko prišlo do nepregledne situacije, ko bi nekateri vrhovni sodniki podali javno ločeno mnenje, drugi »tajno« posebno mnenje, postavilo pa bi se tudi vprašanje »tajnosti« zapisnika o posvetovanju in glasovanju itd.

Možnost dajanja ločenih mnenj s strani sodnikov najvišjega rednega sodišča v državi po oceni predlagatelja lahko pripomore k razvoju sodne prakse (saj bodo obrazložena ločena mnenja ob ustrezni prepričljivosti argumentacije pripomogla tako k temu, da bo večinska odločba bolj izbrušena, kakor tudi k temu, da bo lahko v prihodnjih odločbah večji poudarek dan vidikom, ki jih izpostavljajo posamezni sodniki). Tudi z vidika zagotavljanja enotnosti sodne prakse pa je pomembno, da so odločbe čim bolj prepričljivo obrazložene (k čemur posredno pripomorejo ločena mnenja). Posledično se bo povečalo zaupanje v pravno varnost kot del ustavnega načela pravne države (2. člen Ustave). Nenazadnje možnost dajanja ločenih mnenj prispeva tudi k večji transparentnosti in javnosti sodnega odločanja. Ločena mnenja so tudi odraz neodvisnosti sodnikov (iz 125. člena Ustave), torej neodvisnosti, ki pripada vsakemu posameznemu sodniku (in se v tem delu razlikuje od »sistemske« neodvisnosti sodišč iz prvega odstavka 23. člena Ustave) ter, ki jo gre v kontekstu ločenih mnenj razumeti bolj kot vezanost sodnika na Ustavo in zakon (kar posledično pomeni, da sodnik ni »vezan« k strinjanju s stališčem senata, katerega del je, čeprav ga je seveda dolžan spoštovati).

Ločeno mnenje je namenjeno predstavitvi stališč, ki jih je vrhovni sodnik izrazil ob obravnavanju in odločanju o zahtevi za varstvo zakonitosti in ki so narekovali njegovo odločitev. Odklonilno ločeno mnenje da vrhovni sodnik, ki se ne strinja z izrekom, pritrdilno pa da vrhovni sodnik, ki se ne strinja z obrazložitvijo. Možno je skupno ločeno mnenje (ki ga da več vrhovnih sodnikov skupaj), vrhovni sodnik pa se lahko tudi pridruži ločenemu mnenju drugega vrhovnega sodnika. Ločeno mnenje je potrebno napovedati ob odločanju, pridružitve ločenemu mnenju pa ni potrebno napovedati. Sodnik lahko tudi odstopi od ločenega mnenja, in sicer že tako, da ga ne izdelava v predvidenem roku (praviloma sedmih dni), odkar je dobil besedilo odločbe o zahtevi za varstvo zakonitosti. Senat lahko določi rok za izdelavo ločenega mnenja, ki je krajši ali daljši od sedmih dni, če to narekujejo narava ali okoliščine konkretne zahteve za varstvo zakonitosti, in sicer takoj po končanem glasovanju z večino glasov članov senata.

Ločeno mnenje se ne prilaga zapisniku o posvetovanju in glasovanju, saj je sestavni del odločbe o zahtevi za varstvo zakonitosti in se posledično pošilja oziroma vroča skupaj z njo (tako strankam kot tudi organom, ki so pristojni za izvršitev sodne odločbe).

Izrecno je poudarjeno tudi, da je ločeno mnenje javno dostopno in da ga lahko Vrhovno sodišče javno objavi na svoji spletni strani.

K 22. členu (115. člen ZKP)

Prvi odstavek 115. člena ZKP določa tajnost posvetovanja in glasovanja. Glede na to, da se uvaja možnost dajanja ločenih mnenj vrhovnih sodnikov (ki predpostavlja tudi javnost rezultata glasovanja), je potrebna ustrezna prilagoditev navedene določbe.⁵⁵

K 23. členu (130. člen ZKP)

S predlagano rešitvijo se sorazmerno omejuje možnost pretvorbe denarne kazni, ki je izrečena po ZKP, v zaporno, pri čemer se upošteva odločba Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-145/03 z dne 23. 6. 2005.⁵⁶

K 24. členu (novi 135.a člen ZKP)

Predlagana je pravna podlaga, ki bo omogočala tudi upravnim enotam, da v skladu z zakonom, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, posredujejo podatke iz kazenske evidence posameznikom, pravnim osebam oziroma zasebnim delodajalcem ter tudi ustanovam, društvom ali skupinam, ki so jim otroci ali mladoletniki zaupani v učenje, vzgojo, varstvo ali v oskrbo. Na

⁵⁵ V strokovni javnosti je sicer moč zaslediti tudi stališče, v skladu s katerim ta sprememba niti ne bi bila potrebna: »Tako kot bi moralo veljati za izid glasovanja, bi morala biti dana tudi možnost, da se javno objavijo ločena mnenja sodnikov. V ZKP ni nobene določbe, ki bi to prepovedovala. [...] Z ustavnoskladno razlago prvega odstavka 115. člena ZKP bi torej sodišča že sedaj lahko omejila tajnost glasovanja zgolj na zapisnik o posvetovanju in glasovanju z zaprtjem ovojnice po javni razglasitvi izida glasovanja z navedbo sodnikov, ki so glasovali proti odločitvi (pritrdilno ločeno mnenje ustavnega sodnika dr. Mitje Deisingerja, ki se sicer zavzema za možnost podaje ločenih mnenj sodnikov na vseh rednih sodiščih; št. U-I-69/15 z dne 28. 1. 2016).

⁵⁶ Uradni list RS, št. 69/2005 in OdlUS XIV, 62: »Ureditev kaznovanja po 11. členu ZPP, predvsem glede zaporne kazni, ki lahko za fizično osebo doseže 30 dni, za (med drugim) odvetnika pa kar 100 dni, očitno dosega takšno stopnjo, ki bi utemeljila sklep, da gre za odločanje o kazenski obtožbi (za kar bi morala biti zagotovljena vsa procesna in materialnopravna jamstva glede kazenskega postopka in glede kaznivih dejanj). Očitno je, da ureditev kaznovanja – ne sama po sebi, pač pa zaradi višine zagroženih kazni, v 11. členu ZPP (torej v okviru pravnega postopka) ni v skladu z zahtevami iz prvega odstavka 23. člena Ustave in iz 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in glede jamstev v kazenskem postopku. [...] točka 20: ESČP je glede avstrijske ureditve kaznovanja za žaljive vloge, ki je zelo podobno ureditvi v ZPP, ugotovilo, da zagrožena kazen v višini okoli 1500 EUR (ki se lahko spremeni v zaporno kazen do deset dni) ni tako visoka, da bi že bilo mogoče govoriti o izpolnitvi tretjega kriterija. Nasprotno pa je ugotovilo glede grozeče kazni do 16 dni zaporu.« V neskladju z Ustavo je zato, ker določa tako visoke kazni, ki narekujejo sklep, da gre za odločanje o kazenski obtožbi in bi zato morala biti izpolnjena vsa procesna jamstva glede kazenskega postopka tudi po 29. členu Ustave.«

ta način se omogoča decentralizacija kazenske evidence. Terminologija predlagane določbe je sicer prilagojena terminologiji 250.a člena Zakona o izvrševanju kazenskih sankcij⁵⁷, ki sicer ureja dajanje podatkov iz kazenske evidence. Sodišča, državno tožilstvo, državni organi, nosilci javnih pooblastil, policija, organi, pristojni za izvrševanje kazenskih sankcij in pristojni organi, ki sodelujejo v postopku za podelitev amnestije, pomilostitve ali za izbris obsodbe, pa bodo morali glede na svoj položaj v državni ureditvi podatke iz kazenske evidence še naprej pridobivati od Ministrstva za pravosodje oziroma preko varnega elektronskega dostopa do kazenske evidence.

K 25. členu (143.c člen ZKP)

Predlagana je redakcijska sprememba (popravlja se napačen sklon).

K 26. členu (novi 143.č člen ZKP)

Direktiva 2012/29/EU zahteva, da se žrtve pravočasno in individualno ocenijo, da bi ugotovili posebne potrebe po zaščiti, pri čemer se upoštevajo osebne značilnosti žrtv ter vrsta, narava in okoliščine kaznivega dejanja (ter tudi ravnanje obdolženca in oškodovanca v kazenskem postopku in izven njega – npr. ogrožanje oškodovanca). Posebno pozornost je treba nameniti žrtvam s posebnimi potrebami (žrtve, ki so utrpeli znatno škodo zaradi resnosti kaznivega dejanja; žrtve kaznivih dejanj zaradi predsodkov ali diskriminacije; žrtve, ki so zaradi odnosa s storilcem in odvisnosti od njega posebej ranljive; žrtve terorizma, organiziranega kriminala, trgovine z ljudmi, nasilja na podlagi spola, nasilja med bližnjimi, spolnega nasilja, izkoriščanja ali zločinov iz sovraštva ter žrtve, ki so invalidi); za otroke, ki so žrtve, pa se vedno šteje, da imajo posebne potrebe. Obseg individualne ocene se lahko prilagodi glede na resnost kaznivega dejanja ter stopnjo škode, izvede pa se v sodelovanju z žrtvijo in ob upoštevanju njenih želja (22. člen Direktive). Iz razumljivih razlogov ni potrebno ocenjevati oškodovancev, ki so pravne osebe.

Pristojni organi že sedaj v različnih fazah (pred)kazenskega postopka ocenjujejo tudi stopnjo ogroženosti žrtv ter jim zagotavljajo ustrezno psihično in fizično zaščito ter pomoč ali pa jih usmerijo k ustreznim organom in organizacijam, ki jim pomoč lahko nudijo. Policija zagotavlja žrtvam zagotavlja tudi pisne informacije o njihovih pravicah v postopku ter usmeritve k različnim oblikam pomoči.

Predlagana rešitev formalizira individualno oceno. Glede na neposredni stik z oškodovancem, ki ga ima v predkazenskem postopku zlasti policija, je predvideno, da bo policija prvenstveno izvajala individualno oceno, kasneje pa jo bo po potrebi nadgrajevalo državno tožilstvo.

Na podlagi individualne ocene se bo ugotovilo, koliko je oškodovanec izpostavljen sekundarni in ponovni viktimizaciji (nekoliko poenostavljeno se prva nanaša na nadaljnje trpljenje oškodovanca oziroma podoživljanje prvotnega trpljenja, ki ga npr. lahko povzroči neprimerno vedenje do oškodovanca, druga pa na ponovno storitev enakega ali podobnega kaznivega dejanja proti istemu oškodovancu), ustrahovanju in maščevanju. Takšna ocena pa se bo potem (ob drugih zakonskih pogojih) upoštevala pri ugotovitvi, ali in v kolikšni meri bi oškodovancu koristili ukrepi iz prvega odstavka 84. člena (avdio-vizualno snemanje), petega in šestega odstavka 240. člena (zaslišanje s pomočjo strokovnjaka oziroma zaslišanje v posebej prilagojenih prostorih), prvega in četrtega odstavka 240.a člena (zaščitni ukrepi za priče), prvega odstavka 244.a člena (videokonferenca) in 295. člena ZKP (izključitev javnosti glavne obravnave).

Individualna ocena bo morala zajeti opredelitev organizacijskih in postopkovnih ukrepov namenjenih preprečevanju ponovne viktimizacije oziroma zagotovitvi potrebne dodatne zaščite

⁵⁷ Uradni list RS, št. 110/06 – UPB, 76/08, 40/09, 9/11 – ZP-1G, 96/12 – ZPIZ-1, 109/12 in 54/15; ZIKS-1.

oškodovancev s posebnimi potrebami po zaščiti, še posebej mladoletnikov, invalidov, starejših in oškodovancev spolnega nasilja ter nasilja v družini.

K 27. členu (144. člen ZKP)

V predlagani novi sedmi alineji 144. člena ZKP je podan pomen izraza »oškodovanec s posebnimi potrebami po zaščiti«, kot ga opredeljuje 22. člen Direktive 2012/29/EU. Opredelitev novega izraza je potrebna, saj direktiva nato v 23. členu opredeljuje dodatne pravice do zaščite v predkazenskem in kazenskem postopku za take oškodovance, ki so posledično opredeljene v predlagani spremembah in dopolnitvah ZKP. Neustrezno bi namreč bilo v vsakem od dopolnjenih členov ZKP, ki opredeljujejo dodatne pravice oškodovancev s posebnimi potrebami po zaščiti, pisati celotno opredelitev, katerim oškodovancem oziroma v primeru katerih kaznivih dejanj jim te pravice pripadajo.

Hkrati je v novi sedmi alineji 144. člena ZKP v skladu z (a) (ii) in (b) točko prvega odstavka 2. člena Direktive 2012/29/EU razširjen pojem oškodovanca v procesnem smislu še na določene družinske člane osebe, katere smrt je bila neposredna posledica kaznivega dejanja. V zvezi z navedenim ni mogoče oziroma ne bi bilo utemeljeno sklicevanje na 1. do 3. točko prvega odstavka 236. člena ZKP, ki za druge potrebe že opredeljuje določen krog bližnjih oseb oziroma družinskih članov. Opredelitev v 236. členu ZKP je namreč širša, kot pa jo zahteva direktiva.

Dosedanje sedmo, osmo, deveto in deseto alinejo je treba zaradi navedene dopolnitve ustrezno preštevilčiti, hkrati pa se dosedanja deveta (nova deseta) alineja redakcijsko spreminja, tako da je pri definiciji zunajzakonske skupnosti izrecno navedeno »in tudi ni razlogov, zaradi katerih bi bila zakonska zveza med njima neveljavna« (upoštevajoč prvi odstavek 12. člena ZZZDR). Vprašanje uporabe določb ZKP, ki veljajo za zakonsko oziroma izvenzakonsko skupnost, za sklenjeno oziroma nesklenjeno istospolno partnersko skupnost, pa bo sedaj urejeno v drugem odstavku 2. člena in drugi odstavek 3. člena Zakona o partnerski zvezi⁵⁸.

K 28. členu (146. člen ZKP)

Predlagan je nov drugi odstavek 146. člena ZKP, iz katerega sledi, da naznanitelj priloži oziroma navede dokaze, za katere ve. Hkrati pa predlagani drugi odstavek pravnim osebam zasebnega prava (bankam, hranilnicam in drugim gospodarskim družbam – in ne npr. njihovim uslužbencem kot fizičnim osebam) omogoča, da – kadar se odločijo naznaniti kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti – lahko skupaj z naznanilom posredujejo tudi podatke, za katere je z zakonom ali sklepom pristojnega organa osebe zasebnega prava določena kakršnakoli vrsta tajnosti ali zaupnosti. Gre za podatke, ki nastanejo pri ali v zvezi z dejavnostjo pravne osebe zasebnega prava (npr. kreditna ocena, ki jo banka izdelava sama), ali podatke, ki jih omenjeni pravni subjekti pridobijo pri ali v zvezi s svojo dejavnostjo.

Zaradi novega drugega odstavka 146. člena ZKP je treba dosedanji drugi odstavek preštevilčiti v tretji odstavek.

K 29. členu (147. člen ZKP)

Predlagana je nova rešitev, v skladu s katero se pri predlogih oziroma ovadbah, ki so podane na policiji, in sicer za kazniva dejanja, za katera se storilec predlaga na predlog in pri katerih ni znan storilec, policiji dopušča, da pošlje državnemu tožilcu ovadbo takoj, ko ugotovi, kdo je storilec oziroma, ko opravi preiskovalno dejanje ali drug ukrep po ZKP. Na ta način se zmanjšuje administriranje v fazi, ko je še nejasno, ali bo storilca sploh mogoče odkriti.

⁵⁸ Uradni list RS, št. 33/16, ZPZ.

Hkrati se obstoječi peti odstavek 147. člena prestavlja v šesti odstavek, s tem, da se minimalno popravlja – črta se naslednji del: »Če državni tožilec zavrže ovadbo (prvi odstavek 161. člena), odločitev zabeleži na uradnem zaznamku in o zavrženju ne obvešča oškodovanca.«.

K 30. členu (nov 147.a člen ZKP)

Direktiva 2012/29/EU v 5. členu določa, da morajo države članice žrtvam zagotoviti pisno potrdilo o naznanitvi kaznivega dejanja (in njegov brezplačen prevod) ter da jim morajo omogočiti podajo ovadbe v jeziku, ki ga razumejo ali pa jim zagotoviti potrebno jezikovno pomoč. Iz preambule omenjene direktive sledi, da mora potrdilo vsebovati »osnovne elemente kaznivega dejanja, kot so vrsta kaznivega dejanja, čas in kraj, ter kakršna koli škoda ali izguba, ki jo povzroči kaznivo dejanje. Na potrdilu bi morala biti navedena tudi številka zadeve ter čas in kraj prijave kaznivega dejanja, da bi služilo kot dokaz o prijavi kaznivega dejanja, npr. kot podlaga za zahteve iz zavarovanja (recital 24).«

S predlagano rešitvijo se tako državnemu tožilcu kot tudi drugim organom, ki lahko sprejmejo ovadbo, nalaga obveznost poučiti oškodovanca o pravici do prejema potrdila o vložitvi ovadbe in obveznost izdati takšno potrdilo, če oškodovanec to želi. Oškodovanca se v potrdilu opozori na dolžnost obveščanja o vsaki spremembi naslova ali prebivališča (to je potrebno zaradi izvrševanja njegovih pravic po 60. členu ZKP). Prav tako se ga v potrdilu obvesti o možnosti prevzema pregona (433. člen ZKP).

Možno je, da bo oškodovanec podal ovadbo na način, ki ne bo zagotavljal neposredne komunikacije z državnim tožilcem (npr. preko elektronske pošte). V tem primeru se oškodovanca opozori na pravico do prejema potrdila (oziroma dolžnost obveščanja o spremembi naslova ter o možnosti prevzema pregona) kar preko kontakta, ki ga ima državni tožilec na voljo glede na to, kako je bila ovadba podana.

Upoštevajoč zahteve Direktive 2012/29/EU oškodovancu pri naznanitvi ni potrebno zagotoviti sodnega tolmača, gre zgolj za brezplačno jezikovno pomoč, ki jo lahko nudi npr. drugi državni tožilec ali druga oseba zaposlena pri državnem tožilstvu, kolikor oseba, ki sprejme ovadbo, ne razume oziroma ne govori istega jezika kot oškodovanec. Izključene so le osebe, ki bi lahko bile kasneje priče v kazenskem postopku – npr. očitavec, nadalje osumljenčevi bližnji in osebe, ki zaradi drugih utemeljenih razlogov niso primerne za nudenje jezikovne pomoči (npr. sodno osebje). Oškodovanec lahko zahteva tudi brezplačen prevod pisnega potrdila o podani ovadbi.

Predlagana ureditev predstavlja *lex specialis* glede na potrdilo o vpisu ovadbe, ki ga predvideva 81. člen Državnotožilskega reda (saj potrdilo o podaji ovadbe predvideva le za oškodovanca).⁵⁹

K 31. členu (148. člen ZKP)

Predvidene so spremembe možnosti vabljenja na policijo zaradi zbiranja obvestil ali zaslišanja. Po eni strani se olajšuje vabljenje (ki je možno tudi neposredno ustno, po telefonu ali po elektronski poti), po drugi strani pa se znatno zmanjšuje možnost prisilne privedbe (ki je sedaj dopustna, če je oseba na to predhodno opozorjena v vabilu). V primeru vabljenja, ki ni pisno, je potrebno naknadno napraviti uradni zaznamek. Osumljenca je možno prisilno privedsti le, če so izpolnjeni zakonski pogoji za privedbo ali pridržanje (kar dejansko pomeni, da zgolj zaradi zaslišanja prisilna privedba ne bo mogoča, v tej fazi postopka takšna ureditev ne bi bila niti sorazmerna niti smiselna, ker se osumljenec nenazadnje lahko brani z molkom).

Osumljenca se bo v skladu s predvidenimi spremembami 148.a člena ZKP lahko zaslišalo tudi brez prisotnosti zagovornika, če bo zaslišanje sicer zvočno-slikovno snemano. Glede na

⁵⁹ Uradni list RS, št. 7/12 in 29/12.

navedeno je potrebno ustrezno spremeniti pravni pouk in vključiti možnost, da se osumljenec lahko izrecno odpove pravici do zagovornika.

Urejena je tudi situacija, ko osumljenec spontano prične priznavati krivdo oziroma se izjavljati o kaznivem dejanju. V tem primeru mu mora policija (oziroma državni tožilec, če sam zaslišuje osumljenca) nemudoma dati pravni pouk in ga seznanimi s tem, da mora biti zaslišan po 148.a členu ZKP. O navedenem se naredi uradni zaznamek, ki ga državni tožilec kasneje izloči (podobna ureditev je predvidena glede uradnega zaznamka o zbiranju obvestil od osebe, zoper katero se je sum osredotočil kasneje).

Dosedanji sedmi odstavek, ki ureja možnost pritožbe pristojnemu državnemu tožilcu, se dopolnjuje in nadgrajuje. Obstoječi sedmi odstavek 148. člen ZKP ureja možnost pritožbe pri pristojnem državnem tožilcu (v roku treh dni), in sicer za vsakega, zoper katerega je policija uporabila katero izmed dejanj iz drugega ali tretjega odstavka 148. člena ZKP (gre torej za klasične policijske ukrepe v predkazenskem postopku, kot je npr. zbiranje obvestil, preverjanje istovetnosti itd., ter tudi vabljenje oseb). Predlagana je sprememba, ki bolj določno ureja možnost pritožbe. Tako je predvideno, da jo pri pristojnem državnem tožilcu lahko vložita tudi osumljenec in njegov zagovornik, ki jima je policija zavrnila pregled, prepis in kopiranje policijskega spisa ali ogled zbranih dokaznih predmetov (prvi odstavek 73. člena ZKP). Prav tako je predviden osemdnevni rok, v katerem mora pristojni državni tožilec obvestiti pritožnika o tem, kar je ukrenil. Izrecno je tudi predvideno, da zoper to odločbo ni možna pritožba oziroma upravni spor. Prav tako seveda ni nobenega razloga, da ne bi vzporedno z omenjeno pritožbo potekal tudi pritožbeni postopek zoper delo policistov po ZNPPol. Pritožba po ZKP je namreč prvenstveno namenjena ohraniti korektnosti kazenskega postopka, medtem, ko pritožba po ZNPPol nima vpliva na konkretni postopek, v katerem je prišlo do nepravilnosti.

Delovanje državnega tožilca, ko odloča o dajanju soglasja pomeni delno dopolnitev obstoječega mehanizma usmerjanja policije v predkazenskem postopku (hierarhični pristop v funkciji »*dominus litis*-a«). Državni tožilec primarno deluje kot garant javnega interesa bodočega kazenskega postopka ter tudi kot garant zakonitega delovanja policije v predkazenskem postopku, kar okrepi (kot modalileto delovanja) njegovo oblastno moč (zlasti nadzor), pa tudi odgovornost. Pomoč posamezniku (osumljenec) pa je posredna – zagotavljanje zakonitosti delovanja države v njegovi zadevi posamezniku prinese korist (tako z vidika varstva glede obdelave njegovih podatkov kot tudi morebitne izboljšave možnosti obrambe v prihodnosti).

S spremenjenimi in dopolnjenimi določili devetega odstavka se zagotavlja sprotno obveščanje in zagotavljanje informacij in dokaznega gradiva (poleg dokazov zbranih po 148.a in 148.b členu tudi vse drugo dokazno gradivo kot so razni predmeti, skice, fotografije, priskrbljena poročila, zapisi ipd.) državnemu tožilcu, ki je gospodar predkazenskega postopka in se mu na ta način omogoča še kakovostnejšo in celovitejšo sprotno obveščenost o izvedenih ukrepih in ugotovitvah policije in s tem pogoje za učinkovito usmerjanje ter zagotavljanje zakonitosti in smotrnega izvajanja policijske preiskave v predkazenskem postopku. Predlagana določba odpravlja tudi dvom o možnosti sporočanja in posredovanja zbranih obvestil, podatkov in gradiva preko varnih elektronskih naprav in povezav med policijo in državnim tožilstvom. Ne glede na to, da v primeru varne elektronske povezave tako posredovanje podatkov in dokumentov omogočajo že sedaj veljavni predpisi, je tudi zaradi pomembnosti varnosti elektronskega posredovanja in izmenjave podatkov v predkazenskem postopku to izrecno urejeno tudi v tem zakonu, ki ureja predhodni in kazenski postopek.

V novem enajstem odstavku je predvidena smiselna uporaba določb tretjega do šestega odstavka 148. člena ZKP za primer, če osumljenca zasliši državni tožilec in smiselna uporaba določb tretjega odstavka 148. člena ZKP za primer, če pričo zasliši državni tožilec. Oboje omogočata spremenjeni 148.a in novi 148.b člen ZKP.

Redakcijsko se popravljata drugi in deseti odstavek 148. člena ZKP.

K 32. členu (148.a člen ZKP)

Ključna sprememba pri zaslišanju osumljenca je, da se slednje lahko opravi brez prisotnosti zagovornika, če se zvočno slikovno posname. Prav tako je glede na usmerjevalno vlogo, ki jo ima v predkazenskem postopku, predvideno, da zaslišanje lahko opravi oziroma prevzame državni tožilec. Določeno je tudi, da se zaslišanje praviloma opravi v uradnih prostorih državnega tožilstva ali policije. Državni tožilec lahko opravi zaslišanje tudi v uradnih prostorih policije, iz razumljivih razlogov pa ni možno tudi obratno. Zaslišanje zunaj uradnih prostorov državnega tožilstva ali policije se opravi le, če je zaslišanje potrebno opraviti v tujini, če zaradi bolnišničnega zdravljenja prihod osumljenca v uradne prostore ni mogoč ali če bi bilo to nujno potrebno za uresničitev namena preiskave v predkazenskem postopku.

Zaslišanje osumljenca se opravi po splošnih določbah, pri čemer je izpuščena možnost soočenja s pričo ali drugim obdolžencem (229. člen ZKP), saj gre za procesno dejanje, ki bi ga glede na njegovo naravo prvenstveno moralo opravljati sodišče, ne pa policija.

Po 148.a členu ZKP se torej lahko zaslišuje osumljenca tudi brez prisotnosti zagovornika, in sicer, če ni mladoletnik, nem, gluha ali sicer nezmožen, da se sam uspešno brani, v policijskem pridržanju ali osumljen kaznivega dejanja, za katerega je v zakonu predpisana kazen zapora osmih ali več let (navedeni kriteriji so smiselno povzeti po kriterijih za obvezno obrambo iz 70. člena ZKP). Če se v prej naštetih primerih osumljenec odpove zagovorniku, mu je treba zagotoviti zagovornika po uradni dolžnosti. Predpogoj za zaslišanje osumljenca brez prisotnosti zagovornika je, da se je po pravnem pouku odpovedal pravici do navzočnosti zagovornika ter je to zabeleženo na zvočnem in slikovnem posnetku zaslišanja. Zvočno in slikovno snemanje po eni strani deluje preventivno (z vidika morebitnih zlorab), po drugi strani pa tudi edukativno (saj bo tudi policija dobila bolj natančno povratno informacijo o korektnosti samega zaslišanja).

Pravni pouk in izjava osumljenca, da je razumel pravni pouk ter njegova izjava glede pravice do zagovornika morajo biti zvočno slikovno posneti, ali pa sodišče ne sme opreti svoje odločbe na njegovo izpovedbo (prvi odstavek novega 148.č člena ZKP). Samo snemanje in posneti pravni pouk zagotavljata zadosti močno varovalko za korektnost samega zaslišanja in torej lahko ustrezna nadomestita trenutno ureditev, ki je zaradi absolutne zahteve po zaslišanju v prisotnosti zagovornika ostala neizrabljena.

Nosilec zvočnega in slikovnega posnetka zaslišanja se priloži zapisniku o zaslišanju. Ta zapisnik se lahko uporabi kot dokaz v kazenskem postopku, če je bil osumljenec zaslišan v navzočnosti zagovornika ali če je bilo zaslišanje zvočno in slikovno posneto. Osumljenec in njegov zagovornik lahko na svoje stroške dobijo kopijo zvočnega in slikovnega posnetka zaslišanja takoj, ko je to tehnično izvedljivo. O tej pravici, ki se navede tudi v zapisniku, morata biti izrecno poučena ob podpisu zapisnika (gre torej za posebnost, ki sicer ne velja za zapisnik, kot se vodi po 79. do 82. členu ZKP oziroma po 84. členu ZKP, ki sicer ureja snemanje preiskovalnih dejanj in ki se po izrecni določbi uporablja tudi za snemanje preiskovalnega dejanja s strani policije – osmi odstavek 84. člena ZKP).

K 33. členu (nova 148.b in 148.c člena)

148.b člen

Predvidena je možnost zaslišanja priče pred državnim tožilcem oziroma policijo, pri čemer lahko sodišče na tovrstno izpovedbo pod določenimi pogoji opre svojo odločbo. Glede tega, kdo lahko zaslišuje, se smiselno uporabljajo določbe, ki urejajo zaslišanje osumljenca. Tudi glede pridobitve samega nosilca zvočno slikovnega posnetka zaslišanja se smiselno uporabljajo določbe, ki sicer urejajo zaslišanje osumljenca.

Vprašanje, ali bo sodišče lahko oprlo svojo odločbo na zaslišanje priče pred državnim tožilcem ali policijo, je v veliki meri odvisno od same priče, ki lahko zavrne snemanje.

Zaslišanje priče se sicer opravi po splošnih določbah, ki urejajo zaslišanje priče, pri čemer so nekatere možnosti glede na naravo in fazo zaslišanja pred državnim tožilcem oziroma policijo izpuščene (npr. možnost odveze dolžnosti varovanja tajnih podatkov, možnost zaslišanja onemoglih prič na domu, možnost prisilne privedbe, domneva, da je oškodovanec umaknil predlog za pregon, če ne pride na zaslišanje, možnost soočenja prič, možnost prepoznave oseb ali predmetov in možnost videokonference). Možnost prepoznave predmetov je izpuščena glede na odsotnost kontradiktornosti pri zaslišanju s strani državnega tožilca oziroma policije (medtem, ko je ta možnost npr. dopuščena pri zaslišanju osumljenca po 148.a členu ZKP).

Glede na dejstvo, da gre za zaslišanje priče pred državnim tožilcem oziroma policijo (ter da pri zaslišanju z vidika osumljenca ni zagotovljena kontradiktornost) in da sodišče pod določenimi pogoji lahko opre svojo odločbo na takšno izpovedbo, je predviden nekoliko širši pravni poduk za pričo: osebo je treba podučiti, da se bo zaslišanje zvočno in slikovno posnelo, če se bo s tem strinjala. Pred pričetkom zaslišanja je potrebno pričo opomniti tudi, da je dolžna govoriti resnico in da ne sme ničesar zamolčati, nato pa jo opozoriti, da pomeni kriva izpovedba kaznivo dejanje. Povedati ji je treba, da ni dolžna odgovarjati na posamezna vprašanja, če je verjetno, da bi s tem spravila sebe ali svojega bližnjega sorodnika v hudo sramoto, znatno materialno škodo ali v kazenski pregon. Pouk ter izjavo priče, da ga je razumela, je treba zabeležiti v zapisniku ter na zvočnem in slikovnem posnetku. Navedeno je tudi pogoj za to, da lahko sodišče na izpovedbo priče opre svojo odločbo (drugi odstavek 148.c člena ZKP).

148.c člen

Novi 148.c člen ureja, v katerih primerih lahko sodišče opre svojo odločbo na izpovedbo osumljenca ali priče, pridobljeno v predkazenskem postopku pred državnim tožilcem ali policijo. To je mogoče, če je na zvočnem in slikovnem posnetku pravni pouk in izjava o njegovem razumevanju. Glede vprašanja, kdaj sme sodišče opreti svojo odločbo na zaslišanje osumljenca in priče je sicer potrebno upoštevati tudi določbe, na katere se sklicujeta 148.a in 148.b člen ZKP, pri osumljencu tako velja, da se ne smejo uporabiti sila, grožnja ali druga podobna sredstva (tretji odstavek 266. člena ZKP), da bi se dosegla kakšna njegova izjava ali priznanje (osmi in deseti odstavek 227. člena ZKP), pri priči velja enako glede na uporabo 237. člena ZKP).

Pri pričah je dodatno predvideno, da je zaradi odsotnosti kontradiktornosti pri zaslišanju pred državnim tožilcem oziroma policijo, osumljencu treba dati možnost soočiti se s pričo pred sodiščem in ji postavljati vprašanja. V nasprotnem primeru sodišče na takšno izpovedbo ne more opreti svoje izpovedbe, razen v ozko določenih izjemah, ki jih je potrebno glede na navedeno razlagati restriktivno (če je priča kasneje umrla, duševno zbolela ali je ni mogoče najti).

K 34. členu (149.a člen ZKP)

Ustavno sodišče Republike Slovenije je pred časom razveljavilo celotno XIII. poglavje ZEKom-1. Kot je bolj podrobno pojasnjeno v obrazložitvi k spremenjenemu 149.b členu ZKP in novima 149.c in 149.č členoma, je glede na omenjeno odločbo potrebno izoblikovati katalog kaznivih dejanj, pri katerih bo dovoljeno pridobiti podatke o prometu v elektronskem komunikacijskem omrežju. Iz sistemskega vidika ni videti utemeljenega razloga, da bi se ta katalog razlikoval od že obstoječega kataloga kaznivih dejanj po 149.a členu ZKP (torej od kataloga kaznivih dejanj, v zvezi s katerimi se lahko odredi ukrep tajnega opazovanja). To pa je obenem tudi priložnost, da se obstoječi katalog dopolni in prečisti, upoštevajoč zlasti težo kaznivih dejanj oziroma

varovano dobrino. Tako sta npr. v obstoječem katalogu tudi kaznivi dejanji obremenjevanja in uničevanja okolja po 332. členu KZ-1 in onesnaženje morja in voda s plovil po 333. členu KZ-1 – navedba obeh v 2. točki 149.a člena ZKP je odveč, saj prideta v poštev že po 1. točki 149.a člena ZKP (saj je zagrožena kazen zapora 5 ali več let).

Katalog kaznivih dejanj bo torej sedaj nekoliko širši, kot je v četrtem odstavku 149.a člena ZKP, v določenem manjšem delu pa tudi nekoliko ožji. Pri tem je treba opozoriti, da črtanje posameznega člena iz kataloga v 2. točki četrtega odstavka 149.a člena ZKP še ne pomeni, da je omenjena inkriminacija v celoti izključena (upoštevajoč 1. točko četrtega odstavka 149.a člena ZKP, po kateri pride v poštev katero koli kaznivo dejanje, za katerega je predpisana kazen zapora petih ali več let). Poleg tega sedaj v katalogu v 2. točki četrtega odstavka 149.a člena ZKP ne bo več izrecno navedeno kaznivo dejanje Zloraba notranje informacije po 238. členu KZ-1, ker je slednje že izrecno navedeno v katalogu po 2. točki drugega odstavka 150. člena ZKP, na katerega se izrecno sklicuje prvi katalog. Ker pa gre v tem primeru za katalog kaznivih dejanj, ki se nanaša na prikriti preiskovalni ukrep, kar pomeni, da mora biti normativna podlaga kar se da jasna in določna ter upoštevajoč že uveljavljeno tehniko kataloškega normiranja (npr. v drugem odstavku 150. člena ZKP) so pri členih, navedenih v 2. točki četrtega odstavka 149.a člena ZKP izrecno izpostavljene vse oblike, ki pridejo v poštev (tudi tiste, ki so sicer pokrite že s »splošno klavzulo« 1. točke četrtega odstavka 149.a člena ZKP, torej pri katerih je zagrožena kazen 5 ali več let zapora). V nasprotnem primeru bi se lahko zgodilo, da bi bili določeni odstavki istega člena KZ-1 pokriti po 2. točki, nekateri drugi odstavki pa po 1. točki četrtega odstavka 149.a člena ZKP, kar bi pomenilo, da bi morali naslovniki pravne norme določbe ZKP brati skupaj z zadevnimi členi KZ-1.

Iz prečiščenega in dopolnjenega kataloga je delno izključeno prikrivanje (po četrtem odstavku 217. členu KZ-1), in sicer zaradi nemožnosti utemeljitve z vidika načela sorazmernosti glede stopnje posega v pravico do komunikacijske zasebnosti. Peti odstavek (hudodelska združba) pa je vključen po kriteriju višine zaporne kazni. Iz enakega razloga sta delno izključeni tudi kaznivi dejanji ponarejanja listin po 251. členu KZ-1 in povzročitev splošne nevarnosti po 314. členu KZ-1. V celoti je izključeno kaznivo dejanje posebnih primerov ponarejanja listin po 252. členu KZ-1.

Glede grožnje po 135. členu KZ-1 in zlorabe osebnih podatkov po tretjem, četrtem in petem odstavku 143. člena KZ-1 ter javnega spodbujanja sovraštva, nasilja in nestrpnosti po 297. členu KZ-1 je z vidika varovanih vrednot oziroma dobrin in ob upoštevanju načela sorazmernosti še bilo možno (mejno) predlagati vključitev v katalog, podobno velja za nekatera druga kazniva dejanja. Glede prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države iz 308. člena KZ-1 – to kaznivo dejanje je vključeno z upoštevanjem vidika (pomembnosti) primarno varovane vrednote (ozemeljska suverenost, ozemeljska oblast – jurisdikcija) kot tudi z vidika določene "predikatnosti" do kaznivih dejanj s področja trgovine z ljudmi (zlasti 113. in 112. člen KZ-1).

V katalog sta vključeni tudi kaznivi dejanji pridobivanja oseb, mlajših od petnajst let, za spolne namene po prvem odstavku 173.a člena KZ-1 in mučenja živali po drugem, tretjem in četrtem odstavku člena 341. člena KZ-1 (zlasti glede na naravo omenjenih kaznivih dejanj).

Pomoč storilcu po storitvi kaznivega dejanja iz 282. člena KZ-1 je vključena samo, kolikor se nanaša na kazniva dejanja, ki so določena v četrtem odstavku 149.a člena ZKP, in sicer tudi zoper osebe iz četrtega odstavka 282. člena Kazenskega zakonika (torej storilčeve bližnje); navedeno posledično vpliva tudi na možnost pridobitve prometnih podatkov glede navedenih oseb.

Glede na dejstvo, da bo katalog kaznivih dejanj iz četrtega odstavka 149.a člena ZKP veljal tudi za pridobivanje prometnih podatkov, je potrebno poudariti, da vanj niso vključene (navadne) tatvine, zatajitve ipd., ki so do začetka učinkovanja odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije iz leta 2014 po nekaterih ocenah predstavljale relativno velik delež izrečenih oziroma predlaganih ukrepov glede posega v podatke o prometu, čeprav z vidika načela sorazmernosti tega ni možno upravičiti.

Predlagano je tudi redakcijsko črtanje štirinajstega odstavka 149.a člena, ki ureja postopek podajanja pobude za dovolitev oziroma odreditev ukrepov tajnega opazovanja pri kaznivih dejanjih, ki se preganjajo na zasebno tožbo. Po noveli KZ-1C se kaznivo dejanje Grožnje iz 135. člena KZ-1 namreč ne preganja več na zasebno tožbo, temveč na predlog (19. člen novele KZ-1C).

K 35. členu in 36. členu (149.b člen ZKP ter novi 149.c, 149.č in 149.d členi ZKP)

Izhajajoč iz odločbe Ustavnega sodišča U-I-65/13-19 z dne 3. 7. 2014 je predlagatelj upošteval načelo sorazmernosti in posledične zahteve po niansiranem pristopu k posegom v človekove pravice in svoboščine, na novo uredil režim pridobivanja prometnih in sorodnih podatkov za potrebe kazenskega postopka.

Ustavno sodišče Republike Slovenije je namreč razveljavilo celotno XIII. poglavje ZEKom-1. Med drugim je ocenilo, da omenjeni ukrep ni nujno potreben, ker zakonodajalec obdelave osebnih podatkov ni zamejil le na preiskovanje, odkrivanje in pregon hudih kaznivih dejanj (zlasti 20., 23. in 27. točka obrazložitve).⁶⁰ Ker je zakonodajalec z določitvijo obvezne hrambe prometnih podatkov izrazil posegel v pravico do varstva osebnih podatkov, hkrati pa ni skrbno odmeril okoliščin, na podlagi katerih bi ta poseg zamejil le na tisto, kar je še nujno potrebno za dosego namena, je s tem nesorazmerno posegel v pravico do varstva osebnih podatkov iz prvega odstavka 38. člena Ustave (zlasti 27. točka obrazložitve). Upoštevajoč citirano odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije (zlasti opombo št. 33⁶¹), je potrebno izoblikovati ožji katalog kaznivih dejanj, v primeru katerih bo takšen poseg dovoljen. Podobno stališče je moč zaslediti tudi v strokovni literaturi.⁶² Glede na navedeno je oblikovan dopolnjen in prečiščen katalog kaznivih dejanj po četrtem odstavku 149.a člena ZKP, ki je sicer namenjen odreditvi ukrepa tajnega opazovanja, vendar pa ni videti utemeljenega razloga, da bi imeli drugačen katalog kaznivih dejanj za pridobivanje prometnih podatkov po 149.b členu ZKP (katera kazniva dejanja so vključena v omenjen katalog je bolj podrobno pojasnjeno v obrazložitvi spremembe tistega člena).

Ne glede na to, da bo v skladu s citirano odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije potrebno spremeniti ZEKom-1, pa lahko operaterji kljub temu hranijo določene prometne podatke, in sicer za krajši čas.⁶³

⁶⁰ Podobno tudi Sodišče Evropske unije v sodbi v združenih zadevah C-293/12 in C-594/12 z dne 8. 4. 2014 (zlasti točka 61, nato pa tudi točke 41, 42, 49, 51, 57, 58, 59 in 60 obrazložitve).

⁶¹ Opomba št. 33 v odločbi Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-65/13 z dne 3. 7. 2014.

⁶² Gorkič Primož, Hramba in obdelovanje prometnih podatkov za namene kazenskega postopka po razveljavitvi ZEKom-1, Pravna praksa št. 33/14, GV Založba, Ljubljana, 2014, str. 6-10: »Pri tem zlasti ni mogoče mimo opombe 33 v odločbi, ki primerja 149.b člen ZKP in 150. člen ZKP, pri katerem je zakonodajalec določil katalog kaznivih dejanj, katerih preiskovanje lahko poteka tudi s posegi v komunikacijsko zasebnost. Menim, da je mogoče prvi in drugi odstavek 149.b člena ZKP razlagati skladno z Ustavo in uporabljati brez - sicer zelo zaželeno in celo nujno intervencije zakonodajalca.«.

⁶³ »Dalje lahko operater dlje časa hrani tiste prometne podatke, ki jih sam potrebuje za potrebe obračuna in za plačila v zvezi z medomrežnim povezovanjem (2. odstavek 151. člena ZEKom-1). Rok hrambe je omejen do popolnega poplčila storitve, če pa do tega ne pride, pa najdlje do preteka zastaralnega roka (največ eno leto po poteku leta, v katerem je terjatev dospela v plačilo, 3. točka 1. odstavka 355. člena Obligacijskega zakonika v zvezi z 2. odstavkom istega člena, čeprav večino operaterjev glede na njihove splošne pogoje podatke hrani največ 3 mesece od datuma dospelosti računa).« Mnenje IP, št. 0712-1/2014/2620, 30.07.2014.

Prej enotni 149.b člen ZKP je predlagatelj glede na različno intenzivnost in kvaliteto posega v človekove pravice in svoboščine razdelil v tri člene (novi 149.b, 149.c in 149. č člen) ter pri vsakem poskrbel za ustrezne sistemske varovalke pred zlorabami.

V spremenjenem 149.b členu se ureja vsebina dosedanjega klasičnega ukrepa po prvem in drugem odstavku obstoječega člena. Odreditev ukrepa (za nazaj - *ex tunc*) je vezana na prenovljen nabor kataloških kaznivih dejanj v 149.a členu. Predlagatelj je jasno določil meje uporabe tega ukrepa oziroma tiste vrednote za katere ocenjuje, da so tako pomembne, da je za njihovo zaščito dovoljen tako invaziven poseg (pri tem velja izrecno izpostaviti, da je možnost uporabe ukrepa, če »je to potrebno zaradi preprečitve nastanka hujših posledic za življenje ali zdravje ljudi« vezana na predhodni pogoj, v skladu s katerim morajo biti podani »utemeljeni razlogi za sum, da je bilo izvršeno, da se izvršuje ali da se pripravlja oziroma organizira (kataloško – op. predlagatelj) kaznivo dejanje«.

Upoštevajoč dosedanje ustavnosodno presojo⁶⁴ ter tudi zahtevo za oceno ustavnosti 149.b člena ZKP, o kateri še ni bilo odločeno (št. U-I-88/16), je predlagana sprememba zahtevanega dokaznega standarda v »utemeljene razloge za sum«.

Drugi odstavek podrobneje ureja vsebino predloga in odredbe, pri čemer je glede na obstoječo ureditev natančneje določeno, da mora biti identifikacija komunikacijskega sredstva dovolj natančna, da zahtevek omejuje na vnaprej omejen in določljiv seznam oseb.

Nov je tudi tretji odstavek, ki v izjemnih primerih dovoljuje ustno odredbo preiskovalnega sodnika. V četrtem odstavku je predlagan *ex post* sistem nadzora nad tem ukrepom z možnostjo, da se osebo, katere podatki so bili posredovani, o tem obvesti. Za obveščanje je določen rok šest mesecev po posredovanju podatkov, pri čemer pa lahko sodišče v odredbi določi drugačen rok (oziroma ga spremeni, podaljša, ali prepoved seznanitve odpravi), če to terjajo posebne okoliščine primera. Obveščanje na način kot je predviden, je po oceni predlagatelja nujni sistemski nadzorni mehanizem, splošni rok šestih mesecev pa hkrati predstavlja razumen čas za zaključek predkazenskega postopka (v primerjavi s šestmesečnim rokom za zaključek preiskave).

Hkrati je izrecno opredeljeno, da na podlagi tega člena ni mogoče zahtevati podatkov, ki se nanašajo na vsebino komunikacije, pridobljene podatke pa je dovoljeno uporabiti samo za namene zadeve, v zvezi s katero so bili pridobljeni (smiselno enako velja za 149.c člen ZKP).

Predvideno je, da se odredba vroča operaterjem oziroma ponudnikom storitev informacijske družbe v celoti (pri čemer se upoštevajo tudi izkušnje oziroma stališče Informacijskega pooblaščenca).

Za razliko od 149.b člena, novi 149.c člen ZKP ureja t. i. *ex nunc* odredbe. Ker gre za ukrep za naprej, kar pomeni večjo osredotočenost in manjšo invazivnost, je tu dokazni standard nižji (razlogi za sum), katalog kaznivih dejanj pa ustrezno širši, upošteva načelo sorazmernosti in metodo niansiranja. Po razpoložljivih podatkih predlagatelja relativno velik delež predlogov po dosedanjem 149.b členu odpade na kazniva dejanja zatajitve, tatvine in velike tatvine, za katera se bo lahko uporabljal ta člen.

Drugi odstavek 149.c člena specificira vsebino pisne odredbe (vključno z zahtevo po obrazložitvi sorazmernosti uporabe ukrepa, izbire kategorije podatkov in časovne komponente ukrepa). Posebej velja poudariti, da je na podlagi tega člena omogočeno t. i. sledenje v realnem

⁶⁴ Npr. odločbo št. U-I-25/95 z dne 27. 11. 1997, Uradni list RS, št. 5/98 in OdlUS VI, 158.

času, če so za to podani tehnični pogoji, in sicer za kataloška kazniva dejanja iz 149.a člena ali če je podano soglasje lastnika oziroma zakonitega uporabnika. S tem zadnjim primerom so pokrite statistično pogoste situacije pri uporabi tega ukrepa, ko recimo pride do tatvine ali zatajitve mobilnega telefona. V ostalih primerih mora med zajemom in posredovanjem podatkov miniti vsaj osem dni.

V četrtem odstavku 149.c člena je vgrajena enaka sistemska varovalka kot v predhodnem členu, peti odstavek pa tudi v primeru 149.c člena izjemoma dopušča ustno odredbo, ob enakih pogojih in kavtelah kot v predhodnem členu - pri čemer je treba upoštevati tako določbo tretjega kot tudi relevantni del četrtega odstavka 149.b člena.

Za razliko od 149.b člena ZKP v 149.c členu ZKP operaterjem po ZEKom-1 niso dodani tudi ponudniki po ZEPT, saj bi bila takšna širitev glede na vsebino omenjenega člena pretirano zahtevna do ponudnikov.

Novi 149.č člen ZKP ureja primere iz obstoječega tretjega odstavka 149.b člena. Ker so se v praksi pojavljali dokumentirani primeri, ko je bil s strani policije ta ukrep preširoko uporabljen, včasih tudi za pridobivanje prometnih komunikacijskih podatkov varovanih po 37. členu Ustave, nov zapis jasneje določa da ta člen nikakor ni bil niti ni namenjen temu - to pokrivata predhodna dva člena (149. b in 149. c člen), kar jasno izhaja iz drugega odstavka 149.č člena.

Predvidena je tudi sprememba, v skladu s katero lahko na podlagi 149.č člena ZKP izrecno deluje tudi državni tožilec samostojno (kar je sicer *a fortiori* logično že iz sistemskega vidika, glede na to, da ima po veljavni zakonodaji to možnost tudi policija sama).

Kot sistemske varovalke pred morebitno zlorabo ali nepravilno uporabo tega člena iz malomarnosti sta predvidena dva ukrepa. Zakon predvideva možnost tretje osebe, da namesto državnemu tožilcu oziroma policiji podatke na svoje stroške posreduje neposredno pristojnemu sodišču. Preiskovalni sodnik nato opravi ustrezno presojo in zbrane podatke bodisi posreduje državnemu tožilcu oziroma policiji bodisi jih uniči. Če jih uniči, o tem napravi uradni zaznamek in ga posreduje tretji osebi, vodi pristojnega okrožnega državnega tožilca (če je šlo za zahtevek državnega tožilca) ali državnemu tožilcu in Ministrstvu za notranje zadeve (če je šlo za zahtevek policije), ki imajo možnost uvesti potrebne (npr. notranje-organizacijske) ukrepe. Zadnja sistemska varovalka je *ex post* nadzor, ki je zagotovljen preko možnosti obveščanja osebe, katere podatki so bili s strani operaterja ali ponudnika posredovani.

S predlaganim novim 149.d členom ZKP se določa pravna podlaga za identifikacijo storilca kaznivega dejanja, ki se preganja na zasebno tožbo. Zasebni tožilec bo tako lahko predlagal sodišču, da zaradi učinkovitega sodnega varstva od upraviteljev zbirk osebnih podatkov pridobi osebne podatke (določljivega) storilca, vključno z osebnimi podatki, ki jih upravljajo operaterji in ponudniki storitev informacijske družbe. Hkrati je (posredno, preko sklicevanja na novi 149.č člen ZKP) zaradi upoštevanja odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-65/13-19 z dne 3. 7. 2014 izrecno izvzeta možnost pridobitve prometnih podatkov.

K 37. členu (nova 150.a in 150.b člena ZKP)

Predlagani prvi odstavek novega 150.a člena ZKP določa, da sme policija z IMSI-lovilcem ugotavljati:

1. podatke, potrebne za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje za namen priprave ukrepa iz prvega odstavka 149.b člena, prvega odstavka 149.c člena ali ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena ZKP;
2. lokacijo komunikacijskega sredstva.

Ukrep iz zgornje 1. točke lahko v skladu s predlaganim drugim odstavkom odredi preiskovalni sodnik na predlog državnega tožilca le, če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila, izvršuje ali pripravlja izvršitev katerega izmed kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena tega zakona in če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da se za komunikacijo v zvezi s tem kaznivim dejanjem uporablja komunikacijsko sredstvo ali bo tako sredstvo uporabljeno, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da izvajanje ukrepa iz prvega odstavka 149.b člena, prvega odstavka 149.c člena ali ukrepa iz 1. točke prvega odstavka 150. člena tega zakona brez ugotavljanja podatkov, potrebnih za razpoznavo številke komunikacijskega sredstva in številke za elektronsko komuniciranje, ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami.

Ukrep iz zgornje 2. točke pa se glede na tretji odstavek lahko odredi le, če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila, izvršuje ali pripravlja izvršitev katerega izmed kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena tega zakona ali kaznivega dejanja protipravnega odvzema prostosti po 133. členu KZ-1 in če obstaja utemeljeni sum, da za komunikacijo v zvezi s tem kaznivim dejanjem uporablja določeno komunikacijsko sredstvo ali bo tako sredstvo uporabljeno, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da odkrivanje lokacije storilca z drugimi ukrepi ne bi bilo možno ali bi bilo povezano z nesorazmernimi težavami.

Predpisana je tudi vsebina sodne odredbe, pri čemer se upošteva stališče Informacijskega pooblaščenca.

Policija mora v skladu s predlaganim petim odstavkom o izvedbi navedenih prikritih preiskovalnih ukrepov, o pregledu IMSI-lovilca ter ugotovitvah sestaviti zapisnik, ki mora obsegati vsaj:

- navedbo prepoznanih številke komunikacijskih sredstev, številke za elektronsko komuniciranje oziroma lokacij komunikacijskih sredstev;
- datum ter uro začetka in konca uporabe ukrepov iz prvega odstavka tega člena;
- podatke, ki omogočajo identifikacijo izvajalcev ukrepov;
- številko odredbe in sodišče, ki jo je izdalo;
- način izvedbe ukrepa;
- ugotovitve na podlagi izvajanja ukrepa in druge pomembne okoliščine.

Šesti odstavek ureja pravila obdelave osebnih podatkov tretjih oseb – torej oseb, ki niso osumljenci ali obdolženci, pridobljenih z IMSI-lovilcem. Navedene podatke je dovoljeno obdelovati le takrat, ko je to iz tehničnih razlogov neizogibno potrebno za doseg cilja ukrepa, in na način, da se najmanj posega v pravice teh oseb. Teh podatkov se, razen za primerjavo podatkov pri ugotavljanju identitete številke za razpoznavo komunikacijskega sredstva, ne sme uporabljati in jih je potrebno po prenehanju izvajanja ukrepa takoj izbrisati. O izbrisu se sestavi zapisnik, ki mora vsebovati tudi število izbranih podatkov.

V skladu s sedmim odstavkom mora IMSI-lovilec za zakonito izvedbo novega prikritega preiskovalnega ukrepa omogočati sledljivost obdelav podatkov (torej tako vpogledov v zapise kot tudi sprememb v zapisih, njihovega kopiranja in podobno). Ne gre za trajno sledljivost obdelav, saj je sledljivost povezana z možnostjo uveljavljanja upravičenj oseb, na katere se podatki nanašajo. Če bodo podatki namenjeni uporabi v nadaljnjem postopku (torej gre za osebne podatke osumljenca, ki se ne izbrišejo po predlaganem petem odstavku novega 150.a člena), je za ravnanje z njimi postopek predviden v 154. členu ZKP, v zvezi s katerim so prav tako predlagane ustrezne spremembe. V zvezi s podatki oseb, ki niso osumljenci ali obdolženci (in ki se v skladu s petim odstavkom po prenehanju ukrepa brišejo), pa poseben rok za zagotavljanje sledljivosti ni določen, kar pomeni, da mora biti zagotovljena v roku, ki ga določa Zakon o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1) – torej šest let.

Potrebno je izpostaviti, da je že po veljavni ureditvi mogoče, da preiskovalni sodnik odredi način izvršitve ukrepa, ki ga odredi, torej je lahko pri izvedbi samega ukrepa tudi prisoten, kar velja tudi za uporabo IMSI-lovilca.

Po predlaganem osmem odstavku novega 150.a člena ZKP IMSI-lovilca ni dovoljeno uporabljati za prisluškovanje elektronskim komunikacijam ali ugotavljanje lokacije komunikacijskih sredstev oseb, ki niso osumljenci oziroma obdolženci, pač pa le za ugotavljanje podatkov o številkah in lokaciji komunikacijskega sredstva osumljenca ali obdolženca. Prav tako ni dovoljeno uporabljati takšnega IMSI-lovilca, s katerim bi se lahko prisluškovalo (ne zadostuje torej le elektronska blokada te funkcije; lahko se uporablja le IMSI-lovilec, ki ni hkrati tudi prenosna prisluškovalna naprava).

Če bi bili ukrepi izvršeni v nasprotju s pravili iz novega 150.a člena ZKP ali brez odredbe preiskovalnega sodnika ali v nasprotju z njo, sodišče ne bo smelo opreti svoje odločbe na tako dobljene podatke.

V predlaganem novem 150.b členu ZKP je določena dodatna možnost za uporabo ukrepa ugotavljanja lokacije komunikacijskega sredstva iz 2. točke prvega odstavka novega 150.a člena ZKP. Preiskovalni sodnik lahko na predlog državnega tožilca ta ukrep odredi tudi takrat, ko je odkrivanje lokacije komunikacijskega sredstva, za katerega je verjetno, da ga uporablja obdolženec, nujno potrebno za izvedbo pripora, hišnega pripora, tiralice ali privedbe v postopku zaradi kaznivih dejanj iz drugega odstavka 150. člena ZKP in je hkrati mogoče utemeljeno sklepati, da lokacije obdolženca ne bo mogoče odkriti z drugimi ukrepi. Tudi pri izvedbi tega ukrepa se smiselno uporabljajo četrti do osmi odstavek 150.a člena.

Z dopolnitvami ZKP iz tega člena Predloga ZKP-N so povezane tudi spremembe in dopolnitve 152., 153. in 154. člena ZKP.

K 38. členu (152. člen ZKP)

ZKP v 152. členu določa vsebino predloga in odredbe v zvezi s prikritimi preiskovalnimi ukrepi iz 150. in 151. člena ZKP. Glede na to, da se s Predlogom ZKP-N dodajata nova ukrepa v novih členih, je treba 152. člen ZKP ustrezno dopolniti še z navedbo novih 150.a in 150.b členov.

K 39. členu (153. člen ZKP)

V 153. členu ZKP je določen postopek po prenehanju uporabe ukrepov iz 149.a, 150., 151., 155. in 155.a členov ZKP. S predlagano dopolnitvijo se navedbi ukrepov v prvem odstavku 153. člena ZKP dodaja še navedba ukrepov iz 150.a in 150.b člena. Hkrati se dodaja tudi navedba ukrepa iz 149.b člena ZKP, ki je po pomoti izpadla zaradi spremembe v noveli ZKP-K, po kateri je operater na podlagi odredbe preiskovalnega sodnika dolžan podatke posredovati neposredno policiji ter navedba ukrepa iz 149.c člena ZKP, ki je potrebna glede na razbitje dosedanjega 149.b člena ZKP v 149.b in 149.c člen ZKP.

Ob upoštevanju dosedanje prakse in izkušenj Informacijskega pooblaščenca iz inšpekcijskih postopkov je izrecno predvideno, da mora policija vse izvode gradiva, zbranega s PPU, predati državnemu tožilcu.

Hkrati se ureja tudi situacija, ko kljub uporabljenim ukrepom, ki so lahko namenjeni tudi odkritju storilca kaznivega dejanja (npr. po 149.b členu ZKP), le-ta ostaja neznan. V tem primeru predhodno uničenje gradiva ni smiselno, ker se lahko postopek v prihodnosti z novimi dejstvi in dokazi nadaljuje, zato v takšnem primeru državnemu tožilcu ni treba posredovati gradiva preiskovalnemu sodniku v uničenje.

K 40. členu (154. člen ZKP)

154. člen ZKP določa hrambo in uničenje podatkov ter drugega gradiva, pridobljenega z uporabo ukrepov iz 149.b, 150., 151., 155.a in 156. člena ZKP. Glede na navedeno je ustrezno, da pravila veljajo tudi za nov 149.c člen kot tudi za nova prikrita preiskovalna ukrepa, zato je predlagana dopolnitev 154. člena ZKP ustrezno še z navedbo novih 149.c, 150.a in 150.b

členov. Hkrati se smiselno enako kot 153. spreminja tudi 154. člen ZKP (glede neuničenja gradiva, pridobljenega z ukrepi, če storilec kaznivega dejanja ostaja neznan in torej obstaja možnost, da se postopek v prihodnosti nadaljuje). Prav tako je predvideno, da se osumljenca seznanijo z zapisnikom oziroma uradnim zaznamkom, kadar se uničijo podatki in se to ustrezno protokolira.

Veljavno besedilo petega odstavka 154. člena ZKP predvideva le naknadni nadzor uporabe tajnih in zaupnih podatkov, ki pa je - glede na njegovo naravo - lahko le omejenega učinka. Ne preprečuje seznanitve z varovanimi podatki in njihovo hrambo, ampak le njihovo uporabo v dokaznem postopku. Predlagana ureditev sledi smernicam ESČP in uvaja tudi sodni nadzor v realnem času, tj. med izvrševanjem ukrepa. Ureditev postopka sledi smernicam, ki veljajo za postopke odločanja o prikritih preiskovalnih ukrepih (odločba Ustavnega sodišča RS, U-I-25/95), tj. gre *ex parte* sodni postopek, pri čemer lahko sodnik odloči tudi, da se podatki takoj uničijo in se torej ne hranijo. To velja za položaje, ko se s prikritimi ukrepi zbere podatke o komunikaciji med osumljencem in njegovim zagovornikom, ter za položaje, ko se zberejo podatki, ki presegajo okvirje odreditve prikritih preiskovalnih ukrepov in s tem nesorazmerno posegajo v zaupnost razmerij s tretjimi osebami. Uničenje v tem kontekstu je ekvivalent vrnitve zaseženih listin in predmetov po predlaganem 222.a členu ZKP. V luči odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-115/14 velja omeniti, da v tem primeru seveda ni mogoče zagotoviti *ex ante* opredelitve s strani npr. odvetnika ali predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije, saj gre za izsledke prikritih preiskovalnih ukrepov. Po drugi strani pa tudi ni smiselno preprečiti seznanitve državnega tožilca z vsebino podatkov (upoštevajoč dejstvo, da se je s podatki že seznanila policija) in da državni tožilec usmerja delovanje policije v predkazenskem postopku. Glede na navedeno, bo postopek ob smiselni uporabi določb 222.a člena ZKP v tem primeru nekoliko prilagojen, saj bosta tako državni tožilec kot policija že seznanjena s podatki. Je pa glede na siceršnje delovanje po 154. členu ZKP tu predpisano delovanje sodnika, ki je za to določen (namesto preiskovalnega sodnika), upoštevajoč tudi odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-115/14.

K 41. členu (156. člen ZKP)

S predlagano spremembo dela besedila prvega odstavka 156. člena ZKP bo jasno določeno, za pridobitev katerih podatkov bank, hranilnic, plačilnih institucij, družb za izdajo elektronskega denarja je potrebna odredba preiskovalnega sodnika ter, da ostale osebne in bančno zaupne podatke, navedene v petem odstavku istega člena, policija (oziroma državni tožilec) lahko pridobita brez odredbe sodišča.

Veljavno besedilo prvega odstavka se je namreč deloma prekrivalo s taksativno naštetimi podatki iz petega odstavka 156. člena ZKP, ki jih policija lahko pridobi brez odredbe, zato je obstajala različna praksa sodišč kot tudi finančnih institucij o tem, na zahtevo oziroma odredbo katerega organa morajo določene podatke za potrebe predkazenskih in kazenskih postopkov posredovati.

Predvidena je tudi sprememba, v skladu s katero lahko na podlagi petega odstavka 156. člena ZKP deluje tudi državni tožilec samostojno (kar je sicer *a fortiori* logično tudi iz systemskega vidika, glede na to, da ima po veljavni zakonodaji to možnost že policija sama).

Glede na to, da je določene podatke o vlogah in depozitih mogoče pridobiti pod pogoji in postopku iz petega odstavka 156. člena ZKP, je zaradi jasnosti treba podatke o vlogah in depozitih, za katere je po prvem odstavku potrebna odredba preiskovalnega sodnika, jasneje opredeliti tako, da gre za podatke o stanju vlog in depozitov. Tako bo jasno, na primer, da »podatki in dokumentacija o vlogah, ki govori o višini, vrednosti oziroma obsegu premoženja«, ki jih je mogoče po prvem odstavku 156. člena pridobiti le po odredbi sodišča, ne pomenijo t.im.

statusnih podatkov o komitentih oziroma pooblaščenih komitentov bank npr. »podatkov o imetniku ali pooblaščenju določene hranilne vloge«, ki jih je po petem odstavku 156. člena ZKP mogoče pridobiti na pisno zahtevo državnega tožilca ali policije, torej brez sodne odredbe. Hkrati je v predlaganem petem odstavku 156. člena ZKP sedaj izrecno navedeno, da državni tožilec ali policija lahko pridobi »podatke o obstoju pogodbenega ali poslovnega razmerja osumljenca z banko hranilnico in drugimi denarnimi oziroma finančnimi institucijami, ki ne zajemajo podatkov o premoženjskem stanju osumljenca«.

Pri prepovedi razkritja posredovanja podatkov je sedaj izrecno določeno, da prepoved velja šest mesecev po zaključku izvrševanja odredbe preiskovalnega sodnika oziroma posredovanja podatkov policiji. Preiskovalni sodnik lahko z odredbo določi drugačen rok, ga podaljša, skrajša ali prepoved seznaitve odpravi.

Upošteva se zaznane težave v praksi je ustrezno dopolnjeno besedilo prvega v povezavi z drugim odstavkom 156. člena glede posredovanja podatkov, in sicer na način, da je nedvomno jasno, da morajo biti zahtevani podatki brez odlašanja sporočeni tako preiskovalnemu sodniku kot hkrati tudi pristojnemu organu, če tako odredi preiskovalni sodnik.

K 42. členu (156.a člen ZKP)

156.a člen določa rok za izdajo pisne odredbe za izvajanje ukrepov po 149.a., 149.b, 150., 151., 155., 155.a in 156. členu. Glede na navedeno je ustrezno, da se vanj umesti tudi izvajanje ukrepov po 149.c, 150.a in 150.b členu, ki jih odredi preiskovalni sodnik.

K 43. členu (157. člen ZKP)

Gre za redakcijsko spremembo, ki je potrebna glede na predvideno spremembo 148. in 148.a člena ZKP.

K 44. členu (158.a člen ZKP)

Predlagane so redakcijske uskladitve besedila določb prvega, drugega in tretjega odstavka 158.a člena Zakona o kazenskem postopku - namreč uskladitve z novjšim izrazoslovjem Zakona o državnem tožilstvu (199. člen), ki določa, da gre za Posebni oddelek Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, saj (le) izrazoslovno ne gre več za specializirani oddelek Skupine državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala.

Glede prvega odstavka 158.a člena Zakona o kazenskem postopku so predlagane tudi naslednje vsebinske oziroma redakcijske spremembe:

- širitev kroga uradnih oseb pod pristojnostjo Posebnega (policijskega) oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije na vse uradne osebe Slovenske obveščevalno-varnostne agencije – tako kot je to v šesti alineji drugega odstavka 199. člena Zakona o državnem tožilstvu (v nadaljevanju: ZDT-1),
- širitev kroga uradnih oseb pod pristojnostjo Posebnega (policijskega) oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije na vse uradne osebe Obveščevalno-varnostne službe Ministrstva za obrambo - tako kot je to v peti alineji drugega odstavka 199. člena ZDT-1,
- dodan je nov krog uradnih oseb - del uradnih oseb Finančne uprave Republike Slovenije, ki lahko izvršujejo prisilna pooblastila ter pravosodni policisti,
- ter iz redakcijskih (uskladitvenih) razlogov so črtane druge uradne osebe, zaposlene na področju notranjih zadev, ker je ta krog uradnih oseb že črtan (leta 2013) tudi iz druge alineje drugega odstavka 199. člena ZDT-1,
- pristojnost Posebnega oddelka se veže na kazniva dejanja, ki se preganjajo po uradni dolžnosti in ki so bila storjena z uporabo (policijskih ali podobnih) pooblastil pri opravljanju

uradnih nalog ali v zvezi z izvajanjem uradnih nalog (posledično odpadejo kazniva dejanja, storjena izven službe).

Glede novega kroga uradnih oseb iz Finančne uprave je pomembno opozoriti, da imajo le-te (kot posebej pooblaščen uradne osebe) sedaj močne pristojnosti glede uporabe prisilnih sredstev. Tretji odstavek 28. člena Zakona o finančni upravi namreč določa, da imajo uradne osebe finančne uprave, ki so posebej (odločitev predstojnika) pooblaščen za uporabo prisilnih sredstev, pravico uporabiti naslednja prisilna sredstva za izvrševanje uradnih nalog: sredstva za vklepanje in vezanje, telesno silo, plinski razpršilec in celo strelno orožje. Ker gre za uporabo prisilnih pooblastil, ki so podobna policijskim pooblastilom in načeloma za enako visoko intenziteto posega v človekove pravice in temeljne svoboščine kot pri Policiji (zlasti v celovitost človeka - 19., 21. in 34. člen Ustave Republike Slovenije), je že z vidika systemske enakosti primerno, da se ta krog uradnih oseb finančne uprave podvrže pristojnostim Posebnega oddelka Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije. Poleg tega so navedena prisilna pooblastila morda nekoliko zakonodajno podnormirana, kontrolni mehanizem glede njihove uporabe je tudi morda podnormiran, tako da je z vidika zagotavljanja načela in sistema pravne državnosti in varstva pred kršitvami človekovih pravic in temeljnih svoboščin (2. člen ter četrti odstavek 15. člena Ustave Republike Slovenije) nujno, da so te uradne osebe vključene v sistemski in centralni mehanizem uresničevanja pravne države, kar je Posebni oddelek Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije.

Dodan je tudi vsebinski novi četrti odstavek, ki določa, da lahko Posebni oddelek v skladu z Zakonom o državnem tožilstvu obravnava tudi povezane zadeve, če je tako odločeno (glede na tretji odstavek 199. člena ZDT-1).

K 45. členu (160.a člen ZKP)

Specializirane preiskovalne skupine so primarno ustanovljene zaradi združitve specialnih znanj s posameznih področij (t.j. s področja davkov, carin, finančnega poslovanja, vrednostnih papirjev, varstva konkurence, preprečevanja pranja denarja, preprečevanja korupcije, prepovedanih drog in inšpekcijskega nadzora), ki so v konkretnem primeru potrebna ali celo nujna za uspešno izvedbo predkazenskega postopka v primeru suma izvršitve zahtevnega kaznivega dejanja (zlasti s področja gospodarstva, korupcije ali organiziranega kriminala). S predlagano spremembo se jasno določa, da so lahko člani specializirane preiskovalne skupine, ki so v to skupino imenovani s strani predstojnikov organov, pri katerih delujejo, navzoči pri posameznih preiskovalnih dejanjih (zaslišanjih, hišnih preiskavah, preiskavah elektronskih naprav ipd.) in pri teh preiskovalnih dejanjih tudi svetujejo državnemu tožilcu (brez da bi sami aktivno prevzeli vodenje oziroma izvajanje funkcije pregona). Na ta način bodo lahko pomembne strokovne vsebine iz zgoraj navedenih področij ustrezno upoštevane, odprta strokovna vprašanja pa rešena ali ustrezno naslovljena že sproti ob izvajanju preiskovalnih dejanj.

Posamezen član specializirane preiskovalne skupine je dolžan biti navzoč pri izvedbi preiskovalnega dejanja, če tako odredi državni tožilec – vodja preiskovalne skupine; če je član preiskovalne skupine sam zainteresiran za sodelovanje pri preiskovalnem dejanju, pa se ga lahko udeleži na podlagi predhodnega soglasja državnega tožilca, ki vodi in usmerja preiskovalno skupino (predlagana določba torej v ničemer ne posega v položaj državnega tožilca, ki ostaja edini pooblaščen za vodenje in usmerjanje dela preiskovalne skupine). Novo pooblastilo oziroma možnost bo državni tožilec uporabil predvsem, kadar bo ocenil, da bo navzočnost oziroma svetovanje člana preiskovalne skupine s specializiranimi znanji pri izvedbi posameznega preiskovalnega dejanja doprineslo k boljšim rezultatom tega dejanja in posledično celotnega predkazenskega postopka.

K 46. členu (161. člen ZKP)

Predlagana rešitev ureja ravnanje državnega tožilca pred zavrženjem ovadbe, ki jo je podal »kvalificirani« ovaditelj, torej taksativno navedeni državni organ ali institucija, ki izvršuje

nadzorno pristojnost nad določenim (pravnim) področjem (seznam državnih organov in institucij je smiselno povzet po 160.a členu ZKP, ki določa, katere organe lahko usmerja državni tožilec; upoštevan pa je tudi Varuh človekovih pravic, glede na to, da ima možnost tudi terenskega nadzora in glede na to, da se pri svojem delu srečuje s konkretnimi kršitvami človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki glede na stopnjo kršitve lahko prerastejo v kazniva dejanja) oziroma ravnanje državnega tožilca pred zavrženjem ovadbe, ki jo je podal oškodovanec za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot pet let zapora. Pred zavrženjem ovadbe mora državni tožilec takšnega ovaditelja pisno seznaniti z obrazloženimi razlogi za zavrženje in mu tako dati možnost, da se do njih predhodno opredeli. S tem se vnaša dodatna varovalka, ki preprečuje neutemeljeno zavrženje. Navedeni organi in institucije so namreč »specializirani« za določeno področje, ki ga nadzorujejo in na katerem varujejo javni interes. Ravno njihovo podrobno poznavanje specifične problematike državnemu tožilcu omogoča informirano odločanje o morebitnem zavrženju ovadbe ali nadaljevanju pregona. S predlagano rešitvijo se spodbuja proaktivno delovanje omenjenih organov in institucij: po eni strani gre za izboljšanje pretoka informacij in njihove kvalitete, hkrati pa tudi in zlasti za varovanje javnega interesa. Pri ovadbah za kazniva dejanja, za katera je v zakonu predpisana kazen zapora več kot pet let, pa predlagano varovalko opravičuje že sama teža kaznivega dejanja (v povezavi z zahtevami Direktive 2012/29/EU, ki na sistemski ravni ureja položaj žrtev kaznivih dejanj – zlasti njenega 11. člena). Zagotovljena je tudi ustavno varovana samostojnost državnega tožilca oziroma državnega tožilstva,⁶⁵ saj ima mnenje omenjenih državnih organov oziroma institucij ter oškodovanca le »posvetovalno« naravo. Mnenje se pošlje tudi vodji pristojnega okrožnega državnega tožilstva, kar slednjemu olajšuje možnost ukrepanja po 170. členu ZDT-1, na podlagi katerega lahko prevzame zadevo v reševanje ali jo dodeli drugemu državnemu tožilcu, če so za to podani zakonski razlogi (četrti odstavek 170. člena ZDT-1). Navedeno predstavlja še dodatno varovalko pred preuranjenim zavrženjem ovadbe.

Predlagana rešitev poleg tega omejuje »posvetovalno vlogo« navedenih državnih organov in institucij le na kazniva dejanja iz njihove nadzorne pristojnosti, torej na kazniva dejanja, ki jih v okviru svojega delovnega področja odkrijejo oziroma zanje izvedo. Pri oškodovancu je, kot že rečeno, »posvetovalna vloga« zamejena s samo težo kaznivega dejanja. Iz dostopne statistike je sicer moč razbrati, da državni tožilci letno zavržejo približno 300 ovadb za kazniva dejanja, za katera je v zakonu predpisana kazen zapora več kot pet let (iz česar sledi, da predlagana rešitev ne bo predstavljala pretirano povečane obremenitve državnega tožilstva).

Ker gre za skupni interes državnega tožilstva in ovaditelja za učinkovitost pregona ter le za neobvezujoče mnenje, je moč zaključiti, da bolj podrobna (kataloška) opredelitev kaznivih dejanj ni potrebna.

Velja poudariti tudi, da predlagana rešitev ne posega v že obstoječo možnost državnega tožilca, da »povabi tistega, ki je vložil kazensko ovadbo« oziroma, da »sme zahtevati potrebne podatke od državnih organov, podjetij in drugih pravnih oseb« (tretji odstavek 161. člena ZKP). Je pa glede taksativno navedenih državnih organov in institucij, upoštevajoč njihovo nadzorno vlogo oziroma glede oškodovancev v zvezi s težjimi kaznivimi dejanji, sedaj predlagano obvezno »posvetovanje« pred zavrženjem njihove ovadbe. Oškodovancu pa poleg tega še naprej ostaja možnost subsidiarnega pregona, kolikor je njegova ovadba kasneje zavržena (zlasti 60. člen ZKP).

⁶⁵ »Državnim tožilcem mora biti samostojnost zagotovljena pri izvrševanju njihove funkcije v konkretnih zadevah, saj državno tožilstvo ni takšen del izvršilne oblasti, ki bi ga v smislu političnih in strokovnih navodil v konkretnih zadevah lahko usmerjala vlada ali katero koli ministrstvo.« Odločba Ustavnega sodišča Republike Slovenije, št. U-I-42/12 z dne 7. 2. 2013, Uradni list RS, št. 17/2013 in OdlUS XX, 1.

Upoštevajoč ustavno varovano samostojnost državnega tožilca, »posvetovalno naravo« mnenj državnih organov, institucij in oškodovancev, dejstvo, da je potrebno v praksi preprečiti preuranjeno opustitev pregona zlasti v fazi predkazenskega postopka in že omenjeno možnost oškodovanca, da nadaljuje s subsidiarnim pregonom, je obvezno »posvetovanje« predvideno le pred zavrženjem ovadbe, ne pa tudi v kasnejših fazah kazenskega postopka (npr. pred umikom obtožnice).

Predlagatelj meni, da je z vidika enotne politike pregona in usmerjevalne vloge državnega tožilca, ki je odgovoren za uspešen zaključek pregona kaznivih dejanj, državnemu tožilcu, ki preiskavo usmerja, potrebno dati bolj odgovorno vlogo pri obveščanju javnosti o poteku predkazenskega oziroma kazenskega postopka (šesti odstavek 161. člena ZKP).

K 47. členu (161.a člen ZKP)

Predvideno je podaljšanje roka za izpolnitev sporazuma o poravnavanju, in sicer iz treh mesecev na šest mesecev, pri čemer se smiselno upošteva mnenje Vrhovnega državnega tožilstva. Slednje je namreč opozorilo na čas, ki ga potrebujejo strokovni delavci na centrih za socialno delo, da organizirajo izvedbo splošno koristnega dela (kar seveda tudi zahteva določen čas). Osumljenca je namreč potrebno povabiti na individualni pogovor, ga napotiti na zdravniški pregled, organizirati ustrezno izobraževanje s področja varstva pri delu ter poskrbeti za njegovo zavarovanje.

Daljši rok po drugi strani ne bi bil primeren, saj bi se »vzgojni učinek« poravnavanja razvodenel, po drugi strani bi predolg rok lahko pustil vtis, kot da gre za nekakšno kazen, poravnalec mora poleg tega nadzorovati izvrševanje dogovorjenega (predolg rok bi mu ta nadzor otežil), hkrati pa bi predolg rok negativno vplival tudi na pravice oškodovanca, da izve, kakšen je bil končni rezultat.

K 48. členu (162. člen ZKP)

2. točka prvega odstavka 162. člena ZKP določa eno od nalog, ki jo lahko državni tožilec v izpolnitev naloži osumljencu v postopku odloženega pregona. Gre za plačilo določenega prispevka v korist javne ustanove ali v dobrodelne namene ali v sklad za povračilo škode žrtvam kaznivih dejanj, vendar pa uporabljeni pojem »dobrodelnih namenov« ni podrobneje opredeljen in lahko v praksi povzroča težave.

Zato je predlagana ustrezna sprememba 2. točke prvega odstavka 162. člena ZKP tako, da so »dobrodelni nameni« nadomeščeni s plačilom v korist »osebi zasebnega prava, ki je po zakonu ustanovljena za opravljanje nepridobitnih dejavnosti in kateri je na podlagi zakona priznan status v javnem interesu ali za katero zakon določa, da je njena dejavnost v javnem interesu, splošno koristna ali dobrodelna«.

Predlog vsebinsko sledi ureditvi, ki jo pozna 142. člen ZDoh-2, na podlagi katerega Vlada RS vsako leto objavi seznam organizacij, ki izpolnjujejo zgornje pogoje. Na tem seznamu so sicer še verske skupnosti, politične stranke in reprezentativni sindikati, vendar so ti kategorizirani posebej in v predlagano novo opredelitev 2. točke prvega odstavka 162. člena ZKP ne sodijo.

Predlagana je tudi takšna dopolnitev naloge prepovedi približevanja žrtvi ali kakšni drugi osebi, ki nedvoumno vključuje prepoved kakršnih koli stikov, vključno z elektronskimi komunikacijskimi sredstvi. Gre za smiselno enako spremembo kot je predvidena v 195.a členu ZKP.

S predlagano dopolnitvijo tretjega odstavka 162. člena ZKP se izvrševanje naloge oprave kakšnega splošno koristnega dela poenoti z izvrševanjem dela v splošno korist (13. člen ZIKS-1). Na izvedbeni ravni gre namreč za podobne ukrepe, katerih izvajanje vodijo in nadzorujejo

centri za socialno delo. V zvezi z izvrševanjem tega ukrepa nastanejo različni stroški (stroški zavarovanja osebe, zdravniškega pregleda, stroški malice in prevoza, stroški za usposabljanje za varno opravljanje dela). Ti stroški se krijejo iz proračuna, zato morajo biti opredeljeni v zakonu, kar se sedaj zagotavlja preko sklicevanja na ureditev, ki velja po ZIKS-1.

K 49. členu (163.a člen)

Direktiva 2012/29/EU v 12. členu določa, kateri zaščitni ukrepi oziroma ukrepi za podporo žrtvam so na voljo tudi v postopkih poravnalne pravičnosti. Po ZKP gre torej za postopke poravnavanja po 161.a členu in postopke odloženega pregona po 162. členu ZKP.

Glede na to, da se oba postopka lahko izvajata le s soglasjem oškodovanca, in da je dogovor v okviru obeh postopkov prostovoljen, dopolnitev ureditve v tem pogledu ni potrebna.

V skladu z direktivo mora oškodovanec, preden soglaša s postopkom, imeti na voljo vse potrebne informacije glede poteka postopka, njegovega morebitnega rezultata in posledic. Glede na navedeno, je predlagano, da mora državni tožilec, ko povabi osumljenca in oškodovanca zaradi odloženega pregona, oškodovanca seznanimi z njegovim položajem in pravicami (navedeno vprašanje, kar se tiče vsebine vabil, že ureja ustrezno navodilo generalnega državnega tožilca).

Obveščanje oškodovanca v postopku poravnavanja pa že ureja 19. člen Pravilnika o poravnavanju v kazenskih zadevah,⁶⁶ zato posebna dopolnitev ZKP v tem delu ni potrebna.

Drugi odstavek 163.a člena ZKP predvideva tudi možnost, da državni tožilec povabi osumljenca in oškodovanca, da bi se lahko odločil, ali naj odstopi zadevo v poravnavanje, sklene sporazum o priznanju krivde, ne začne kazenskega pregona ali vloži predlog za izdajo kaznovalnega naloga. Določba je popravljena v skladu s spremembo prvega odstavka 163.a člena ZKP.

K 50. členu (165.a člen ZKP)

Predlagane spremembe 165.a člena ZKP so povezane tudi s predvidenimi spremembami 167. in 169. člena ZKP. Z vidika racionalnejše izvedbe (pred)kazenskega postopka je tako predlagano, da bo potrebno v zadevah, v katerih uvedba preiskave ne bi bila smiselna, ker je gradivo za vložitev neposredne obtožnice moč zbrati z določenimi preiskovalnimi dejanji, prej izčrpati to možnost. Že sedaj ima državni tožilec po veljavnem 165.a členu ZKP možnost, da lahko predlaga preiskovalnemu sodniku opravo določenega preiskovalnega dejanja, če je oprava takšnega dejanja potrebna za njegovo odločitev, ali naj kazensko ovadbo zavrže ali začne kazenski pregon (prvi odstavek 165.a člena ZKP). Sedaj bo državni tožilec to moral storiti, kolikor bo njegova presoja takšna, da sicer ne bo mogel prej začeti kazenskega pregona (zgolj črtanje besede »sme« sicer ni bistveno za celostno razumevanje predvidene spremembe). Slednjo je namreč, kot že rečeno, potrebno razumeti v kontekstu drugih predlaganih sprememb. Tako bo odgovor na vprašanje, ali je potrebno namesto preiskave predhodno opraviti določena preiskovalna dejanja, *de facto* izkazano tudi s tem, da je bila v konkretnem primeru iz tega razloga zavrnjena zahteva za preiskavo – predlagana sprememba prvega odstavka 167. člena ZKP). S procesnega (oziroma dejanskega) vidika bo torej polje diskrecije državnega tožilca omejeno, kolikor bo predhodno neuspešno poskušal zahtevati preiskavo.

Hkrati je predvideno tudi, da preiskovalni sodnik lahko zahteva dopolnitev oziroma dodatno utemeljitev predloga za opravo preiskovalnih dejanj, s čemer se poskuša preprečiti, da bi tovrstna preiskovalna dejanja ostala neopravljena, ker sam predlog ni bil ustrezno formuliran.

⁶⁶ Uradni list RS, št. 114/04, 58/11 – ZDT-1.

K 51. členu (167. člen ZKP)

S predvideno spremembo se nekoliko spreminjajo pogoji za uvedbo preiskavo, in sicer z namenom racionalizacije kazenskega postopka. Tako naj bi bilo preiskavo moč uvesti le, če je državni tožilec predhodno izčrpal svojo možnost delovanja po 165.a členu ZKP oziroma če ni mogoče zbrati zadosti dokaznega gradiva z opravo določenih preiskovalnih dejanj. Predlagane spremembe torej nekoliko ožijo možnosti, ki jih ima na voljo državni tožilec (četudi bo to v konkretnem primeru razvidno šele z *ex post* učinkom – torej, če državni tožilec ne bo uspešen pri zahtevi za preiskavo). Ni namreč smotno, da se preiskava uvaja v primeru, ko je npr. potrebno izvesti le določena preiskovalna dejanja in na tej podlagi kasneje vložiti neposredno obtožnico. Zato se v skladu s predlagano spremembo v takšnih primerih zavrne zahteva za preiskavo. Predlagana sprememba je sicer povezana tudi s predvidenimi spremembami 165.a in 169. člena ZKP.

Ob tem velja omeniti, da je že sedaj preiskava »obvezna« le za kazniva dejanja za katera je predpisana kazen osem ali več let zapor (pa še v teh primerih obveznost ni absolutna, saj lahko državni tožilec vloži neposredno obtožnico po predhodnem soglasju preiskovalnega sodnika – prvi in šesti odstavek 170. člena ZKP). Poleg tega v skrajšanem postopku že sedaj ni preiskave in so možna le posamična preiskovalna dejanja (431. člen ZKP), v strokovni javnosti pa je moč zaznati tudi predloge za širitev skrajšanega postopka (in posledično omejitev preiskave) ter nadomestitev sodne preiskave z državno-tožilsko.

K 52. členu (169. člen ZKP)

Predvidena je dopolnitev, v skladu s katero se med razlogi za predhodno zaslišanje državnega tožilca in tistega, zoper katerega je zahtevana preiskava, izrecno navaja tudi to, da državni tožilec pojasni, zakaj potrebnih podatkov in dokazov ne more zbrati na podlagi delovanja po 165.a členu (s tem sta povezani tudi spremembi 165.a in 167. člena ZKP).

K 53. členu (178. člen ZKP)

S predlaganim členom se odpravlja terminološka nedoslednost v četrtem odstavku 178. člena ZKP, kjer je za oškodovanca, mlajšega od 15 let, ki nastopa kot priča, uporabljen izraz žrtev.

K 54. členu (193. člen ZKP)

Predlagana je sprememba, v skladu s katero bo obdolženec lahko opravičil izostanek, če bodo za to opravičeni razlogi (ki so v besedilu člena naštet primeroma). Opravičilo mora vložiti pri sodišču, pred katerim teče postopek, vsaj 48 ur pred narokom, na katerega je vabljen, razen če razlog nastane kasneje in ga tudi ni bilo mogoče predvideti. Če bo izostanek opravičen iz zdravstvenih razlogov, bo sodišče lahko preverjalo (ne)upravičenost obdolženčevega izostanka, upoštevajoč ureditev po ZZVZZ. Slednji je namreč predvidel mehanizem, ki sodišču omogoča preverjanje upravičenosti izostanka iz zdravstvenih razlogov. S strani Zavoda za zdravstveno zavarovanje (ZZZS) imenovani zdravnik tako na zahtevo sodišča poda pisno mnenje o upravičenosti izdaje zdravniškega potrdila – »opravičila« (sedma alinea prvega odstavka 81. člena ZZVZZ). V preteklosti je Varuh človekovih pravic že opozoril, da ZKP ne vsebuje jasnega sklicevanja na ureditev po ZZVZZ, kar se s predlagano spremembo odpravlja. Kljub temu je potrebno omeniti, da tako iz besedila določbe, ki predvideva izdajo zdravniškega potrdila,⁶⁷ kot tudi iz obrazložitve predloga ZZVZZ,⁶⁸ sledi, da je bila omenjena rešitev namenjena za najrazličnejše sodne postopke. Predvideno je, da bo sodišče lahko že ob prvem izostanku

⁶⁷ »...potrdilo o upravičeni odsotnosti z naroka glavne obravnave ali drugega procesnega dejanja pred sodiščem...« - prvi odstavek 80.a člena ZZVZZ.

⁶⁸ "S predlaganim novim členom se zaradi varstva koristi strank v sodnih postopkih in v skladu z načelom pospešitve sodnega postopka in preprečevanja neupravičenega prelaganja obravnav zaradi izostanka udeležencev, določijo pogoji za izdajo zdravniškega opravičila za odsotnost z naroka z glavne obravnave." - Predlog ZZVZZ-K, Poročevalec Državnega zbora, št. 93/XXXIV z dne 2. 7. 2008, str. 38.

preverjalo upravičenost potrdila (smiselno je, da ima to možnost na voljo tudi, če se takoj pokažejo razlogi za dvom).

Sodišče torej lahko zdravstvene razloge upošteva le, če je bolezen ali poškodba nenadna in nepredvidljiva ter onemogoča prihod na sodišče ali sodelovanje pri dejanju v kazenskem postopku. Obdolženec mora predložiti zdravniško opravičilo, izdano na obrazcu v skladu z ZZVZZ. Sodišče lahko zahteva presojo upravičenosti izdaje zdravniškega opravičila pri imenovanem zdravniku Zavoda za zdravstveno zavarovanje. Stroški, ki nastanejo zaradi presoje, v primeru upravičene izdaje zdravniškega opravičila bremenijo Zavod za zdravstveno zavarovanje, v primeru neupravičene izdaje pa gredo v obdolženca.

Sodišče je dolžno v vabilu tudi predhodno obvestiti obdolženca o dolžnosti podaje ustreznega opravičila.

K 55. členu (194. člen ZKP)

Sklicevanje na 193. člen je potrebno glede na predvideno spremembo omenjenega člena (torej zaradi podrobnejše ureditve možnosti opravičila).

K 56. členu (195.a člen ZKP)

Predlagana je takšna dopolnitev prepovedi približevanja določeni osebi, ki nedvoumno vključuje prepoved kakršnih koli stikov z osebo, vključno z elektronskimi komunikacijskimi sredstvi. Glede na omenjeno spremembo se spreminja tudi določba tretjega odstavka 195.a člena, ki predvideva možnost izreka denarne kazni, kolikor prepoved namerno krši z ukrepom varovana oseba. Z vključitvijo prepovedi komuniciranja z elektronskimi komunikacijskimi sredstvi se prepoved približevanja ureja smiselno enako kot je urejena tudi v Zakonu o prepovedi nasilja v družini oziroma v Zakonu o nalogah in pooblastilih policije. Zavaljo notranje enotnosti ZKP in večje jezikovne usklajenosti je poleg spremembe 195.a člena predlagana tudi sprememba 7. točke prvega odstavka 162. člena ZKP.

Hkrati se nedvoumno določa tudi smiselna uporaba določb petega in šestega odstavka 199.a člena ZKP glede nadzorovanja izvajanja ukrepa in ravnanja v primeru njegove kršitve (pri prepovedi približevanja določenemu kraju ali osebi se torej v tem delu uveljavljajo smiselno enake rešitve kot veljajo za hišni pripor).

K 57. členu (211. člen ZKP)

Glede na predlagani četrti odstavek novega 65.a člena ZKP bo oškodovanca, če bo za to zaprosil, zavod za prestajanje pripora obveščal o izpustitvi oziroma pobegu osumljenca oziroma obdolženca iz pripora. Zavod bo z zaprosilom oškodovanca in njegovimi kontaktnimi podatki seznanjen s strani pristojnega organa, ki bo zaprosilo sprejel.

Glede na to, da gre za osebne podatke oškodovanca, mora Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij oziroma zavod imeti pravno podlago za zbiranje le-teh. Zato se s predlaganimi dopolnitvami 211. člena ZKP dopolnjuje zbirka osebnih podatkov o pripornikih tako, da bo lahko vsebovala tudi potrebne podatke o oškodovancih. Ustrezno je določen tudi namen zbiranja osebnih podatkov o oškodovancih.

K 58. členu (211.a člen ZKP)

Glede na predlagani četrti odstavek novega 65.a člena ZKP bo oškodovanca, če bo za to zaprosil, zavod za prestajanje pripora obveščal o izpustitvi oziroma pobegu osumljenca oziroma obdolženca iz pripora. Zavod bo z zaprosilom oškodovanca in njegovimi kontaktnimi podatki seznanjen s strani pristojnega organa, ki bo zaprosilo sprejel.

Glede na to, da gre za osebne podatke oškodovanca, mora Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij oziroma zavod imeti pravno podlago za zbiranje le-teh. Zato se s predlaganimi dopolnitvami 211.a člena ZKP dopolnjuje Centralna evidenca pripornikov tako, da bo lahko vsebovala tudi potrebne podatke o oškodovancih. Ustrezno je določen tudi namen zbiranja osebnih podatkov o oškodovancih.

K 59. členu (212. člen ZKP)

Glede na 34. člen Ustave Republike Slovenije, ki določa varstvo človeškega dostojanstva (in 21. člen Ustave Republike Slovenije, ki določa varstvo človekove osebnosti in dostojanstva tudi med odvzemom prostosti) se v tretjem dstavku 212. člena določa tudi možnost, da pristojno sodišče neodvisno odloči, da so prostori za pripor prezasedeni in je zato potrebno pripornika premestiti v drug zavod. Postopek premestitve se začne na predlog direktorja zavoda. Pri predlagani rešitvi je upoštevano tudi mnenje Varuha človekovih pravic.

K 60. členu (nov 212.a člen ZKP)

Ob upoštevanju opozoril Varuha človekovih pravic⁶⁹ in drugih (CPT) je ocenjeno, da je treba s predlagano spremembo posebej urediti položaj nosečih pripornic in pripornic, ki imajo majhnega otroka. Na način, kot ga določajo predlagane določbe, se po mnenju predlagatelja spoštujejo človeško dostojanstvo (prvi odstavek 21. člena in 34. člen Ustave Republike Slovenije), pravice otrok in pravice staršev (56. in 54. člen Ustave Republike Slovenije) ter v povezavi z navedenimi ustavnimi vrednotami in pravicami tudi temeljno načelo najvišje koristi otroka (3. in 18. člen Konvencije združenih narodov o otrokovih pravicah⁷⁰). Načelo največje koristi otroka je konretizirano in je na enumerativni način določeno (uporabno za upravno odločanje), da gre »zlasti« za otrokovo duševno stabilnost ali zdravstveno stanje.. Pripornici se na njeno zahtevo lahko dovoli, da z njo biva otrok, ki je mlajši od dveh let, pri čemer direktor zavoda lahko pridobi tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo. Direktor zavoda po uradni dolžnosti spremeni svojo odločitev, če to zahteva otrokova največja korist. Predvideni je tudi pritožbeni postopek, s kratkimi roki za odločanje, pritožbeni oran pa mora (ker gre za negativno odločitev) obvezno pridobiti mnenje centra za socialno delo. Predlagane določbe urejajo tudi pogoje bivanja mlade matere in otroka.

Podoben sistem varstva zaprtih oseb (obsojenke) obstaja že po 62. členu Zakona o izvrševanju kazenskih sankcij.

K 61. členu (213.b člen ZKP)

Ob upoštevanju mnenja Varuha človekovih pravic se izrecno določa, da je potrebno zavrnitev dovolitve obiskovanja pripornika sprejeti v obliki sklepa, kar pomeni, da bo odločitev obrazložena, hkrati pa bo zoper njo tudi možnost pritožbe (prvi odstavek 399. člena ZKP). A *contrario* pa velja, da dovoljenja za obisk pripornika ni potrebno izdati v obliki sklepa oziroma druge odločbe.

K 62. členu (213.c člen ZKP)

213.c člen ZKP ureja disciplinsko kaznovanje pripornika za disciplinski prestop. Izrecno ne predvideva možnosti zaslišanja slednjega pred izrekom kazni, četudi je možno zaslediti stališče, da je takšno predhodno zaslišanje potrebno izvesti.⁷¹

Varuh človekovih pravic je izpostavil konkretne primere, v katerih pripornik ni bil predhodno zaslišan. Navedel je tudi priporočila CPT. Glede na navedeno je predlagana sprememba, iz

⁶⁹ Glejte Letno poročilo Varuha človekovih pravic za leto 2010, str. 95.

⁷⁰ Akt o nasledstvu - Uradni list RS, št. 35/92 – Mednarodne pogodbe, št. 55/92.

⁷¹ Supra, op. št. 60, str. 503.

katere nedvoumno sledi, da mora preiskovalni sodnik ali predsednik senata pripornika pred izrekom disciplinske kazni zaslišati.

Upoštevajoč priporočila CPT, se prav tako ukinja disciplinska kazen prepovedi ali omejevanja obiskov in dopisovanja (takšna prepoved ali omejitev je torej mogoča le zaradi interesov postopka – četrti odstavek 213.b člena ZKP). Namesto tega je predviden začasen odvzem pravice ali omejitev pravice imeti pri sebi določene stvari, med katerimi pa niso najnujnejše (kar sicer ureja 213. člen ZKP). Disciplinska kazen se torej ne more nanašati na stvari za osebno rabo, vzdrževanje higiene, sredstva za spremljanje javnih medijev, tiskovine ter strokovno in drugo literaturo ter denar, saj bi bilo navedeno nehumano.

K 63. členu (213.č člen ZKP)

Pri smiselni uporabi ZIKS-1 sta dodana zagotavljanje varnosti in disciplinsko kaznovanje, črtani pa so osebna preiskava in preiskava bivalnih prostor (ker to že pokrivata zagotavljanje varnosti in vzdrževanje reda in discipline) ter pogoji za uporabo strelnega orožja, ki jih določa ZIKS-1 (nanj pa napotuje tudi navedba prisilnih sredstev v prvem odstavku 213.č člena ZKP).

K 64. členu (215. člen ZKP)

Upoštevajoč vlogo državnega tožilca kot vodje kazenskega pregona in usmerjevalca dela policije⁷², je predlagano, da sodišče izda odredbo o osebni ali hišni preiskavi na obrazložen pisni predlog državnega tožilca. Navedena rešitev pa ne posega v izjeme, ko so preiskave možne tudi brez odredbe (218. člen ZKP), prav tako je seveda (z vidika tehnične izvedbe podaje predloga) možno, da v bolj urgentnih primerih (npr. opravljanja hišne preiskave pri pridržani osebi), državni tožilec le potrdi predlog, ki ga je pripravila policija, kolikor se z njim strinja.

K 65. členu (216. člen ZKP)

Sledeč izkušnjam iz prakse, je predlagana rešitev, na podlagi katere se zagotavlja varstvo pravic imetnika stanovanja oziroma prostorov pri hišni preiskavi (slednji je lahko bodisi osumljenec ali pa tretja oseba). Kadar imetnik ni dosegljiv oziroma kadar ni dosegljiv njegov zastopnik, mu sodišče po uradni dolžnosti postavi pooblaščenca izmed odvetnikov. Predlagana rešitev tudi posredno preprečuje ekskluzijo pridobljenih dokazov (219. člen ZKP).

K 66. členu (218. člen ZKP)

Glede na predlagano rešitev, po kateri bo sodišče izdalo odredbo za osebno ali hišno preiskavo na predlog državnega tožilca, je predvideno, da bo morala policija v primeru preiskave brez odredbe vedno poročati državnemu tožilcu, preiskovalnemu sodniku pa takrat, kadar se je postopek že začel (veljavna rešitev namreč predvideva, da se državnemu tožilcu poroča le, če se postopek še ni začel).

K 67. členu (219.a člen ZKP)

Predlagana sprememba šestega odstavka 219.a člena ZKP določneje opredeljuje krog oseb, ki se jih ne sme kaznovati ali zapreti zaradi zavrnitve sodelovanja pri preiskavi elektronske naprave. Natančneje je določeno, da to velja tudi za osebo, ki se "lahko odreče pričevanju" (236. člen ZKP) in ne šele, če se je dejansko »odrekla pričevanju.« Veljavna določba varuje pred prisiljevanjem k sodelovanju šele, če se oseba pri zaslišanju (kot priča), torej v sodnem postopku, odreče pričevanju in tako dopušča razlago, da so osebe iz 235. in 236. člena ZKP dolžne sodelovati pri preiskavi elektronske naprave, preden jih sodišče prvič zasliši, torej zlasti v

⁷² Iz Načelnega pravnega mnenja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije sledi, da je že po veljavni ureditvi za hišno oziroma osebno preiskavo praviloma potreben pisni predlog upravičenega tožilca, hkrati pa je v omenjenem mnenju izpostavljena tudi možnost nujnih preiskovalnih dejanj po 166. členu ZKP (št. VS040824 z dne 6. 4. 2012; Pravna mnenja 1/2012, str. 7, obr.).

predkazenskem postopku. Z vidika varstva zaupnosti med odvetnikom in njegovimi strankami to pomeni, da je mogoče odvetnika kaznovati, tudi če ravna skladno s pravili, ki ga zavezujejo k varstvu zaupnosti, hkrati pa za takšno različno ureditev položaja v predkazenskem postopku ni videti razumnega razloga.

Predlagana dopolnitev drugega odstavka 219.a člena in novi deveti, deseti in enajsti odstavek 219.a člena ZKP najprej sledijo ureditvi 8. člena ZOdv, ki dopušča preiskavo odvetniške pisarne le na podlagi sodne odredbe. Glede na to, da je jedro preiskave pisarne zaseg listin, jedro preiskave elektronske naprave pa »zaseg podatkov« (ki se ustrezno zavarujejo), je treba preiskavo pisarne in preiskavo elektronske naprave obravnavati smiselno enako. Poleg tega je ob upoštevanju odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-115/14 narejen sklic na novo določbo, v skladu s katero mora sodna odredba o zasegu naprave odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku vsebovati obrazložitev, iz katere je razvidno, da se ne nanaša na privilegirano komunikacijo in obrazložitev in da iskanih podatkov, ki se nanašajo na določen predkazenski ali kazenski postopek, ni mogoče pridobiti na drug način. V predlagani določbi so sicer izrecno navedeni »odvetnik, odvetniški kandidati ali odvetniški pripravnik (torej osebe, ki imajo zaupen odnos s strankami), seveda pa te ureditve ni mogoče zaobiti tako, da bi se npr. v odvetniški pisarni zasegla elektronska naprava, ki jo dejansko uporablja tajnica, rekoč, da zanjo privilegij ne velja.

Hkrati ta člen uvaja mehanizem sodnega nadzora nad izvajanjem preiskave elektronskih naprav, ki vsebujejo tajne ali zaupne podatke. Pred tem je imetniku elektronske naprave že bilo omogočeno, da se izjavi, ali zaseženi nosilci take podatke sploh vsebujejo. Tako zavarovani zaupni podatki so zapečateni, zaradi česar je njihovo pregledovanje onemogočeno (predlog dopolnitve šestega odstavka 223. člena ZKP).

Predlagana ureditev sledi izhodiščem, na katerih temelji ravnanje z zaseženimi predmeti in listinami v predlaganem 222.a členu ZKP. Ker je za preiskovanje elektronskih naprav potrebno ustrezno strokovno znanje, je predlagana rešitev, po kateri preiskavo opravlja izvedenec, ki ga postavi sodnik, ki je za to določen (glede na postopek, ki lahko sledi po 222.a členu ZKP, to ne more biti preiskovalni sodnik, ob upoštevanju odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-115/14 in dejstvu, da je preiskovalni sodnik izdal odredbo za zaseg ter lahko tudi sam opravil zaseg). S tem se na eni strani prepreči prekomerna seznanitev s podatki, na drugi strani pa se - preko pravil o izvedenstvu - ohranja pristojnost sodišča, da vodi izvedensko delo ter skrbi za to, da se ohrani tajnost oziroma zaupnost podatkov. Predvideno je, da se preiskava elektronske naprave opravi v prostorih sodišča ali v drugih prostorih, ki jih določi slednje zaradi same tehnične izvedbe (primerjajte 61. točko odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-115/14), pri njej pa so lahko prisotne osebe, ki bi lahko ugovarjale, da naprava vsebuje privilegirano komunikacijo. Policija lahko pri izvedbi preiskave izvedencu pomaga le na način, da zagotovi opremo oziroma tehnično podporo (ne sme torej sama preiskovati vsebine, ali s kriminalističnega vidika usmerjati preiskavo).

Z izvidom in mnenjem, ki ga pripravi izvedenec ter v njem navedenimi najdenimi podatki in njihovimi prepisi sodišče ravna na enak način, kot ravna z zaseženimi spisi, ki vsebujejo tajne ali zaupne podatke. Po opravljeni preiskavi se opravi pregled najdenih podatkov. Če se pri preiskavi najdejo tajni podatki, sodišče ob smiselni uporabi drugega odstavka 222.a člena opravi narok in po potrebi zahteva preklic tajnosti podatkov, pri tem pa postopa smiselno po 235.a členu ZKP. Če se pri preiskavi najdejo drugi zaupni podatki, se ti pregledajo v navzočnosti imetnika elektronske naprave in drugih oseb, vključno s predstavnikom Odvetniške zbornice Slovenije, ki lahko zahtevajo njihovo uničenje. Uničijo se le najdeni, ne pa tudi zavarovani podatki. Z njimi se ravna skladno s sedmim in osmim odstavkom 223.a člena ZKP. Ponovno se smejo preiskovati le pod pogoji in na način, določen s predlaganimi novimi

določbami 219.a člena ter pravili o izvedenstvu.

K 68. členu (220. člen ZKP)

Predlagane spremembe 220. člena ZKP izhajajo iz ugotovitve, da ZKP nepopolno ureja vprašanje edicijske dolžnosti in njenih izjem. Sedanja ureditev edicijske dolžnosti (drugi odstavek 220. člena) ureja le primer, ko predmete zahteva sodišče, ne ureja pa položajev, ko te predmete zahtevata bodisi policija bodisi državni tožilec, oba ob izvrševanju pooblastil iz 148. člena ZKP (primerjajte četrti odstavek 220. člena, drugi odstavek 161. člena in tretji odstavek 158.a člena ZKP), kar sedaj urejajo predlagane spremembe drugega odstavka. V predlaganih spremembah drugega odstavka se določa tudi jamstvo, ki preprečuje izvajanje kaznovalnega dela edicijske dolžnosti zoper obdolžence ali njihove bližnje (privilegij zoper samoobtožbo, družinska zasebnost).

Poleg tega je sedaj v šestem odstavku izrecno predvideno, da mora sodna odredba, na podlagi katere se zasežejo predmeti ali spisi odvetniku, odvetniškemu kandidatu ali odvetniškemu pripravniku, vsebovati obrazložitev, iz katere je razvidno, da se ne nanaša privilegirano komunikacijo in obrazložitev, iz katere je razvidno, da iskanih podatkov, ki morajo biti v odredbi določeno (točno – npr. listina o bančnem kreditu, št...) ali določljivo (podatki, ki se nanašajo na dogodek...) opredeljeni in ki se nanašajo na materijo določenega predkazenskega ali kazenskega postopka ter jih dejansko ni mogoče pridobiti na drug način (kar sledi iz odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-115/14, 21. 1. 2016; objava: Uradni list RS, št. 8/16). Četudi se z novelo ZKP-N ravnanje s privilegirano komunikacijo ureja širše, pa je varovalka glede obrazložitve sodne odredbe predvidena le za odvetnike (upoštevajoč privilegij zoper samoobtožbo ter pravico do obrambe) ter upoštevajoč naravo in namen varstva uradnih ali vojaških tajnosti in relativno naravo privilegijev po 236. členu ZKP.

Glede na navedeno je predvideno, da se sodna odredba vroči tudi Odvetniški zbornici Slovenije, ki mora v primernem roku (največ dveh ur) zagotoviti navzočnost svojega predstavnika pri zasegu. Če zaseg ni opravljen v okviru preiskave odvetniške pisarne (npr. v odvetnikovem stanovanju ali vozilu), se glede navzočnosti predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije pri preiskovalnem dejanju smiselno uporablja določba Zakona o odvetništvu (8. člen), o navzočnosti predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije pri preiskavi odvetniške pisarne (pri čemer se sledi stališčem ESČP). Rok največ 2 ur za zagotovitev nadzornih prič Odvetniške zbornice Slovenije je primeren, saj je treba sorazmerno upoštevati tudi javni interes, namreč interes pravne države iz 2. člena Ustave Republike Slovenije in dalje (učinkovitost predkazenskega in kazenskega postopka), ne samo interes varovanja odvetniške zaupnosti (prvi odstavek 137. člena Ustave Republike Slovenije ter 35., 36. in 37. člen Ustave Republike Slovenije).

Druga rešitev, ki jo prinašajo predlagane spremembe 220. člena ZKP, je usmerjena v zagotavljanje nadzora nad zasegom predmetov in listin, do katerih pride v nasprotju oziroma ne glede na voljo njihovega imetnika, zavezanega k varstvu tajnosti ali zaupnosti podatkov, ki jih vsebujejo predmeti oziroma listine. Rešitve v tem predlogu ponujajo tako nadzor v realnem času kot tudi naknadni sodni nadzor.

Nadzor v realnem času omogoča predlagani sedmi odstavek 220. člena. Izvaja ga tisti, ki so mu predmeti ali listine zaseženi ter ostale pri zasegu navzoče osebe, vključno s predstavnikom Odvetniške zbornice Slovenije (pri preiskavi odvetniške pisarne). Če te izjavijo, da zaseženi predmeti ali spisi sodijo v sfero poklicne tajnosti oziroma zaupnosti razmerij, potem morajo tisti, ki izvaja zaseg (praviloma bo to policija) ravnati, kot to določa predlagani 222.a člen, t.j.

zapečatiti zasežene predmete in spise. To hkrati pomeni, da jih ne smejo pregledovati, navzočim pa morajo omogočiti, da se izjavijo o tem, ali sodijo zaseženi predmeti oziroma spisi v varovano sfero ali ne. Tisti, ki izvajajo zaseg, so dolžni ravnati po 222.a členu ZKP tudi po uradni dolžnosti, takoj ko ugotovijo, da imajo verjetno opravka z varovanimi podatki (prvi odstavek predlaganega 222.a člena).

Predlagana ureditev dopolnjuje položaj predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije po 8. členu Zakona o odvetništvu tako, da daje predstavniku zbornice pravico izjavljati se o naravi pri preiskavi odvetniške pisarne zaseženih predmetov in s tem doseči naknadni sodni nadzor zasega po predlaganem 222.a členu. Pri tem je potrebno upoštevati tudi širšo razlago »odvetniške pisarne«, kot jo podalo Ustavno sodišče Republike Slovenije v zgoraj omenjeni odločbi (31. točka z naslovom »Prostorski vidik odvetniške zasebnosti«). To vprašanje prostorske zasebnosti v zvezi z opravljanjem odvetniškega poklica bo sicer verjetno potrebno *de lege ferenda* dodatno urediti v 8. členu ZOdv.

Predlagana določba sedmega odstavka se nanaša na zaseg varovanega gradiva, ne glede na to, kje je zaseženo (tudi na primer, zunaj odvetniške pisarne, v prevoznem sredstvu itd.) in ne glede na to, ali do zasega pride v okviru osebne ali hišne preiskave, morebitne izročitve predmeta ali listine na zahtevo organa postopka ali v okviru drugega primerljivega ukrepa ali dejanja.

Naknadni sodni nadzor se izvaja ob pregledovanju zapečatenih ovitkov z zaseženimi predmeti in spisi (predlagani 222.a člen).

K 69. členu (novi 222.a člen ZKP)

Predlagana določba opredeljuje režim ravnanja s predmeti ali spisi, ki sodijo v sfero varovanja (poklicne) tajnosti. S tem se omogoča naknadni sodni nadzor, v primeru odvetnikov ob navzočnosti predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije.

Po določbah tega člena je treba ravnati takrat, ko to zahteva tisti, ki se mu predmeti zasežejo (ali druge osebe, opredeljene v predlaganem sedmem odstavku 220. člena ZKP) ali kadar organ, ki izvrši zaseg, sam ugotovi, da gre verjetno za varovane predmete oziroma spise. Med predmete in spise ne sodijo elektronske naprave. Ravnanje z elektronskimi napravami, ki vsebujejo zaupne podatke, ureja predlog dopolnitve sedmega odstavka 223.a člena ZKP. Upoštevajoč splošno naravo predloga sedmega odstavka 220. člena, ki ureja ravnanje ob zasegu na splošno (in ne le ob preiskavi odvetniške pisarne) se po tem členu ravna, ne glede na to, kje je varovano gradivo zaseženo.

Naknadni sodni nadzor varstva poklicne tajnosti je zagotovljen tako, da se po zasegu zapečateni spisi pregledujejo pri sodniku, ki je za to določen. Ta odloči, kateri predmeti ali spisi se vrnejo in kateri ne. Naloga sodnika (predlagani šesti odstavek 222.a člena) je najprej ugotoviti, ali je bil zaseg opravljen ob ustrezno določni predhodni sodni kontroli ali zahtevi za izročitev s čimer se sanirajo zasegi na podlagi presplošnih sodnih odredb ali zahtev za izročitev predmetov oziroma listin) oziroma ali so obstajale okoliščine, zaradi katerih z zasegom ni bilo mogoče odlašati (164. člen ZKP). Sodnik mora predmete, glede katerih te zahteve niso bile izpolnjene, vrniti, razen v primerih, ko velja dolžnost posredovanja podatkov, analogno izjemam k pravici odreči pričevanje po 5. točki prvega odstavka 236. člena ZKP.

Četrty in osmi odstavek 222.a člena zagotavljata pravico predstavnika Odvetniške zbornice Slovenije biti navzoč pri pregledovanju spisov in pravico izjavljati se o naravi zaseženih predmetov in spisov, ki jo izvršuje s predlogom, naj se ti vrnejo.

Peti odstavek predloga 222.a člena ZKP ureja položaj, ko se zasežejo predmeti ali spisi s podatki, ki jih je osumljenec ali obdolženec zaupal svojemu zagovorniku. Drugi podatki, ki jih je posredoval odvetniku, preden je ta prevzel naloge zagovornika, so varovani v okviru varstva poklicne tajnosti in ne v okviru osumljenčeve ali obdolženčeve pravice do obrambe. Gre za rešitev, analogno 2. točki 235. člena ZKP. Zaseženo gradivo s podatki, ki jih je osumljenec ali obdolženec zaupal svojemu zagovorniku, se vrne, razen če se v tem delu obdolženec z zasegom strinja. Glede na namen varovanja privilegirane komunikacije je predvideno, da se pri komunikaciji med zagovornikom in osumljencem ali obdolžencem ter pri privilegiranih pričah (4., 5. in 6. točka prvega odstavka 236. člena ZKP), policisti, ki so izvedli zaseg in državni tožilec, ne smejo seznaniti s vsebino zaseženih predmetov ali spisov. Le tako je mogoče zagotoviti, da se podatki ne bodo neupravičeno razkrili (upoštevajoč še možnost pritožbe, torej možnost, da višje sodišče odloči proti zasegu; primerjajte tudi z začasnim režimom iz odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-115/14; točke 60. do 63.) Kolikor bi se državnemu tožilcu ali policistom že predhodno dovolil pregled teh podatkov, bi bil smisel varovanja izgubljen (tudi z vidika operativne uporabnosti teh informacij za državno tožilstvo in policijo). Seveda pa bodo državni tožilec in policisti lahko zagovarjali utemeljenost sodne odredbe oziroma zasega na podlagi podatkov, s katerimi bodo razpolagali in na koncu si bodo lahko tudi pogledali same podatke, če bo takšna odločitev sodišča.

Upoštevalo odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-115/14 (točki 57. in 76.) je predvidena tudi pritožba zoper odločitev v prid zasega (iz navedenih točk obrazložitve citirane odločbe Ustavnega sodišča je tudi jasno razvidno, zakaj odločanje o zasegu ne more biti prepuščeno preiskovalnemu sodniku).

K 70. členu (223.a člen ZKP)

Glede tretjega odstavka 223.a člena ZKP velja smiselno enaka obrazložitev kot glede dopolnitve šestega odstavka 219.a člena ZKP.

Upoštevalo rešitve, ki jih vsebujejo spremembe 220. ZKP in predlog 222.a člena ZKP, imajo imetnik elektronske naprave, na kateri se nahajajo tajni ali zaupni podatki in druge osebe iz predlaganega sedmega odstavka 220. člena ZKP ter tudi predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije, možnost, da dosežejo ločeno zavarovanje, pečatenje nosilcev zavarovanih podatkov ter njihovo hrambo pri sodišču.

Zaseg in zavarovanje podatkov se mora opraviti, ne da bi se pregledovala njihova vsebina, praviloma torej tako, da se izdela kopija celotnega nosilca podatkov ali tako, da se zaseže in zapečati sama elektronska naprava (lahko pa se seveda zavaruje le relevantni del podatkov npr. profil elektronske pošte osumljenca, ki se nahaja v gospodarski družbi na strežniku, kjer je elektronska pošta od vseh ostalih zaposlenih v tej družbi). V primeru, da je podan ugovor zaupnosti podatkov (po sedmem odstavku 220. člena ZKP – odvetniška zaupnost), se teh podatkov ne sme pregledovati ali preiskovati. Če podatkov odvetnikov, odvetniških kandidatov in odvetniških pripravnikov ni mogoče zaseči in zavarovati, brez da se jih prej pregleda ali preišče (npr. pri hrambi v oblaku), to lahko stori le preiskovalni sodnik ali sodni izvedenec, ki ga on postavi. Tako zavarovani podatki se izročijo v hrambo sodišču. Pregled in preiskava podatkov se dovoli in opravi pod pogoji ter na način, določen v predlaganem devetem do enajstem odstavku 219.a člena ZKP.

K 71. členu (227. člen ZKP)

S predlagano spremembo se zmanjšuje nabor osebnih podatkov, ki se pridobi ob zaslišanju obdolženca. Tako slednjemu ne bo treba več posredovati podatkov o imenu in priimku staršev, narodnosti, podatkov o tem, ali je vpisan v vojaško evidenco in pri katerem organu za obrambo

ter o tem, ali je bil odlikovan. Na ta način se upošteva tudi priporočila Informacijskega pooblaščenca in Varuha človekovih pravic. Slednji npr. opozarja, da je zbiranje osebnih podatkov obdolženca smiselno le, kolikor pripomore k njegovi identifikaciji ali k ugotavljanju olajševalnih in obteževalnih okoliščin pri odmeri kazni. Zbiranje prej omenjenih osebnih podatkov pa z vidika tega namena bodisi ni potrebno bodisi je pretirano. Predlagana sprememba bo posredno vplivala tudi na druge določbe ZKP (tako npr. na to, katere osebne podatke bo vsebovala obtožnica – 1. točka prvega odstavka 269. člen ZKP ter tudi na to, katere osebne podatke bo vseboval izrek sodbe – tretji odstavek 364. člen ZKP).

Od osebnih podatkov, ki jih bo sodišče zbiral še naprej, se zaradi večje sporočilnosti izraz »premoženjske razmere« nadomešča z izrazom »premoženjsko stanje«.

K 72. členu (236. člen ZKP)

S predlagano spremembo se uvaja podobna rešitev, kot jo (gledano iz primerjalno-pravnega vidika) že vsebujeta npr. švicarski (t.im. *Quellenschutz*)⁷³ in kosovski Kazenski zakonik⁷⁴ in kot jo nenazadnje priporoča tudi Svet Evrope.⁷⁵ Upoštevajoč slovensko kazensko-procesno ureditev se torej omogoča varovanje vira, razen v primerih, kadar bi bilo razkritje nujno za preprečitev neposredne nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi ali za preprečitev izvršitve kaznivega dejanja, za katerega je predpisana kazen treh ali več let zapor in preprečitev še nekaterih kaznivih dejanj zoper spolno nedotakljivost in zoper uradno dolžnost, javna pooblastila in javna sredstva, ki imajo v temeljni obliki nižjo predpisano kazen od treh leta zapor, so pa po svoji naravi takšna, da jih je tudi smiselno izvzeti iz skupine tistih, pri katerih pravo ne zagotavlja varovanje vira, če bi se sicer lahko preprečilo takšno kaznivo dejanje. Pri tem je potrebno upoštevati, da že ZMed napotuje na kazensko zakonodajo, ko gre za ureditev tega, kdaj urednik, novinar ali avtor prispevka niso dolžni razkriti vira informacij (drugi odstavek 21. člena ZMed). V predlagani rešitvi so tako posledično vključeni vsi trije (v ZMed) naštetih subjekti.

Glede na siceršnjo ureditev ZKP se kršitev odpovedi pričevanju sankcionira tako, da sodišče na tako izpovedbo ne sme opreti svoje odločbe (237. člen ZKP). Prav tako je predvidena sprememba, s katero se bo takšni »novinarski« priči omogočilo, da navede naslov in naziv zaposlitve (in ne svojih osebnih podatkov), če je vabljen kot priča zaradi svojega dela (tretji odstavek 240. člena ZKP). Takšna oseba tudi ne more biti postavljena za izvedenca (prvi odstavek 251. člena ZKP) oziroma tolmača (četrti odstavek 233. člena ZKP).

Velja omeniti še, da se z novelo KZ-1C ponovno uvaja nekaznivost objave tajnih podatkov, kolikor pretehta javni interes po razkritju (to spremembo je sicer potrebno ločiti od procesne možnosti zavrnitve pričanja, je pa pomembna z vidika celostne obravnave novinarjev v kazenski zakonodaji).

K 73. členu (239. člen ZKP)

Glede na predvideno ureditev, ki zadeva vabilo obdolžencu in možnost opravičila (spremembe 193. člena ZKP), je predlagana tovrstna rešitev tudi pri pričah.

K 74. členu (240. člen ZKP)

⁷³ Angleška različica Kazenskega zakonika Švicarske konfederacije je dostopna tudi na spletu (gre za 28.a člen, Zaščita virov): <https://www.admin.ch/ch/e/rs/3/311.0.en.pdf>.

⁷⁴ Tudi angleška različica Kazenskega zakonika Republike Kosovo je dostopna na spletu (gre za 38. člen, Zaščita virov informacij):

<http://www.assembly-kosova.org/common/docs/ligjet/Criminal%20Code.pdf>.

⁷⁵ Priporočilo št. R (2000) 7 Odbora ministrov državam članicam o pravici novinarjev, da ne razkrijejo svojih virov informacij z dne 8. marca 2000 (Recommendation No. R (2000) 7 of the Committee of ministers to member states on the right of journalists not to disclose their sources of information)..

Predlagana dopolnitev v tretjem odstavku 240. člena je povezana s predlagano spremembo privilegiranih prič (glede varovanja vira in avtorstva pri določenih osebah iz medijev). Tako naj bi se tudi takšni priči omogočilo, da navede naslov in naziv zaposlitve (in ne svojih »domačih« osebnih podatkov), če je vabljen kot priča zaradi svojega dela (tretji odstavek 240. člena ZKP).

Za namene ZKP je v predlagani novi sedmi alineji 144. člena določen pomen izraza »oškodovanec s posebnimi potrebami po zaščiti«. Direktiva 2012/29/EU v 23. členu opredeljuje dodatne pravice oškodovancev oziroma žrtev s posebnimi potrebami po zaščiti, ki so do določene mere že opredeljene v veljavnih določbah ZKP. S predlaganim novim petim odstavkom 240. člena ZKP pa je v skladu z (b) točko drugega odstavka 23. člena direktive omogočeno, da se sodišče odloči, da bo zaslišanje take priče opravljeno s pomočjo strokovnjaka ustrezne stroke. Če si bo taka priča v skladu z dopolnjenim četrtem odstavkom 65. člena ZKP izbrala osebo, ki ji zaupa, pa bo pri zaslišanju lahko prisotna tudi ta. Prav tako je upoštevajoč (a) točko drugega odstavka 23. člena direktive predvideno, da se zaslišanje priče lahko opravi v posebej prilagojenih prostorih (gre za možnost, ki jo imajo sodišča na voljo že sedaj, s predlagano rešitvijo se vzpostavlja izrecna pravna podlaga). Zaslišanje priče, mlajše od 15 let, ki je bila oškodovanec kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona, bo praviloma v prilagojenih prostorih (s čemer se preprečuje sekundarna viktimizacija). Sodišče bo moralo izrecno obrazložiti opravičljive razloge, ki utemeljujejo, zakaj zaslišanje v takšnih prostorih za oškodovance iz prejšnjega stavka ni potrebno (upoštevajoč tudi dejstvo, da so sicer takšni prostori že na voljo na območju vseh okrožnih sodišč).

K 75. členu (244. člen ZKP)

Glede na predvideno ureditev, ki zadeva vabilo obdolžencu in možnost opravičila (spremembe 193. člena ZKP), je predlagana tovrstna rešitev tudi pri pričah.

K 76. členu (245. člen ZKP)

Definicija ogleda se dopolnjuje, tako da je bolj izčrpna. Poleg opazovanja (torej uporabe vida) je namreč pri ogledu potrebno upoštevati tudi druga čutila (torej zaznavanje v najširšem smislu). Hkrati se seveda pri izvedbi ogleda oziroma dokumentiranju zaznanih sledov uporabljajo najrazličnejša tehnična sredstva,

K 77. členu (249. člen ZKP)

Gre za starejše izrazoslovje, ki se s predlagano spremembo posodablja, tako da bo bolj jasno, da so bili s to določbo mišljeni strokovni organi javnega prava, kot sta npr. Nacionalni forenzični laboratorij ali Inštitut za sodno medicino.

K 78. členu (264. člen ZKP)

20.d člen Direktive 2012/29/EU določa, da morajo biti zdravstveni pregledi čim manjši in da se izvedejo le, če so nujno potrebni za namene kazenskega postopka. Glede na navedeno se ustrezno spreminja določba, ki ureja pregled poškodovanca s strani izvedenca.

K 79. členu (nov 264.a člen ZKP)

S predlogom novele ZKP-N sta med drugim predvideni tudi dve spremembi, ki varujeta oškodovance. V skladu s prvo mora organ, ki vodi postopek, oškodovancu omogočiti, da se izogne neželjenim stikom z osumljencem ali obdolžencem, razen če je stik potreben zaradi uspešne izvedbe predkazenskega ali kazenskega postopka (peti odstavek 65. člena ZKP). V skladu z drugo je potrebno zaslišanje priče, mlajše od 15 let, ki je bila oškodovanec kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona, opraviti v posebej prilagojenih prostorih, razen, če to ni potrebno zaradi opravičljivih razlogov, ki jih mora sodišče posebej obrazložiti (šesti odstavek 240. člena ZKP). Poleg tega je predvidena smiselna uporaba obeh določb tudi

za izvedenca, kadar ta opravi razgovor z oškodovancem. Pri tej rešitvi se upošteva tudi mnenje Varuha človekovih pravic.

Navedeno pomeni, da bo moral izvedenec tudi sam oškodovancu omogočiti, da se izogne neželenim stikom z osumljencem ali obdolžencem, razen če je to potrebno za opravo izvedenskega dela, prav tako bo moral obrazložiti opravičljive razloge, zaradi katerih razgovor z oškodovancem kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost (ali drugega kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena ZKP) ne bo opravil v posebej prilagojenih prostorih; pri ostalih oškodovancih pa bo pa razgovor lahko opravil v tovrstnih prostorih. Pri tem bo upošteval tudi individualno oceno (143.č člen ZKP).

K 80. členu (265. člen ZKP)

V praksi prihaja do tega, da sodišče, ki obdolženca pošlje na daljše opazovanje (hkrati pa mu odredi pripor), zavodu za prestajanje kazni zapora ne posreduje sklepa o odreditvi pripora niti drugih podatkov o priporniku, ki so nujni za opravljanje zakonsko določenih pristojnosti pravosodnih policistov. Glede na navedeno, se zagotavlja bolj jasna pravna podlaga za posredovanje navedenih podatkov tudi v takšnem primeru. Poleg tega je predvideno tudi, da sodišče zavod obvesti o spremembi pripora (torej njegovem podaljšanju ali odpravi), saj je tudi ta informacija pomembna z vidika opravljanja pristojnosti pravosodnih policistov.

K 81. členu (284. člen ZKP)

Sedanja ureditev ne daje možnosti predsedniku senata, da tudi v primeru, če je vložen ugovor, opozori senat na morebitne vsebinske pomanjkljivosti obtožnice, ki bi pomenile zaključek postopka, zato je v predlogu predvidena takšna možnost; sedanja ureditev tudi določa dvomesečni rok, v katerem lahko predsednik senata zadevo predloži senatu, v predlogu pa je ta rok črtan, saj so zaradi obdolženčeve nedosegljivosti relativno pogoste situacije, ko obtožnica v tem roku še niti ni vročena obdolžencu, torej v tem roku ni možno vedeti, ali bo ugovor vložen ali ne, pri čemer s potekom tega roka predsednik senata izgubi pravico predložitve zadeve senatu in mora razpisati glavno obravnavo tudi v primeru, ko bi bila obtožnica že zavržena ali kazenski postopek ustavljen, če bi zadeva prišla v obravnavo na zunajobravnavnem senatu.

K 82. členu (285. člen ZKP)

Gre za redakcijski popravek, ki je potreben zaradi spremembe 284. člena ZKP.

K 83. členu (285.a člen ZKP)

V prvem odstavku 285.a člena ZKP, ki določa predobravnavni narok, je predlagana dopolnitev z rokom, v katerem mora predsednik senata razpisati predobravnavni narok. Predlagan je rok najkasneje dveh mesecev po pravnomočnosti obtožnice. Če predsednik senata v navedenem instruksijskem roku predobravnavnega naroka ne razpiše, mora o tem obvestiti predsednika sodišča, ki stori, kar je potrebno, da se predobravnavni narok razpiše v nadaljnjih dveh mesecih.

Upoštevajoč predloge Odvetniške zbornice Slovenije se manj strogo formulira prepoved prekluzije kasnejšega navajanja dokaznih in drugih predlogov ter zahtevanja izločitve predsednika senata in izločitve dokazov, kar je potrebno upoštevati tudi v kontekstu drugih sprememb tega predloga novele (npr. zaslišanja prič v predkazenskem postopku). Posredno se torej vzpostavlja enakost orožij. Prekluzija bo sedaj prepovedana le, če bo šlo za zavlačevanje postopka ali zlorabo pravic (15. člen ZKP). Glede na sistematiko ZKP, ima predlagana sprememba vpliv tudi na drugi odstavek drugi odstavek 83. člena ZKP (izločitev dokazov), četrti odstavek 329. člena ZKP (novi oziroma ponovljeni dokazni predlogi do konca glavne obravnave).

K 84. členu (288. člen ZKP)

Sprememba je potrebna zaradi novega 62.a člena ZKP, s katerim se tudi pri presoji opravičenosti izostanka iz zdravstvenih razlogov, na katere se sklicuje oškodovanec, oškodovanec kot tožilec oziroma zasebni tožilec, uporabljajo pravila, ki sicer veljajo za obdolženca (193. člen ZKP). Posledično je potrebno tudi pri vabljenju navedenih subjektov zagotoviti, da bodo ustrezno obveščeni o možnosti vrnitve v prejšnje stanje.

K 85. členu (295. člen ZKP)

Upoštevajoč priporočila Varuha človekovih pravic kot tudi Vrhovnega državnega tožilstva se med pogoji za izključitev javnosti glavne obravnave izrecno navaja »varstvo osebnega ali družinskega življenja priče«. Navedena rešitev je sicer po nekaterih razlagah že sedaj vsebovana v besedilu »če bi po mnenju senata javnost škodovala interesom pravičnosti«, kolikor seveda priča ni oškodovanec ali mladoletnik.

K 86. členu (301. člen ZKP)

Po veljavni ureditvi v sodni dvorani niso dovoljena slikovna snemanja, izjemoma pa se sme dovoliti tako snemanje na posamezni glavni obravnavi. Prošnjo za snemanje je potrebno oddati v poslovnem času sodišča najmanj dva delovna dneva pred začetkom glavne obravnave. V skladu z 20. členom Sodnega reda⁷⁶ o tem odloči predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije s pisnim dovoljenjem, s katerim mora biti sodnik, ki vodi glavno obravnavo, seznanjen najmanj en dan pred pričetkom glavne obravnave.

Glavna obravnava je javna (1. odstavek 294. člena ZKP), vendar 295. člen ZKP določa izjeme od tega pravila (varovanje tajnosti, varstva javnega reda, morale, varstva osebnega ali družinskega življenja obtoženca ali oškodovanca ali koristi mladoletnika, ali če bi po mnenju senata javnost škodovala interesom pravičnosti). Da Predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije lahko odloči o prošnji za snemanje, mora preveriti pravilnost in utemeljenost navedb v prošnji glede interesa javnosti za posredovanje slikovnega posnetka, ali je glavna obravnava javna, ali obstajajo kakšni opravičeni razlogi za prepoved snemanja (19. člen Sodnega reda), vse to pa v kratkih rokih (en dan). Pravilnost in utemeljenost navedb v prošnji je mogoče preveriti le v neposrednem stiku s sodiščem, na katerem teče postopek, tako z vpisnikom, kot s sodnikom in po potrebi s predsednikom tega sodišča, saj o opravičenih razlogih za prepoved snemanja po 19. členu Sodnega reda (varovanje poteka glavne obravnave, varovanje zasebnosti udeležencev postopka in drugi opravičeni razlogi), odloča prav ta. V pristojnosti predsednika tega sodišča je tudi hišni red, v katerem je določeno, kako so osebe, ki imajo pri sebi naprave za slikovna, zvočna ali slikovno-zvočna snemanja, dolžne ravnati s temi napravami.

Prošenj za snemanje je zelo veliko, saj jih je bilo v letu 2014 kar 1079 (leta 2013 997, leta 2012 644), torej povprečno 4,3 na dan. Odločanje o prošnjah predstavlja precejšnje obremenitev Predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, ki poleg tega niti nima na razpolago informacij, na podlagi katerih bi lahko odločil. Glede na navedeno, je predlagano, da o tem odloča predsednik sodišča, na katerem poteka glavna obravnava, ki se jo želi slikovno snemati. Predsednik tega sodišča ima na voljo vse potrebne informacije, pooblastila po hišnem redu, poleg tega pa bo zaradi razpršenega odločanja obremenitev predsednika posameznega sodišča bistveno manjša.

K 87. členu (314. člen ZKP)

S predlagano spremembo se strankam omogoča, da se lahko pravočasno pripravijo na naslednjo glavno obravnavo, kar je sicer oteženo, kolikor npr. prepise posnetkov prejšnje

⁷⁶ Sodni red, Uradni list RS, 17/95, 35/98, 22/00, 113/00, 62/01, 88/01, 102/01, 22/02, 15/03, 75/04, 138/04, 74/05, 5/07, 82/07, 16/08, 93/08, 110/08, 117/08, 22/10, 48/11 in 15/15.

glavne obravnave dobijo šele na naslednji glavni obravnavi (pri navedeni rešitvi se upošteva tudi predlog Vrhovnega državnega tožilstva).

K 88. členu (331. člen ZKP)

Za namene ZKP je v predlagani novi sedmi alineji 144. člena določen pomen izraza »oškodovanec s posebnimi potrebami po zaščiti«.

Direktiva 2012/29/EU v 23. členu opredeljuje dodatne pravice oškodovancev oziroma žrtev s posebnimi potrebami po zaščiti, v 24. členu pa pravice mladoletnih oškodovancev do zaščite, ki so do določene mere že opredeljene v veljavnih določbah ZKP.

Veljavni peti odstavek 331. člena ZKP že določa posebno pravico oseb, mlajših od 15 let, ki so žrtve kaznivih dejanj iz veljavnega tretjega odstavka 65. člena ZKP, da na glavni obravnavi ne smejo biti zaslišane in se zato prebere zapisnik o prejšnjem zaslišanju. Dodatno se s predlagano dopolnitvijo določa še možnost sodišča, da – kadar je to potrebno (na podlagi osebnih okoliščin in stopnje ogroženosti priče) – v primeru, ko gre za mladoletnega oškodovanca ali oškodovanca s posebnimi potrebami po zaščiti, prav tako odloči, da na glavni obravnavi ne bosta zaslišana, pač pa se bo prebral zapisnik o njunem prejšnjem zaslišanju.

Če je bilo prejšnje zaslišanje take priče posneto z napravo za zvočno ali zvočno-slikovno snemanje (s predlagano spremembo 84. člena ZKP je predvideno tudi obvezno snemanje takšnih zaslišanj) lahko sodišče že v skladu z veljavnim 341. členom ZKP odloči tudi, da se namesto zaslišanja posluša oziroma pogleda tak posnetek.

Poleg tega se zvišuje starost, ki je v veljavnem tretjem odstavku 331. člena ZKP predvidena za možnost izključitve javnosti med zaslišanjem priče (starost se iz 14 let dviguje na 18 let).

K 89. členu (341. člen ZKP)

Gre za redakcijsko spremembo, s katero se glede na spremembe 84., 240. in 331. člena ZKP dodatno izpostavlja možnost, da se na glavni obravnavi lahko predvaja posnetek zaslišanja priče, mlajše od 18 let, ki je bila oškodovanec kaznivega dejanja iz tretjega odstavka 65. člena ZKP.

K 90. členu (359. člen ZKP)

S predlagano spremembo se dodaja ustrezna pravna podlaga, ki bo kazenskim sodiščem omogočila odločanje o takšnem načinu izvršitve kazni, kot ga uveljavlja novela KZ-1C - odprti, polodprti oddelek. Terminološko je besedilo tudi usklajeno z drugim odstavkom 269. člena ZKP. V KZ-1 in ZKP se bo torej poenotila raba pojma "način izvršitve kazni zapor", tako da bi obsegala vikend zapor, hišni zapor, delo v korist skupnosti in še režim prestajanja (vrsta oddelka).

K 91. členu (380. člen ZKP)

S predlagano spremembo se nekoliko drugače definirajo pogoji za to, da se glavna obravnava opravi pred sodiščem druge stopnje. Predlog tako izrecno določa, da se v primeru, ko je treba zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja izvesti nove ali ponoviti že prej izvedene dokaze, praviloma opravi glavna obravnava pred sodiščem druge stopnje. Le v primeru opravičenih razlogov pravne ali dejanske narave lahko sodišče druge stopnje vrne zadevo sodišču prve stopnje v novo glavno obravnavo, pri čemer pa mora opravičenost razlogov posebej obrazložiti. Podatki iz sedanje sodne prakse namreč kažejo, da drugostopenjska sodišča prepogosto vračajo zadeve nazaj na prvo stopnjo, torej tudi takrat, kadar za to ni res opravičenih razlogov. S predlagano spremembo se zagotavlja pravica do sojenja v razumnem roku.

K 92. členu (398. člen ZKP)

S predlagano spremembo se zagotavlja spoštovanje pravice do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave. Tako mora biti po izrecni ustavni diktaciji vsakomur zagotovljena pravica do pritožbe ali drugega pravnega sredstva proti odločbam sodišč. Pritožba zoper sodbo sodišča druge stopnje je v veljavnem ZKP dokaj omejena, kar je logično, saj gre za odločanje na drugi stopnji, stranke pa imajo na voljo tudi izredna pravna sredstva. Kadar pa sodišče druge stopnje opravi glavno obravnavo (398. člen ZKP), je smiselno, da je pravica do pritožbe neomejena, sicer bi se pritožniki lahko znašli v neenakem položaju (22. člen Ustave) v primerjavi s tistimi, ki se pritožujejo zoper sodbo sodišča prve stopnje (torej v primerih, kadar sodišče druge stopnje ni opravilo obravnave, temveč je zadevo vrnilo sodišču prve stopnje). Poleg tega bi bila lahko kršena tudi njihova pravica do pravnega sredstva (25. člen Ustave), saj bi lahko ostali tako brez pritožbe kot tudi brez zahteve za varstvo zakonitosti (upoštevajoč pogoje, ki jih ZKP predpisuje za obe pravni sredstvi).

Poleg tega je potrebno pri ureditvi tega vprašanja izrecno upoštevati še pravice tretjih oseb, ki niso v stranke v postopku. Glede na možnosti, ki jih ima na razpolago sodišče druge stopnje, ko odloča o pritožbi zoper sodbo sodišča prve stopnje, je potrebno zagotoviti, da bodo tudi tretje osebe lahko vložile pritožbo kot redno pravno sredstvo zoper sodbo sodišča druge stopnje, v vsakem primeru, kadar jim bo slednje s sodbo vzelo predmet (drugi odstavek 73. člena KZ-1) ali premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem (75., 77.a in 77.b člen KZ-1). Enako velja tudi za pravne osebe, če jim bo sodišče druge stopnje izreklo odvzem premoženjske koristi (77. člen KZ-1). Zgolj možnost vložitve ustavne pritožbe namreč ne zadošča zahtevam iz 25. člena Ustave.

K 93. členu (399. člen ZKP)

S spremembo četrtega odstavka 399. člena ZKP se v povezavi s spremembo sedmega odstavka 25. člena in četrtega odstavka 420. člena ZKP sistematično ureja možnost pritožbe v primeru, kadar Vrhovno sodišče Republike Slovenije odredi pripor. Četrty odstavek 399. člena ZKP namreč izrecno prepoveduje pritožbo zoper sklep Vrhovnega sodišča Republike Slovenije. Zato je predlagana sprememba, po kateri je pritožba dovoljena v primeru, ko je Vrhovno sodišče Republike Slovenije odredilo pripor, in sicer pri odločanju o pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje, pri čemer se uporabljajo določbe, ki veljajo za postopek na drugi stopnji (drugi odstavek 398. člena ZKP v povezavi s četrtyim odstavkom 391. člena ZKP). V povezavi s to rešitvijo je predlagana tudi sprememba, s katero se določa pritožbeni organ, to je senat petih sodnikov Vrhovnega sodišča Republike Slovenije (predlagani sedmi odstavek 25. člena ZKP). S takšno rešitvijo je že zadoščeno ustavni zahtevi po pritožbi oziroma pravnem sredstvu (25. člen Ustave in specifično z vidika pripora drugi odstavek 20. člena Ustave). Glede na navedeno je v tovrstnih primerih predlagana tudi ukinitve možnosti vložitve zahteve za varstvo zakonitosti (predlagana sprememba četrtega odstavka 420. člena ZKP). Ni namreč smiselno, da bi isto sodišče najprej na prvi stopnji odredilo pripor, potem bi na drugi stopnji v širšem senatu odločalo o pritožbi zoper ta sklep, na koncu pa bi na tretji stopnji v še širšem senatu odločalo o izrednem pravnem sredstvu zoper pravnomočno odločbo o priporu. Potrebno je upoštevati tudi, da je pritožba kot redno pravno sredstvo z vidika možnih pritožbenih razlogov širša od zahteve za varstvo zakonitosti (zlasti z vidika ugotavljanja dejanskega stanja), poleg tega pa ima obdolženec na voljo še ustavno pritožbo.

Poleg tega se glede na bolj podrobno urejanje kaznovanja žaljivih izjav, dopušča tudi možnost pritožbe zoper sklep, s katerim je bila na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije izrečena disciplinska kazen po prvem odstavku 78. člena ZKP.

K 94. členu (403. člen ZKP):

V zvezi s postopkom s pritožbo zoper sklep prvi odstavek 403. člena ZKP določa med drugim smiselno uporabo četrtega in petega odstavka 377. člena ZKP. Glede na to, da 377. člen ZKP petega odstavka ne vsebuje več, je predlagana redakcijska sprememba tako, da bo ustrezno določena smiselna uporaba tretjega in četrtega odstavka 377. člena ZKP.

K 95. členu (407. člen ZKP)

Predlagana je sprememba, v skladu s katero bi pri t.im. nepravi obnovi novo sodbo izdal »sodnik, ki je za to določen« (z letnim razporedom dela). Glede na naravo odločitve, ki zadeva le odločbo o kazni in ki se nanaša na odpravo napak, storjenih pri izreku enotne kazni oziroma na upoštevanje amnestije, pomilostitve ali drugih razlogov, ki so nastali pri pravnomočnosti sodbe, pri izvršitvi enotne kazni, se na ta način kadrovska racionalizira delovanje sodišč. Pri tem velja opozoriti, da bi se v primerih, ko bi bil »sodnik, ki je za to določen,« dejansko tisti, ki je bil hkrati tudi predsednik sodečega senata (oziroma »sodnik posameznik okrožnega sodišča« - 2. točka drugega odstavka 285.f člena ZKP), lahko poslužili instituta izločitve sodnika.

Sodnik, ki je za to določen, pred izdajo nove sodbe bodisi zasliši nasprotno stranko, če je to državni tožilec, ga lahko namesto tega tudi pozove, da se lahko v roku osmih dni pisno opredeli do predloga obsojenca (s čemer se olajšuje delo državnega tožilca, hkrati pa zahteva po predhodnem zaslišanju obsojenca ostaja nespremenjena, saj je to tudi v interesu pravno neukega obsojenca).

K 96. členu (416. člen ZKP)

Besedilo člena je bilo v sedaj veljavni obliki vključeno v besedilo osnutka ZKP po prvi obravnavi predloga osnutka zakona (leta 1993). Prvotni osnutek zakona z leta 1993 je smiselno uporabo določb poglavja o obnovi kazenskega postopka predvideval le ta primer odločb Ustavnega sodišča Republike Slovenije, predlog zakona za drugo obravnavo iz leta 1994 pa je vključil tudi smiselno uporabo poglavja o obnovi kazenskega postopka za primer odločb ESČP. Glede na besedilo člena, ki se spreminja, je potrebno ugotoviti, da je njegova uporaba v delu, ki se nanaša na obnovo postopka na podlagi sodbe ESČP, omejena le na primere, če se sodba »nanaša na kakšen razlog za obnovo kazenskega postopka«. Ti razlogi so navedeni v 410. členu ZKP. Vendar je potrebno pritrditi komentarju ZKP mag. Štefana Horvata, ki glede te določbe navaja, da obnova postopka iz 416. člena iz razloga sodbe ESČP po ZKP dejansko ne pride v poštev. Tako je glede sodb ESČP izvedljiva le zahteva za varstvo zakonitosti iz 421. člena ZKP.⁷⁷ Kot je pojasnjeno tudi v komentarju, se ESČP ne spušča v presojo, ali je bilo dejansko stanje v pravnomožni sodbi pravilno ugotovljeno in ali je bil pravilno uporabljen kazenski zakon, temveč presoja zgolj, ali so bile v kazenskem postopku kršene človekove pravice in temeljne svoboščine iz EKČP.⁷⁸ Ta pogoj tudi ni predpisan za odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije. Ker je bil namen zakonodajalca leta 1994 glede tega, da ZKP v kazenskih postopkih omogoči obnovo postopka iz razloga sodbe ESČP, jasen, je predlagana redakcijska sprememba člena, ki bo to dejansko omogočala.

ESČP lahko v svojih vsebinskih sodbah ugotovi, da je določen zakon, njegova določba ali predpis v nasprotju z EKČP, oziroma da razlaga zakona, njegovih določb ali predpisa ni v skladu z EKČP (op. in posledično z ustavo ob upoštevanju 8. člena Ustave RS). Pomembno je dodati pogoj, da je obnova postopka mogoča le v primeru, če pravnomožna obsodilna sodba temelji na tej kršitvi. Zato je namen spremembe besedila člena omogočiti obnovo postopa v takšnih primerih.

Dodatno velja poudariti, da po mednarodnem pravu in EKČP ne obstaja neposredna obveznost, da država zagotovi obnovo postopka v kazenskih, civilnih ali upravnih postopkih zaradi sodbe

⁷⁷ Supra, op. št. 60, str. 900.

⁷⁸ Ibidem.

ESČP, vendar pa je preko sodne prakse ESČP vse bolj uveljavljen pristop, da države omogočajo obnovo postopka v kazenskih postopkih, manj pogosto pa tudi v civilnih in upravnih, v primerih, kjer je to potrebno kot posamezni ukrep za izvršitev sodbe ESČP. Zato je pomembno, da skladu z namenom zakonodajalca iz leta 1994 to omogoča tudi ZKP. Podobno ureditev so npr. sprejele tudi Nemčija, Avstrija, Portugalska, Nizozemska (če je obnova postopka potrebna za doseg pravičnega zadoščenja po 41. členu EKČP) ter Španija, Litva in Estonija (v vseh treh državah sicer bolj omejeno, saj odločitev o obnovi postopka vključuje obveznost tehtanja resnosti kršitve in pogoj, da kršitve ni mogoče odpraviti na drug način). Slovaška zakonodaja vsebuje podobno besedilo kot veljavna slovenska zakonodaja, vendar obstaja razumevanje, da predstavlja sodba ESČP novo dejstvo, zato je omogočena tudi obnova postopka.

Za obnovo kazenskega postopka zaradi odločb Ustavnega sodišča Republike Slovenije in sodb ESČP se spreminja tudi sklicevanje na člene iz tega poglavja in sicer na način, da se smiselno uporabljajo le procesni členi tega poglavja (407. člen, 411. do 415. člen) in ne vsi členi, ki npr. določajo tudi razloge za obnovo postopka, saj smiselna uporaba teh določb v primeru vložene zahteve za spremembo pravnomočne sodne odločbe na podlagi odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije ali ESČP ni vsebinsko logična.

Predlagana rešitev odpira možnost obnove postopka kot izrednega pravnega sredstva za primere, ko je bila kršena EKČP in če pravnomočna obsodilna sodba temelji na tej ugotovljeni kršitvi, pa tudi iz razloga odločb Ustavnega sodišča Republike Slovenije. Ustavno sodišče Republike Slovenije in ESČP sta najvišji sodišči, ki zagotavljata spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin v državi, izvrševanje njunih odločb in sodb, tudi v kazenskih postopkih, pa je pomembno z vidika nadaljnje krepitve pravne države, kot to določa 2. člen Ustave Republike Slovenije.

K 97. členu (420. člen ZKP)

Predlagana je sprememba, s katero se ukinja možnost vložitve zahteve za varstvo zakonitosti, v primerih, ko je pripor odredilo Vrhovno sodišče Republike Slovenije, in sicer pri odločanju o pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje. Gre za del sprememb, s katerimi se sistematično ureja možnost vložitve pritožbe zoper sklep Vrhovnega sodišča Republike Slovenije o odreditvi pripora. Takšna pritožba je po veljavnem četrtem odstavku 399. člena ZKP izrecno izključena. Sedaj pa bo o njej odločal senat petih sodnikov Vrhovnega sodišča Republike Slovenije (predlagani sedmi odstavek 25. člena ZKP). Ukinitve možnosti vložitve zahteve za varstvo zakonitosti je predlagana, ker je z možnostjo vložitve pritožbe že zadoščeno ustavni zahtevi po pritožbi oziroma pravnem sredstvu (25. člen Ustave in specifično z vidika pripora drugi odstavek 20. člena). Ni namreč smiselno, da bi isto sodišče najprej na prvi stopnji odredilo pripor, potem na drugi stopnji v širšem senatu odločalo o pritožbi zoper ta sklep, na koncu pa na tretji stopnji v še širšem senatu odločalo o izrednem pravnem sredstvu zoper pravnomočno odločbo o priporu. Potrebno je upoštevati tudi, da je pritožba kot redno pravno sredstvo z vidika možnih pritožbenih razlogov širša od zahteve za varstvo zakonitosti (zlasti z vidika ugotavljanja dejanskega stanja), Vrhovno sodišče Republike Slovenije bo o njej odločalo v senatu petih sodnikov, torej v senatu enakega obsega, kot sicer odloča o zahtevah za varstvo zakonitosti v pripornih zadevah, v katerih je bil pripor odrejen s strani sodišča druge stopnje (Vrhovno sodišče Republike Slovenije pa je pri njih imelo vlogo pritožbenega organa) oziroma v zadevah, v katerih je samo pred vložitvijo obtožnice podaljšalo pripor. Potrebno je upoštevati tudi, da ima obdolženec na voljo še ustavno pritožbo.

K 98. členu (421. člen ZKP)

Veljavni tretji odstavek 421. člena ZKP posebej določa tudi štetje roka za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti v primeru, ko zoper odločbo sodišča prve stopnje ni bilo pritožbe. Glede na

to, da peti odstavek 420. člena ZKP določa, da je zahteva za varstvo zakonitosti dopustna le, če je vložnik izčrpal pravna sredstva (na kršitve, ki jih navaja v zahtevi za varstvo zakonitosti, se je moral sklicevati že v predhodni pritožbi, pa jih sodišče ni obravnavalo, ali pa so takšne, ki jih v pritožbi še ni mogel uveljavljati), torej ni mogoče vložiti zahteve za varstvo zakonitosti, če prej ni bila vložena pritožba. Zato je predlagano črtanje tega dela tretjega odstavka 421. člena ZKP.

K 99. členu (novi 427.a člen ZKP)

Zaradi uvedbe možnosti dajanja ločenih mnenj vrhovnih sodnikov je potrebno ustrezno dopolniti tudi vsebino odločbe, s katero Vrhovno sodišče odloči o zahtevi za varstvo zakonitosti. Ločena mnenja so sicer možna tudi pri procesnih sklepih, zaradi česar omenjene rešitve ni mogoče predvideti (le) pri vsebini sodbe (torej v 364. členu ZKP). Po vzoru odločb Ustavnega sodišča bo tako pri odločbah Vrhovnega sodišča za obrazložitev potrebno navesti izid glasovanja in imena in priimke vrhovnih sodnikov, ki so glasovali za odločitev, imena in priimke vrhovnih sodnikov, ki so dali ločena mnenja ter pojasnilo, ali so dali odklonilna ali pritrdilna ločena mnenja.

K 100. členu (433. člen ZKP)

Oškodovancu je omogočen prevzem pregona v primeru pasivnosti državnega tožilca, ob pogoju, da je oškodovanec tudi ovaditelj. S predlagano spremembo se podaljšuje rok zahtevane nedejavnosti na tri mesece, s čemer se državnemu tožilcu omogoča več časa za ustrezno ukrepanje.

K 101. členu (445.a člen ZKP)

S predlagano dopolnitvijo 1. točke drugega odstavka 445.a člena ZKP bo državnemu tožilcu omogočeno, da ob predlogu za izdajo sodbe o kaznovalnem nalogu sodišču predlaga tudi izrek pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom (63. do 67. člen KZ-1) in s tem tudi odreditev enega ali več navodil iz 65. člena KZ-1 (zdravljenje, obiskovanje določene posvetovalnice, usposabljanje za poklic, poraba dohodkov v skladu s preživitvinskimi obveznostmi, prepoved navezovanja neposrednih ali posrednih stikov z eno ali več določenimi osebami, vključno z uporabo elektronskih komunikacijskih sredstev, prepoved druženja z nekaterimi osebami, prepoved približevanja, prepoved dostopa na posamezne kraje). Pri tem bo moral najprej državni tožilec (oziroma kasneje sodnik) glede na razpoložljive podatke oceniti, katero navodilo je primerno (drugi odstavek 65. člena KZ-1).

K 102. členu (445.č člen ZKP)

S predlaganim novim petim odstavkom 445.č člena ZKP se rešuje situacija, ko sodbe o kaznovalnem nalogu ni mogoče vročiti obdolžencu, ki se skriva, ne prijavi svojega bivališča ali se izogiba vročitvi. Sodišča v takih primerih ne morejo odrediti osebnih omejevalnih ukrepov, v skladu s pravili o vročanju pa sicer lahko večkrat poskusijo z vročitvijo po pravnih ali fizičnih osebah, ki opravljajo vročanje v kazenskem postopku, vendar tudi to vedno ne rešuje problema – zlasti z vidika zastojev v postopku. Poleg tega tudi veljavni tretji odstavek 120. člena ZKP določa, da sodbe o kaznovalnem nalogu ni dovoljeno vročiti tako, da se pritrdi na sodno desko. Zato je bolje, da se v primeru neuspešne vročitve v razumnem roku, ki pa naj ne bo daljši od enega leta, z uporabo predpisanih možnosti vročitve sodba o kaznovalnem nalogu razveljavi in nadaljuje skrajšani postopek oziroma postopek s predobravnavnim narokom, saj v teh primerih sodišče lahko odredi osebne omejevalne ukrepe (privedba itd.). Hkrati seveda z razveljavitvijo sodbe o kaznovalnem nalogu obdolženec ni v slabšem položaju (pravzaprav je v enakem položaju, kot če bi sam uspel z ugovorom zoper omenjeno sodbo).

K 103. členu (495. člen ZKP)

S predlagano spremembo se upošteva pripomba Varuha človekovih pravic. Ta namreč opozarja, da je potrebno poleg zdravljenja upoštevati tudi posebno zaščito in varstvo obsojenca, ki se izvaja v varovanih oddelkih socialno varstvenih ustanov.

K 104. členu (496. člen ZKP)

Predlagana je sprememba, v skladu s katero bi ponovne odločitve glede trajanja in spreminjanja varnostnega ukrepa obveznega psihiatričnega zdravljenja in varstva v zdravstvenem zavodu ali obveznega psihiatričnega zdravljenja na prostosti sprejemal »sodnik, ki je za to določen« (z letnim razporedom dela). Glede na naravo odločitve, ki zadeva le varnostni ukrep, se na ta način kadrovsko racionalizira delovanje sodišč. Pri tem velja opozoriti, da bi se v primerih, ko bi bil »sodnik, ki je za to določen,« dejansko tisti, ki je bil hkrati tudi predsednik sodečega senata (oziroma »sodnik posameznik okrožnega sodišča« - 2. točka drugega odstavka 285.f člena ZKP), lahko poslužili instituta izločitve sodnika.

Glede na veljavno ureditev je predvidena še ena sprememba, in sicer se narok razpiše le, če je to potrebno.

Hkrati se upošteva tudi mnenje Varuha človekovih pravic, ki opozarja, da v konkretnem primeru oseba ne sme ostati brez nastanitve (oziroma posebne zaščite in varstva), če sodišče predhodno ustavi izvajanje varnostnega ukrepa. Predvidena je smiselna uporaba drugega odstavka 495. člena ZKP (torej obveščanje CSD in najbližje osebe po zakonu, ki ureja duševno zdravje), pri čemer je seveda odvisno od okoliščin konkretnega primera, ali bo to dejansko izvedljivo (in tudi če bo, bo to verjetno v krajšem roku, kot je sicer predpisan v tretjem odstavku 495. člena ZKP).

K 105. členu (502.b členu ZKP)

Veljavna ureditev podaljševanja začasnih zavarovanj zahtevka za odvzem premoženjske koristi je posledica odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-296/02 z dne 20. 5. 2004. V omenjeni zadevi je Ustavno sodišče Republike Slovenije opravilo t.i. strogi test sorazmernosti. Pri presoji enega izmed treh vidikov, t.im. sorazmernosti v ožjem smislu je med drugim zapisalo, da so poleg dokaznega standarda bistveni tudi pogoji, ki omejujejo obseg omejevalnega ukrepa, da bi ta ne postal nesorazmeren. Ker gre pri začasnem zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi za trajajoč omejevalni ukrep, je treba že na zakonski ravni določno omejiti njegovo trajanje. Ker takrat veljavni ZKP o tem ni vseboval nobene izrecne določbe, je omogočal pretiran poseg v pravico do lastnine iz 33. člena Ustave.

Posledično so bile v ZKP vnesene spremembe, ki so omogočile obdobjno podaljševanje začasnega zavarovanja. V predkazenskem postopku, kakor tudi po izdaji sklepa o uvedbi preiskave lahko začasno zavarovanje traja tri mesece. Po vložitvi obtožnice trajanje začasnega zavarovanja ne sme biti daljše od šestih mesecev. Rok se lahko podaljša v enakih časovnih razdobjih. Skupno trajanje začasnega zavarovanja pred uvedbo preiskave oziroma, če ta ni uvedena, pred vložitvijo obtožnice, ne sme biti daljše od enega leta. V preiskavi skupno trajanje začasnega zavarovanja ne sme biti daljše od dveh let. Po vložitvi obtožnice do izreka sodbe sodišča prve stopnje skupno trajanje začasnega zavarovanja ne sme presegati treh let. Do izvršitve pravnomočne sodne odločbe o odvzemu premoženjske koristi sme začasno zavarovanje skupno trajati največ deset let (tretji do peti odstavek 502.b člena ZKP).

Zlasti z vidika dela državnih tožilcev je zaradi kratkosti naštetih rokov prihajalo do prevelikega administriranja, brez da bi to dodatno delo izdatno povečalo pravno varnost obdolženca oziroma osebe, zoper katero je začasno zavarovanje odrejeno. Glede na navedeno je predlagana sprememba, po kateri bo v predkazenskem postopku, kakor tudi po izdaji sklepa o uvedbi preiskave začasno zavarovanje lahko trajalo šest mesecev, po vložitvi obtožnice pa eno leto (torej dvakrat dlje kot sedaj). Skupno trajanje začasnega zavarovanja pred uvedbo preiskave oziroma pred vložitvijo obtožnice pa je podaljšano na dve leti.

Z vidika varstva obdolženca oziroma osebe, zoper katero je začasno zavarovanje odrejeno, je potrebno izpostaviti, da že veljavna ureditev omogoča, da sodišče odpravi začasno zavarovanje na predlog udeležencev. Sodišče lahko odpravi začasno zavarovanje tudi po uradni dolžnosti zaradi poteka roka ali če državni tožilec zavrže ovadbo oziroma izjavi, da ne bo začel pregona ali da od njega odstopa. Prav tako, če sodišče meni, da začasno zavarovanje ni več potrebno, ga lahko odpravi po pridobitvi izjave državnega tožilca ali po poteku roka za izjavo (drugi do četrty odstavka 502.b člena ZKP).

K 106. členu (506. člen ZKP)

Predlagana je sprememba, v skladu s katero bi o preklicu pogojne obsodbe odločal »sodnik, ki je za to določen« (z letnim razporedom dela). Glede na naravo odločitve ter tudi glede na dejstvo, da že sedaj omenjeni sodnik zasliši obsojenca in opravi potrebne poizvedbe, se na ta način kadrovske racionalizira delovanje sodišč. Pri tem velja opozoriti, da bi se v primerih, ko bi bil »sodnik, ki je za to določen,« dejansko tisti, ki je bil hkrati tudi predsednik sodečega senata (oziroma »sodnik posameznik okrožnega sodišča« - 2. točka drugega odstavka 285.f člena ZKP), lahko poslužili instituta izločitve sodnika. Glede na veljavno ureditev je predvideno tudi, da se narok razpiše le, če je to potrebno, poleg tega pa očitno izmikanje obsojenca naroku ne more preprečiti preklica pogojne obsodbe.

Izrecno je določeno tudi, da je po določbah prvih štirih odstavkov možen preklic pogojne obsodbe z varstvenim nadzorstvom. V četrtem odstavku pa je dodana možnost, ki jo določa 61. člen KZ-1, in sicer da sodišče v pogojni obsodbi določeno obveznost nadomesti z drugo.

Hkrati se upošteva tudi mnenje Varuha človekovih pravic, ki opozarja, da v konkretnem primeru oseba ne sme ostati brez nastanitve (oziroma posebne zaščite in varstva), če sodišče predhodno ustavi izvajanje varstvenega nadzorstva (kadar je npr. sodišče ob izreku varstvenega nadzorstva odredilo navodilo, ki vključuje zdravljenje v ustreznem zdravstvenem zavodu). Predvidena je smiselna uporaba drugega odstavka 495. člena ZKP (torej obveščanje CSD in najbližje osebe po zakonu, ki ureja duševno zdravje), pri čemer je seveda odvisno od okoliščin konkretnega primera, ali bo to dejansko izvedljivo (in tudi če bo, bo to verjetno v krajšem roku, kot je sicer predpisan v tretjem odstavku 495. člena ZKP).

K 107. členu (506.a člen ZKP)

V določbi, ki ureja ravnanje z zaseženimi predmeti oziroma zavarovanim premoženjem se črta beseda »lahko«, s čemer se bolj jasno izpostavlja dolžnost sodišča, da odredi prodajo, uničenje ali podaritev predmetov oziroma premoženja v javno korist, če je hramba povezana z nesorazmernimi stroški ali pa se vrednost premoženja ali predmetov zmanjšuje.

K 108. členu (510. člen ZKP)

510. člen ZKP ureja izbris pogojnih obsodb iz kazenske evidence. Čeprav je za izbris pri t.im. zakonski rehabilitaciji (torej po izteku zakonsko določenih rokov ob pogoju, da obsojenec v vmesnem času ne stori novega kaznivega dejanja) sicer pristojno Ministrstvo za pravosodje (508. člen ZKP), 510. člen ZKP istočasno določa, da ugotovitveni sklep izda sodišče, ki je sodilo na prvi stopnji in ga vroči obsojencu, državnemu tožilcu (če je postopek tekel na njegovo zahtevo) in Ministrstvu za pravosodje. Pogoje za izbris pogojne obsodbe iz kazenske evidence sicer določa KZ-1 (ZKP jih v 510. členu le povzame). Pogojna obsodba se izbriše v enem letu po poteku preizkusne dobe (2. točka četrtega odstavka 82. člena v zvezi s tretjim odstavkom 82. člena KZ-1).

Predlagano je črtanje 510. člena ZKP, s čemer se poenostavlja ureditev, hkrati pa se odpravlja tudi dilema pri razlagi 510. člena kot bodisi *lex specialis* pri brisanju pogojnih obsodb (gre za razlago, ki se je uveljavila v praksi) ali kot norme, ki predvideva subsidiarno pristojnost sodišča

glede na primarno dolžnost Ministrstva za pravosodje (upoštevajoč zgodovinsko genezo predpisov).

K 109. členu (511. člen ZKP)

Predlagana je sprememba, v skladu s katero bi o prošnji za izbris obsodbe na podlagi sodne odločbe odločal »sodnik, ki je za to določen« (z letnim razporedom dela). Glede na naravo odločitve, ki zadeva ugotavljanje obstoja pogojev za izbris obsodbe ter tudi glede na dejstvo, da že sedaj omenjeni sodnik opravlja določene poizvedbe ter ugotavlja dejstva in zbira dokaze, se na ta način kadrovsko racionalizira delovanje sodišč. Pri tem velja opozoriti, da bi se v primerih, ko bi bil »sodnik, ki je za to določen,« dejansko tisti, ki je bil hkrati tudi predsednik sodečega senata (oziroma »sodnik posameznik okrožnega sodišča« - 2. točka drugega odstavka 285.f člena ZKP), lahko poslužili instituta izločitve sodnika.

K 110. členu (513. člen ZKP)

Predlagana je sprememba, v skladu s katero bi o prošnji za prenehanje varnostnih ukrepov prepovedi opravljanja poklica, prepovedi približevanja ali komuniciranja z žrtvijo kaznivega dejanja in odvzema voznškega dovoljenja in za prenehanje pravne posledice obsodbe odločal »sodnik, ki je za to določen« (z letnim razporedom dela). Glede na naravo odločitve, ki zadeva ugotavljanje obstoja pogojev prenehanje varnostnih ukrepov ter tudi glede na dejstvo, da že sedaj omenjeni sodnik opravlja določene poizvedbe ter ugotavlja dejstva in zbira dokaze, se na ta način kadrovsko racionalizira delovanje sodišč. Pri tem velja opozoriti, da bi se v primerih, ko bi bil »sodnik, ki je za to določen,« dejansko tisti, ki je bil hkrati tudi predsednik sodečega senata (oziroma »sodnik posameznik okrožnega sodišča« - 2. točka drugega odstavka 285.f člena ZKP), lahko poslužili instituta izločitve sodnika.

S predlagano rešitvijo se smiselno upošteva sprememba, ki jo prinaša novela KZ-1C, torej nov varnostni ukrep prepovedi približevanja ali komuniciranja z žrtvijo kaznivega dejanja (71.a člen KZ-1). Hkrati je glede na naravo omenjenega varnostnega ukrepa predvideno zaslišanje oškodovanca (pri čemer pa njegova odsotnost, v primeru, če je bil v redu vabljen, ne preprečuje sodniku, da sprejme odločitev). Izraz »žrtev« se v tem členu uporablja, ker gre za terminologijo novele KZ-1C, uporablja se torej v delu, v katerem je povzeta ureditev, ki velja po noveli KZ-1C.

K 111. členu (517. člen ZKP)

V praksi se je pokazalo, da osebe, ki so državljani Republike Slovenije ali imajo v Republiki Sloveniji stalno ali začasno prebivališče v okviru postopkov prenosa izvršitve kazni, izrečene s strani tujega sodišča tekom postopka svoje soglasje umaknejo, v določenih primerih pa ga naknadno zopet podajo. Upoštevajoč dejstvo, da mora sodišče, ki odloča o izvršitvi kazni zapora, varnostnega ali drugega ukrepa po pravnomočni sodbi tujega kazenskega sodišča v večini primerov zagotoviti prevod dokumentacije, in sicer sodbe tujega sodišča, soglasja tuje države k prenosu izvršitve kazni in relevantne dele tuje kazenske zakonodaje v slovenski jezik, stroški vodenja postopka izvršitve tuje sodne odločbe niso nezanemarljivi. Hkrati se s pravnomočno odločbo domačega sodišča, s katero se odloči o izvršitvi kazni tujega sodišča, pravnomočno odloči o prenosu izvršitve kazni. Dejstvo, da oseba umakne svoje soglasje za prenos izvršitve kazni po pravnomočni odločbi domačega sodišča predstavlja težavo tudi zaradi tega, ker postane pravnomočna sodna odločba neizvršljiva, hkrati pa lahko nastanejo stroški, povezani z organizacijo dejanske predaje in spremstva osebe s strani kriminalistov iz države izreka kazni v državo prestajanja kazni. Glede na okoliščino, da je soglasje obsojenih oseb za prenos izvršitve kazni v skladu s sprejetimi mednarodnimi instrumenti, razen v posebej predvidenih okoliščinah, ena od obligatornih predpostavk za prenos izvršitve kazni, hkrati pa mednarodne konvencije ne vsebujejo določil o tem ali je mogoče soglasje umakniti in do kdaj, kar v praksi povzroča težave, je smiselno to vprašanje po zgledu drugih primerljivih tujih pravnih redov urediti z nacionalno zakonodajo.

Relevantni mednarodni sporazumi (npr. Konvencija o transferju obsojenih oseb) navedenega vprašanja ne urejajo, s primerjalno pravnega vidika pa imajo nekatere države v nacionalni ureditvi določeno, da podanega soglasja k prenosu izvršitve kazni ni mogoče preklicati (npr. Nemčija, Avstrija, Češka), pri drugih pa je mogoče soglasje kadarkoli umakniti (države Zahodnega Balkana). Glede na to, da se postopki prenosov izvršitve kazni po ZKP vodijo predvsem v razmerju do tretjih držav, in sicer še posebej v razmerju do držav nekdanje Jugoslavije, s katerimi ima Slovenija sklenjene tudi bilateralne sporazume, pri čemer te države praviloma ne omejujejo časa za preklic soglasja, je sprejeta zakonodajna rešitev, ki upošteva primerljive normativne ureditve kot tudi načelo ekonomičnosti vodenja postopkov.

Posledično se predlaga rešitev, da je soglasje osebe za izvršitev kazni, izrečene s tujo kazensko sodbo, v Republiki Sloveniji, mogoče umakniti do pravnomočnosti odločbe domačega sodišča o izvršitvi kazenske sodbe.

K 112. členu (517.č člen ZKP)

Iz prakse izhaja, da tujci, ki na podlagi sodb slovenskih sodišč prestajajo kazen v Republiki Sloveniji, po podaji prošnje za prestajanje kazni v državi državljanstva ali prebivališča, prošnjo tekom postopka prenosa izvršitve kazni umaknejo, včasih tudi v zadnji fazi, neposredno pred realizacijo dejanske predaje. Glede na to, da v postopku prenosa izvršitve kazni o prošnji tujca odloča sodišče, ki je odločalo na prvi stopnji, kot tudi da v navedenem postopku nastanejo stroški prevajanja potrebne dokumentacije za prenos izvršitve kazni, je smiselno časovno omejiti možnost umika soglasja s strani obsojene osebe. Relevantni mednarodni sporazumi (npr. Konvencija o transferju obsojenih oseb) namreč navedenega vprašanja ne urejajo,

Navedena problematika je bila že večkrat izpostavljena tudi na odboru PC-OC (Odbor strokovnjakov za delovanje konvencij Sveta Evrope s področja pravne pomoči v kazenskih zadevah) Sveta Evrope, saj se tudi ostale evropske države srečujejo s podobnimi težavami. Nekatere države imajo zato z nacionalno zakonodajo urejeno, da soglasja ni mogoče umakniti ali ga je mogoče umakniti do določene faze postopka transferja ali pa je umik soglasja kasneje vezan na sankcijo.

Posledično se predlaga rešitev, da je soglasje tujca za prenos izvršitve kazni v državo njegovega državljanstva ali prebivališča mogoče umakniti do izdaje sklepa o prošnji (oziroma do njegove pravnomočnosti – drugi odstavek 132. člena ZKP), o čemer mora biti tujec tudi ustrezno predhodno poučen.

K 113. členu (518. člen ZKP)

Člen se redakcijsko spreminja tako, da se ustrezno popravijo v njem navedena kazniva dejanja in da se določi obveznost pošiljanja podatkov policiji (namesto Ministrstvu za notranje zadeve), saj je policija samostojni organ v sestavi MNZ in je kot taka pristojna za sprejem v določbi navedenih podatkov. Hkrati je predvideno obveščanje Urada za preprečevanje pranja denarja tudi o kaznivih dejanjih financiranja terorizma in z njimi povezanimi kaznivimi dejanji.

K 114. členu (522. člen ZKP)

Prepoved mučenja oziroma nečloveškega ali ponižujočega ravnanja je ustavno zagotovljena človekova pravica, katere obveznost zagotavljanja izhaja že iz najpomembnejših mednarodnih instrumentov varstva človekovih pravic, in sicer 3. člena EKČP Konvencije Združenih narodov proti mučenju in drugim krutim, nečloveškim ali poniževalnim kaznim ali ravnanju⁷⁹, Konvencije

⁷⁹ Uradni list RS-Mednarodne pogodbe št. 7/1993.

Sveta Evrope o preprečevanju mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja⁸⁰ in Mednarodnega pakta o državljanskih in političnih pravicah⁸¹.

Navedeni mednarodni instrumenti so skladno z 8. členom Ustave neposredno uporabljivi in zavezujoči za vse pravosodne organe Republike Slovenije. Prepoved izročanja v primeru kršitve temeljnih pravic pa se je tudi izoblikovala tudi skozi prakso ESČP.

Iz judikature ESČP tako izhaja, da mora država, preden koga izroči drugi državi, presoditi, ali je slednja sposobna uresničiti pozitivne obveznosti, ki izhajajo iz 2. člena EKČP, tj. pravice do življenja, kot tudi, ali obstajajo verjetne okoliščine, da bi bila oseba z izročitvijo v državi sprejemnici izpostavljen mučenju ali nečloveškemu ravnanju ali kaznovanju v smislu 3. člena EKČP. S tem v zvezi mora država presoditi, ali obstojijo utemeljeni razlogi za obstoj konkretne nevarnosti, da bi bila oseba v primeru izročitve podvržena kršitvi pravice iz 3. člena EKČP. Breme dokazovanja utemeljenosti obstoja konkretnega tveganja oziroma nevarnosti, da bi bila zadevna oseba v državi sprejemnici izpostavljena dejanski nevarnosti nečloveškega ravnanja ali mučenja nevarnosti ter dejanske kršitve človekovih pravic skladno s sodno prakso ESČP primarno leži na strani osebe, ki se izroča (povzeto po odločbi *Saadi proti Italija*⁸²). Presoja obstoja verjetnosti tveganja kršitve pravice osebe po 3. členu EKČP v primeru izročitve državi prosilki, pomeni oceno bodočega tveganja, da bi bila oseba v državi sprejemnici izpostavljena dejanski nevarnosti kršitve 3. člena EKČP v priporu ali zaporu. Iz judikature ESČP⁸³ izhaja, mora oseba izkazati dejstva, vezana na njene značilnosti ali skupino, ki ji pripada, da je podana precej visoka stopnja verjetnosti ("high likelihood"), da bo podvržena kršitvam pravic po EKČP.

Upoštevajoč dejstvo, da se EKČP v Republiki Sloveniji uporablja neposredno, kot tudi da so tako sodišča v sodnem delu izročitvenega postopka kot tudi minister za pravosodje v upravnem delu izročitvenega postopka zavezani upoštevati tako EKČP kot tudi sodno prakso ESČP, je bilo z novelo ZKP-K določeno, da minister za pravosodje pri odločanju o dovolitvi izročitve tujca presoja tudi okoliščino, ali obstoji verjetnost, da bi bila oseba, katere izročitev se zahteva, v državi prosilki mučena oziroma bi se z njo nečloveško ali ponižujoče ravnalo. Namen določbe je bil jasno zapisati obveznost presoje navedene nevarnosti kršitve človekove pravice, ki izhaja iz ESČP, tudi v nacionalni zakonodaji, ne glede na dejstvo, da so bila tako sodišča kot tudi upravni organi že pred tem dolžni zagotavljati in presojati obstoj zatrjevanih kršitev navedene človekove pravice.

V praksi se sprememba z novelo ZKP-K (tretji odstavek 530. člena ZKP) ni pokazala kot dodana vrednost v postopku odločanja o izročitvi. Obstoječa ureditev je namreč v praksi omogočala interpretacijo, da je odločanje o tej okoliščini zgolj v pristojnosti ministra za pravosodje, kar pa glede na zapisano nedvomno ne drži. Presoja zatrjevanih kršitev človekovih pravic, zagotovljenih z EKČP kot tudi Ustavo, je zagotovo v presoji vsakega sodnega in upravnega organa, ki ga mednarodni pravni akti in Ustava RS zavezujejo. Potencialna kršitev temeljnih pravic predstavlja razlog za sprejem negativne odločitve, v primeru, da bi sodišče ugotovilo obstoj te nevarnosti, skladno z obstoječo prakso in standardi. Ta okoliščina je namreč relevantna že v primeru odločanja o izročitvenem priporu, saj se slednji odredi zaradi izvedbe izročitvenega postopka. V primeru, da že v času odločanja o priporu obstajajo okoliščine, ki vodijo v zavrnitev izročitve, odreditev pripora in izvedba postopka ni upravičena, saj pomeni nepotreben poseg v eno izmed temeljnih pravic.

⁸⁰ **Uradni list RS - Mednarodne pogodbe, št. 2/1994.**

⁸¹ Uradni list SFRJ-Mednarodne pogodbe št. 7/1971.

⁸² Št. 37201/06 z dne 28.2.2008, par.129⁸² in N. V. Finland, št. 38885/02 z dne 26.7.2005, par 167.

⁸³ Azimov v. Russia, 67474/11 z dne 19.3.2013, par. 128 in Fozil Nazarov v. Russia, št. 74759/13 z dne 11.12.2014, par 38.

Iz judikature ESČP tudi izhaja, da ima oseba pravico do učinkovitega pravnega sredstva zoper odločbo o izročitvi, ki bi lahko pomenila kršitev 3. člena EKČP, in sicer, da mora biti ta presoja neodvisna.

Ustava v 23. členu zagotavlja vsaki osebi pravico, da o njenih pravicah in dolžnostih ter obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče.

Upoštevajoč dejstvo, da Ustava zagotavlja osebam pravico neodvisnega sodnega varstva glede njihovih pravic, in še posebej človekovih pravic, je smiselno, da tudi o morebitnih zatrjevanjih kršitvah človekovih pravic, vključno s prepovedjo mučenja in nečloveškega in poniževalnega ravnanja v prvi vrsti in primarno odloča neodvisno in nepristransko sodišče in ne minister za pravosodje kot upravni organ izvršilne veje oblasti.

Izročitveni postopek je namreč dvofazen, in sicer se v sodni fazi presoja obstoj pogojev za izročitev, v upravni fazi pa sledi odločitev ministra za pravosodje. Kljub pravnomočni odločitvi sodišča, da so izpolnjeni pogoji za izročitev, lahko minister odkloni izročitev osebe državi prosilki, če oceni, da izročitev ne bi bila primerna. Glede na naravo odločanja se lahko šteje, da je sodni del izročitvenega postopka osredotočen na ugotavljanje pogojev, ki so predpisani z notranjo zakonodajo in večstranskimi in dvostranskimi mednarodnimi sporazumi, ki zavezujejo državo, odločitev ministra za pravosodje kot predstojnika upravnega organa izvršilne veje oblasti v izročitvenem postopku pa je po svoji naravi tudi politična in vsebuje diskrecijsko polje odločanja.

Upoštevajoč neposredno uporabnost mednarodnih pravnih aktov ter ustavno določen način zagotavljanja sodnega varstva človekovih pravic, je primerna rešitev, po kateri o zatrjevanjih kršitvah človekovih pravic, vključno s prepovedjo mučenja in nečloveškega in poniževalnega ravnanja odloča sodišče. Posledično se med pogoji za izročitev, ki jih presoja sodišče, določa nov pogoj za izročitev, in sicer presoja, da ne obstaja verjetnost, da bi bila oseba, katere izročitev se zahteva, v državi prosilki mučena oziroma bi se z njo nečloveško ali ponižujoče ravnalo oziroma da bi se jo na ta način kaznovalo. Takšna rešitev je uveljavljena tudi v številnih primerljivih tujih sistemih, saj se v sodnem delu izročitvenega postopka tudi učinkoviteje zagotavljajo kazensko procesna jamstva osebe, katere izročitev se zahteva.

K 115. členu (524. člen ZKP)

Obstoječa ureditev predvideva, da se od tujca zahteva, naj navede, kar ima povedati v svoj zagovor. Zaradi spoštovanja ustavno zagotovljenega privilegija posameznika zoper samoobtožbo je ustreznější ureditev, po kateri preiskovalni sodnik tujca pouči, da lahko navede, kar ima povedati v svoj zagovor, vendar pa se ni dolžan zagovarjati (gre za to, da je torej zagovor možnost, ki jo tujec lahko izkoristi).

K 116. členu (525. člen ZKP)

33. člen Konvencije o statusu beguncev uveljavlja načelo »*non refoulement*«, ki prepoveduje izgon in vračanje osebe na ozemlje, kjer bi bilo njeno življenje ali svoboda ogrožena zaradi njene rase, vere, državljanstva, pripadnosti neki določeni družbeni skupini ali določenega političnega prepričanja. Kadar ima oseba že pravnomočno priznano mednarodno zaščito bodisi v Sloveniji bodisi v drugi državi, njena izročitev v državo, kjer bi bile njene pravice ogrožene, ni dopustna. V teh primerih izročitev ne bi bila dovoljena tudi na podlagi 530. člena ZKP, pri čemer pa je potrebna takojšna izpustitev osebe, če je osebi mednarodna zaščita že pravnomočno priznana, saj bi omejitev svobode v zvezi z izročitvenim postopkom v takem primeru predstavljala nedopusten poseg v človekove pravice.

K 117. členu (526. člen ZKP)

Ustavno sodišče RS je v svoji odločitvi, opr. št. Up-500/15 z dne 20.7.2015, zavzelo stališče, ki narekuje ustrezno stopnjo sodnega varstva pred kršitvami prepovedi mučenja, nečloveškega ali ponižujočega ravnanja v postopku predaje na podlagi Evropskega naloga za prijetje in predajo (ENPP). Iz navedene odločitve izhaja, da mora biti tudi v postopku, v katerem se na podlagi ZSKZDČEU odloča o dovolitvi predaje drugi državi članici EU na podlagi ENPP, osebi dana možnost, da se izjavi o vseh dejstvih in dokazih kot tudi o pravnih vprašanjih, ki so pomembna za odločitev o zadevi. Pravica do izjave, ki je že sama po sebi elementarno ustavno procesno jamstvo v vsakem sodnem postopku, po stališču Ustavnega sodišča še poudarjeno pridobi na ustavnopravni teži, kadar je od nje lahko odvisno spoštovanje druge človekove pravice, v tem primeru pravice do prepovedi mučenja iz 18. člena Ustave, ki je absolutna človekova pravica. Bistvo predloga preiskovalnega sodnika je v tem, da vsebuje odločilne razloge pravne in dejanske narave za sprejem odločitve o dovolitvi predaje. Osebi, katere predaja se zahteva, je tako po odločitvi Ustavnega sodišča potrebno v ustrezno kratkih rokih dati možnost, da se izjavi o obrazloženem predlogu preiskovalnega sodnika in vseh morebitnih pridobljenih podatkih oziroma dokazih, na katerem temelji navedeni predlog. Glede na to, da predstavlja postopek predaje na podlagi ENPP v razmerju do držav članic Evropske Unije, vsebinsko enak postopek postopku izročitve tujca tretjim državam, je potrebno tudi osebi, katere izročitev se zahteva s strani države, ki ni država članica EU, dati možnost, da se v ustrezno kratkih rokih izjavi o obrazloženem predlogu preiskovalnega sodnika in vseh morebitnih pridobljenih podatkih oziroma vsem procesnem gradivu, na katerem temelji navedeni predlog. Zaradi zagotavljanja kontradiktornosti postopka je dana možnost izjave o navedeni dokumentaciji tudi državnemu tožilcu, ki je stranka v izročitvenem postopku.

K 118. členu (529.a člen ZKP)

V skladu s spremembo 522. člena ZKP se redakcijsko usklajujejo tudi določbe 529.a člena ZKP.

K 119. členu (530. člen ZKP)

Upoštevajoč predlagano rešitev v 522. členu ZKP, da o zatirjevanjih kršitvah človekovih pravic, vključno s prepovedjo mučenja in nečloveškega in poniževalnega ravnanja odloča neodvisno in nepristransko sodišče, je potrebna ustrezna uskladitev tretjega odstavka 530. člena ZKP. Usklajuje se tudi terminologija iz novega tretjega odstavka 525. člena glede priznane mednarodne zaščite.

K 120. členu (nov 530.a člen ZKP)

Izročitveni postopki so specifična oblika mednarodne kazenskopravne pomoči, v katerih se tujca na podlagi odločitve pristojnih organov izroča tuji državi, da bi mu ta sodila ali zoper njega izvršila kazensko sankcijo. Navedeno izhaja tudi iz sodne prakse Vrhovnega sodišča Republike Slovenije⁸⁴, ki poudarja, da je izročitveni postopek namenjen ugotavljanju pogojev za izročitev tujega državljana državi prosilki. Glede na to, da je odločitev o izročitvi vezana na ugotavljanje materialnopravnih in procesnopravnih pogojev za izročitev, določenih z zakonom oziroma mednarodno pogodbo, in da torej ne gre za odločanje o krivdi, je načelo hitrega postopanja v teh postopkih še bolj izraženo. Ob dejstvu, da iz sodne prakse izhaja, da je v večini izročitvenih postopkov odrejen pripor, pri čemer pa je ta skladno s petim in šestim odstavkom 524. člena ZKP omejen, je ključnega pomena, da procesna in poizvedovalna dejanja in odločanje o pravnih sredstvih v postopku za izročitev trajajo najkrajši potrebni čas. Iz prakse nadalje izhaja, da v posameznih primerih, ko oseba, ki se izroča, vloži vsa razpoložljiva pravna sredstva zoper odločitev sodišča o izpolnjevanju pogojev za izročitev in zoper odločbo ministra o izročitvi, kot jih predvidevajo ZKP, Zakon o upravnem sporu, Zakon o ustavnem sodišču in EKČP, postopek o izročitvi ni zaključen v roku iz petega oziroma šestega odstavka 524. člena ZKP. Zaveza vseh upravnih in sodnih organov, ki v RS odločajo v postopku o izročitvi je, da v najkrajšem

⁸⁴ Odločba Vrhovnega sodišča RS, opr. št. Ips 232/2003 z dne 4. 9. 2003.

potrebem času in najkasneje v zakonsko odrejenem roku maksimalnega trajanja izročitvenega pripora dokončno in pravnomočno odločijo o izročitvi osebe. Obveza hitrega postopanja v izročitvenih postopkih, v katerih je odrejen pripor, izhaja že iz drugega odstavka 200. člena ZKP, smiselno pa je, da se pospešijo tudi postopki upravnih sporov, ki jih obravnava Upravno sodišče Republike Slovenije v zvezi s tožbami zoper odločbe ministra za pravosodje o izročitvi. Posledično je v teh izročitvenih zadevah določen krajši rok za vložitev tožbe v upravnem sporu, kot tudi rok, v katerem sodišče odloči o tožbi. Primerjalno specifične roke ureja tudi zakon s področja mednarodne zaščite, pri čemer pa v teh primerih za razliko od večine izročitvenih postopkov, osebam ni omejena prostost na podlagi kazenske zakonodaje.

K 121. do 124. členu (539., 540., 541. in 546. člen ZKP)

Gre za redakcijske popravke, ki so potrebni glede na definicijo oškodovanca in siceršnje pozornost, ki jo predlog novele posveča oškodovancu (v celotnem ZKP je potrebno zagotoviti dosledno uporabo omenjenega izraza). V navedenih členih izraz oškodovanec ni uporabljen v smislu žrtve kaznivega dejanja, temveč kot generično ime za upravičenca v postopku za povrnitev škode, rehabilitacijo in uveljavitev drugih pravic oseb, ki so bile neupravičeno obsojene ali jim je bila neutemeljeno vzeta prostost.

K 125. členu (prehodna določba)

Posebni oddelek v skladu z veljavno ureditvijo vodi pregon tudi glede kaznivih dejanj, ki niso povezana z opravljanjem uradne dolžnosti oziroma uporabo policijskih pooblastil (kolikor jih storijo osebe iz prvega odstavka 158.a člena ZKP). V skladu s predlagano spremembo je predvideno, da se tekoči kazenski postopki (ki zadevajo kazniva dejanja storjena »izven službe«) dokončajo po veljavnih predpisih, kar pomeni, da bo Posebni oddelek lahko do zaključka vodil pregon.

Zaradi dopolnitve prvega odstavka 158.a člena glede uradnih oseb Finančne uprave, ki pa še ni določena (izražena) v drugem odstavku 199. člena ZDT-1 (stvarna pristojnost Specializiranega državnega tožilstva), se spremenjena določba ne more izvrševati, dokler ni dopolnjen drugi odstavek 199. člena ZDT-1.

K 126. členu (prehodna določba)

Ker bodo za učinkovito uporabo določb spremenjenega 148.a zakona (32. člen zakona) in novih 148.b in 148.c člena zakona (33. člen zakona) potrebne določene priprave, je predlagano, da se te določbe začnejo uporabljati šest mesecev po uveljavitvi zakona, do takrat pa se uporablja 148.a člen Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13 in 87/14).

127. člen (končna določba)

Predlagano je, da začne zakon veljati trideseti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Predlog ZKP-N bo začel veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Za začetek uporabe pa je predviden šestmesečni rok.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

8. člen

(1) Stranke, priče, osumljenci in drugi udeleženci v postopku imajo pravico uporabljati pri preiskovalnih in drugih sodnih dejanjih ali na glavni obravnavi svoj jezik. Če sodno dejanje oziroma glavna obravnavna ne teče v jeziku teh oseb, je treba zagotoviti ustno tolmačenje tistega, kar oni oziroma drugi govorijo, ter pisno prevajanje listin in drugega pisnega dokaznega gradiva, kar za obdolžence in osumljence vključuje bistvene dokumente, kot so: obtožni akti, vabila, vse odločbe o odvzemu prostosti, sodbe, odločbe sodišč o izločitvi dokazov, o zavrnitvi dokaznih predlogov in o izločitvi sodnikov. Sodišče lahko na predlog osumljencev ali obdolžencev odloči, da je glede na konkretne okoliščine primera treba zagotoviti tolmačenje ali prevajanje tudi v drugih primerih, tako da se zagotovi uresničevanje jamstev ali pravic v predkazenskem ali kazenskem postopku. Sodišče lahko tudi izjemoma odloči, da se glede določenih delov bistvenih dokumentov, ki za osebe iz prvega stavka tega odstavka niso pomembni za razumevanje njihove kazenske zadeve ali za njihovo morebitno uporabo pravnih sredstev po tem zakonu, zagotovi le ustno tolmačenje.

(2) Osebe iz prejšnjega odstavka lahko pri opravljanju preiskovalnih in drugih sodnih dejanj ali na glavni obravnavi v skladu s smiselno uporabo sedmega odstavka 82. člena tega zakona vložijo ugovor, če menijo, da tolmačenje ali prevajanje ni ustrezno, ker ne omogoča uresničevanja jamstev ali pravic v predkazenskem ali kazenskem postopku ali če zaradi potrebe njihovega spoštovanja menijo, da je glede na konkretne okoliščine primera treba zagotoviti tolmačenje ali prevajanje tudi v drugih primerih.

(3) O pravici do prevajanja in tolmačenja je treba osebe iz prvega odstavka tega člena poučiti; te se lahko le prostovoljno in izrecno odpovedo prevajanju ali tolmačenju določenega preiskovalnega in drugega sodnega dejanja ali dela glavne obravnave ali določenih sodnih ali drugih pisanj, če znajo jezik, v katerem teče postopek. V zapisnik je treba zapisati, da so bile poučene in kaj so izjavile.

(4) Prevaja in tolmači sodna tolmačka ali sodni tolmač (v nadaljnjem besedilu: sodni tolmač). Če za določen jezik ni na razpolago sodnega tolmača, lahko sodišče v skladu s smiselno uporabo 233. člena v zvezi s četrtnim odstavkom 249. člena tega zakona postavi za opravljanje prevajanja ali tolmačenja drugo ustrezno osebo, ki obvlada tuj jezik, za katerega ni sodnih tolmačev ali jih primanjkuje.

(5) Določbe prejšnjih odstavkov smiselno veljajo tudi za gluhe osebe.

(6) Stroški za tolmačenje ali prevajanje se ne zaračunajo osebam iz prvega in petega odstavka tega člena.

25. člen

(1) Na prvi stopnji:

- 1) sodijo okrožna sodišča o kaznivih dejanjih, za katera je v zakonu predpisana kazen zapora petnajstih ali več let, v senatih, ki jih sestavljajo dva sodnika in trije sodniki porotniki, o kaznivih dejanjih, za katera je predpisana milejša kazen in o kaznivih dejanjih zoper čast in dobro ime, storjenih s tiskom, po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja, pa v senatih, ki jih sestavljajo en sodnik in dva sodnika porotnika;
- 1.a) sodi sodnik posameznik pri okrožnem sodišču o kaznivih dejanjih iz prejšnje točke v primeru iz 2. točke drugega odstavka 285.f člena tega zakona;
- 2) sodi sodnik posameznik pri okrajnem sodišču o kaznivih dejanjih, za katera je kot glavna kazen predpisana denarna kazen ali kazen zapora do treh let;
- 3) je sodnik posameznik pri okrajnem sodišču v postopku o izrednih pravnih sredstvih ter v posebnih postopkih pristojen tudi za naslednja procesna dejanja, za katera je sicer po

določbah tega zakona pristojen predsednik senata ali senat iz šestega odstavka tega člena:

- a) da odloči o zahtevi za obnovo kazenskega postopka (prvi odstavek 412. člena);
- b) **(črtana)**;
- c) da zavrže zahtevo za varstvo zakonitosti (drugi odstavek 422. člena);
- č) da odloči o spremembi varnostnih ukrepov (drugi odstavek 496. člena);
- d) da odloči o preklicu pogojne obsodbe (tretji in četrti odstavek 506. člena);
- e) da odloči o izbrisu obsodbe (peti odstavek 511. člena);
- f) da odloči o prenehanju varnostnih ukrepov (četrti odstavek 513. člena).

(2) Na drugi stopnji sodijo višja sodišča v senatih, ki jih sestavljajo trije sodniki.

(3) Na tretji stopnji sodi vrhovno sodišče v senatu, ki ga sestavlja pet sodnikov.

(4) Dejanja v preiskavi opravlja preiskovalni sodnik okrožnega sodišča, preiskovalna dejanja v postopku pred okrajnim sodiščem pa opravlja sodnik posameznik tega sodišča.

(5) Predsednik sodišča in predsednik senata odločata v primerih, ki so določeni v tem zakonu. Predsednik sodišča lahko z letnim razporedom pooblasti drugega sodnika tega sodišča za odločanje o zadevah določene vrste, za katere je pristojen po tem zakonu.

(6) V senatu, ki ga sestavljajo trije sodniki, odločajo okrožna sodišča o pritožbah zoper sklepe preiskovalnega sodnika okrožnega in sodnika posameznika okrajnega sodišča, kadar opravlja preiskovalna dejanja in zoper druge sklepe, če je tako določeno v tem zakonu, odločajo na prvi stopnji zunaj glavne obravnave, izvajajo postopek in izdajajo sodbe po določbah 517. člena tega zakona ter dajejo predloge v primerih, ki so določeni v tem ali v kakšnem drugem zakonu.

(7) V senatu, ki ga sestavljajo trije sodniki, odloča vrhovno sodišče o pritožbi zoper sklep sodišča druge stopnje glede pripora (tretji in četrti odstavek 394. člena tega zakona).

(8) O zahtevi za varstvo zakonitosti odloča vrhovno sodišče v senatu, ki ga sestavlja pet sodnikov, če pa je zahteva vložena zoper odločbo iz tretjega odstavka tega člena, pa odloča o tem senat, ki ga sestavlja sedem sodnikov. O zahtevi za varstvo zakonitosti zoper pravnomočno odločbo o priporu iz četrtega odstavka 420. člena tega zakona odloča vrhovno sodišče v senatu treh sodnikov, razen če je pripor odredilo sodišče druge stopnje (četrti odstavek 394. člena) ali če je bil pripor podaljšan s sklepom senata vrhovnega sodišča (drugi odstavek 205. člena). V tem primeru o zahtevi za varstvo zakonitosti odloča vrhovno sodišče v senatu petih sodnikov.

28. člen

(1) Če je bilo kaznivo dejanje storjeno s tiskom, je pristojno sodišče, na katerega območju je bil spis natisnjen. Če ta kraj ni znan ali če je bil spis natisnjen v tujini, je pristojno sodišče, na katerega območju se tiskani spis razširja.

(2) Če je po zakonu odgovoren pisec spisa, je pristojno tudi sodišče kraja, v katerem ima pisec stalno prebivališče, ali sodišče kraja, v katerem se je pripetil dogodek, na katerega se spis nanaša.

(3) Določbe prejšnjih dveh odstavkov se smiselno uporabljajo tudi v primeru, če sta bila spis ali izjava objavljena po radiu ali televiziji.

32. člen

(1) Če je ista oseba obdolžena več kaznivih dejanj in je za nekatera od njih pristojno okrajno sodišče, za druga pa okrožno sodišče, je pristojno okrožno sodišče; če so pristojno

sodišča iste vrste, je pristojno tisto sodišče, ki je na zahtevo upravičenega tožilca prvo začelo postopek, če se postopek še ni začel, pa sodišče, pri katerem je bila najprej zahtevana uvedba postopka.

(2) Po prejšnjem odstavku se določi pristojnost tudi v primeru, če je obenem tudi oškodovanec storil kaznivo dejanje proti obdolžencu.

(3) Za sotorilce je praviloma pristojno sodišče, ki je kot pristojno za enega od njih prvo začelo postopek.

(4) Sodišče, ki je pristojno za storilce kaznivega dejanja, je praviloma pristojno tudi za udeležence, prikrivalce, tiste, ki so pomagali storilcu po kaznivem dejanju in za tiste, ki niso naznanili, da se pripravlja kaznivo dejanje, oziroma niso naznanili kaznivega dejanja ali storilca.

(5) V vseh primerih iz prejšnjih odstavkov se izvede praviloma enoten postopek in se izda ena sama sodba.

(6) Sodišče lahko odloči, naj se izvede enoten postopek in izda ena sama sodba tudi v primeru, če je več oseb obdolženih za več kaznivih dejanj, vendar samo tedaj, če je med storjenimi kaznivimi dejanji medsebojna zveza in če so podani isti dokazi. Če je za nekatera od teh kaznivih dejanj pristojno okrožno sodišče, za druga pa okrajno sodišče, se sme izvesti enoten postopek samo pred okrožnim sodiščem.

(7) Sodišče lahko odloči, naj se izvede enoten postopek in izda ena sama sodba, če pred istim sodiščem tečejo ločeno postopki zoper isto osebo za več kaznivih dejanj ali zoper več oseb za isto kaznivo dejanje.

(8) O združitvi postopka odloča sodišče, ki je pristojno za enoten postopek. Zoper sklep, s katerim je sodišče odredilo združitev postopka, ali zavrnilo predlog za združitev postopka, ni pritožbe.

39. člen

(1) Sodnik oziroma sodnik porotnik ne sme opravljati sodniške dolžnosti:

1. če je s kaznivim dejanjem oškodovan;
2. če je ali je bil z obdolžencem, njegovim zagovornikom, tožilcem ali oškodovancem, njegovim zakonitim zastopnikom ali pooblaščenecem v zakonski zvezi ali zunajzakonski skupnosti ali v krvnem sorodstvu v ravni vrsti do kateregakoli kolena, v stranski vrsti do četrtega kolena ali v svaštvu do drugega kolena;
3. če je ali je bil z obdolžencem, njegovim zagovornikom, tožilcem ali oškodovancem v razmerju skrbnika, oskrbovanca, posvojitelja, posvojenca, rejnika ali rejenca;
4. če je v isti kazenski zadevi sodeloval kot tožilec, zagovornik, zakoniti zastopnik ali pooblaščenec oškodovanca oziroma tožilca, ali če bil zaslišan kot priča ali kot izvedenec;
5. če je v isti kazenski zadevi sodeloval pri izdaji odločbe nižjega sodišča ali je pri istem sodišču sodeloval pri izdaji odločbe, ki se izpodbija s pritožbo ali z zahtevo za varstvo zakonitosti;
6. če so podane okoliščine, ki vzbujajo dvom o njegovi nepristranskosti.

(2) Sodnik oziroma sodnik porotnik ne sme odločati o obtožbi oziroma o pritožbi ali izrednem pravnem sredstvu zoper odločbo s katero je bilo odločeno o obtožbi:

1. če je v isti kazenski zadevi opravljal preiskovalna dejanja, ali je sodeloval pri odločanju o ugovoru zoper obtožnico oziroma o zahtevi predsednika senata po 271. ali 284. členu tega zakona, ali če je kot sodnik za mladoletnike vodil pripravljalni postopek in je bil podan predlog za kaznovanje;
2. če se je v postopku pri odločanju o kateremkoli vprašanju seznanil z dokazom, ki se mora po določbah tega zakona izločiti iz spisov (83. člen) razen, če vsebina dokaza očitno ni takšna, da bi lahko vplivala na njegovo odločitev;

3. če je izdal sklep, da se priznanje obdolženca zavrne (drugi odstavek 285.c člena) oziroma sklep, da se sporazum o priznanju krivde zavrne (450.c člen).

60. člen

(1) Če državni tožilec spozna, da ni podlage za pregon za kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, ali če spozna, da ni podlage za pregon katerega izmed ovadenih udeležencev, mora to v osmih dneh sporočiti oškodovancu in ga poučiti, da lahko začne pregon sam. Tako ravna tudi sodišče, če je državni tožilec odstopil od pregona.

(2) Oškodovanec ima pravico začeti oziroma nadaljevati pregon v osmih dneh, odkar je prejel sporočilo iz prejšnjega odstavka.

(3) Če državni tožilec umakne obtožnico, sme oškodovanec, ki prevzame pregon, vztrajati pri vloženi obtožnici ali pa vložiti novo.

(4) Oškodovanec, ki ni bil obveščen, da državni tožilec ni začel pregona, sme dati svojo izjavo za nadaljevanje postopka pred pristojnim sodiščem v treh mesecih od dneva, ko je državni tožilec zavrgel ovadbo.

(5) Ko državni tožilec oziroma sodišče sporoči oškodovancu, da lahko začne pregon, ga v sporočilu pouči tudi, kaj lahko ukrene za uresničenje te pravice.

(6) Če oškodovanec kot tožilec umre medtem, ko teče rok za začetek pregona, ali umre med postopkom, lahko njegov zakonec oziroma oseba s katero je živel v zunajzakonski skupnosti, otroci, starši, posvojenci, posvojitelji, bratje in sestre, v treh mesecih po njegovi smrti začnejo pregon oziroma izjavijo, da nadaljujejo postopek.

64. člen

(1) Če je oškodovanec mladoletnik ali oseba, ki ji je popolnoma odvzeta poslovna sposobnost, je njegov zakoniti zastopnik upravičen podajati vse izjave in opravljati vsa dejanja, ki jih je po tem zakonu upravičen podajati oziroma opravljati oškodovanec.

(2) Oškodovanec, ki je dopolnil šestnajst let, je upravičen sam podajati izjave in opravljati procesna dejanja.

65. člen

(1) Zasebni tožilec, oškodovanec in oškodovanec kot tožilec ter njihovi zakoniti zastopniki smejo izvrševati svoje pravice v postopku tudi po pooblaščenju.

(2) (prenehal veljati)

(3) V kazenskem postopku, ki teče zaradi kaznivih dejanj zoper spolno nedotakljivost iz XIX. poglavja kazenskega zakonika, kaznivega dejanja zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja po 192. členu in kaznivega dejanja trgovine z ljudmi po 113. členu kazenskega zakonika, mora imeti mladoletni oškodovanec ves čas od uvedbe kazenskega postopka dalje pooblaščenca, ki skrbi za njegove pravice, še posebej v zvezi z zaščito njegove integritete med zaslišanjem pred sodiščem in uveljavljanjem premoženjskopравnega zahtevka. Mladoletnemu oškodovancu, ki pooblaščenca še nima, postavi pooblaščenca sodišče po uradni dolžnosti izmed odvetnikov.

(4) V predkazenskem in kazenskem postopku je lahko ob mladoletnem oškodovancu navzoča oseba, ki ji oškodovanec zaupa. Takšna oseba je lahko navzoča tudi ob drugem oškodovancu, ki je žrtev nasilja.

66. člen

Zasebni tožilec, oškodovanec kot tožilec in oškodovanec ter njihovi zakoniti zastopniki in pooblaščenци morajo sporočiti sodišču vsako spremembo naslova ali prebivališča.

73. člen

Ko je podana zahteva upravičenega tožilca za kazenski pregon oziroma ko preiskovalni sodnik pred izdajo sklepa o preiskavi opravi posamezna preiskovalna dejanja, ima zagovornik pravico pregledati in prepisati spise in si ogledati zbrane dokazne predmete.

74. člen

(1) Če je obdolženec v priporu, si zagovornik lahko z njim prosto in brez nadzorstva dopisuje in govori.

(2) Na zahtevo priprtega obdolženca iz prvega odstavka 8. člena tega zakona ali njegovega zagovornika je sodišče dolžno zagotoviti tolmačenje za zaupni pogovor obdolženca z odvetnikom.

(3) Na zahtevo obdolženca iz prvega odstavka 8. člena tega zakona ali njegovega zagovornika sodišče lahko zagotovi tolmačenje za zaupni pogovor obdolženca z odvetnikom, če oceni, da spoštovanje jamstev ali pravic v predkazenskem ali kazenskem postopku glede na konkretne okoliščine primera zahteva tolmačenje tudi v drugih primerih, zlasti kadar se opravljajo zaslišanja, prepoznavna, odloča o varščini ali vlagajo pravna sredstva.

(4) Za obdolženca iz drugega in tretjega odstavka tega člena smiselno veljajo določbe od četrtega do šestega odstavka 8. člena tega zakona.

78. člen

(1) Sodišče kaznuje z denarno kaznijo zagovornika, pooblaščenca, zakonitega zastopnika, oškodovanca, zasebnega tožilca ali oškodovanca kot tožilca, če v vlogi ali govoru žali sodišče ali koga, ki sodeluje v postopku. Denarna kazen znaša najmanj eno petino zadnje uradno objavljene povprečne mesečne neto plače v Republiki Sloveniji na zaposleno osebo, in največ trikratni znesek te plače. Sklep o kaznovanju izda preiskovalni sodnik oziroma senat, pred katerim je bila dana žaljiva izjava, če je žalitev zapisana v vlogi, pa sodišče, ki naj o njej odloči. Zoper ta sklep je dovoljena pritožba. Če državni tožilec ali tisti, ki ga zastopa, koga žali, se o tem obvesti pristojni državni tožilec. O kaznovanju odvetnika oziroma odvetniškega kandidata se obvesti odvetniška zbornica.

(2) Kaznovanje po prejšnjem odstavku ne vpliva na pregon in izrek kazni za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno z žalitvijo.

83. člen

(1) Preden državni tožilec poda preiskovalnemu sodniku zahtevo za preiskavo (prvi odstavek 168. člena), predlog za soglasje naj se ne opravi preiskava (prvi odstavek 170. člena), ali vloži obtožnico brez preiskave (šesti odstavek 170. člena) oziroma obtožni predlog na podlagi kazenske ovadbe (drugi odstavek 430. člena), ali poda sodniku posamezniku predlog za opravo posameznih preiskovalnih dejanj (prvi odstavek 431. člena) ali predlog za izdajo kaznovalnega naloga (prvi odstavek 445.a člena), izloči iz spisov, ki jih pošlje sodišču, obvestila, ki jih je policija zbrala od osumljenca, preden je bil poučen po četrtem odstavku 148. člena tega zakona. O opravljeni izločitvi sestavi uradni zaznamek in ga priloži spisom, ki jih pošlje sodišču, izločena obvestila pa shrani v svojem spisu. Če je h kazenski ovadbi priložen

zapisnik o zaslišanju osumljenca (drugi odstavek 148.a člena), zapisniki o opravljenih preiskovalnih dejanjih (164. do 166. člen) ali drugi dokazi, za katere državni tožilec misli, da se na njih ne sme opirati odločba sodišča, pošlje spise, v katerih so taki dokazi preiskovalnemu sodniku oziroma sodniku posamezniku, ta pa ravna po določbah drugega in tretjega odstavka tega člena.

(2) Če je v tem zakonu določeno, da se sodna odločba ne sme opirati na izpovedbo osumljenca oziroma obdolženca, priče ali izvedenca, ali na zapisnike, predmete, posnetke, sporočila ali dokazila, izda preiskovalni sodnik oziroma sodnik, ki opravlja posamezna preiskovalna dejanja, po uradni dolžnosti ali na predlog stranke sklep, s katerim izloči navedene dokaze iz spisov takoj, ko ugotovi, da gre za take izpovedbe oziroma dokaze. Tako ravna tudi glede obvestil iz prejšnjega odstavka, če jih ni že prej izločil državni tožilec, kot tudi glede obvestil, ki so jih dale policiji osebe, ki ne smejo biti zaslišane kot priče (235. člen), ali ki so se v skladu s tem zakonom odrekle pričevanju (236. člen), ali ki po tem zakonu ne bi smele biti postavljene za izvedenca (251. člen). Stranke smejo zahtevati izločitev zapisnikov in drugih dokazov do konca predobravnavnega naroka, če tega naroka ni bilo, pa do začetka glavne obravnave, kasneje pa samo pod pogojem iz 4. točke tretjega odstavka 285.a člena tega zakona.

(3) Zoper sklep preiskovalnega sodnika oziroma sodnika posameznika iz prejšnjega odstavka o izločitvi ali zavrnitvi predloga stranke za izločitev je dovoljena posebna pritožba. Po pravnomočnosti sklepa se izločeni zapisniki in drugi izločeni dokazi zaprejo v poseben ovitek in shranijo ločeno od drugih spisov in jih ni mogoče pregledovati in ne uporabiti v kazenskem postopku, razen v primerih iz četrtega odstavka tega člena. O pritožbi odloča sodišče druge stopnje.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka sme predsednik sodišča, ki odloča o zahtevi za izločitev sodnika iz razloga po 4.a točki 39. člena tega zakona, ter senat, ki odloča o pravnem sredstvu zoper odločbo o glavni stvari, pregledati in uporabiti zapisnike in druge dokaze, ki so bili s pravnomočnim sklepom izločeni iz spisov, če je to nujno zaradi ugotovitve ali je podan razlog za izločitev sodnika. Po pregledu in uporabi se mora izločene zapisnike in druge dokaze spet zapreti v poseben ovitek in na njem naznačiti, kdo in kdaj jih je pregledal.

(5) Določbe prejšnjega odstavka se smiselno uporabljajo tudi, ko sodišče druge stopnje odloča o pritožbi zoper sodbo, s katero se izpodbija tudi sklep o izločitvi dokazov (četrty odstavek 340. člena).

(6) Če se vodi spis v elektronski obliki, se izločena obvestila, zapisniki in drugi izločeni dokazi izločijo v informacijskem sistemu iz njega in se v informacijskem sistemu vodijo v posebni mapi tako, da so dostopni v povezavi z obravnavano zadevo. Če predsednik sodišča ali sodišče druge stopnje v primeru iz četrtega ali petega odstavka tega člena pregleda in uporabi te izločene dokaze, jih mora po tem spet shraniti v posebno mapo v informacijskem sistemu in na njej označiti, da jih je pregledalo. Te določbe se smiselno uporabljajo tudi pri drugih določbah tega zakona, ki urejajo izločanje dokazov.

84. člen

(1) Preiskovalni sodnik lahko odredi, da se preiskovalno dejanje posname z ustreznimi tehničnimi sredstvi za zvočno ali zvočno-slikovno snemanje. O tem mora poprej obvestiti zaslišanca.

(2) Posnetek mora vsebovati podatke iz prvega odstavka 80. člena tega zakona, podatke, potrebne za identifikacijo tistega, čigar izjava se snema, in podatek, v kakšni lastnosti daje ta izjavo. Če se snemajo izjave več oseb, mora biti poskrbljeno, da se da iz posnetka jasno razpoznati, kdo je dal izjavo.

(3) Če se snemanje preiskovalnega dejanja prekine, se mora to skupaj s časom prekinitve na posnetku ustrezno označiti. Enako velja za nadaljevanje in konec snemanja.

(4) Na zahtevo zaslišanega se posnetek takoj, ko je to tehnično izvedljivo, predvaja. Na naroku ima zaslišani pravico, da poda pojasnila in pripombe, ki se prav tako posnamejo.

(5) V zapisniku o preiskovalnem dejanju je treba zapisati, da je bilo dejanje posneto z ustreznim tehničnim sredstvom za zvočno ali zvočno-slikovno snemanje in kdo je to napravil, da je bil zaslišanec vnaprej obveščen o snemanju, da je bil posnetek reproduciran in kje je shranjen posnetek, če ni priložen spisom ali samodejno zabeležen v informacijskem sistemu sodišča.

(6) Preiskovalni sodnik lahko odredi, naj se zvočni posnetek v celoti ali deloma prepíše. Prepis mora preiskovalni sodnik pregledati, potrditi in priključiti zapisniku o opravljenem dejanju.

(7) Zvočne in slikovne posnetke hrani sodišče, dokler se hrani kazenski spis.

(8) Določbe prvega do sedmega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo tudi, če je kakšno drugo preiskovalno dejanje, razen zaslišanja, snemano z ustreznim tehničnim sredstvom za zvočno ali zvočno-slikovno snemanje, ali če preiskovalno dejanje opravlja policija.

86. člen

(1) O posvetovanju in glasovanju se sestavi poseben zapisnik.

(2) Zapisnik o posvetovanju in glasovanju obsega potek glasovanja in sprejeto odločbo.

(3) Ta zapisnik podpišejo vsi člani senata in zapisnikar. Posebna mnenja se priložijo zapisniku o posvetovanju in glasovanju, če niso vpisana v sam zapisnik.

(4) Zapisnik o posvetovanju in glasovanju se zapre v poseben ovitek. Ta zapisnik sme pregledati samo višje sodišče, ko odloča o pravnem sredstvu. V tem primeru mora višje sodišče zapisnik spet zapreti v poseben ovitek in na ovitku naznačiti, da je zapisnik pregledalo.

(5) Zapisnik o posvetovanju in glasovanju, ki se izda v elektronski obliki, podpišejo vsi člani senata in zapisnikar s svojimi varnimi elektronskimi podpisi in varnim elektronskim podpisom sodišča, overjenim s kvalificiranim potrdilom. Če je varen elektronski podpis člana senata oziroma zapisnikarja overjen s kvalificiranim potrdilom, ki vsebuje tudi navedbo sodišča, varen elektronski podpis sodišča ni potreben. Zapisnik o posvetovanju in glasovanju, ki se izda v elektronski obliki, se v informacijskem sistemu vodi v posebni mapi tako, da je dostopen v povezavi z obravnavano zadevo. Ko višje sodišče pri odločanju o pravnem sredstvu pregleda tak zapisnik, ga mora spet shraniti v posebno mapo v informacijskem sistemu in na njej označiti, da ga je pregledalo.

(6) Minister, pristojen za pravosodje, predpiše način hrambe in sledljivost zapisnika o posvetovanju in glasovanju, ki se izda v elektronski obliki, iz prejšnjega odstavka ter izločenih dokazov v elektronski obliki iz šestega odstavka 83. člena tega zakona.

92. člen

(1) Stroški kazenskega postopka so izdatki, ki nastanejo v kazenskem postopku ali zaradi njega.

(2) Stroški kazenskega postopka so:

- 1) stroški za priče in za ogled ter nagrada in stroški za izvedence, tolmače in strokovnjake, stroški za vročanje pisanj po pravni ali fizični osebi, ki opravlja vročanje v kazenskem postopku, stroški zasega, odvzema, hrambe, prodaje in uničenja zaseženih oziroma

odvzetih predmetov, ki za potrebe kazenskega postopka nastanejo pred njegovo uvedbo, med njegovim potekom ali po njegovem koncu;

- 2) vozni stroški za obdolženca;
- 3) izdatki za privedbo ali za spremljanje oseb tistega, ki mu je bila vzeta prostost;
- 4) vozni in potni stroški uradnih oseb;
- 5) stroški za zdravljenje obdolženca, dokler je v priporu in stroški poroda, razen če se ti stroški plačajo iz sredstev zdravstvenega zavarovanja;
- 6) sodna taksa;
- 7) nagrada in potrebni izdatki zagovornika, potrebni izdatki zasebnega tožilca in oškodovanca kot tožilca ter njunih zastopnikov in pa nagrada in potrebni izdatki njihovih pooblaščenecv;
- 8) potrebni izdatki oškodovanca in njegovega zakonskega zastopnika ter nagrada in potrebni izdatki njegovega pooblaščenca.

(3) Stroški iz 1., 2., 4. in 5. točke drugega odstavka tega člena ter potrebni izdatki in nagrada postavljenega zagovornika in postavljenega pooblaščenca oškodovanca ter oškodovanca kot tožilca se v postopku zaradi kaznivih dejanj, za katera se storilec preganja po uradni dolžnosti, izplačajo naprej iz sredstev organa, ki vodi kazenski postopek, oziroma, če gre za stroške zasega, odvzema, hrambe, prodaje in uničenja zaseženih oziroma odvzetih predmetov, v skladu s predpisi, ki urejajo hrambo teh predmetov, postopek upravljanja oziroma način ravnanja z njimi. V zvezi s stroški iz 3. točke drugega odstavka tega člena pa mora organ, ki je izvršil privedbo, spremljanje ali vročanje, sodišču predložiti obračun stroškov. Pozneje se vsi navedeni stroški izterjajo od tistih, ki so jih po določbah tega zakona dolžni poravnati. Organ, ki vodi kazenski postopek, mora vse stroške, ki so bili naprej izplačani oziroma za katere je bil sodišču predložen obračun stroškov, vpisati v seznam in seznam priložiti spisom.

(4) Stroški za prevajanje v slovenski, italijanski ali madžarski jezik, ki nastanejo z uporabo določb ustave in tega zakona o pravici pripadnikov italijanske in madžarske narodne skupnosti do uporabe svojega jezika, se ne zaračunajo tistim, ki so po določbah tega zakona dolžni povrniti stroške kazenskega postopka.

(5) Stroški za prevajanje se ne zaračunajo obdolžencu, če ne razume ali ne govori jezika, v katerem teče kazenski postopek.

115. člen

(1) Posvetovanje in glasovanje je tajno.

(2) V prostoru, v katerem je posvetovanje in glasovanje, smejo biti le člani senata in zapisnikar.

130. člen

Če se denarna kazen, ki je predpisana v tem zakonu, ne da niti prisilno izterjati, jo sodišče izvrši tako, da se za vsakih začetih 42 eurov določi en dan zavora. Denarno kazen, ki je predpisana v tem zakonu, prisilno izterja pristojni davčni organ po določbah zakona, ki ureja prisilno izterjavo davkov, na predlog sodišča, ki je to denarno kazen izreklo.

143.c člen

V primerih kaznivih dejanj zoper gospodarstvo smejo preiskovalna dejanja, glavna obravnava in odločanje o rednih in izrednih pravnih sredstvih po tem zakonu trajati najkrajši potrebni čas. Dolžnost vseh organov, ki sodelujejo v kazenskem postopku, in organov, ki jim dajejo pravno pomoč, je, da postopajo posebno hitro.

144. člen

Posamezni izrazi, ki so uporabljeni v tem zakonu, imajo tale pomen:

- osumljenec, ki označuje osumljenko in osumljenca, je oseba, zoper katero je pred uvedbo kazenskega postopka pristojni državni organ opravil določeno dejanje ali ukrep zaradi obstoja razlogov za sum, da je storila ali sodelovala pri storitvi kaznivega dejanja;
- obdolženec je tisti, zoper katerega teče preiskava ali zoper katerega je vložena obtožnica, obtožni predlog ali zasebna tožba;
- obtoženec je tisti, zoper katerega je obtožnica postala pravnomočna;
- obsojenec je tisti, za katerega je s pravnomočno sodbo ugotovljeno, da je kazensko odgovoren za določeno kaznivo dejanje;
- izraz obdolženec, kot enotno poimenovanje za obdolženko in obdolženca, se uporablja v tem zakonu tudi kot splošen izraz za obdolženca, obtoženca in obsojenca;
- oškodovanec, ki označuje oškodovanko in oškodovanca, je tisti, kateremu je kakršnakoli njegova osebna ali premoženjska pravica s kaznivim dejanjem prekršena ali ogrožena;
- tožilec, ki označuje tožilca in tožilko, je državni tožilec, zasebni tožilec in oškodovanec kot tožilec;
- stranka je tožilec in obdolženec;
- zunajzakonska skupnost je dalj časa trajajoča življenjska skupnost moškega in ženske, ki nista sklenila zakonske zveze. Določbe tega zakona o zunajzakonski skupnosti veljajo tudi za registrirane istospolne partnerske skupnosti po zakonu, ki ureja registracijo istospolne partnerske skupnosti;
- policija lahko smiselno pomeni policijsko postajo, drugo enoto policije ali drugega državnega organa, katerega uslužbenci imajo pooblastila policije v predkazenskem postopku v skladu s tem zakonom.

146. člen

(1) Vsakdo lahko naznani kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti.

(2) Zakon določa, kdaj pomeni opustitev ovadbe kaznivega dejanja sama kaznivo dejanje.

147. člen

(1) Ovadba se poda pristojnemu državnemu tožilcu pisno ali ustno.

(2) Če je ovadba ustna, je treba ovaditelja opozoriti na posledice krive ovadbe. O ustni ovadbi se napravi zapisnik, če je bila sporočena po telefonu pa uradni zaznamek.

(3) Če je ovadba podana sodišču, policiji ali nepristojnemu državnemu tožilcu, jo ta sprejme in takoj pošlje pristojnemu državnemu tožilcu.

(4) Če gre v primeru iz prejšnjega odstavka za kaznivo dejanje, glede katerega ni predpisano obvezno obveščanje državnega tožilca pred podajo ovadbe, pošlje policija ovadbo državnemu tožilcu šele potem, ko zbere obvestila in opravi druge ukrepe, ki so potrebni za odločitev državnega tožilca, vendar najkasneje v 30 dneh od podaje ovadbe. Če v tem času ne more zbrati vseh potrebnih podatkov, pošlje državnemu tožilcu ovadbo z navedbo predvidenega roka za predložitev poročila v dopolnitev ovadbe.

(5) Če oškodovanec na policiji poda ovadbo za kaznivo dejanje, ki se preganja na predlog, in ob tem izjavi, da ne želi kazenskega pregona, ga policija obvesti, da mu v tem primeru ne gredo pravice iz drugega in četrtega odstavka 60. člena tega zakona. Policija v sprejeti ovadbi zaznamuje podani poduk, ki ga podpiše tudi oškodovanec. Ovadbo takoj pošlje državnemu tožilcu, izvod pa izda tudi oškodovancu. Če državni tožilec zavrže ovadbo (prvi odstavek 161. člena), odločitev zabeleži na uradnem zaznamku in o zavrženju ne obvešča oškodovanca.

148. člen

(1) Če so podani razlogi za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, mora policija ukreniti potrebno, da se izsledi storilec kaznivega dejanja, da se storilec ali udeleženec ne skrije ali ne pobegne, da se odkrijejo in zavarujejo sledovi kaznivega dejanja in predmeti, ki utegnejo biti dokaz in da se zberejo vsa obvestila, ki bi utegnila biti koristna za uspešno izvedbo kazenskega postopka.

(2) Da bi izvršila naloge iz prejšnjega odstavka, sme policija zahtevati potrebna obvestila od oseb; opraviti potreben pregled prevoznih sredstev, potnikov in prtljage; za nujno potreben čas omejiti gibanje na določenem prostoru; ukreniti, kar je potrebno v zvezi z ugotavljanjem istovetnosti oseb in predmetov; razpisati iskanje osebe in stvari, ki se iščejo; v navzočnosti odgovorne osebe opraviti pregled določenih objektov in prostorov podjetij in drugih pravnih oseb in pregledati določeno njihovo dokumentacijo ter ukreniti in storiti drugo, kar je potrebno. O dejstvih in okoliščinah, ki se ugotovijo pri posameznih dejanjih in utegnejo biti pomembne za kazenski postopek, in o predmetih, ki so bili najdeni ali zaseženi, se napravi zapisnik ali uradni zaznamek.

(3) Policija lahko vabi osebe tudi k sebi. V vabilu mora biti navedeno, zakaj so vabljene. Prisilno smejo privedi nekoga, ki na vabilo ni prišel, le, če je bil v vabilu na to opozorjen. Ko ravna po določbah tega člena, ne sme policija oseb zasliševati kot obdolžencev, prič ali izvedencev, razen osumljenca v primeru iz 148.a člena tega zakona.

(4) Kadar policija pri zbiranju obvestil ugotovi, da za določeno osebo obstajajo razlogi za sum, da je storila ali sodelovala pri storitvi kaznivega dejanja (osumljenec), ji mora, preden začne od nje zbirati obvestila, povedati, katerega kaznivega dejanja je osumljena in kaj je podlaga za sum zoper njo ter jo poučiti, da ni dolžna ničesar izjaviti in odgovarjati na vprašanja, če se bo zagovarjala, pa ni dolžna izpovedati zoper sebe ali svoje bližnje ali priznati krivdo in da ima pravico do zagovornika, ki si ga svobodno izbere in ki je lahko navzoč pri njenem zaslišanju, ter da se bo lahko vse, kar bo izpovedala, na sojenju uporabilo zoper njo. Osumljenca mora policija obvestiti tudi, da ima pravico uporabljati svoj jezik ter o pravicah iz 8. člena tega zakona; osumljenca, ki mu je vzeta prostost, pa tudi o pravici iz četrtega oziroma petega odstavka 4. člena tega zakona.

(5) Če osumljenec izjavi, da si bo vzel zagovornika, se zaslišanje odloži do prihoda zagovornika, oziroma do roka, ki ga določi policija, vendar ne manj kot za dve uri. Do prihoda zagovornika se odloži tudi oprava drugih preiskovalnih dejanj, razen tistih, ki bi jih bilo nevarno odlašati. Zaslišanje osumljenca se opravi po določbah 148.a člena tega zakona.

(6) Če osumljenec izjavi, da si ne bo vzel zagovornika ali če izbrani zagovornik ne pride v roku, ki ga je določila policija, se o izjavi osumljenca sestavi uradni zaznamek. Vanj se vnese dani pravni pouk ter izjava osumljenca; če se želi izjaviti o kaznivem dejanju, pa tudi bistvena vsebina njegove izjave ter pripombe na zapisano vsebino. Vsebinska uradnega zaznamka se osumljencu prebere in se mu vroči prepis uradnega zaznamka, kar osumljenec potrdi s svojim podpisom. Izjava osumljenca se lahko po predhodnem obvestilu posname z napravo za zvočno in slikovno snemanje.

(7) Tisti, zoper katerega je bilo uporabljeno kakšno dejanje ali kakšen ukrep iz drugega ali tretjega odstavka tega člena, ima pravico pritožiti se v treh dneh pri pristojnem državnemu tožilcu.

(8) Na pisni predlog in z dovoljenjem preiskovalnega sodnika oziroma predsednika senata sme policija zbirati obvestila tudi od oseb, ki so v priporu, če je to potrebno, da se odkrijejo druga kazniva dejanja iste osebe, njihovi udeleženci ali kazniva dejanja drugih storilcev. Ta obvestila zbira v času in v navzočnosti osebe, ki jo določi preiskovalni sodnik oziroma predsednik senata.

(9) Na podlagi zbranih obvestil sestavi policija kazensko ovadbo, v kateri navede dokaze, za katere je zvedela pri njihovem zbiranju. V kazensko ovadbo ne vpiše vsebine izjav,

ki so jih posamezne osebe dale pri zbiranju obvestil. Kazenski ovadbi priloži tudi predmete, skice, fotografije, priskrbljena poročila, zapise o tem, kaj je ukrenila in storila, uradne zaznamke, izjave in drugo gradivo, ki utegne biti koristno za uspešno izvedbo postopka. Če policija po vložitvi kazenske ovadbe izve za nova dejstva, dokaze ali sledove kaznivega dejanja, mora zbrati potrebna obvestila in poslati o tem državnemu tožilcu poročilo v dopolnitev kazenske ovadbe.

(10) Policija pošlje poročilo državnemu tožilcu tudi v primeru, če na podlagi zbranih obvestil ni podlage za kazensko ovadbo.

148.a člen

(1) Zaslišanje osumljenca se sme opraviti samo v navzočnosti zagovornika. Pri zaslišanju je lahko navzoč tudi državni tožilec, o čemer ga mora na primeren način obvestiti policija.

(2) Zaslišanje osumljenca opravi policija po določbah tega zakona, ki veljajo za zaslišanje obdolženca (227. do 233. člen). O zaslišanju se sestavi zapisnik po določbah 79. do 82. člena tega zakona. Ta zapisnik se lahko uporabi kot dokaz v kazenskem postopku. Zaslišanje osumljenca se lahko po predhodnem obvestilu posname z napravo za zvočno in slikovno snemanje.

(3) Če osumljenec ni bil poučen o svojih pravicah iz četrtega odstavka prejšnjega člena ali če dani pouk in izjava osumljenca glede pravice do zagovornika nista zapisana v zapisnik ali če je bil zaslišan brez navzočnosti zagovornika ali če je bilo ravnano v nasprotju z določbami osmega odstavka 227. člena tega zakona, sodišče ne sme opreti svoje odločbe na njegovo izpovedbo.

149.a člen

(1) Če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila, izvršuje ali pripravlja oziroma organizira izvršitev katerega izmed kaznivih dejanj, navedenih v četrtem odstavku tega člena, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da policisti z drugimi ukrepi tega dejanja ne morejo odkriti, preprečiti ali dokazati oziroma bi bilo to povezano z nesorazmernimi težavami, se lahko zoper to osebo odredi tajno opazovanje.

(2) Izjemoma se lahko tajno opazovanje odredi tudi zoper osebo, ki ni osumljenec, če je mogoče utemeljeno sklepati, da bi opazovanje te osebe privedlo do identifikacije osumljenca iz prejšnjega odstavka, katerega osebni podatki niso znani, do prebivališča ali lokacije, kjer se nahaja osumljenec iz prejšnjega odstavka, oziroma do prebivališča ali lokacije, kjer se nahaja oseba, zoper katero je bil odrejen pripor, hišni pripor, tiralica ali odredba za privedbo, pa je pobegnila ali se skriva, in policisti z drugimi ukrepi teh podatkov ne morejo pridobiti oziroma bi bilo to povezano z nesorazmernimi težavami.

(3) Tajno opazovanje se izvaja z neprekinjenim ali ponavljajočim opazovanjem ali sledenjem z uporabo tehničnih naprav za ugotavljanje položaja in gibanja ter tehničnih naprav za prenos in snemanje glasu, fotografiranjem ter video-snemanjem, in je osredotočeno na spremljanje položaja, gibanja ter aktivnosti osebe iz prejšnjih odstavkov. Tajno opazovanje se sme izvajati na javnih ter javno dostopnih odprtih in zaprtih prostorih ter krajih in prostorih, ki so vidni z javno dostopnega kraja oziroma prostora. Pod pogoji iz tega člena se sme tajno opazovanje izvajati tudi v zasebnih prostorih, če v to privoli imetnik prostora.

(4) Kazniva dejanja, v zvezi s katerimi se lahko odredi ukrep tajnega opazovanja, so:

- 1) kazniva dejanja, za katera je v zakonu predpisana kazen zapora petih ali več let;
- 2) kazniva dejanja iz 2. točke drugega odstavka 150. člena tega zakona in kazniva dejanja protipravnega odvzema prostosti po 133. členu, grožnje po 135. členu, goljufije po 211.

členu, prikrivanja po 217. členu, izdaje in neupravičene pridobitve poslovne tajnosti po 236. členu, zlorabe notranje informacije po 238. členu, ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev po 244. členu, ponarejanja listin po 251. členu, posebnih primerov ponarejanja listin po 252. členu, zlorabe uradnega položaja ali uradnih pravic po 257. členu, izdaje tajnih podatkov po 260. členu, pomoči storilcu po storitvi kaznivega dejanja po 282. členu, povzročitve splošne nevarnosti po 314. členu, obremenjevanja in uničevanja okolja po 332. členu, onesnaženja morja in voda s plovil po 333. členu, onesnaženja pitne vode po 336. členu, ter onesnaženja živil ali krme po 337. členu Kazenskega zakonika.

(5) Ukrep tajnega opazovanja s pisno odredbo dovoli državni tožilec na pisni predlog policije, razen v primerih iz šestega odstavka tega člena, ko je potrebna odredba preiskovalnega sodnika.

(6) Ukrep tajnega opazovanja s pisno odredbo odredi preiskovalni sodnik na pisni predlog državnega tožilca v naslednjih primerih:

- 1) če se pri izvajanju ukrepa predvideva uporaba tehničnih naprav za prenos in snemanje glasu, pri čemer je ta ukrep dopustno odrediti zgolj za kazniva dejanja iz drugega odstavka 150. člena tega zakona;
- 2) če izvedba ukrepa zahteva namestitve tehničnih naprav za ugotavljanje položaja in gibanja osumljenca s tajnim vstopom v vozilo ali drug zavarovan oziroma zaprt prostor ali predmet;
- 3) za uporabo ukrepa v zasebnih prostorih, če v to privoli imetnik prostora;
- 4) za izvajanje ukrepa zoper osebo, ki ni osumljenec (drugi odstavek tega člena).

(7) Predlog in odredba, ki postaneta sestavni del kazenskega spisa, morata vsebovati:

- 1) podatke, ki omogočajo določljivost osebe, zoper katero se predlaga oziroma odreja ukrep;
- 2) utemeljitev oziroma ugotovitev utemeljenih razlogov za sum;
- 3) v primeru iz drugega odstavka tega člena podatke, ki omogočajo določljivost osumljenca iz prvega odstavka tega člena, ter utemeljitev verjetnosti, da bi izvajanje ukrepa privedlo do identifikacije osumljenca, lokacije, kjer se nahaja, oziroma njegovega prebivališča;
- 4) v primeru izvajanja ukrepa v zasebnih prostorih, če v to privoli imetnik prostora, pisno soglasje imetnika prostora;
- 5) način izvajanja ukrepa, njegov obseg in trajanje ter ostale pomembne okoliščine, ki narekujejo uporabo ukrepa;
- 6) utemeljitev oziroma ugotovitev neogibne potrebnosti uporabe ukrepa v razmerju do zbiranja dokazov na drug način.

(8) Izjemoma, če pisne odredbe ni mogoče pravočasno pridobiti in če obstaja nevarnost odlašanja, lahko v primeru iz petega odstavka tega člena na ustni predlog policije državni tožilec, v primeru iz šestega odstavka tega člena pa na ustni predlog državnega tožilca preiskovalni sodnik, dovoli začetek izvajanja ukrepa z ustno odredbo. O ustnem predlogu napravi organ, ki je izdal ustno odredbo, uradni zaznamek. Pisna odredba, ki mora vsebovati utemeljitev razloga za predčasno izvrševanje, mora biti izdana najkasneje v dvanajstih urah po izdaji ustne odredbe. Za predčasno izvrševanje mora obstajati utemeljen razlog, v nasprotnem primeru sodišče ne glede na siceršnjo upravičenost uporabe ukrepov vselej postopa po četrtem odstavku 154. člena tega zakona.

(9) Če pride oseba, zoper katero se ukrep izvaja, v stik z drugo neidentificirano osebo, za katero obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je vpletena v kriminalno dejavnost v zvezi s kaznivimi dejanji, zaradi katerih se izvaja ukrep, lahko policija to osebo tajno opazuje tudi brez odredbe iz petega ali šestega odstavka tega člena, če je to nujno potrebno za ugotovitev identitete te osebe ali pridobitev drugih podatkov, pomembnih za kazenski postopek. Policija mora za tako opazovanje pridobiti predhodno ustno dovoljenje državnega tožilca, razen, če tega ni mogoče pravočasno pridobiti in če obstaja nevarnost odlašanja. V tem primeru policija takoj, ko je mogoče in najpozneje v šestih urah od začetka izvajanja ukrepa, obvesti državnega tožilca, ki lahko prepove nadaljnje izvajanje ukrepa, če meni, da zanj ni utemeljenih razlogov. Ta ukrep sme trajati največ dvanajst ur od stika z osebo, zoper katero se ukrep izvaja. Policija pri izvajanju ukrepa iz tega odstavka ne sme uporabljati tehničnih naprav in sredstev iz

1. in 2. točke šestega odstavka tega člena, niti izvajati ukrepa v zasebnih prostorih. Policija takoj po prenehanju takšnega opazovanja napravi uradni zaznamek, ki ga brez odlašanja pošlje državnemu tožilcu, ki je izdal dovoljenje iz tega odstavka, in organu, ki je izdal prvotno odredbo za tajno opazovanje. Uradni zaznamek postane del kazenskega spisa.

(10) Izvajanje ukrepa lahko traja največ dva meseca, iz tehtnih razlogov pa se lahko njegovo trajanje s pisno odredbo podaljša vsakič za dva meseca. Skupno lahko ukrep traja:

- 1) v primeru iz šestega odstavka tega člena največ šest mesecev;
- 2) v primerih iz petega odstavka tega člena največ štiriindvajset mesecev, če gre za kazniva dejanja iz četrtega odstavka tega člena; in največ šestintrideset mesecev, če gre za kazniva dejanja iz drugega odstavka 151. člena tega zakona.

(11) Policija preneha z izvajanjem ukrepa takoj, ko prenehajo razlogi, zaradi katerih je bil odrejen. O prenehanju brez odlašanja pisno obvesti organ, ki je ukrep odredil. Policija pošilja organu, ki je ukrep odredil, mesečna poročila o poteku izvajanja ukrepa in pridobljenih podatkih. Organ, ki je ukrep odredil, lahko v vsakem trenutku na podlagi tega poročila ali po uradni dolžnosti, če oceni, da ni več razlogov za uporabo ukrepa, ali da se ta izvaja v nasprotju z njegovo odredbo, s pisno odredbo odredi, da se izvajanje ukrepa ustavi.

(12) Če se ukrep zoper isto osebo izvaja več kot šest mesecev, zakonitost in utemeljenost izvajanja ukrepa ob prvem podaljšanju nad šest mesecev, in nato vsakih nadaljnjih šest mesecev, preveri senat (šesti odstavek 25. člena). Organ, ki je izdal odredbo za podaljšanje, senatu pošlje celotno gradivo, ta pa odloči v roku treh dni. Če senat oceni, da ni razlogov za izvajanje ukrepa ali da niso izpolnjeni vsi zakonski pogoji, izda sklep, s katerim odredi prenehanje uporabe ukrepa. Zoper ta sklep ni pritožbe.

(13) Tajno opazovanje mora policija izvrševati na način, na katerega se v najmanjši možni meri posega v pravice oseb, ki niso osumljenci.

(14) Če gre za kazniva dejanja iz četrtega odstavka tega člena, za katera se storilec preganja na zasebno tožbo, lahko oškodovanec policiji oziroma državnemu tožilcu poda pobudo za vložitev pisnega predloga za dovolitev oziroma odreditev ukrepov iz prejšnjih odstavkov in se seznani s poročili o njihovem izvajanju in pridobljenimi podatki, ki se nanašajo na kaznivo dejanje, ki je bilo podlaga za odreditev ukrepov.

149.b člen

(1) Če so podani razlogi za sum, da je bilo storjeno, da se izvršuje ali da se pripravlja oziroma organizira kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti in je za odkritje tega kaznivega dejanja ali storilca potrebno pridobiti podatke o prometu v elektronskem komunikacijskem omrežju, lahko preiskovalni sodnik na obrazložen predlog državnega tožilca odredi operaterju, da pristojnemu organu sporoči podatke o udeležencih, okoliščinah in dejstvih elektronskega komunikacijskega prometa, kot so: številka ali druga oblika identifikacije uporabnikov elektronskih komunikacijskih storitev, vrsta, datum, čas in trajanje klica oziroma druge elektronske komunikacijske storitve, količina prenešenih podatkov in kraj, iz katerega je bila elektronska komunikacijska storitev opravljena.

(2) Predlog in odredba morata biti pisna in morata vsebovati podatke, ki omogočajo identifikacijo komunikacijskega sredstva za elektronski komunikacijski promet, utemeljitev razlogov, časovno obdobje, za katerega se podatki zahtevajo, ter ostale pomembne okoliščine, ki narekujejo uporabo ukrepa.

(3) Če so podani razlogi za sum, da je bilo storjeno, oziroma da se pripravlja kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti in je za odkritje tega kaznivega dejanja ali storilca potrebno pridobiti podatke o lastniku ali uporabniku določenega komunikacijskega sredstva za elektronski komunikacijski promet, ki niso objavljeni v naročniških imenikih in o času, v katerem je tako sredstvo bilo oziroma je v uporabi, lahko policija od

operaterja zahteva, da ji na njeno pisno zahtevo, tudi brez privolitve posameznika, na katerega se ti podatki nanašajo, sporoči te podatke.

(4) Operater svoji stranki ali tretji osebi ne sme razkriti, da je ali da bo določene podatke posredoval pristojnemu organu (prvi odstavek tega člena) ali policiji (prejšnji odstavek).

152. člen

(1) Ukrepe iz 150. in 151. člena tega zakona s pisno odredbo odredi preiskovalni sodnik na pisni predlog državnega tožilca. Predlog in odredba morata vsebovati:

- 1) podatke, ki omogočajo določljivost osebe, zoper katero se predlaga oziroma odreja ukrep;
- 2) utemeljitev oziroma ugotovitev razlogov za sum, da gre za izvrševanje, pripravo, ali organizacijo v 150. oziroma 151. členu tega zakona določenih kaznivih dejanj;
- 3) kateri ukrep se predlaga oziroma odreja, način izvajanja ukrepa, njegov obseg in trajanje, točno določitev prostora ali kraja, v katerem se ukrep izvaja, elektronsko- komunikacijsko sredstvo in ostale pomembne okoliščine, ki narekujejo uporabo posameznega ukrepa;
- 4) utemeljitev oziroma ugotovitev neogibne potrebnosti uporabe posameznega ukrepa v razmerju do zbiranja dokazov na drug način in uporabe ostalih milejših ukrepov;
- 5) utemeljitev razloga za predčasno izvrševanje odredbe v primeru iz drugega odstavka tega člena.

(2) Izjemoma, če pisne odredbe ni mogoče pravočasno pridobiti in če obstaja nevarnost odlašanja, lahko na ustni predlog državnega tožilca preiskovalni sodnik odredi izvrševanje ukrepov iz 150. člena tega zakona z ustno odredbo. O ustnem predlogu državnega tožilca preiskovalni sodnik napravi uradni zaznamek. Pisna odredba mora biti izdana najkasneje v dvanajstih urah po izdaji ustne odredbe. Za predčasno izvrševanje mora obstajati utemeljen razlog; v nasprotnem primeru sodišče ne glede na siceršnjo upravičenost uporabe ukrepov vselej postopa po četrtem odstavku 154. člena tega zakona.

(3) Če pri izvrševanju ukrepa iz 2. točke prvega odstavka 150. člena tega zakona policija oceni, da je vsebina pisma ali druge pošiljke takšna, da bi utegnila biti dokaz v kazenskem postopku, mora s tem nemudoma seznaniti preiskovalnega sodnika, ki odloči, kako se bo s pošiljko ravnalo. O tem preiskovalni sodnik sestavi poseben zapisnik.

(4) Izvajanje ukrepov iz 150. in 151. člena tega zakona lahko traja največ en mesec, iz tehničnih razlogov pa se lahko njihovo trajanje podaljša vsakič za en mesec, vendar za ukrepe iz 150. člena tega zakona skupno največ šest mesecev, za ukrep iz 151. člena tega zakona pa skupno največ tri mesece.

(5) Odredbo iz prvega odstavka tega člena izvrši policija. Operaterji elektronskih komunikacijskih omrežij so policiji dolžni omogočiti izvršitev odredbe.

(6) Policija preneha z izvajanjem ukrepov iz 150. in 151. člena tega zakona takoj, ko prenehajo razlogi, zaradi katerih so bili odrejeni. O prenehanju brez odlašanja pisno obvesti preiskovalnega sodnika. Preiskovalni sodnik lahko v vsakem trenutku po uradni dolžnosti, če oceni, da ni več razlogov za izvajanje ukrepov, ali da se ti izvajajo v nasprotju z njegovo odredbo, s pisno odredbo odredi, da se izvajanje ukrepov ustavi.

(7) Ukrepe iz 150. in 151. člena tega zakona mora policija izvrševati na način, na katerega se v najmanjši možni meri posega v pravice oseb, ki niso osumljenci.

153. člen

(1) Po prenehanju uporabe ukrepov iz 149.a, 150., 151., 155. in 155.a člena tega zakona mora policija vse posnetke, sporočila in predmete, pridobljene z uporabo teh ukrepov, skupaj s poročilom, ki obsega povzetek zbranih dokazov, predati državnemu tožilcu.

(2) Državni tožilec celotno gradivo, zbrano z ukrepi, ki jih je odredil preiskovalni sodnik, preda preiskovalnemu sodniku; ta pa preizkusi, ali so se ukrepi izvajali na način, kot so bili odobreni.

(3) Organ, ki je odredil ukrep, lahko odredi, da se posnetki telefonskih pogovorov in drugih oblik komuniciranja v celoti ali deloma prepišejo. Glede prepisa teh posnetkov se uporabljajo določbe šestega odstavka 84. člena tega zakona.

(4) Če državni tožilec izjavi, da ne bo začel kazenskega pregona zoper osumljenca ali če v roku dveh let po koncu izvajanja ukrepov, ki jih odreja državni tožilec, ne poda takšne izjave, preiskovalnemu sodniku preda tudi celotno gradivo zbrano s temi ukrepi. Preiskovalni sodnik nato ravna po drugem odstavku 154. člena tega zakona.

154. člen

(1) Podatke, sporočila, posnetke ali dokazila, pridobljene z uporabo ukrepov iz 149.a, prvega odstavka 149.b, 150., 151., 155., 155.a in 156. člena tega zakona, hrani sodišče, dokler se hrani kazenski spis, oziroma do uničenja po drugem odstavku tega člena.

(2) Če državni tožilec izjavi, da ne bo začel kazenskega pregona zoper osumljenca ali če v roku dveh let po koncu izvajanja ukrepov iz 149.a, prvega odstavka 149.b, 150., 151., 155., 155.a in 156. člena tega zakona ne poda takšne izjave, se gradivo iz prejšnjega odstavka pod nadzorstvom preiskovalnega sodnika uniči. O tem uničenju napravi preiskovalni sodnik uradni zaznamek. Pred uničenjem obvesti preiskovalni sodnik o uporabi teh ukrepov osumljenca, oziroma v primerih iz drugega ali devetega odstavka 149.a člena tega zakona, osebo, zoper katero se je ukrep izvajal, ki ima pravico seznaniti se s pridobljenim gradivom, v primerih večjega obsega tega gradiva pa s poročilom iz prvega odstavka 153. člena tega zakona. V primeru, ko so bili uporabljeni ukrepi iz drugega ali devetega odstavka 149.a člena tega zakona, in državni tožilec proti osumljencu začne kazenski pregon, preiskovalni sodnik najpozneje do vložitve obtožnice oziroma takoj po tem, ko je bila oseba, zaradi katere se je ukrep izvajal, prijeta, obvesti o uporabi teh ukrepov osebo, zoper katero so se ukrepi izvajali, ki ima pravico seznaniti se s pridobljenim gradivom. Če je mogoče utemeljeno sklepati, da bo zaradi seznanitve z gradivom nastala nevarnost za življenje in zdravje ljudi ali iz drugih tehničnih razlogov, lahko preiskovalni sodnik na predlog državnega tožilca ali po uradni dolžnosti odloči, da osumljenca, oziroma v primerih iz drugega ali devetega odstavka 149.a člena tega zakona, osebo, zoper katero se je ukrep izvajal, z delom vsebine ali s celotno vsebino pridobljenega gradiva ne bo seznanil.

(3) Ne smejo se uporabiti kot dokaz podatki, sporočila, posnetki ali druga dokazila, če so bili pridobljeni z izvajanjem katerega od ukrepov po 149.a, 150., 151., 155., 155.a in 156. členu tega zakona, in se ne nanašajo na katero izmed kaznivih dejanj, za katere je posamičen ukrep mogoče odrediti.

(4) Če so bili ukrepi iz 149.a., 149.b, 150., 151., 155., 155.a in 156. člena tega zakona izvršeni brez odredbe državnega tožilca (peti in deveti odstavek 149.a člena, prvi odstavek 155. člena, tretji odstavek 155.a člena) oziroma brez odredbe preiskovalnega sodnika (šesti odstavek 149.a člena, prvi odstavek 149.b člena, 153. člen, četrti odstavek 155.a člena, prvi in tretji odstavek 156. člena) ali v nasprotju z njo, ali če daljšega izvajanja ukrepov ni preveril senat (dvanajsti odstavek 149.a člena), sodišče ne sme opreti svoje odločbe na tako dobljene podatke, sporočila, posnetke ali dokazila.

(5) Določbe 237. člena tega zakona se smiselno uporabljajo tudi za podatke, posnetke, sporočila in dokazila, pridobljena z uporabo ukrepov iz 150., 151. in 155.a člena tega zakona.

(6) Če so ukrepi iz 149.a, 150., 151., 155. in 155.a člena tega zakona uporabljeni v zadevi, ki je predmet preiskave, kazenskega pregona ali sodnega postopka v eni ali več

državah, morajo biti izvedeni v skladu z obstoječimi dvostranskimi ali večstranskimi sporazumi ali pogodbami oziroma s sporazumom iz 160.b člena tega zakona, če teh ni, pa se dogovori sklenejo za vsak posamezen primer posebej ob popolnem spoštovanju suverenosti in notranje zakonodaje pogodbenice, na katere ozemlju bo potekala takšna preiskava. **(delno se preneha uporabljati)**

155.a člen

(1) Če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je določena oseba izvršila katerega izmed kaznivih dejanj iz četrtega odstavka 149.a člena tega zakona, oziroma če je mogoče utemeljeno sklepati, da je določena oseba vpletena v kriminalno dejavnost v zvezi s kaznivimi dejanji iz četrtega odstavka 149.a člena tega zakona, pri tem pa je mogoče utemeljeno sklepati, da se z drugimi ukrepi ne bi dalo zbrati dokazov oziroma bi bilo to povezano z nesorazmernimi težavami, se lahko zoper to osebo uporabi tajno delovanje.

(2) Tajno delovanje se izvaja z vključitvijo tajnih delavcev in neprekinjenim ali ponavljajočim zbiranjem podatkov o osebi ter njeni kriminalni aktivnosti. Tajno delovanje pod vodstvom in nadzorom policije, s pomočjo prirejenih podatkov o osebi, prirejenih podatkov v zbirkah podatkov ter uporabo prirejenih dokumentov z namenom preprečitve, da bi bilo takšno zbiranje podatkov ali vključitev razkrita, izvaja eden ali več tajnih delavcev, za katere se lahko prirejena identiteta pripravi v skladu s pogoji, ki jih za to določa zakon, ki ureja policijo, tudi pred izdajo odredbe iz tretjega oziroma četrtega odstavka tega člena. Tajni delavec je lahko policist, policijski delavec tuje države ali izjemoma, če izvedba tajnega delovanja drugače ni mogoča, druga oseba. Tajni delavec sme biti pod pogoji iz tega člena s prirejenimi dokumenti udeležen v pravnem prometu, pri zbiranju podatkov pa sme pod pogoji iz tega člena uporabiti tudi tehnične naprave za prenos in snemanje glasu, fotografiranje in video-snemanje.

(3) Ukrep tajnega delovanja s pisno odredbo dovoli državni tožilec na pisni predlog policije, razen v primerih iz četrtega odstavka tega člena, ko je potrebna odredba preiskovalnega sodnika. Odredba lahko obsega tudi dovoljenje za izdelavo, pridobitev in uporabo prirejenih podatkov in dokumentov.

(4) Ukrep tajnega delovanja, pri katerem bo tajni policijski delavec uporabil tehnične naprave za prenos in snemanje glasu, fotografiranje in video snemanje, se lahko odredi samo v zvezi s kaznivimi dejanji iz drugega odstavka 150. člena tega zakona. Ukrep s pisno odredbo odredi preiskovalni sodnik na pisni predlog državnega tožilca.

(5) Predlog in odredba, ki postaneta sestavni del kazenskega spisa, morata vsebovati:

- 1) podatke, ki omogočajo določljivost osebe, zoper katero se predlaga oziroma odreja ukrep;
- 2) utemeljitev oziroma ugotovitev utemeljenih razlogov za sum;
- 3) način izvajanja ukrepa, njegov obseg in trajanje in ostale pomembne okoliščine, ki narekujejo uporabo ukrepa;
- 4) vrsto, namen in obseg uporabe posameznih prirejenih podatkov in dokumentov;
- 5) v primeru, da bo tajni delavec udeležen tudi v pravnem prometu, dovoljen obseg tovrstne udeležbe;
- 6) v primeru, da tajni delavec ni policist ali delavec policije tuje države, ampak druga oseba, utemeljitev, zakaj je potrebno uporabiti tako osebo;
- 7) v primeru iz prejšnjega odstavka opredelitev vrste in načina uporabe tehničnih naprav za prenos in snemanje glasu, fotografiranje in video snemanje;
- 8) utemeljitev oziroma ugotovitev neogibne potrebnosti uporabe posameznega ukrepa v razmerju do zbiranja dokazov na drug način.

(6) Izvajanje ukrepa lahko traja največ dva meseca, iz tehničnih razlogov pa se lahko njegovo trajanje s pisno odredbo podaljša vsakič za dva meseca, vendar skupno največ

štiriindvajset mesecev, v primeru uporabe ukrepa za kazniva dejanja iz drugega odstavka 151. člena tega zakona pa skupno največ šestintrideset mesecev.

(7) Glede prenehanja izvajanja tajnega delovanja, mesečnega poročanja policije in preverjanja daljšega trajanja s strani senata (šesti odstavek 25. člena) se smiselno uporabljajo določbe enajstega in dvanajstega odstavka 149.a člena tega zakona.

(8) Ukrepi iz tega člena se morajo izvrševati na način, na katerega se v najmanjši možni meri posega v pravice oseb, ki niso osumljenci.

(9) Pri izvrševanju ukrepa tajni policijski delavec ne sme izzivati kriminalne dejavnosti. Glede izzivanja kriminalne dejavnosti se smiselno uporabljajo določbe tretjega in četrtega odstavka 155. člena tega zakona.

156. člen

(1) Preiskovalni sodnik lahko na obrazložen predlog državnega tožilca odredi banki, hranilnici, plačilni instituciji ali družbi za izdajo elektronskega denarja, da mu sporoči zaupne podatke in pošlje dokumentacijo o vlogah, depozitih, stanju in prometu na računih ali drugih poslih osumljenca, obdolženca in drugih oseb, za katere je mogoče utemeljeno sklepati, da so udeležene v finančnih transakcijah ali poslih osumljenca ali obdolženca, če bi ti podatki utegnili biti dokaz v kazenskem postopku ali če so potrebni zaradi zasega predmetov ali zavarovanja zahtevka za odvzem premoženjske koristi oziroma premoženja v vrednosti premoženjske koristi.

(2) Banka, hranilnica, plačilna institucija ali družba za izdajo elektronskega denarja mora zahtevane podatke in dokumentacijo iz prejšnjega odstavka posredovati preiskovalnemu sodniku brez odlašanja.

(3) Pod pogoji iz prvega odstavka tega člena lahko preiskovalni sodnik na obrazložen predlog državnega tožilca odredi banki, hranilnici, plačilni instituciji ali družbi za izdajo elektronskega denarja, da tekoče spremlja finančno poslovanje osumljenca, obdolženca in drugih oseb, za katere je mogoče utemeljeno sklepati, da so udeležene v finančnih transakcijah ali poslih osumljenca ali obdolženca in da mu sproti sporoča zaupne podatke o transakcijah ali poslih, ki jih pri njih opravijo ali nameravajo opraviti navedene osebe. V odredbi preiskovalni sodnik določi rok, v katerem mu mora banka, hranilnica, plačilna institucija ali družba za izdajo elektronskega denarja sporočiti podatke.

(4) Izvajanje ukrepa iz prejšnjega odstavka lahko traja največ tri mesece, iz tehničnih razlogov pa se lahko na predlog državnega tožilca njegovo trajanje podaljša do največ šest mesecev.

(5) Če so podani razlogi za sum, da je bilo storjeno oziroma da se pripravlja kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti in je za odkritje tega kaznivega dejanja ali storilca potrebno pridobiti podatke o imetniku ali pooblaščenцу določenega plačilnega računa, hranilne vloge ali denarnega depozita, najemniku ali pooblaščenцу sefa ter o času, v katerem so bili oziroma so v uporabi, lahko policija od banke, hranilnice, plačilne institucije ali družbe za izdajo elektronskega denarja zahteva, da ji na njeno pisno zahtevo, tudi brez privolitve posameznika, na katerega se ti podatki nanašajo, brez odlašanja sporoči te podatke.

(6) Banka, hranilnica, plačilna institucija ali družba za izdajo elektronskega denarja svoji stranki ali tretji osebi ne sme razkriti, da je ali da bo podatke in dokumentacijo poslala preiskovalnemu sodniku ali policiji (prejšnji odstavek).

156.a člen

Organ, ki je pristojen za izdajo pisne odredbe, s katero se odredi ali dovoli izvajanje ukrepov iz 149.a., 149.b, 150., 151., 155., 155.a in 156. člena tega zakona, mora odločiti najpozneje v osemindesetih urah od prejema pisnega predloga in svojo odločitev brez odlašanja sporočiti organu, ki je podal predlog.

157. člen

(1) Policisti smejo komu vzeti prostost, če je podan katerikoli od razlogov za pripor iz prvega odstavka 201. člena ali prvega odstavka 432. člena tega zakona, vendar ga morajo brez odlašanja privedi pristojnemu preiskovalnemu sodniku. Ob privedbi sporoči policist preiskovalnemu sodniku, zakaj in kdaj je bila privedenemu odvzeta prostost. Preiskovalnemu sodniku se ob privedbi izroči tudi kopija kazenske ovadbe z zapisnikom o zaslišanju osumljenca in drugimi prilogami, razen uradnih zaznamkov o obvestilih, ki jih je policija zbrala od osumljenca, preden mu je bil dan pouk po četrtem odstavku 148. člena tega zakona. Te uradne zaznamke pošlje policija skupaj z ovadbo državnemu tožilcu.

(2) Policisti smejo izjemoma komu vzeti prostost in ga pridržati, če so podani utemeljeni razlogi za sum, da je storil kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, če je pridržanje potrebno zaradi ugotovitve istovetnosti, preverjanja alibija, zbiranja obvestil in dokaznih predmetov o tem kaznivem dejanju in so za pripor podani razlogi iz 1. in 3. točke prvega odstavka 201. člena tega zakona in 1. in 2. točke prvega odstavka 432. člena tega zakona, v primeru iz 2. točke prvega odstavka 201. člena tega zakona pa le, če je opravičena bojazen, da bo ta oseba uničila sledove kaznivega dejanja.

(3) Oseba, ki ji je bila vzeta prostost brez odločbe sodišča, mora biti kot osumljenec takoj poučena po določbah prvega odstavka 4. člena ter četrtega odstavka 148. člena tega zakona. Če je oseba, ki ji je bila odvzeta prostost, tuj državljan, se jo obvesti, da je pristojni organ na njeno zahtevo dolžan o odvzemu prostosti obvestiti tudi konzulat njene države.

(4) Če osumljenec izjavi, da si bo vzel zagovornika, policija odloži njegovo zaslišanje kot tudi opravo drugih preiskovalnih dejanj, razen tistih, ki bi jih bilo nevarno odlašati, do prihoda zagovornika, vendar najdlje za dve uri od tedaj, ko je bila osumljencu dana možnost, da obvesti zagovornika. Na zahtevo osumljenca mu mora policija pomagati, da si lahko vzame zagovornika. Zaslišanje osumljenca se opravi v navzočnosti zagovornika po določbah 148.a člena tega zakona. Če osumljenec izjavi, da si zagovornika ne bo vzel, ali če izbrani zagovornik ne pride v roku dveh ur, ravna policija po šestem odstavku 148. člena tega zakona.

(5) Pridržanje po drugem odstavku tega člena lahko traja največ osemindeset ur. Po preteku tega roka mora policist pridržano osebo izpustiti na prostost, ali pa ravnati po prvem odstavku tega člena. Če pridržane osebe, ki je na misiji v tujini, zaradi oddaljenosti ali drugih izjemnih objektivnih razlogov ni mogoče brez odlašanja privedi k preiskovalnemu sodniku, ki je pristojen po prvem odstavku 29. člena tega zakona, se o tem takoj obvesti osebo, ki ji je vzeta prostost in državnega tožilca, ob privedbi pa je potrebno pisno obrazložiti zamudo.

(6) Če pridržanje po drugem odstavku tega člena traja več kot šest ur, mora policist takoj v pisni obliki z odločbo obvestiti osebo, ki ji je odvzeta prostost, o razlogih za odvzem prostosti, ter jo poučiti, da ima za namene priprave pritožbe pravico pregledati gradivo zadeve, ki je povezano s pridržanjem. Pregled določenega gradiva se sme z odločbo o pridržanju odreči, če bi bilo lahko resno ogroženo življenje ali pravice druge osebe, ali če bi pregled vplival na potek predkazenskega postopka oziroma preiskave, ali če to narekujejo posebni razlogi obrambe ali varnosti države.

(7) Oseba, ki ji je vzeta prostost ima, dokler traja pridržanje, pravico do pritožbe zoper odločbo iz predhodnega odstavka tega člena. Pritožba ne zadrži ukrepa odvzema prostosti. O pritožbi mora odločiti senat pristojnega sodišča (šesti odstavek 25. člena) v osemindesetih urah.

(8) Če pridržanje po drugem odstavku tega člena traja manj kot šest ur, mora policist osebi, ki ji je bila odvzeta prostost, najkasneje ob prenehanju pridržanja izročiti uradni zaznamok, iz katerega so razvidni podatki o njej, razlog pridržanja, pravice pridržane osebe, točen čas začetka in, če je to mogoče, tudi točen čas prenehanja pridržanja. Čas izročitve uradnega zaznamka oseba potrdi s podpisom. Če podpis odkloni, policist to navede na uradnem zaznamku.

(9) O vsakem odvzemu prostosti policija takoj obvesti državnega tožilca, ki ji lahko da navodila glede nadaljnjih ukrepov (160.a člen). Policija je dolžna ravnati po teh navodilih.

158.a člen

(1) Če so podani razlogi za sum, da je kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, storila uradna oseba, zaposlena v policiji oziroma druga uradna oseba, zaposlena na področju notranjih zadev, v z zakonom določenem pristojnem organu v ministrstvu, pristojnem za obrambo, ki ima pooblastila policije v predkazenskem postopku, ali uradna oseba, ki ima pooblastila policije v predkazenskem postopku in je napotena na misijo v tujini, imajo policisti v specializiranem oddelku Skupine državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala (v nadaljnjem besedilu: policisti specializiranega oddelka) pooblastila policije v predkazenskem postopku, ki jih določa ta zakon in vsa pooblastila, ki jih lahko izvršujejo uradne osebe iz prvega odstavka 158. člena tega zakona. Policisti specializiranega oddelka izvršujejo pooblastila iz prejšnjega stavka tudi glede oseb, ki so imele v času storitve kaznivega dejanja iz prejšnjega stavka status uradne osebe iz prejšnjega stavka, pa jim je v teku predkazenskega postopka prenehal status uradne osebe s pooblastili policije v predkazenskem postopku.

(2) Policisti specializiranega oddelka so o razlogih za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje iz prejšnjega odstavka, dolžni takoj obvestiti pristojnega državnega tožilca iz specializiranega oddelka Skupine državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala in mu redno poročati o načrtovanju in poteku predkazenskega postopka.

(3) Državni tožilec iz prejšnjega odstavka usmerja in nadzoruje predkazenski postopek iz prejšnjih odstavkov ter odloča o njegovem poteku in končanju. Pravico ima vpogledati spise, sodelovati pri zbiranju dokazov in neposredno opravljati posamezna dejanja v postopku. Policisti specializiranega oddelka in policije so dolžni delovati po usmeritvah državnega tožilca.

160.a člen

(1) Državni tožilec pri izvrševanju svojih pooblastil po tem zakonu lahko usmerja delo policije, delo z zakonom določenega pristojnega organa v ministrstvu, pristojnem za obrambo (158. člen), delo članov skupne preiskovalne skupine (160.b člen) ter delo drugih pristojnih državnih organov in institucij s področij davkov, carin, finančnega poslovanja, vrednostnih papirjev, varstva konkurence, preprečevanja pranja denarja, preprečevanja korupcije, prepovedanih drog in inšpekcijskega nadzora, in sicer z obveznimi navodili, strokovnimi mnenji in predlogi za zbiranje obvestil ter izvedbo drugih ukrepov, za katere so pristojni, z namenom, da se odkrijeta kaznivo dejanje in storilec oziroma da se zberejo podatki, potrebni za njegovo odločitev o kazenskem pregonu.

(2) V posameznih zadevah zahtevnih kaznivih dejanj, zlasti s področij gospodarstva, korupcije in organiziranega kriminala, ki so predmet predkazenskega postopka in ki terjajo dalj časa trajajoče, usmerjeno delovanje več organov in institucij iz prejšnjega odstavka, lahko vodi pristojnega državnega tožilstva po uradni dolžnosti ali na pisno pobudo policije s predstojniki posameznih organov in institucij iz prejšnjega odstavka ustanovi specializirano preiskovalno skupino.

(3) Specializirano preiskovalno skupino vodi in usmerja pristojni državni tožilec, člane pa imenujejo predstojniki organov in institucij iz prejšnjega odstavka.

(4) O ustanovitvi specializirane preiskovalne skupine, njeni sestavi, nalogah in načinu delovanja odloči vodja pristojnega državnega tožilstva s pisno odredbo po predhodnem soglasju predstojnikov organov in institucij iz drugega odstavka tega člena. V odredbi se določi tudi operativni vodja in njegove naloge operativnega vodenja. Izvod odredbe vodja pristojnega državnega tožilstva nemudoma posreduje generalnemu državnemu tožilcu.

(5) Postopek, primere, roke in način usmerjanja in obveščanja iz prvega odstavka tega člena predpiše Vlada Republike Slovenije.

161. člen

(1) Državni tožilec zavrže ovadbo, če iz same ovadbe izhaja, da naznanjeno dejanje ni kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, če je pregon zastaran ali je dejanje obseženo z amnestijo ali pomilostitvijo ali če so podane druge okoliščine, ki izključujejo pregon, ali če ni podan utemeljen sum, da je osumljenec storil naznanjeno kaznivo dejanje ali če je podana nesorazmernost med majhnim pomenom kaznivega dejanja (njegova nevarnost je neznatna zaradi narave ali teže dejanja ali zaradi tega, ker so škodljive posledice neznatne ali jih ni ali zaradi drugih okoliščin, v katerih je bilo storjeno in zaradi nizke stopnje storilčeve krivde ali zaradi njegovih osebnih okoliščin) ter posledicami, ki bi jih povzročil kazenski pregon. O tem, da je zavrgel ovadbo, in o razlogih za to obvesti državni tožilec v osmih dneh oškodovanca (60. člen), če je ovadbo podal državni organ, pa tudi njega.

(2) Če državni tožilec iz same ovadbe ne more presoditi, ali so navedbe v njej verjetne, ali če podatki v ovadbi ne dajejo dovolj podlage, da bi lahko odločil, ali naj zahteva preiskavo, ali če je do njega prišel le glas o kaznivem dejanju, zlasti pa, če je storilec neznan, lahko zahteva od policije, če tega ne more storiti sam ali po drugih organih, naj v roku, ki ga on določi, zbere potrebna obvestila in stori druge ukrepe, da se odkrijeta kaznivo dejanje in storilec (148. in 149. člen). Državni tožilec sme ob vsakem času zahtevati od policije, da ga obvesti, kaj je ukrenila; ta mu je dolžna brez odlašanja odgovoriti.

(3) Državni tožilec sme zahtevati potrebne podatke od državnih organov, podjetij in drugih pravnih oseb, lahko pa v ta namen povabi tudi tistega, ki je vložil kazensko ovadbo.

(4) Državni tožilec zavrže ovadbo, če so tudi po opravljenih dejanjih iz drugega in tretjega odstavka tega člena podane kakšne okoliščine iz prvega odstavka tega člena.

(5) Državni tožilec in drugi državni organi, podjetja in druge pravne osebe, morajo pri zbiranju obvestil oziroma dajanju podatkov ravnati obzirno in paziti, da ne škodujejo časti in dobremu imenu tistega, na katerega se podatki nanašajo.

161.a člen

(1) Državni tožilec sme ovadbo ali obtožni predlog za kaznivo dejanje, za katero je predpisana denarna kazen ali zapor do treh let in za kazniva dejanja iz drugega odstavka tega člena, odstopiti v postopek poravnavanja. Pri tem upošteva vrsto in naravo dejanja, okoliščine, v katerih je bilo storjeno, osebnost storilca, njegovo predkaznovanost za istovrstna ali druga kazniva dejanja, kot tudi stopnjo njegove kazenske odgovornosti.

(2) Zaradi posebnih okoliščin je dopustno poravnavanje tudi za kazniva dejanja hude telesne poškodbe po prvem odstavku 123. člena, posebno hude telesne poškodbe po četrtem odstavku 124. člena, velike tatvine po 1. točki prvega odstavka 205. člena, zatajitve po četrtem odstavku 208. člena in poškodovanja tuje stvari po drugem odstavku 220. člena Kazenskega zakonika; če je ovadba podana zoper mladoletnika, pa tudi za druga kazniva dejanja, za katera je v Kazenskem zakoniku predpisana kazen zavora do petih let.

(3) Poravnavanje vodi poravnalec, ki je zadevo dolžan prevzeti v postopek. Poravnavanje se sme izvajati le s pristankom osumljenca in oškodovanca. Poravnalec je pri

svojem delu neodvisen. Poravnalec si mora prizadevati, da je vsebina sporazuma v sorazmerju s težo in posledicami dejanj.

(4) Če se vsebina sporazuma nanaša na opravljanje splošno koristnega dela, izvajanje sporazuma pripravijo in vodijo centri za socialno delo ob sodelovanju poravnalca, ki je vodil poravnavanje, in državnega tožilca.

(5) Ko prejme obvestilo o izpolnitvi sporazuma, državni tožilec ovadbo zavrže. Poravnalec je državnega tožilca dolžan obvestiti tudi o neuspelem poravnavanju ter razlogih za to. Rok za izpolnitev sporazuma ne sme biti daljši od treh mesecev.

(6) V primeru zavrženja ovadbe iz prejšnjega odstavka oškodovancu ne gredo pravice iz drugega in četrtega odstavka 60. člena tega zakona, o čemer ga mora poravnalec poučiti pred podpisom sporazuma.

(7) (prenehal veljati)

162. člen

(1) Državni tožilec sme s soglasjem oškodovanca odložiti kazenski pregon za kaznivo dejanje, za katero je predpisana denarna kazen ali zapor do treh let in za kazniva dejanja iz drugega odstavka tega člena, če je osumljenec pripravljen ravnati po navodilih državnega tožilca in izpolniti določene naloge, s katerimi se zmanjšajo ali odpravijo škodljive posledice kaznivega dejanja. Te naloge so lahko:

- 1) odprava ali poravnava škode;
- 2) plačilo določenega prispevka v korist javne ustanove ali v dobrodelne namene ali v sklad za povračilo škode žrtvam kaznivih dejanj;
- 3) oprava kakšnega splošno koristnega dela;
- 4) poravnava preživitvene obveznosti;
- 5) zdravljenje v ustreznem zdravstvenem zavodu;
- 6) obiskovanje ustrezne psihološke ali druge posvetovalnice;
- 7) upoštevanje prepovedi približevanja žrtvi, kakšni drugi osebi ali dostopa na posamezne kraje.

(2) Zaradi posebnih okoliščin je dopustno odložiti kazenski pregon tudi za kazniva dejanja omogočanja uživanja prepovedanih drog ali nedovoljenih snovi v športu po prvem odstavku 187. člena, nasilja v družini po prvem in drugem odstavku 191. člena, zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja po drugem odstavku 192. člena, velike tatvine po 1. točki prvega odstavka 205. člena, zatajitve po četrtem odstavku 208. člena, izsiljevanja po prvem in drugem odstavku 213. člena, poslovne goljufije po prvem odstavku 228. člena, poškodovanja tuje stvari po drugem odstavku 220. člena in zlorabe negotovinskega plačilnega sredstva po drugem odstavku 246. člena Kazenskega zakonika; če je ovadba podana zoper mladoletnika pa tudi za druga kazniva dejanja, za katera je v Kazenskem zakoniku predpisana kazen zavora do petih let.

(3) Če državni tožilec določi nalogo odprave škode iz 1. točke ali nalogo iz 3. točke prvega odstavka tega člena, izvajanje dela pripravijo in vodijo centri za socialno delo ob sodelovanju državnega tožilca.

(4) Če osumljenec v roku, ki ga določi državni tožilec, izpolni nalogo in povrne stroške v skladu s sedmim odstavkom tega člena, se ovadba zavrže.

(5) V primeru zavrženja ovadbe iz prejšnjega odstavka, oškodovancu ne gredo pravice iz drugega in četrtega odstavka 60. člena tega zakona. O izgubi teh pravic mora državni tožilec poučiti oškodovanca, preden da ta soglasje po prvem odstavku tega člena.

(6) S splošnimi navodili, ki jih izda generalni državni tožilec, se določijo način in roki izvršitve nalog iz prvega odstavka tega člena, nadzor nad izvajanjem ter podrobneje opredelijo

posebne okoliščine iz drugega odstavka tega člena, ki vplivajo na odločitev državnega tožilca o odložitvi kazenskega pregona.

(7) Osumljenec in oškodovanec nosita vsak svoje stroške postopka odloženega pregona, razen, če se dogovorita, da bo osumljenec oškodovancu povrnil njegove stroške. Stroški izvrševanja nalog iz prvega odstavka tega člena niso stroški kazenskega postopka.

163.a člen

(1) Pri postopku po 162. členu tega zakona povabi državni tožilec osumljenca in oškodovanca na državno tožilstvo. V vabilu se navede razlog vabljenja. Če se vabilu odzoveta, seznani državni tožilec osumljenca s kazensko ovadbo in o tem, da bo ovadbo zavrzel, če se bo ravnal po njegovih navodilih in pravočasno izpolnil določene naloge.

(2) Če je potrebno, da si državni tožilec pridobi neposredno od osumljenca ali oškodovanca kakšne podatke, da bi se lahko odločil ali naj odstopi zadevo v poravnavanje (161.a člen) ali naj sklene sporazum o priznanju krivde ali ne začne kazenskega pregona (163. člen) ali vloži predlog za izdajo kaznovalnega naloga (445.a člen), sme osumljenca in oškodovanca, ali samo enega izmed njiju, povabiti na državno tožilstvo. Povabljenega osumljenca seznani s kazensko ovadbo ter o odločitvah, ki jih lahko sprejme v postopku z ovadbo, oškodovanca pa o njegovih pravicah.

(3) V primerih iz prejšnjih odstavkov sestavi državni tožilec uradni zaznamek, v katerega vpiše izjavo osumljenca ter oškodovanca. Uradnega zaznamka ne pošlje sodišču, če začne kazenski pregon zoper osumljenca.

(4) Če se osumljenec ali oškodovanec brez upravičenega razloga ne odzoveta vabilu, ju ni dopustno ponovno vabiti.

165.a člen

(1) Pred vložitvijo zahteve za preiskavo ali obtožnice brez preiskave sme državni tožilec predlagati preiskovalnemu sodniku, da opravi določeno preiskovalno dejanje, če je oprava takega dejanja potrebna za njegovo odločitev ali naj kazensko ovadbo zavrže ali začne kazenski pregon.

(2) Pri opravi preiskovalnega dejanja so lahko navzoči državni tožilec, oškodovanec, osumljenec in zagovornik, o čemer jih mora preiskovalni sodnik na primeren način obvestiti. Če se kot določeno preiskovalno dejanje predlaga zaslišanje osumljenca, se uporabljajo določbe tega zakona o vabljenju in zasliševanju obdolženca.

(3) Če se preiskovalni sodnik ne strinja s predlogom državnega tožilca za opravo preiskovalnega dejanja, obvesti o razlogih za svojo odločitev državnega tožilca, ki lahko predlaga opravo takšnega dejanja v zahtevi za preiskavo ali obtožnici.

167. člen

(1) Preiskava se začne zoper določeno osebo, če je utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje.

(2) V preiskavi se zberejo dokazi in podatki, ki so potrebni za odločitev, ali naj se vloži obtožnica ali ustavi postopek, dokazi, za katere je nevarnost, da jih na glavni obravnavi ne bo mogoče ponoviti ali da bila njihova izvedba zvezana s težavami, kot tudi drugi dokazi, ki utegnejo biti koristni za postopek in je glede na okoliščine primera smotno, da se izvedejo.

169. člen

(1) Ko preiskovalni sodnik prejme zahtevo za preiskavo, pregleda spise; če se z zahtevo strinja, izda sklep o preiskavi, v katerem morajo biti podatki iz tretjega odstavka prejšnjega člena. Sklep pošlje državnemu tožilcu in obdolžencu.

(2) Preden izda sklep, zasliši preiskovalni sodnik tistega, zoper katerega je zahtevana preiskava, razen če bi bilo nevarno odlašati ali, če preiskovalni sodnik glede na že opravljeno zaslišanje po 148.a členu tega zakona in podano zahtevo za preiskavo oceni, da ponovno zaslišanje ni potrebno.

(3) Preden odloči o zahtevi državnega tožilca, lahko preiskovalni sodnik povabi državnega tožilca in tistega, zoper katerega je tožilec zahteval preiskavo, naj določenega dne prideta k sodišču, če je treba, da se izjavita o okoliščinah, ki utegnejo biti pomembne za odločitev o zahtevi, ali če misli, da bi bila iz drugih razlogov smotrna njuna ustna izjava. Ob tej priložnosti lahko dajeta stranki ustno svoje predloge, državni tožilec pa lahko spremeni ali dopolni svojo zahtevo za preiskavo, lahko pa predlaga tudi, naj se postopek izvede neposredno po obtožnici (170. člen).

(4) Glede vabljenja in zasliševanja tistega, zoper katerega je zahtevana preiskava, se uporabljajo določbe tega zakona o vabljenju in zasliševanju obdolženca. Vabilu se priloži drugopis zahteve za preiskavo. Osebo, ki jo povabi po prejšnjem odstavku, pouči preiskovalni sodnik v smislu 5. člena tega zakona.

(5) Zoper sklep preiskovalnega sodnika o preiskavi se obdolženec lahko pritoži. Če mu je sklep ustno sporočen, lahko poda pritožbo pri tej priložnosti na zapisnik.

(6) Preiskovalni sodnik mora pritožbo takoj predložiti senatu (šesti odstavek 25. člena). Pritožba ne zadrži izvršitve sklepa.

(7) Če se preiskovalni sodnik ne strinja z zahtevo državnega tožilca za preiskavo, zahteva, naj o tem odloči senat (šesti odstavek 25. člena). Zoper sklep senata imajo obdolženec, državni tožilec in oškodovanec pravico do pritožbe, ki ne zadrži njegove izvršitve.

(8) Če se je zoper sklep senata pritožil samo oškodovanec in se pritožbi ugodi, se šteje da je oškodovanec s pritožbo prevzel pregon.

(9) V primerih iz šestega in sedmega odstavka tega člena mora senat odločiti v osemindesetih urah.

(10) Pri odločanju o zahtevi za preiskavo senat ni vezan na pravno presojo dejanja, ki jo je navedel državni tožilec.

178. člen

(1) Pri zaslišanju obdolženca sta lahko navzoča državni tožilec in zagovornik. Če preiskovalni sodnik oceni, da je njuna navzočnost v posameznem primeru potrebna, lahko odredi, da se zaslišanje opravi v njuni obvezni navzočnosti. Navzočnost državnega tožilca in zagovornika je obvezna vselej, ko gre za prvo zaslišanje po privedbi obdolženca na podlagi 157. člena tega zakona.

(2) Državni tožilec, oškodovanec, obdolženec in zagovornik so lahko navzoči pri ogledu in zaslišanju izvedencev.

(3) Državni tožilec in zagovornik sta lahko navzoča pri hišni preiskavi.

(4) Državni tožilec, obdolženec in zagovornik so lahko navzoči pri zaslišanju priče. Preiskovalni sodnik lahko odredi, da se obdolženec odstrani z zaslišanja, če priča v njegovi

navzočnosti ne želi izpovedati ali če okoliščine kažejo, da v njegovi navzočnosti ne bo govorila resnice ali v primeru, če bo po zaslišanju priče potrebno opraviti sodno prepoznavo. Obdolženec ne sme biti navzoč pri zaslišanju priče, mlajše od 15 let, ki je žrtev katerega izmed kaznivih dejanj iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona. Oškodovanec sme biti navzoč pri zaslišanju priče samo, če je verjetno, da priča ne bo prišla na glavno obravnavo.

(5) Preiskovalni sodnik mora na primeren način obvestiti državnega tožilca in zagovornika, kdaj in kje bo zasliševanje obdolženca. Prav tako mora na primeren način obvestiti državnega tožilca, obdolženca, zagovornika in oškodovanca, kdaj in kje bodo opravljena druga preiskovalna dejanja, pri katerih so lahko navzoči, razen če bi bilo nevarno odlašati. Če ima obdolženec zagovornika, obvesti preiskovalni sodnik praviloma samo njega. Če je obdolženec v priporu, preiskovalno dejanje pa naj bo opravljeno zunaj sedeža sodišča, odloči preiskovalni sodnik, ali je obdolženčeva navzočnost potrebna.

(6) Če tisti, ki mu je bilo poslano obvestilo o preiskovalnem dejanju, ne pride, se dejanje lahko opravi tudi v njegovi nenavzočnosti. Če preiskovalni sodnik odredi obvezno navzočnost, pa na zaslišanje obdolženca ne prideta državni tožilec ali zagovornik, se zaslišanje praviloma preloži, razen če bi potekel rok iz drugega odstavka 203. člena tega zakona oziroma če preiskovalni sodnik glede na spremenjene okoliščine oceni, da obvezna navzočnost ni več potrebna. O preložitvi oziroma izostanku z zaslišanja preiskovalni sodnik obvesti Vrhovno državno tožilstvo oziroma odvetniško zbornico.

(7) Stranke in zagovornik, ki so navzoči pri preiskovanih dejanjih lahko za razjasnitev stvari postavljajo obdolžencu, priči ali izvedencu posamezna vprašanja. Preiskovalni sodnik prepove vprašanje ali odgovor na postavljeno vprašanje, če ni dovoljeno ali če ni v zvezi z zadevo (228. člen in prvi odstavek 241. člena). Oškodovanec lahko postavlja vprašanja le z dovoljenjem preiskovalnega sodnika. Tisti, ki so navzoči pri preiskovalnih dejanjih, imajo pravico zahtevati, naj se v zapisnik vpišejo njihove pripombe glede izvršitve posameznih dejanj, lahko pa predlagajo tudi izvedbo posameznih dokazov.

(8) Za razjasnitev posameznih tehničnih ali drugih strokovnih vprašanj, ki nastanejo v zvezi s pridobljenimi dokazi, pri zaslišanju obdolženca ali pri drugih preiskovalnih dejanjih, lahko pokliče preiskovalni sodnik osebo ustrezne stroke, da mu da o takih vprašanjih potrebna pojasnila. Če so stranke pri tem navzoče, lahko zahtevajo, naj da ta oseba natančnejša pojasnila. Če je potrebno, lahko zahteva preiskovalni sodnik pojasnila tudi od ustreznega strokovnega zavoda.

(9) Določbe prejšnjih odstavkov se uporabljajo tudi, če se opravi preiskovalno dejanje pred sklepom o preiskavi.

193. člen

(1) Navzočnost obdolženca pri dejanjih v kazenskem postopku se zagotovi z vabilom. Vabilo pošlje obdolžencu sodišče.

(2) Obdolženec se povabi z zaprtim pisnim vabilom, ki obsega: naslov sodišča, ki vabi, ime in priimek obdolženca; označbo kaznivega dejanja, ki ga je obdolžen, kraj, kamor naj pride, dan in uro, kdaj naj pride; navedbo, da se vabi kot obdolženec; opozorilo, da bo prisilno priveden, če ne pride; uradni pečat in ime in priimek sodnika, ki vabi.

(3) Ko je obdolženec prvič vabljen, ga je treba v vabilu poučiti, da ima pravico vzeti si zagovornika in da je zagovornik lahko navzoč pri njegovem zaslišanju.

(4) Obdolženec mora takoj sporočiti sodišču spremembo naslova, kot tudi namen, da spremeni prebivališče. O tem je treba obdolženca poučiti pri prvem zaslišanju oziroma pri vročitvi obtožnice brez preiskave (šesti odstavek 170. člena), obtožnega predloga ali zasebne tožbe; pri tem ga je treba opozoriti na posledice, določene s tem zakonom.

(5) Če obdolženec zaradi bolezni ali kakšne druge nepremagljive ovire na vabilo ne more priti, se zaslíši tam, kjer je, ali se mu preskrbi prevoz do sodnega poslopja ali drugega kraja, kjer se opravlja dejanje.

194. člen

(1) Privedbo obdolženca lahko odredi sodišče, če je izdan sklep o priporu ali če v redu povabljeni obdolženec ne pride, pa svojega izostanka ne opraviči, ali če mu ni bilo mogoče v redu vročiti vabila ali sodbe, s katero je bila obdolžencu izrečena zaporna kazen, iz okoliščin pa je očitno, da se obdolženec vročitvi izmika po tem, ko vsi drugi načini vročanja niso bili uspešni.

(2) Odredbo za privedbo izvrši policija.

(3) Privedba se odredi pisno. Odredba mora obsegati: ime in priimek obdolženca, ki naj se privede, označbo kaznivega dejanja, katerega je obdolžen, z navedbo določbe kazenskega zakona ter razlog, zakaj se odreja privedba, uradni pečat in podpis sodnika, ki odreja privedbo.

(4) Tisti, ki mu je naložena izvršitev odredbe, izroči odredbo obdolžencu in ga povabi, naj gre z njim. Če obdolženec to odkloni, ga privede s silo.

(5) Zoper vojaške osebe, pripadnike policije ali straže zavoda, v katerem so osebe, ki jim je vzeta prostost, se odredi privedba prek njihovega poveljstva oziroma predstojnika.

195.a člen

(1) Če so podane okoliščine iz 2. ali 3. točke prvega odstavka 201. člena tega zakona, vendar je nevarnost, da bo obdolženec uničil sledove kaznivega dejanja, vplival na priče, udeležence ali prikrivalce ali ponovil kaznivo dejanje, dokončal poskušeno kaznivo dejanje ali storil kaznivo dejanje, s katerim grozi, moč odvrniti s prepovedjo približanja obdolženca določenemu kraju ali osebi, uporabi sodišče ta ukrep.

(2) Sodišče določi primerno razdaljo - oddaljenost od določenega kraja ali osebe, ki jo mora obdolženec spoštovati in je namerno ne sme prekoračiti; v nasprotnem primeru lahko sodišče zoper njega odredi pripor. O tej posledici je obdolženca predhodno vselej treba obvestiti.

(3) Če razdaljo - oddaljenost, ki jo mora spoštovati obdolženec, namerno krši z ukrepom varovana oseba, jo lahko sodišče vsakokrat kaznuje z denarno kaznijo iz 78. člena tega zakona.

(4) O ukrepu iz tega člena odloči sodišče z obrazloženim sklepom; obrazložitev mora vsebovati utemeljitev suma, da je obdolženec storil kaznivo dejanje, okoliščin iz prvega odstavka tega člena in uporabe tega ukrepa.

211. člen

(1) Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij za namene zakonitega in pravilnega izvrševanja pripora ter zaradi varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin pripornikov upravlja za posamezni zavod za prestajanje kazni zapora zbirko osebnih podatkov o pripornikih ter obdeluje podatke iz nje.

(2) Zbirka podatkov iz prejšnjega odstavka obsega:

1. podatke o identiteti pripornika in o njegovem osebnem stanju:
 - ime in priimek ter morebitni vzdevek;

- datum in kraj rojstva;
- podatke o prebivališču;
- enotno matično številko občana;
- davčno številko;
- osebno fotografijo;
- prstne odtise;
- osnovni osebni opis;
- podatki o družinskih razmerah;
- podatki o državljanstvu;
- podatki o splošnem zdravstvenem stanju ob sprejemu v pripor in morebitni invalidnosti;
- podatki o zakonitem zastopniku;
- 2. podatke o sklepu o priporu:
 - naziv sodišča, ki je odredilo pripor;
 - pravilno številko in datum izdaje sklepa;
 - kaznivo dejanje, ki ga je obdolžen;
 - zakonske razloge za pripor;
- 3. podatke o delu, ki ga odpravlja med priporom:
 - vrsta dela, ki ga opravlja;
 - delovno mesto, na katerega je razporejen;
 - trajanje dela in odsotnosti iz dela;
 - plačilo, prejeta za opravljeno delo;
- 4. podatke o sprejemu v pripor, trajanju, podaljšanju oziroma odpravi pripora:
 - datum in uro sprejema v pripor;
 - ura, ko je bil priporniku vročen sklep;
 - podatki o sklepu o podaljšanju pripora;
 - podatki o sklepu o odpravi pripora;
 - datum in ura izpustitve iz pripora;
- 5. podatke o obnašanju pripornika in disciplinskih ukrepih:
 - podatki o osebnosti in vedenju pripornika;
 - podatki, pomembni za izdelavo varnostne ocene in za varnost pripornika;
 - vrsta disciplinskega prestopka;
 - vrsta disciplinske kazni;
 - trajanje disciplinske kazni.

(3) Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij zbira osebne podatke za zbirke podatkov o pripornikih iz 1. do 5. točke prejšnjega odstavka neposredno od pripornika, na katerega se nanašajo, od drugih oseb pa le na podlagi pripornikove pisne privolitve. Ne glede na določbo prejšnjega stavka se podatki o priporniku, kadar je to mogoče, zbirajo pri pravosodnih organih, policiji in drugih državnih organih ter javnih zavodih.

(4) Podatki iz zbirke podatkov se shranjujejo in uporabljajo, dokler traja pripor; po odpravi pripora se podatki arhivirajo in se hranijo deset let na Upravi Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij, nato pa se brišejo.

(5) Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij kot upravljavec zbirke podatkov o pripornikih iz drugega odstavka tega člena posreduje uporabnikom podatke iz te zbirke, če jih v skladu z zakonom potrebujejo za odločanje v postopkih ali na podlagi pisne privolitve ali zahteve posameznika, na katerega se podatki nanašajo.

211.a člen

(1) Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij za namene zakonitega in pravnega izvrševanja pripora ter varnosti v priporu, zaradi varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin pripornikov, nadzorov, izvrševanja odločb sodišč ter sodelovanja s policijo in državnim tožilstvom v skladu z zakonom, upravlja za vse zavode za prestajanje kazni zapora Centralno evidenco pripornikov Republike Slovenije in obdeluje podatke v njej.

(2) Centralna evidenca pripornikov Republike Slovenije vsebuje podatke iz zbirke podatkov o pripornikih iz drugega odstavka 211. člena.

(3) Evidenca se vodi s sredstvi informacijske tehnologije.

(4) Zaradi zagotavljanja točnosti in ažurnost podatkov v evidenci Upravi Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij upravljavci zbirke podatkov Centralnega registra prebivalstva, evidenc Davčne uprave in Zavoda za zdravstveno zavarovanje ter podatkov o socialnih transferjih brezplačno posredujejo potrebne podatke, oziroma ji omogočijo neposreden elektronski dostop do podatkov na način, da jih lahko vpogleda, prepíše, izpiše ali kopira. Uprava podatke pridobiva oziroma dostopa v register in evidence z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča pripornika, navedbo pravne podlage in namena dostopa ter opravilne številke zadeve ali istih povezovalnih znakov.

(5) Podatki iz evidence se shranjujejo in uporabljajo, dokler traja pripor; po odpravi pripora se podatki arhivirajo in se hranijo deset let pri Upravi Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij, nato pa se brišejo.

(6) Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij kot upravljavec evidence iz drugega odstavka tega člena posreduje uporabnikom podatke iz te zbirke, če jih v skladu z zakonom potrebujejo za odločanje v postopkih ali na podlagi pisne privolitve ali zahteve posameznika, na katerega se podatki nanašajo.

(7) Minister, pristojen za pravosodje, na predlog generalnega direktorja Uprave Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij predpiše podrobnejša pravila o upravljanju ter o obdelavi podatkov v Centralni evidenci pripornikov Republike Slovenije.

212. člen

(1) Pripornik prestaja pripor v posebnih prostorih za pripor oziroma v ločenem zaprtem delu zavoda za prestajanje kazni zapora ali njegovega oddelka.

(2) V istem prostoru ne smejo biti zaprte osebe, ki niso istega spola. Praviloma tudi ne smejo biti v istem prostoru osebe, ki so sodelovale pri istem kaznivem dejanju, in ne osebe, ki prestajajo kazen, s tistimi, ki so v priporu. Če je mogoče, ne smejo biti osebe, ki so obdolžene za kaznivo dejanje v povratku, priprte v istem prostoru z drugimi priporniki, na katere bi lahko škodljivo vplivale.

(3) Zaradi varnosti, reda in discipline ali uspešne in racionalne izvedbe kazenskega postopka, lahko pristojno sodišče premesti pripornika iz enega v drug zavod na predlog direktorja zavoda, v katerem je pripornik.

213.b člen

(1) Z dovoljenjem preiskovalnega sodnika, ki opravlja preiskavo, in pod njegovim nadzorstvom ali pod nadzorstvom nekoga, ki ga on določi, lahko obiskujejo pripornika v mejah hišnega reda zavoda bližnji sorodniki, na njegovo zahtevo pa tudi zdravnik in drugi. Posamezni obiski se smejo prepovedati, če bi zaradi tega lahko nastala škoda za postopek.

(2) Diplomatski in konzularni predstavniki tuje države imajo pravico, da z vednostjo preiskovalnega sodnika, ki opravlja preiskavo, obiskujejo in brez nadzora govorijo s pripornikom, ki je državljan njihove države.

(3) Varuh človekovih pravic oziroma njegov namestnik lahko pripornika obiskuje in si z njim dopisuje brez predhodnega obveščanja in nadzorstva preiskovalnega sodnika ali nadzorstva nekoga, ki ga ta določi. Pisanj, ki jih pripornik pošilja Uradu varuha človekovih pravic, ni dopustno pregledovati.

(4) Pripornik si lahko dopisuje ali ima druge stike z osebami zunaj zavoda. Če tako zahtevajo razlogi, zaradi katerih je bil odrejen pripor, lahko preiskovalni sodnik na predlog državnega tožilca s pisnim sklepom odredi nadzor pisemskih in drugih pošilk ter drugih stikov pripornika z osebami zunaj zavoda. Preiskovalni sodnik lahko priporniku prepove pošiljanje ali sprejemanje pisem in drugih pošilk ali vzpostavljanje stikov, ki so škodljivi za postopek, ne sme pa mu prepovedati, da bi poslal prošnjo ali pritožbo. Pritožba zoper ta sklep ne zadrži njegove izvršitve.

(5) Po vložitvi obtožnice do pravnomočnosti sodbe ima pravice iz prvega do četrtega odstavka tega člena predsednik senata.

213.c člen

(1) Pripornik se lahko disciplinsko kaznuje za disciplinski prestopok. Disciplinsko kazen sme izreči preiskovalni sodnik oziroma predsednik senata.

(2) Disciplinski prestopki so:

- fizični napad na sopripornika, delavca zavoda ali drugo uradno osebo,
- izdelovanje, sprejemanje ali vnašanje predmetov za napad ali pobeg,
- vnašanje in izdelovanje alkoholnih pijač in narkotikov ter njihovo razpečevanje,
- kršitev predpisov o varstvu pri delu, varstvu pred požarom, eksplozijo in drugimi naravnimi nesrečami,
- ponavljajoče se kršitve hišnega reda zavoda,
- povzročitev večje materialne škode namenoma ali iz hude malomarnosti,
- žaljivo in nedostojno obnašanje.

(3) Za disciplinske prestopke se lahko izrečejo disciplinske kazni prepovedi ali omejevanja obiskov in dopisovanja. Omejitev ali prepoved obiskov ne velja za obiske zagovornika, zdravnika, varuha človekovih pravic ter za diplomatske in konzularne predstavnike države, katere državljan je pripornik.

(4) Zoper sklep o kazni, izrečeni po prvem odstavku tega člena, je v štiriindvajsetih urah od njegovega prejema dovoljena pritožba na senat (šesti odstavek 25. člena). Pritožba ne zadrži izvršitve sklepa.

213.č člen

(1) Če s tem zakonom in s predpisi, izdanimi na njegovi podlagi, ni drugače določeno, se glede spremljanja, zasledovanja, nadziranja, vzdrževanja reda in discipline, uporabe prisilnih sredstev, osebne preiskave in preiskave bivalnih prostorov za pripornike smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, in na njegovi podlagi izdanih predpisov.

(2) Pri opravljanju uradne naloge sme pooblaščen uradna oseba zavoda zoper pripornika uporabiti strelno orožje samo, če ne more drugače zavarovati življenja ljudi, odvrniti od sebe neposrednega napada, s katerim je ogroženo njeno življenje ali odvrniti napada na osebo ali objekt, ki ga varuje.

215. člen

(1) Preiskavo odredi sodišče z obrazloženo pisno odredbo.

(2) Odredba o preiskavi se izroči pred začetkom preiskave tistemu, pri katerem naj se preiskava opravi ali ki naj se preišče. Pri tem se ga pouči, da ima pravico obvestiti odvetnika, ki je lahko navzoč pri preiskavi. Če tisti, na katerega se nanaša odredba o preiskavi zahteva, da

je pri preiskavi navzoč odvetnik, se začetek preiskave odloži do prihoda odvetnika, vendar najdalj za dve uri.

(3) Pred začetkom preiskave se zahteva od tistega, na katerega se nanaša odredba o preiskavi, naj prostovoljno izroči osebo oziroma predmete, ki se iščejo.

(4) S preiskavo se lahko začne tudi brez poprejšnje izročitve odredbe in brez poprejšnje zahteve za izročitev osebe ali stvari, če se pričakuje oborožen odpor ali če je potrebno, da se preiskava opravi takoj in nepričakovano, ali če se opravi preiskava v javnih prostorih.

(5) Preiskava se praviloma opravlja med 6. in 22. uro. Opravlja se lahko tudi izven tako določenega časa, če se je v njem začela, pa se do 22. ure še ni končala ali če so podani razlogi iz 218. člena tega zakona ali če preiskovalni sodnik oceni, da bi bili lahko zaradi odlašanja uničeni sledovi kaznivega dejanja oziroma predmeti, pomembni za kazenski postopek, in to posebej dovoli.

(6) Določbe tega in ostalih členov, ki se nanašajo na hišno in osebno preiskavo, se smiselno uporabljajo tudi za preiskavo skritih prostorov prevoznih sredstev.

216. člen

(1) Pri hišni preiskavi ima pravico biti navzoč tisti, čigar stanovanje ali prostor se preiskuje ali njegov zastopnik.

(2) Zaklenjeni prostori, pohoštvo ali druge stvari se odprejo s silo samo, če njihov imetnik ni navzoč ali če jih noče prostovoljno odpreti. Pri odpiranju se je treba ogibati nepotrebnih poškodb.

(3) Pri hišni ali osebni preiskavi morata biti navzoči dve polnoletni osebi kot prič. Preiskavo ženske sme opraviti samo ženska; tudi za priče se vzamejo samo ženske. Priče je treba pred začetkom preiskave opozoriti, da pazijo, kako se preiskava opravlja, in da imajo pravico podati pred podpisom zapisnika o preiskavi svoje ugovore, če mislijo, da vsebina zapisnika ni pravilna.

(4) Če se opravi preiskava v prostorih državnih organov, podjetij ali drugih pravnih oseb, se povabi njihov predstojnik, naj bo pri preiskavi navzoč.

(5) Če se opravi preiskava v vojaškem objektu, se povabi pristojni vojaški starešina, naj bo pri preiskavi navzoč.

(6) Hišno in osebno preiskavo je treba opraviti obzirno, da se ne moti hišni mir.

(7) O vsaki hišni ali osebni preiskavi se napravi zapisnik, ki ga podpišejo tisti, pri katerem se opravi preiskava ali ki se preišče, njegov zastopnik, če je bil navzoč pri preiskavi, in tisti, katerih navzočnost je obvezna. Pri preiskavi se zasežejo samo tisti predmeti oziroma listine, ki so v zvezi z namenom preiskave v posameznem primeru. V zapisnik se vpišejo in v njem natančno opišejo predmeti oziroma listine, ki se zasežejo. Zapisnik se izda tistemu, pri katerem se opravi preiskava ali ki se preišče oziroma njegovemu zastopniku.

218. člen

(1) Policisti smejo tudi brez odredbe sodišča stopiti v tuje stanovanje in druge prostore in po potrebi opraviti preiskavo, če imetnik stanovanja to želi, če kdo kliče na pomoč, če je treba, da se prime storilec kaznivega dejanja, ki je bil zasačen pri samem dejanju, ali če je to potrebno za varnost ljudi in premoženja, če je v stanovanju ali kakšnem drugem prostoru kdo,

ki ga je treba po odredbi pristojnega državnega organa pripreti ali prisilno privedi ali se je zaradi pregona tja zatekel.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka se ne napravi zapisnik, temveč se imetniku stanovanja takoj izda potrdilo, v katerem se navede vzrok vstopa v stanovanje oziroma v druge prostore. Če je bila v tujih prostorih opravljena tudi preiskava, se je treba ravnati po tretjem in šestem odstavku 216. člena tega zakona.

(3) Preiskava se sme opraviti tudi brez navzočnosti prič, če ni mogoče takoj zagotoviti njihove navzočnosti, nevarno pa bi bilo odlašati. Razlogi za preiskavo brez navzočnosti prič morajo biti navedeni v zapisniku.

(4) Policisti smejo brez odredbe o preiskavi in brez navzočnosti prič opraviti osebno preiskavo, ko izvršujejo sklep o privedbi ali ko komu vzamejo prostost, če je podan sum, da ima ta orožje za napad, ali sum, da bo odvrigel, skril ali uničil predmete, ki mu jih je treba vzeti kot dokazilo v kazenskem postopku.

(5) Kadar opravijo policisti preiskavo brez odredbe, morajo o tem takoj podati poročilo preiskovalnemu sodniku, če postopek še ne teče, pa pristojnemu državnemu tožilcu.

220. člen

(1) Predmeti, ki se morajo po kazenskem zakonu vzeti ali ki utegnejo biti dokazilo v kazenskem postopku, se zasežejo in izročijo v hrambo sodišču ali pa se kako drugače zavaruje njihova hramba.

(2) Kdor ima take predmete, jih mora na zahtevo sodišča izročiti. Če noče izročiti predmetov, se sme kaznovati z denarno kaznijo določeno v prvem odstavku 78. člena tega zakona, če tega še vedno noče storiti, pa se sme zapreti. Zapor traja do izročitve predmetov ali do konca kazenskega postopka, vendar največ mesec dni.

(3) O pritožbi zoper sklep, s katerim je bila izrečena denarna kazen ali odrejen zapor, odloča senat (šesti odstavek 25. člena). Pritožba zoper sklep o zaporu ne zadrži njegove izvršitve.

(4) Policisti smejo zaseči predmete, omenjene v prvem odstavku tega člena, kadar postopajo po 148. in 164. členu tega zakona ali kadar izvršujejo nalog sodišča.

(5) Pri zasegu predmetov se navede, kje so bili najdeni, in predmeti opišejo, po potrebi pa se tudi na drug način zavaruje ugotovitev njihove istovetnosti. Za zasežene predmete se izda zapisnik.

223.a člen

(1) Če se zaseže elektronska naprava (prvi odstavek 219.a člena) zaradi oprave preiskave, se podatki v elektronski obliki zavarujejo tako, da se shranijo na drug ustrezen nosilec podatkov na način, da se ohrani istovetnost in integriteta podatkov ter možnost njihove uporabe v nadaljnjem postopku ali se izdela istovetna kopija celotnega nosilca podatkov, pri čemer se zagotovi integriteta kopije teh podatkov. Če to ni mogoče, se elektronska naprava zapečati, če je mogoče, pa samo tisti del elektronske naprave, ki naj bi vseboval iskane podatke.

(2) Če je bila elektronska naprava zasežena brez odredbe sodišča in je bila zaradi zavarovanja podatkov izdelana njihova kopija, vendar sodišče v dvanajstih urah ni izdalo odredbe za preiskavo po petem odstavku 219.a člena tega zakona oziroma ni bila dana privolitev po drugem odstavku 219.a člena tega zakona, policija zapisniško trajno uniči izdelano

kopijo in o tem v osmih dneh pisno obvesti preiskovalnega sodnika, državnega tožilca in imetnika oziroma uporabnika elektronske naprave, če je znan.

(3) Imetnik, uporabnik, upravljavec ali skrbnik elektronske naprave oziroma tisti, ki ima do nje dostop, mora na zahtevo organa, ki jo je zasegel, takoj ukreniti, kar je potrebno in je v njegovi moči, da se onemogoči uničenje, spreminjanje ali prikrivanje podatkov. Če noče tako ravnati, se sme kaznovati oziroma zapreti po določbi drugega odstavka 220. člena tega zakona, razen če gre za osumljenca, obdolženca ali osebo, ki ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen) ali se je v skladu s tem zakonom odrekla pričevanju (236. člen).

(4) Imetnika naprave se povabi, naj bo sam, njegov zastopnik, odvetnik ali strokovnjak navzoč pri zavarovanju podatkov po prvem odstavku tega člena. Če se ne odzove vabilu, če je odsoten ali če ni znan, se zavarovanje podatkov in izdelava istovetne kopije opravi v njegovi nenavzočnosti. Zavarovanje podatkov opravi ustrezno usposobljena oseba.

(5) Pri zavarovanju podatkov se v zapisnik zapiše tudi kontrolna vrednost, oziroma se na drug ustrezen način v zapisniku zagotovi možnost naknadnega preverjanja istovetnosti in integritete zavarovanih podatkov. Izvod zapisnika se izroči osebi iz prejšnjega odstavka, ki je bila navzoča pri zavarovanju podatkov.

(6) Zaseg in zavarovanje podatkov morata biti opravljena na način, s katerim se v najmanjši možni meri posega v pravice oseb, ki niso osumljenci ali obdolženci, in varuje tajnost oziroma zaupnost podatkov ter se ne povzroča nesorazmerna škoda zaradi nezmožnosti uporabe elektronske naprave.

(7) Kopije zaseženih podatkov se hranijo, dokler je to potrebno za postopek. Elektronska naprava se hrani, dokler podatki niso shranjeni na način, ki zagotovi istovetnost in integriteto zaseženih podatkov, vendar ne več kakor tri mesece od dneva pridobitve. Če izdelava takšne kopije podatkov ni mogoča, se elektronska naprava ali del elektronske naprave, ki vsebuje iskane podatke, hrani, dokler je to potrebno za postopek, vendar ne več kakor šest mesecev od dneva pridobitve, razen če je bila zasežena elektronska naprava uporabljena za izvršitev kaznivega dejanja oziroma je sama elektronska naprava dokaz v kazenskem postopku.

(8) Kopije podatkov, pridobljene v skladu z določbami tega člena, ki se ne nanašajo na kazenski pregon in za katere ni kakšnega drugega zakonskega razloga, da bi se smeli hraniti (498. člen), se izločijo iz spisa, če je to mogoče in se zapisniško uničijo, o čemer se v osmih dneh obvestijo preiskovalni sodnik, državni tožilec in imetnik elektronske naprave.

227. člen

(1) Ko se obdolženec zaslišuje prvič, ga je treba vprašati za ime in priimek in morebitni vzdevek, ime in priimek staršev, tudi prejšnje osebno ime, če je bilo spremenjeno, kje je rojen, kje stanuje, dan, mesec in leto rojstva, enotno matično številko (EMŠO), narodnost, državljanstvo, poklic, kakšne so njegove družinske razmere, ali je pismen, katere šole ima, oziroma ali je podčastnik, častnik ali vojaški uslužbenec, ali je vpisan v vojaško evidenco in pri katerem organu za obrambo, ali je bil odlikovan, kakšni so njegov osebni dohodek in njegove premoženjske razmere, ali je bil že obsojen pa obsodba še ni bila izbrisana, kdaj in zakaj, in ali je in kdaj izrečeno kazen prestal, ali teče zoper njega postopek za kakšno drugo kaznivo dejanje, če je mladoleten pa tudi, kdo je njegov zakoniti zastopnik. Obdolženca je treba poučiti, da mora na vabilo priti in takoj sporočiti vsako spremembo naslova ali nameravano spremembo prebivališča, ter ga opozoriti na posledice, če ne bi tako ravnal.

(2) Obdolžencu se nato pove, katerega dejanja je obdolžen in kaj je podlaga za obdolžitev. Pouči se ga, da se ni dolžan zagovarjati in odgovarjati na vprašanja, če se zagovarja, pa ni dolžan izpovedati zoper sebe ali svoje bližnje ali priznati krivdo ter da ima pravico vzeti si zagovornika po lastni izbiri, ki je lahko navzoč pri zaslišanju.

(3) Če gre za kazniva dejanja, za katera je v Kazenskem zakoniku predvideno, da se sme obdolžencu v določenih primerih kazen omiliti (tretji odstavek 294. člena Kazenskega zakonika), mu je tudi to treba povedati.

(4) Obdolženec se zaslišuje ustno. Pri zasliševanju se mu lahko dovoli, da uporablja svoje zapiske.

(5) Pri zasliševanju je treba obdolžencu omogočiti, da se v neoviranem pripovedovanju izjavi o vseh okoliščinah, ki ga obremenjujejo, in da navede vsa dejstva, ki so v korist njegovi obrambi.

(6) Ko obdolženec konča svojo izpovedbo, se mu postavijo vprašanja, če je treba, da se izpolnijo vrzeli ali odpravijo nasprotja in nejasnosti v njegovem pripovedovanju.

(7) Zasliševanje se mora opraviti tako, da se v polni meri spoštuje obdolženčeva osebnost.

(8) Proti obdolžencu se ne smejo uporabiti sila, grožnja ali druga podobna sredstva (tretji odstavek 266. člena), da bi se dosegla kakšna njegova izjava ali priznanje.

(9) Obdolženec sme biti zaslišan brez zagovornika, če se je izrecno odpovedal tej pravici, obramba pa ni obvezna ali če zagovornik ni navzoč, čeprav je bil obveščen o zaslišanju (178. člen).

(10) Če obdolženec ni bil poučen o svojih pravicah iz drugega odstavka tega člena ali če dani pouk in izjava obdolženca glede pravice do zagovornika nista zapisana v zapisnik ali če je bilo ravnano v nasprotju z določbami osmega ali devetega odstavka tega člena, sodišče ne sme opreti svoje odločbe na obdolženčevo izpovedbo.

236. člen

(1) Dolžnosti pričevanja so oproščeni:

- 1) obdolženčev zakonec oziroma oseba, s katero živi v zunajzakonski skupnosti;
- 2) obdolženčevi krvni sorodniki v ravni vrsti, sorodniki v stranski vrsti do vštetega tretjega kolena in sorodniki po svaštvu do vštetega drugega kolena;
- 3) obdolženčev posvojenec in posvojitelj;
- 4) verski spovednik o tistem, o čemer se mu je spovedal obdolženec ali druga oseba;
- 5) odvetnik, zdravnik, socialni delavec, psiholog ali kakšna druga oseba o dejstvih, za katera je zvedel pri opravljanju poklica, če velja dolžnost, da mora ohraniti kot tajnost tisto, kar je zvedel pri opravljanju svojega poklica, razen v primerih iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona ali če so izpolnjeni pogoji, določeni v zakonu, pod katerimi so te osebe odvezane dolžnosti varovanja tajnosti oziroma so dolžne posredovati zaupne podatke pristojnim organom.

(2) Sodišče, ki vodi postopek, je dolžno poučiti osebe, omenjene v prejšnjem odstavku, da jim ni treba pričati, vsakokrat preden jih zasliši, brž ko zve, da gre za okoliščine, zaradi katerih so oproščene dolžnosti pričevanja. Če priča izjavi, da se odpoveduje tej pravici in da želi pričati, se jo mora opozoriti, da se bo na njeno izpovedbo lahko oprla sodna odločba, četudi se bo na glavni obravnavi odpovedala pričevanju. Pouk in odgovor se vpišeta v zapisnik.

(3) Mladoletne osebe, ki glede na svojo starost in duševno razvitost ne more razumeti pomena pravice, da ni dolžna pričati, ni dovoljeno zaslišati kot priče, razen če to zahteva sam obdolženec.

(4) Kdor ima razlog, da odreče pričevanje proti enemu od obdolžencev, je oproščen dolžnosti pričevanja tudi proti drugim obdolžencem, če se njegova izpovedba po naravi stvari ne da omejiti samo nanje.

239. člen

(1) Priče se vabijo s pisnim vabilom, v katerem se navede: ime, priimek in poklic vabljenega, kdaj in kam naj pride, kazenska zadeva, zaradi katere je vabljen, navedba, da se vabi kot priča, in opozorilo na posledice neopravičenega izostanka; če gre za kaznivo dejanje, ki se preganja na predlog, se oškodovanca, ki je vabljen kot priča, v vabilu opozori, da se bo v primeru neopravičenega izostanka štelo, da je umaknil predlog za pregon (244. člen). Oškodovanca, ki je vabljen kot priča, se opozori tudi, da lahko predlog za pregon umakne do konca glavne obravnave in da bo z umikom izgubil pravico, da ga vnovič poda ter da bo v primeru, če predlog umakne po začetku glavne obravnave, moral plačati stroške kazenskega postopka, razen če bo obdolženec izjavil, da jih bo plačal sam.

(2) Mladoletna oseba, ki še ni dopolnila šestnajst let, se vabi za pričo po njenih starših oziroma po zakonskem zastopniku, razen če to ni mogoče zaradi tega, ker je treba hitro ravnati, ali zaradi drugih okoliščin.

(3) Priče, ki se zaradi starosti, bolezni ali hudih telesnih hib ne morejo odzvati vabilu, se smejo zaslišati v njihovem stanovanju.

240. člen

(1) Priče se zaslišujejo vsaka zase in brez navzočnosti drugih prič. Priča mora dajati odgovore ustno.

(2) Pričo je treba najprej opomniti, da je dolžna govoriti resnico in da ne sme ničesar zamolčati, nato pa jo opozoriti, da pomeni kriva izpovedba kaznivo dejanje. Pričo je treba opozoriti tudi, da ni dolžna odgovarjati na vprašanja iz 238. člena tega zakona in to opozorilo vpisati v zapisnik.

(3) Pričo je treba nato vprašati za ime in priimek, poklic, prebivališče, rojstni kraj, dan, mesec in leto rojstva in njeno razmerje do obdolženca in oškodovanca. Opozoriti jo je treba, da mora sporočiti sodišču spremembo naslova in prebivališča oziroma naslova zaposlitve. Policist oziroma pooblaščenca oseba drugega državnega organa, ki ima pooblastila policije, ki nastopa kot priča, lahko namesto prebivališča pove naslov in naziv enote, ki ji pripada, osebe, navedene v 5. točki prvega odstavka 236. člena tega zakona pa naslov in naziv zaposlitve, če so vabljene kot priče zaradi svojega dela. Od neposrednega izvajalca ukrepov po 149.a, 150., 151., 155. in 155.a členu tega zakona se praviloma ne zahteva osebnih podatkov, ampak zadostuje, če se identificira s službenim delovnim imenom in uradnim dokumentom, ki potrjuje njegovo svojstvo.

(4) Pri zaslišanju mladoletne osebe, zlasti če je bila s kaznivim dejanjem oškodovana, je treba ravnati obzirno, da zaslišanje ne bi škodljivo vplivalo na njeno duševno stanje. Če je potrebno, se zaslišanje mladoletne osebe opravi s pomočjo pedagoga ali kakšnega drugega strokovnjaka. Pri zaslišanju priče, mlajše od 14 let, je lahko navzoča oseba, ki ji priča zaupa.

244. člen

(1) Če priča, ki je bila v redu povabljena, ne pride in svojega izostanka ne opraviči, ali če se brez dovoljenja ali opravičenega razloga odstrani s kraja, kjer bi morala biti zaslišana, se sme odrediti da se privede s silo, sme pa se tudi kaznovati z denarno kaznijo, določeno v prvem odstavku 78. člena tega zakona. Če gre za kaznivo dejanje, ki se preganja na predlog in oškodovanec, ki je bil v redu povabljen kot priča, na narok ne pride in svojega izostanka ne opraviči, se šteje, da je umaknil predlog za pregon in se kazenski postopek za to dejanje s sklepom ustavi, če se je že začel.

(2) Če priča pride, pa potem, ko je bila opozorjena na posledice, brez zakonskega razloga noče pričati, se sme kaznovati z denarno kaznijo, določeno v prvem odstavku 78. člena tega zakona; če pa tudi potem noče pričati, se sme zapreti. Zapor traja, dokler priča ni pri volji pričati in dokler njeno pričanje ne postane nepotrebno ali dokler se kazenski postopek ne konča, vendar največ mesec dni.

(3) O pritožbi zoper sklep, s katerim je bila izrečena denarna kazen ali odrejen zapor, odloča vselej senat (šesti odstavek 25. člena). Pritožba zoper sklep o zaporu ne zadrži njegove izvršitve.

(4) Vojaške osebe in pripadniki policije se ne smejo zapreti, pač pa se o tem, da niso hoteli pričati, obvesti njihovo pristojno poveljstvo.

245. člen

Ogled se opravi, kadar je za ugotovitev ali razjasnitev kakšnega pomembnega dejstva v postopku potrebno neposredno opazovanje.

249. člen

(1) Izvedenstvo odredi s pisno odredbo organ, ki vodi postopek. V odredbi navede, katera dejstva naj se ugotovijo ali presodijo s pomočjo izvedencev in komu naj bo izvedensko delo zaupano. Odredba se vroči tudi strankam.

(2) Če je za določeno vrsto izvedenskega dela strokoven zavod ali če se da izvedensko delo opraviti v okviru državnega organa, se tako delo, zlasti če je bolj zamotano, zaupa praviloma takemu zavodu oziroma organu. Zavod oziroma organ določi enega ali več strokovnjakov, ki naj to delo opravijo.

(3) Kadar določi izvedenca organ, ki vodi postopek, določi praviloma enega izvedenca; če je izvedensko delo zamotano, pa dva ali več.

(4) Če so za kakšno vrsto izvedenskega dela imenovani sodni izvedenci, sme sodišče postaviti druge izvedence samo, če bi bilo nevarno odlašati, če so sodni izvedenci zadržani ali če to zahtevajo druge okoliščine.

264. člen

(1) Pri telesnih poškodbah opravi izvedenec svoje delo praviloma tako, da poškodovanca pregleda; če to ni mogoče ali ni potrebno, pa na podlagi medicinske dokumentacije ali drugih podatkov v spisih.

(2) Ko natančno opiše poškodbe, da izvedenec svoje mnenje zlasti o vrsti in teži vsake posamezne poškodbe in o njihovem skupnem učinku glede na njihovo naravo in posebne okoliščine primera, kakšen učinek imajo ponavadi takšne poškodbe in kakšen učinek so imele v konkretnem primeru, ter s čim in na kakšen način so bile prizadejane.

265. člen

(1) Psihiatrični pregled obdolženca se sme odrediti, če:

- nastane sum, da ob storitvi kaznivega dejanja ni bil prišteven zaradi duševne motnje ali duševne manjrazvitosti ali je bila zaradi takšnega stanja ali zaradi kakšne druge trajne in hude duševne motenosti njegova prištevnost zmanjšana, ali
- obstaja resen dvom, da se zaradi svojega duševnega stanja ne more udeleževati kazenskega postopka.

(2) Če je po mnenju izvedenca psihiatrične stroke potrebno daljše opazovanje, se obdolženec pošlje na opazovanje v ustrezen zdravstveni zavod. Sklep o tem izda sodišče na predlog državnega tožilca po predhodnem zaslišanju zagovornika in obdolženca, če njegovo zdravstveno stanje to dopušča. Opazovanje sme trajati največ en mesec. V primeru iz prve alineje prejšnjega odstavka se sme opazovanje na obrazložen predlog državnega tožilca in po poprejšnjem mnenju izvedenca psihiatrične stroke ter po predhodnem zaslišanju zagovornika podaljšati še za največ en mesec. Pritožba zoper sklep, s katerim se ukrep podaljša, ne zadrži izvršitve sklepa.

(3) Če izvedenec psihiatrične stroke ugotovi pri obdolžencu duševno motnjo, duševno manjrazvitost ali kakšno drugo trajno in hudo duševno motenost, določi njeno naravo, vrsto, stopnjo in trajnost ter da mnenje o tem, kako je ob storitvi kaznivega dejanja tako duševno stanje vplivalo na obdolženčevo prištevnost (29. člen kazenskega zakonika) ter kako še zdaj vpliva na njegovo pojmovanje in ravnanje; oziroma ali gre za tako duševno stanje, da se obdolženec ne more udeleževati kazenskega postopka, in koliko časa bo predvidoma trajala njegova procesna nesposobnost.

(4) Če pošlje v zdravstveni zavod obdolženca, ki je v priporu, obvesti sodišče zavod, zakaj je bil odrejen pripor, da zavod ukrene, kar je potrebno za zagotovitev namena pripora.

(5) Obdolžencu, ki se pošlje na opazovanje po drugem odstavku tega člena in nima zagovornika, je treba postaviti zagovornika po uradni dolžnosti pred izdajo sklepa o opazovanju.

(6) Čas, ki ga prebije v zdravstvenem zavodu, se obdolžencu všteje v pripor oziroma v morebitno kazen.

285. člen

Obtožnica postane pravnomočna z dnem, ko je ugovor zavržen; če ugovor ni bil vložen ali je bil zavržen - z dnem, ko je senat, ki je obravnaval zahtevo predsednika senata (284. člen), odločil, da se z obtožnico strinja; če take zahteve ni bilo, pa z dnem, ko je predsednik senata razpisal predobravnavni narok, oziroma, ko je pretekel rok iz drugega odstavka prejšnjega člena.

285.a člen

(1) Po pravnomočnosti obtožnice predsednik senata razpiše predobravnavni narok, na katerem se obtoženec izjavi o krivdi ter o nadaljnjem poteku kazenskega postopka. Na narok se povabijo stranke in zagovornik. Glede vabljenja in javnosti se smiselno uporabljajo določbe o vabljenju na glavno obravnavo in javnosti glavne obravnave.

(2) O naroku se sestavi zapisnik, ki ga podpišejo navzoče osebe.

(3) V vabilu na narok iz prvega odstavka se obdolženec pouči:

1. da se bo na naroku lahko izjavil o tem, ali krivdo za kaznivo dejanje po obtožbi priznava ali ne priznava;
2. da je udeležba na predobravnavnem naroku, razen v primeru iz četrtega odstavka, obvezna, in da se bo lahko zoper obtoženca, če se brez opravičenega razloga naroka ne bo udeležil, odredila privedba ali pripor;
3. da bo obtoženec na naroku, če ne prizna krivde, lahko predlagal izločitev predsednika senata, izločitev dokazov, dokaze, ki naj jih sodišče izvede na glavni obravnavi ter podal druge procesne predloge in se izjavil o načinu poteka glavne obravnave;
4. da bo imel obtoženec v nadaljnjem poteku kazenskega postopka pravico dajati dokazne in druge predloge ter zahtevati izločitev predsednika senata in izločitev dokazov le pod pogojem, da navede utemeljene razloge, zakaj jih ni podal na tem naroku;

5. da se s priznanjem krivde, ki se ne more preklicati, obtoženec odpoveduje pravici, da sodišče odloča o obtožbi na glavni obravnavi ter da bo dokazni postopek izveden le glede tistih okoliščin, ki so pomembne za izrek kazenske sankcije;
6. da ima pravico vzeti si zagovornika, ki je lahko navzoč na naroku.

(4) Če na predobravnavni narok ne pride obtoženec, ki je zoper obtožnico vložil ugovor, se narok ne opravi in se šteje, da krivde po obtožbi ne priznava, da se odpoveduje možnosti dogovora o načinu poteka glavne obravnave, ki bo razpisana na podlagi pravnomočne obtožnice, in da posledice iz 3. in 4. točke prejšnjega odstavka veljajo tudi zanj.

(5) Če je soobtožencev več, se predobravnavni narok lahko izvede z vsakim obtožencem posebej.

288. člen

(1) Na glavno obravnavo se povabijo obtoženec in njegov zagovornik, tožilec, oškodovanec in njihovi zakoniti zastopniki in pooblaščenca ter tolmač. Prav tako se na glavno obravnavo povabijo priče in izvedenci, ki sta jih predlagala tožilec v obtožnici in obdolženec v ugovoru zoper obtožnico oziroma na naroku iz 285.b člena tega zakona, razen tistih, za katere predsednik senata misli, da njihovo zaslišanje na glavni obravnavi ni potrebno. Tožilec in obtoženec lahko na glavni obravnavi ponovita predloge, ki jim predsednik senata ni ugodil.

(2) Glede vsebine vabila za obtoženca in priče veljajo določbe 193. in 239. člena tega zakona. V vabilu se obtoženec opozori, da se bo glavna obravnavna opravila tudi v njegovi nenavzočnosti, če bodo zato podani zakonski pogoji (tretji odstavek 307. člena).

(3) Obtožencu se mora vabilo vročiti tako, da mu ostane med vročitvijo vabila in dnevom glavne obravnave zadosti časa za pripravo obrambe, najmanj pa osem dni. Na zahtevo obtoženca ali na zahtevo tožilca s privolitvijo obtoženca se sme ta rok skrajšati.

(4) Oškodovancu, ki ni povabljen kot priča, sporoči sodišče v vabilu, da se bo glavna obravnavna opravila tudi brez njega in da bo njegova izjava o premoženjskem zahtevku prebrana. Opozori ga tudi, da se bo v primeru, če ne pride, štel, da ne namerava nadaljevati pregona, če bi državni tožilec umaknil obtožbo. Če gre za kaznivo dejanje, ki se preganja na predlog, se oškodovanca opozori, da lahko predlog za pregon umakne do konca glavne obravnave in da bo z umikom izgubil pravico, da vnovič poda predlog ter da bo v primeru, če ga umakne po začetku glavne obravnave, moral plačati stroške kazenskega postopka, razen če bo obdolženec izjavil, da jih bo plačal sam. Oškodovanca, ki je vabiljen kot priča v primeru iz prejšnjega stavka, se v vabilu opozori še, da se bo v primeru neopravičenega izostanka štel, da je umaknil predlog za pregon.

(5) Oškodovanec kot tožilec in zasebni tožilec se opozorita v vabilu, da se bo v primeru, če ne prideta na glavno obravnavo in tudi ne pošljeta pooblaščenca, štel, da sta umaknila obtožbo.

(6) Obtoženec, priča in izvedenec se opozorijo v vabilu na posledice, če ne pridejo na glavno obravnavo (307. in 309. člen).

295. člen

Od začetka zasedanja pa do konca glavne obravnave, sme senat ob vsakem času po uradni dolžnosti ali na predlog strank, vselej pa po njihovem zaslišanju, izključiti javnost vse ali dela glavne obravnave, če je to potrebno za varovanje tajnosti, varstva javnega reda, morale, varstva osebnega ali družinskega življenja obtoženca ali oškodovanca ali koristi mladoletnika, ali če bi po mnenju senata javnost škodovala interesom pravičnosti.

301. člen

(1) Dolžnost predsednika senata je skrbeti za red v sodni dvorani in za dostojanstvo sodišča. V ta namen lahko takoj po začetku zasedanja opozori tiste, ki so navzoči na glavni obravnavi, naj se dostojno obnašajo in naj ne ovirajo dela sodišča. Predsednik senata lahko odredi osebno preiskavo tistih, ki so navzoči na glavni obravnavi.

(2) Senat sme odrediti, da se odstranijo z zasedanja vsi, ki so kot poslušalci navzoči na glavni obravnavi, če se z ukrepi, ki jih določa ta zakon za vzdrževanje reda, ne more zagotoviti neoviran potek glavne obravnave.

(3) V sodni dvorani niso dovoljena slikovna snemanja. Izjemoma pa sme predsednik vrhovnega sodišča dovoliti tako snemanje na posamezni glavni obravnavi. Če je bilo dovoljeno snemanje, sme senat na glavni obravnavi iz opravičenih razlogov odločiti, da se posamezni deli glavne obravnave ne snemajo.

314. člen

(1) O glavni obravnavi se mora pisati zapisnik, v katerega se vpisuje bistvena vsebina vsega poteka glavne obravnave.

(2) Predsednik senata lahko odredi, da se ves potek glavne obravnave ali njeni posamezni deli stenografirajo. Stenografski zapisniki se v osemindesetih urah prepišejo, pregledajo in priložijo zapisniku.

(3) Predsednik senata lahko odredi, da se glavna obravnava snema z ustreznimi tehničnimi sredstvi za zvočno ali zvočno-slikovno snemanje. Za tako snemanje se smiselno uporabljajo določbe 84. člena tega zakona. Kadar se glavna obravnava snema, se ne glede na prvi odstavek tega člena v zapisnik vpiše le, da je glavna obravnava posneta, podatke iz prvega in drugega odstavka 316. člena in 317. člena tega zakona ter kje je shranjen posnetek, če ni priložen spisom ali samodejno zabeležen v informacijskem sistemu sodišča.

(4) Če se glavna obravnava ne snema, lahko predsednik senata na predlog strank ali po uradni dolžnosti odredi, da se v zapisnik dobesedno vpišejo izjave, za katere misli, da so posebno pomembne.

(5) Na glavni obravnavi, ki se ne snema, sme predsednik senata, če je to potrebno, zlasti pa, če se v zapisnik dobesedno vpiše kakšna izjava, odrediti, da se ta del zapisnika takoj prebere. Vselej se takoj prebere, če to zahteva stranka, zagovornik ali tisti, čigar izjava se vpisuje v zapisnik.

(6) Strankam se omogoči predvajanje in pridobitev kopije posnetka iz informacijskega sistema sodišča takoj, ko je to tehnično izvedljivo. Posnetki glavnih obravnav se v celoti ali deloma prepišejo na utemeljeno zahtevo strank ali če sodnik sam tako odredi.

331. člen

(1) Pri zaslišanju prič in izvedencev na glavni obravnavi se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za njihovo zasliševanje med preiskavo, kolikor ni v tem poglavju drugače določeno.

(2) Priča, ki še ni bila zaslišana, praviloma ne sme biti navzoča pri sprejemanju dokazov; izvedenec, ki še ni dal svojega izvida in mnenja, pa ne sme biti navzoč pri glavni obravnavi, ko daje drug izvedenec svojo izpovedbo o isti zadevi.

(3) Če se zaslišuje kot priča oseba, ki še ni stara štirinajst let, lahko senat sklene, naj bo med njenim zasliševanjem izključena javnost.

(4) Če je mladoletna oseba navzoča na glavni obravnavi kot priča ali oškodovanec, jo je treba odstraniti iz sodne dvorane, brž ko njena navzočnost ni več potrebna.

(5) Neposredno zaslišanje oseb, mlajših od 15 let, ki so bile žrtve kaznivih dejanj iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona, na glavni obravnavi ni dopustno. Sodišče mora v teh primerih odločiti, da se prebere zapisnik o prejšnjem zaslišanju teh oseb.

(6) Stranke lahko v primerih iz prejšnjega odstavka postavijo posredna vprašanja. Če senat spozna, da so vprašanja utemeljena in potrebna za razjasnitev dejanskega stanja, postopa po določbi 338. člena tega zakona.

341. člen

V primerih iz 325., 335. in 340. člena tega zakona, kot tudi v drugih primerih, če je to potrebno, sme senat odločiti, da bo na glavni obravnavi poleg branja zapisnika reproduciral tudi zvočni ali slikovni posnetek (84. člen).

359. člen

(1) V sodbi, s katero spozna obtoženca za krivega, izreče sodišče:

- 1) katerega dejanja ga spozna za krivega. Pri tem navede dejstva in okoliščine, ki so znaki kaznivega dejanja, in tiste od katerih je odvisna uporaba posamezne določbe kazenskega zakona;
- 2) zakonsko označbo kaznivega dejanja in katere določbe kazenskega zakona je uporabilo;
- 3) na kakšno kazen se obtoženec obsodi ali se mu po določbah kazenskega zakona odpusti kazen;
- 4) odločbo o pogojni obsodbi;
- 5) odločbo o varnostnih ukrepih in o odvzemu premoženjske koristi;
- 6) odločbo o vštetju pripora ali že prestane kazni;
- 7) odločbo o stroških kazenskega postopka, o premoženjskopravnem zahtevku in o tem, ali naj se pravnomočna sodba objavi v tisku oziroma po radiu ali televiziji.

(2) Če je obtoženec obsojen na denarno kazen, se v sodbi navede rok, v katerem mora denarno kazen plačati in način, kako se izvrši denarna kazen, če se tudi prisilno ne more izterjati.

(3) Sodišče lahko v sodbi odloči, da obsojenec med prestajanjem kazni v določenih dnevih prebiva doma, da se kazen zavora nadomesti s hišnim zaporom in da se kazen zavora oziroma denarna kazen nadomesti z delom v splošno korist.

(4) V primeru objave sodbe po 7. točki prvega odstavka tega člena se objavijo le naslednji osebni podatki iz izreka sodbe: ime in priimek, datum rojstva, naslov stalnega, začasnega ali drugega prebivališča ter državljanstvo obtoženca.

380. člen

(1) Obravnava pred sodiščem druge stopnje se opravi samo, če je treba zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja izvesti nove dokaze ali ponoviti že prej izvedene dokaze in če so podani opravičeni razlogi za to, da se zadeva ne vrne sodišču prve stopnje v novo glavno obravnavo.

(2) Na obravnavo pred sodiščem druge stopnje se povabijo obtoženec in njegov zagovornik, tožilec, oškodovanec, zakoniti zastopniki in pooblaščenec oškodovanca, oškodovanca kot tožilca in zasebnega tožilca in pa tiste priče in izvedenci, za katere sodišče na predlog strank ali po uradni dolžnosti sklene, da jih je potrebno zaslišati.

(3) Če je obtoženec v priporu ali prestaja kazen, ukrene predsednik senata sodišča druge stopnje, kar je treba, da se pride na obravnavo.

(4) Če oškodovanec kot tožilec ali zasebni tožilec ne pride na obravnavo pred sodiščem druge stopnje, se ne uporabi drugi odstavek 306. člena tega zakona.

398. člen

(1) Zoper sodbo sodišča druge stopnje je dovoljena pritožba na vrhovno sodišče vendar samo v navedenih primerih:

- 1) če je sodišče druge stopnje izreklo kazen dosmrtnega zapora ali zapora 30 let ali če je potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, s katero je bila izrečena taka kazen;
- 2) če je sodišče druge stopnje na podlagi opravljene obravnave dejansko stanje ugotovilo drugače kakor sodišče prve stopnje in na tako ugotovljeno dejansko stanje oprlo svojo sodbo;
- 3) če je sodišče druge stopnje spremenilo sodbo, s katero je sodišče prve stopnje obtoženca oprostilo obtožbe in izreklo sodbo, s katero ga je spoznalo za krivega.

(2) O pritožbi zoper sodbo sodišča druge stopnje odloča vrhovno sodišče na seji senata po določbah, ki veljajo za postopek na drugi stopnji. Pred tem sodiščem ni obravnave.

(3) Določbe 387. člena tega zakona se uporabijo tudi za soobtoženca, ki ni imel pravice pritožiti se zoper sodbo sodišča druge stopnje.

399. člen

(1) Zoper sklepe preiskovalnega sodnika in zoper druge sklepe sodišča, izdane na prvi stopnji, se smejo stranke in osebe, katerih pravice so prekršene, pritožiti vselej, kadar ni v tem zakonu izrecno določeno, da ni pritožbe.

(2) Zoper sklep, ki ga izda senat pred ali med preiskavo, ni pritožbe, razen če je v tem zakonu drugače določeno.

(3) Sklepi, ki se izdajo za pripravo glavne obravnave in sodbe, se smejo izpodbijati samo v pritožbi zoper sodbo.

(4) Zoper sklep vrhovnega sodišča ni pritožbe.

403. člen

(1) Za postopek s pritožbo zoper sklep se smiselno uporabljajo členi od 367. do 375., prvi, četrti in peti odstavek 377. člena, 385., 387. in drugi odstavek 388. člena tega zakona.

(2) Če je vložena pritožba zoper sklep iz 492. člena tega zakona, se glede obveščanja o seji senata uporabljajo določbe 378. členu tega zakona.

407. člen

(1) Pravnomočna sodba se sme spremeniti tudi brez obnove kazenskega postopka:

- 1) če je bilo v dveh ali več sodbah zoper istega obsojenca pravnomočno izrečenih več kazni, pa niso bile uporabljene določbe o odmeri enotne kazni za dejanja v steku;

- 2) če je bila pri izreku enotne kazni po določbah o steku upoštevana kot določena (55. člen kazenskega zakonika) tudi kazen, ki je bila že zajeta v kazni, izrečeni po določbah o steku v kakšni prejšnji sodbi;
- 3) če se pravnomočna sodba, s katero je bila za več kaznivih dejanj izrečena enotna kazen, delno ne bi mogla izvršiti zaradi amnestije, pomilostitve ali iz drugih razlogov.

(2) V primeru iz 1. točke prejšnjega odstavka sodišče z novo sodbo spremeni prejšnje sodbe glede odločbe o kazni in izreče eno samo kazen. Za novo sodbo je pristojno sodišče prve stopnje, ki je sodilo v zadevi, v kateri je bila izrečena najstrožja vrsta kazni; pri kaznih iste vrste tisto sodišče, ki je izreklo najvišjo kazen; če so kazni enake, pa tisto sodišče, ki je zadnje izreklo kazen.

(3) V primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena spremeni svojo sodbo sodišče, ki je pri izreku enotne kazni napačno upoštevalo kazen, že zajeto v kakšni prejšnji sodbi.

(4) V primeru iz 3. točke prvega odstavka tega člena spremeni sodišče, ki je sodilo na prvi stopnji, prejšnjo sodbo glede kazni in izreče novo kazen ali pa določi, koliko od kazni, ki je bila izrečena s prejšnjo sodbo, je treba izvršiti.

(5) Novo sodbo izda sodišče na seji senata na predlog državnega tožilca, če je tekel postopek na njegovo zahtevo ali obsojenca po zaslišanju nasprotne stranke.

(6) Če so bile v primerih iz 1. in 2. točke prvega odstavka tega člena pri izreku kazni upoštewane tudi sodbe drugih sodišč, je treba overjen prepis nove pravnomočne sodbe poslati tudi tem sodiščem.

416. člen

Določbe tega poglavja o obnovi kazenskega postopka (členi 406 do 415) se smiselno uporabljajo tudi, kadar je vložena zahteva za spremembo pravnomočne sodne odločbe na podlagi odločbe ustavnega sodišča, s katero je bil razveljavljen ali odpravljen predpis, na podlagi katerega je bila izdana pravnomočna obsodilna sodba, ali na podlagi odločbe Evropskega sodišča za človekove pravice, ki se nanaša na kakšen razlog za obnovo kazenskega postopka.

420. člen

(1) Zoper pravnomočno sodno odločbo, s katero je bil končan kazenski postopek, zoper drugo odločbo pa le, če je od odločitve vrhovnega sodišča mogoče pričakovati odločitev o pravnem vprašanju, ki je pomembno za zagotovitev pravne varnosti, enotne uporabe prava ali za razvoj prava preko sodne prakse in zoper sodni postopek, ki je tekel pred tako pravnomočno odločbo, se sme po pravnomočno končanem kazenskem postopku vložiti zahteva za varstvo zakonitosti v naslednjih primerih:

- 1) zaradi kršitve kazenskega zakona;
- 2) zaradi bistvene kršitve določb kazenskega postopka iz prvega odstavka 371. člena tega zakona;
- 3) zaradi drugih kršitev določb kazenskega postopka, če so te kršitve vplivale na zakonitost sodne odločbe.

(2) Zahteve za varstvo zakonitosti ni mogoče vložiti zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in tudi ne zoper odločbo vrhovnega sodišča, s katero je bilo odločeno o zahtevi za varstvo zakonitosti.

(3) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena sme vrhovni državni tožilec vložiti zahtevo za varstvo zakonitosti zaradi vsake kršitve zakona.

(4) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena se sme med kazenskim postopkom, ki ni pravnomočno končan, vložiti zahteva za varstvo zakonitosti samo zoper pravnomočno odločbo o odreditvi pripora, zoper pravnomočno odločbo o podaljšanju pripora pa le v primeru podaljšanja s sklepom senata vrhovnega sodišča (drugi odstavek 205. člena) in v primeru podaljšanja po vložitvi obtožnice (drugi odstavek 272. člena).

(5) Na kršitve iz prvega odstavka tega člena se sme vložnik sklicevati samo, če jih ni mogel uveljavljati v pritožbi ali če jih je uveljavljal, pa jih sodišče druge stopnje ni upoštevalo.

421. člen

(1) Zahtevo za varstvo zakonitosti smejo vložiti vrhovni državni tožilec, obdolženec in zagovornik. Po obdolženčevi smrti pa jo smejo v njegovo korist vložiti osebe iz drugega odstavka 367. člena tega zakona.

(2) Vrhovni državni tožilec sme vložiti zahtevo za varstvo zakonitosti tako v škodo, kakor tudi v korist obdolženca.

(3) Obdolženec, zagovornik in osebe iz drugega odstavka 367. člena tega zakona smejo vložiti zahtevo za varstvo zakonitosti v treh mesecih oziroma, če gre za odločbo iz četrtega odstavka prejšnjega člena, v osmih dneh od zadnje vročitve pravnomočne sodne odločbe obdolžencu oziroma zagovorniku (četrti odstavek 120. člena). Če zoper odločbo sodišča prve stopnje ni bilo pritožbe, se ta rok šteje od pravnomočnosti te odločbe.

(4) Če je z odločbo Evropskega sodišča za človekove pravice ugotovljeno, da je bila s pravnomočno sodno odločbo v škodo obdolženca kršena človekova pravica ali temeljna svoboda, se rok za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti šteje od dneva vročitve odločbe Evropskega sodišča obdolžencu.

(5) Ne glede na določbo drugega odstavka prejšnjega člena je mogoče zahtevo za varstvo zakonitosti iz prejšnjega odstavka vložiti tudi zoper odločbo vrhovnega sodišča.

433. člen

Če poda kazensko ovadbo oškodovanec, pa državni tožilec v enem mesecu po prejemu ovadbe ne vloži obtožnega predloga in tudi ne obvesti oškodovanca, da je zavrgel ovadbo oziroma odložil kazenski pregon (162. člen), ima oškodovanec pravico, da kot tožilec začne pregon s tem, da poda sodišču obtožni predlog.

445.a člen

(1) Za kazniva dejanja iz pristojnosti okrajnega sodišča sme državni tožilec ob vložitvi obtožnega predloga predlagati, da sodišče izda kaznovalni nalog, s katerim obdolžencu izreče predlagano kazensko sankcijo ali ukrep, ne da bi opravilo glavno obravnavo.

(2) Državni tožilec sme predlagati izrek naslednjih kazenskih sankcij in ukrepov:

- 1) denarno kazen, prepoved vožnje motornega vozila, pogojno obsodbo z možnostjo določitve pogoja, v skladu s katerim mora obdolženec v določenem roku vrniti premoženjsko korist, do katere je prišel s kaznivim dejanjem ali povrniti škodo, ki jo je povzročil s kaznivim dejanjem, ali sodni opomin;
- 2) odvzem predmetov in odvzem premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem.

445.č člen

(1) Overjeni prepis sodbe o kaznovalnem nalogu se vroči obdolžencu in njegovemu zagovorniku, če ga ima, ter državnemu tožilcu.

(2) Zoper kaznovalni nalog lahko obdolženec ali njegov zagovornik vložita ugovor v osmih dneh od vročitve sodbe o kaznovalnem nalogu. Ugovor se lahko vloži pisno ali ustno na zapisnik pri sodišču. Ugovor mora obsegati navedbo sodbe, s katero je bil izdan kaznovalni nalog, lahko pa se v njem predlagajo tudi dokazi, ki naj se izvedejo na glavni obravnavi. Obdolženec se lahko odpove pravici do ugovora; do izdaje sklepa o razveljavitvi sodbe o kaznovalnem nalogu, pa lahko umakne že vloženi ugovor. Odpoved ugovoru in umik ugovora se ne moreta preklicati. Plačilo denarne kazni pred iztekom roka za ugovor se ne šteje za odpoved pravici do ugovora.

(3) Obdolžencu, ki iz upravičenih razlogov zamudi rok za ugovor, dovoli sodišče vrnitev v prejšnje stanje ob smiselni uporabi določb 89. in 90. člena tega zakona.

(4) Če sodnik ob smiselni uporabi določb drugega odstavka 375. člena tega zakona ugovora ne zavrže, s sklepom razveljavi sodbo o kaznovalnem nalogu in nadaljuje postopek po določbah 439. do 443.a člena tega zakona.

495. člen

(1) Pravnomočna odločba, s katero je izrečen varnostni ukrep obveznega psihiatričnega zdravljenja in varstva v zdravstvenem zavodu oziroma obveznega psihiatričnega zdravljenja na prostosti (492. in 494. člen), se pošlje sodišču, ki je pristojno odločiti o odvzemu poslovne sposobnosti. Odločba se sporoči tudi organu socialnega varstva.

(2) Sodišče najmanj tri mesece pred iztekom trajanja varnostnega ukrepa obveznega psihiatričnega zdravljenja in varstva v zdravstvenem zavodu oziroma obveznega psihiatričnega zdravljenja na prostosti o predvidenem izteku obvesti organ socialnega varstva in najbližje osebe po zakonu, ki ureja duševno zdravje, če glede na prejeta poročila o izvrševanju ukrepa ugotovi, da je to potrebno zaradi nadaljevanja zdravljenja obsojenca.

496. člen

(1) Sodišče, ki je na prvi stopnji izreklo storilcu varnostni ukrep obveznega psihiatričnega zdravljenja in varstva v zdravstvenem zavodu ali obveznega psihiatričnega zdravljenja na prostosti, sprejema vse ponovne odločitve glede trajanja in spreminjanja tega ukrepa iz kazenskega zakonika po uradni dolžnosti ali na predlog storilca ali zdravstvenega zavoda ter na podlagi mnenja zdravnikov.

(2) Odločitve iz prejšnjega odstavka sprejme sodišče na seji senata (šesti odstavek 25. člena). O seji se obvestita državni tožilec in zagovornik. Pred odločitvijo sodišče zasliši storilca, če je to potrebno in če njegovo stanje to dopušča.

(3) V postopku ponovnega odločanja glede trajanja ali spreminjanja varnostnega ukrepa iz prvega odstavka tega člena mora imeti storilec zagovornika.

(4) Če sodišče odredi odpust neprištevnega storilca zaradi poteka roka iz kazenskega zakonika, obvesti o tem sodišče, ki je pristojno odločati o pridržanju oseb v psihiatričnem zdravstvenem zavodu.

(5) Za pritožbo zoper sklepe izdane po določbah tega člena, se smiselno uporabljajo določbe petega odstavka 492. člena tega zakona.

502.b člen

(1) V sklepu, s katerim se odredi začasno zavarovanje, mora sodišče navesti premoženje, ki je predmet zavarovanja, način zavarovanja (prvi odstavek 271. člena, prvi odstavek 272. člena in prvi odstavek 273. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju) in rok trajanja ukrepa. Sklep mora biti obrazložen.

(2) Pri določitvi roka trajanja ukrepa mora sodišče upoštevati fazo kazenskega postopka, vrsto, naravo in težo kaznivega dejanja, zapletenost zadeve, pa tudi obseg in pomen premoženja, ki je predmet začasnega zavarovanja.

(3) V predkazenskem postopku, kakor tudi po izdaji sklepa o uvedbi preiskave, lahko začasno zavarovanje traja tri mesece. Po vložitvi obtožnice trajanje začasnega zavarovanja ne sme biti daljše od šestih mesecev.

(4) Rok iz prejšnjega odstavka se lahko podaljša v enakih časovnih razdobjih. Skupno trajanje začasnega zavarovanja pred uvedbo preiskave oziroma, če ta ni uvedena, pred vložitvijo obtožnice, ne sme biti daljše od enega leta. V preiskavi skupno trajanje začasnega zavarovanja ne sme biti daljše od dveh let. Po vložitvi obtožnice do izreka sodbe sodišča prve stopnje skupno trajanje začasnega zavarovanja ne sme presegati treh let.

(5) Do izvršitve pravnomočne sodne odločbe o odvzemu premoženjske koristi sme začasno zavarovanje skupno trajati največ deset let.

506. člen

(1) Če je v pogojni obsodbi določeno, da bo kazen izrečena, če obsojenec ne vrne premoženjske koristi, ne povrne škode ali ne izpolni kakšne druge obveznosti, obsojenec pa v določenem roku tega ne stori, izvede sodišče, ki je sodilo na prvi stopnji, postopek za preklic pogojne obsodbe na predlog upravičenega tožilca ali oškodovanca, lahko pa tudi po uradni dolžnosti.

(2) Sodnik, ki je za to določen, zasliši obsojenca, če je dosegljiv, in opravi potrebne poizvedbe, da ugotovi dejstva in zbere dokaze, ki so pomembni za odločitev, nakar pošlje spise senatu (šesti odstavek 25. člena).

(3) Nato razpiše predsednik senata sejo senata in obvesti o njej tožilca, obsojenca in oškodovanca. Če stranke in oškodovanec, ki so bili v redu obveščeni, ne pridejo, ni to ovira, da senat ne bi imel seje.

(4) Če sodišče ugotovi, da obsojenec ni izpolnil obveznosti, ki mu je bila naložena s sodbo, izda sodbo, s katero pogojno obsodbo prekliče in izreče kazen ali določi nov rok za izpolnitev obveznosti, ali pa odpravi ta pogoj. Če pa spozna, da ni podlage za nobeno od teh odločb, ustavi s sklepom postopek za preklic pogojne obsodbe.

506.a člen

(1) Sodišče, ki je odredilo hrambo zaseženih predmetov ali začasno zavarovanje zahtevka za odvzem premoženjske koristi oziroma premoženja v vrednosti premoženjske koristi, mora v teh primerih postopati posebej hitro. Z zaseženimi predmeti in premoženjem, ki služi za začasno zavarovanje zahtevka, ter s predmeti ali premoženjem, ki so bili dani kot varščina (196. do 199. člen), mora ravnati kot dober gospodar.

(2) Če je hramba zaseženih predmetov ali začasno zavarovanje zahtevka iz prejšnjega odstavka povezano z nesorazmernimi stroški ali pa se vrednost premoženja ali predmetov zmanjšuje, lahko sodišče odredi, da se tako premoženje ali predmeti prodajo, uničijo ali podarijo v javno korist. Pred odločitvijo mora sodišče pridobiti mnenje lastnika premoženja ali predmetov. Če lastnik ni znan ali mu poziva za podajo mnenja ni mogoče vročiti, sodišče poziv pripravi na sodno desko in se po osmih dneh šteje, da je bila vročitev opravljena. Če lastnik v

osmih dneh po vročitvi poziva ne poda mnenja, se šteje, da s prodajo, uničenjem ali podaritvijo soglaša.

(3) Za hrambo zaseženih predmetov in varščin ter za začasno zavarovanje zahtevkov iz prvega odstavka tega člena skrbijo pristojni državni organi, organizacije z javnimi pooblastili, izvršitelji, gospodarske družbe, samostojni podjetniki posamezniki in finančne organizacije.

(4) Postopek upravljanja s predmeti, premoženjem in varščinami iz prvega odstavka tega člen ter pogoje, ki jih morajo izpolnjevati gospodarske družbe in samostojni podjetniki posamezniki za opravljanje dejavnosti po tretjem odstavku tega člena, pravila in tarifo za njihovo delovanje ter pravila izbora med več ponudniki takih storitev predpiše Vlada Republike Slovenije.

510. člen

Če pogojna obsodba ni preklicana niti po enem letu, odkar je pretekla preizkusna doba, izda sodišče, ki je sodilo na prvi stopnji, sklep, s katerim ugotovi njen izbris. Ta sklep vroči obsojencu, državnemu tožilcu, če je tekel postopek na njegovo zahtevo in ministrstvu, pristojnemu za pravosodje.

511. člen

(1) Postopek za izbris obsodbe na podlagi sodne odločbe (83. člen kazenskega zakonika) se uvede na obsojenčevo prošnjo.

(2) Prošnja se vloži pri sodišču, ki je sodilo na prvi stopnji.

(3) Sodnik, ki je za to določen, preizkusi najprej, ali je pretekel čas, ki se zahteva po zakonu, nato pa opravi potrebne poizvedbe in ugotovi dejstva, na katera se sklicuje prosilec, ter zbere dokaze o vseh okoliščinah, ki so pomembne za odločbo.

(4) Sodišče lahko zahteva o obsojenčevem obnašanju poročilo od policije, na območju katere je obsojenec prebival po prestani kazni, lahko pa zahteva tako poročilo tudi od uprave zavoda, v katerem je obsojenec kazen prestal.

(5) Po poizvedbah in zaslišanju državnega tožilca, če je tekel postopek na njegovo zahtevo, pošlje sodnik spise z obrazloženim predlogom senatu (šesti odstavek 25. člena).

(6) Zoper odločbo sodišča o prošnji za izbris obsodbe se lahko pritožita prosilec in državni tožilec.

(7) Če sodišče zavrne prošnjo zato, ker obsojenec s svojim obnašanjem ni zaslužil izbrisa obsodbe, sme obsojenec ponoviti prošnjo po preteku dveh let, odkar je sklep o zavrnitvi prošnje postal pravnomočen.

513. člen

(1) Postopek za prenehanje varnostnih ukrepov prepovedi opravljanja poklica in odvzema voznškega dovoljenja (četrti odstavek 71. in peti odstavek 72. člena kazenskega zakonika) in za prenehanje pravne posledice obsodbe (tretji odstavek 80. člena kazenskega zakonika) se uvede na obsojenčevo prošnjo, ki se vloži pri sodišču, ki je sodilo na prvi stopnji.

(2) Sodnik, ki je za to določen, preizkusi najprej, ali je pretekel čas, ki se zahteva po zakonu, nato pa opravi potrebne poizvedbe in ugotovi dejstva, na katera se sklicuje prosilec, ter zbere dokaze o vseh okoliščinah, ki so pomembne za odločbo.

(3) Sodnik lahko zahteva o obsojenčevem obnašanju poročilo od policije, na območju katere je obsojenec prebival po prestani, odpuščen ali zastarani glavni kazni, lahko pa zahteva tako poročilo tudi od zavoda, v katerem je obsojenec prestal kazen.

(4) Po poizvedbah in po zaslišanju državnega tožilca, če je tekel postopek na njegovo zahtevo, pošlje sodnik spise z obrazloženim predlogom senatu (šesti odstavek 25. člena).

(5) Zoper sklep senata se lahko pritožita državni tožilec in obsojenec.

(6) Če je obsojenčeva prošnja zavrnjena, ni dovoljena nova prošnja, preden ne preteče eno leto od pravnomočnosti sklepa s katerim je bila prejšnja prošnja zavrnjena.

517. člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) Domača sodišča smejo ugoditi predlogu državnega tožilca ali prošnji pristojnega tujega organa, s katero se zahteva izvršitev kazni zapora, varnostnega ali drugega ukrepa kazenskega sodišča, ali denarne kazni po pravnomočni kazenski sodbi tujega sodišča, če je tako določeno z mednarodno pogodbo ali če velja vzajemnost in če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- da oseba soglaša z izvršitvijo kazni v Republiki Sloveniji, razen v primerih iz drugega odstavka tega člena;
- da iz sodbe ne izhaja kršitev temeljnih načel pravnega reda Republike Slovenije;
- da je odločba bila izdana zaradi dejanja, za katerega je po domačem zakonu predpisana kazen zapora ali denarna kazen;
- da odločba ni bila izdana zaradi političnega ali vojaškega kaznivega dejanja;
- da po domačem zakonu ni zastarala izvršitev kazni;
- da oseba ni bila zaradi istega dejanja že pravnomočno obsojena ali pravnomočno oproščena ali je bil kazenski postopek zoper njo pravnomočno ustavljen ali je bila obtožba zoper njo pravnomočno zavrnjena;
- da je oseba državljan Republike Slovenije in ima v Republiki Sloveniji stalno ali začasno prebivališče;
- da v primeru izvrševanja varnostnega ali drugega ukrepa kazenskega sodišča, ki se izvršuje z odvzemom prostosti, domač zakon določa enak ukrep;
- da je bila sodba izdana v navzočnosti, razen če proseča država predloži ustrezna dokazila, da je bila oseba osebno vabljen ali ji je bil čas in kraj postopka sporočen prek zastopnika, pooblaščenega v skladu s pravom države, ki je sodbo izdala, zaradi česar je bila sodba izdana v nenavzočnosti, ali je ta oseba pristojnemu organu izjavila, da ne izpodbija odločbe.

(2) Soglasje osebe iz prve alineje prejšnjega odstavka ni potrebno, če se je oseba s prihodom oziroma pobegom v Republiko Slovenijo izognila izvrševanju ali nadaljnjemu izvrševanju kazenske sodbe iz prejšnjega člena.

517.č člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) Tujec, ki se na podlagi sodbe domačega sodišča nahaja v Republiki Sloveniji na prestajanju zaporne kazni, lahko poda prošnjo za prestajanje kazni v državi državljanstva ali prebivališča. Prošnja se lahko vloži pri direktorju zapora, sodišču, ki je izreklo kazen na prvi stopnji, ali ministrstvu za pravosodje.

(2) Pristojno sodišče ali direktor zapora mora osebo seznaniti z možnostjo, da prestaja zaporno kazen v državi državljanstva ali prebivališča.

(3) Sodišče, ki je odločalo na prvi stopnji odloči o prošnji obsojene osebe s sklepom. Prošnji se sme ugoditi, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- zoper obsojeno osebo ne poteka drug kazenski postopek v Republiki Sloveniji
- oseba je poravnala denarno kazen oziroma premoženjsko pravni zahtevek

(4) Sklep ter ostala relevantna dokumentacija se posreduje ministru za pravosodje, ki o tem obvesti državo, v katero želi biti oseba premeščena, in na podlagi mednarodne pogodbe ali na podlagi vzajemnosti izvede postopek za transfer obsojenca.

518. člen

(delno se preneha uporabljati)

Kadar gre za kazniva dejanja ponarejanja denarja in spravljajanja ponarejenega denarja v obtok, neupravičenega izdelovanja, predelovanja in prodaje mamil in strupov, trgovine z belim blagom, izdelovanja in širjenja pornografskega gradiva ali za kakšno drugo kaznivo dejanje, glede katerega je po mednarodnih pogodbah dogovorjena centralizacija podatkov, mora organ, pred katerim teče kazenski postopek, brez odlašanja poslati ministrstvu, pristojnemu za notranje zadeve, podatke o kaznivem dejanju in storilcu, sodišče prve stopnje pa tudi pravnomočno sodbo. Kadar gre za kaznivo dejanje pranja denarja ali za kaznivo dejanje v zvezi s pranjem denarja, se podatki brez odlašanja pošljejo organu, ki je pristojen za preprečevanje pranja denarja.

522. člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) Pogoji za izročitev so:

1. da tisti, katerega izročitev se zahteva, ni državljan Republike Slovenije,
2. da dejanje, zaradi katerega se zahteva izročitev, ni bilo storjeno na ozemlju Republike Slovenije, zoper njo ali njenega državljana;
3. da je dejanje, zaradi katerega se zahteva izročitev, kaznivo dejanje tako po domačem zakonu, kakor po zakonu države, v kateri je bilo storjeno;
4. da se v primeru, da gre za izročitev zaradi kazenskega pregona, za kaznivo dejanje po pravu obeh držav lahko izreče kazen enega ali več let zapora ali varnostni ukrep v trajanju več kot enega leta;
5. da v primeru, da gre za izročitev zaradi izvršitve pravnomočno izrečene kazni ali varnostnega ukrepa, znaša kazen ali varnostni ukrep oziroma njun ostanek, ki ga je potrebno izvršiti, najmanj 4 mesece;
6. da po domačem zakonu ni zastaral kazenski pregon ali ni zastarala izvršitev kazni, preden je bila oseba priprta ali zaslišana kot obdolženec;
7. da tisti, katerega izročitev se zahteva, ni bil zaradi istega dejanja že pravnomočno oproščen ali obsojen v Republiki Sloveniji ali tuji državi, pod pogojem, da je v primeru izrečene kazni kazen že prestal ali jo prestaja ali se po zakonodaji države, ki je kazen izrekla, kazen ne more več izvršiti ali je bil kazenski postopek zoper njega pravnomočno ustavljen ali je bila obtožba zoper njega pravnomočno zavrnjena; ali da ni zoper tujca v Republiki Sloveniji zaradi istega proti Republiki Sloveniji storjenega dejanja uveden kazenski postopek, če pa je uveden postopek zaradi dejanja, storjenega proti državljanu Republike Slovenije, da je dano zavarovanje za uveljavitev premoženjskoppravnega zahtevka oškodovanca;
8. da zoper osebo, katere izročitev se zahteva, v državi prosilki ne teče postopek pred izrednim sodiščem, če gre za prošnjo za izročitev zaradi izvedbe postopka, oziroma da ni

takšno sodišče izreklo kazenske sankcije, če gre za prošnjo za izročitev zaradi izvršitve kazni;

9. da država prosilka poda ustrezna zagotovila, da smrtna kazen ne bo izrečena oziroma izvršena, če se izročitev zahteva zaradi kaznivega dejanja, za katero je v državi prosilki predpisana smrtna kazen;
10. da v primeru, ko gre za izvršitev kazenske sankcije, ki je bila izrečena s pravnomočno sodbo v sodnem postopku v nenavzočnosti osebe, katere izročitev se zahteva, država prosilka predloži ustrezna dokazila, da je bila oseba osebno vabljen ali ji je bil čas in kraj postopka sporočen prek zastopnika, pooblaščenega v skladu s pravom države, ki je sodbo izdala, zaradi česar je bila sodba izdana v nenavzočnosti, ali je ta oseba pristojnemu organu izjavila, da ne izpodbija odločbe; ali zagotovi, da bo kazenski postopek po izročitvi znova opravljen v navzočnosti izročene osebe;
11. da zahteva za izročitev ni podana zaradi kaznivega dejanja, ki ga je storila zahtevana oseba, ko še ni bila stara 14 let;
12. da je ugotovljena istovetnost tistega, katerega izročitev se zahteva;
13. da je dovolj dokazov za utemeljenost suma, da je tujec, katerega izročitev se zahteva, storil določeno kaznivo dejanje, ali da obstaja o tem pravnomočna sodba.

(2) Če se prošnja za izročitev nanaša na več kaznivih dejanj, ki se tako po zakonu države prosilke kot tudi po pravu Republike Slovenije kaznujejo s kaznijo odvzema prostosti ali varnostnim ukrepom, pa nekatera izmed njih glede višine predpisane kazni ne dosegajo praga predpisane kazni, določenega v 4. in 5. točki prejšnjega odstavka, se izročitev lahko dovoli tudi za ta kazniva dejanja, če je dovoljena za ostala kazniva dejanja.

524. člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, pošlje prošnjo za izročitev tujca po ministrstvu, pristojnem za pravosodje, preiskovalnemu sodniku sodišča, na katerega območju tujec prebiva ali na katerega območju se najde.

(2) Če se ne ve za stalno ali začasno prebivališče tujca, katerega izročitev se zahteva, se najprej ugotovi njegovo prebivališče po ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve.

(3) Če prošnja ustrezna pogojem iz prejšnjega člena in so dani razlogi za pripor iz 201. člena tega zakona, izda preiskovalni sodnik nalog, da se tujec pripre, oziroma stori druge ukrepe, da se zagotovi njegova navzočnost, razen če je že iz same prošnje očitno, da izročitev ni dopustna.

(4) Glede pripora v postopku izročitve se smiselno uporabljajo določbe drugega odstavka 200., 202., 203. člena in 209. do 213. d ter 420. in 421. člena tega zakona.

(5) Ne glede na določbo 205. člena tega zakona lahko pripor v postopku izročitve po prejemu prošnje za izročitev brez posebnih odločb o podaljševanju traja do izročitve tuji državi oziroma do odločitve ministra za pravosodje, s katero se izročitev zavrne, vendar skupno trajanje pripora, odrejenega pred prejemom prošnje za izročitev in po njenem prejemu, ne sme preseči 30 mesecev.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek je pripor potrebno odpraviti takoj, ko čas trajanja preseže oziroma doseže izrečeno kazensko sankcijo tuje države oziroma maksimum predpisane kazni, ki jo pravo države prosilke predpisuje za kaznivo dejanje, za katero se zahteva izročitev.

(7) Ko preiskovalni sodnik ugotovi tujčevo istovetnost, mu brez odlašanja naznani, zakaj in na podlagi katerih dokazov se zahteva njegova izročitev; nato pa zahteva od njega, naj navede, kar ima povedati v svoj zagovor.

(8) O zaslišanju in zagovoru se napravi zapisnik. Preiskovalni sodnik pouči tujca, da si sme vzeti zagovornika, ali mu ga postavi po uradni dolžnosti, če gre za kaznivo dejanje, za katero je obramba po tem zakonu obvezna, ali če je zoper tujca odrejen pripor.

525. člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) V nujnih primerih, ko je nevarno, da bi tujec pobegnil ali se skril, sme policija na prošnjo pristojnega tujega organa, ne glede na to, na kakšen način je poslana, tujcu vzeti prostost. V prošnji je treba navesti podatke za ugotovitev tujčeve istovetnosti, naravo in označbo kaznivega dejanja, številko odločbe ter datum, kraj in naslov tujega organa, ki je odredil pripor in izjavo, da bo izročitev zaprosena po redni poti.

(2) Policija mora tujca, kateremu je vzela prostost, brez odlašanja odpeljati k preiskovalnemu sodniku pristojnega sodišča, da ga zasliši. Če preiskovalni sodnik zoper tujca odredi pripor, poroča o tem ministrstvu, pristojnemu za zunanje zadeve.

(3) Preiskovalni sodnik izpusti tujca, če prenehajo razlogi za pripor ali če se ne poda prošnja za izročitev v roku, ki ga je on določil, upoštevajoč pri tem oddaljenost države, ki zahteva izročitev; ta rok ne sme biti daljši kot tri mesece od dneva, ko je bil tujec priprt. Ta rok se sporoči tuji državi. Na prošnjo tuje države sme senat pristojnega sodišča v opravičenih primerih podaljšati rok največ za dva meseca.

(4) Če se predpisana prošnja poda v danem roku, ravna preiskovalni sodnik po tretjem in četrtem odstavku prejšnjega člena.

526. člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) Po zaslišanju državnega tožilca in zagovornika opravi preiskovalni sodnik po potrebi še druga poizvedovalna dejanja, da se ugotovi, ali so podani pogoji za izročitev tujca oziroma za izročitev predmetov, na katerih ali s katerimi je storil kaznivo dejanje, če so mu bili vzeti.

(2) Po opravljenem poizvedovanju pošlje preiskovalni sodnik poizvedovalne spise s svojim mnenjem senatu (šesti odstavek 25. člena).

(3) Če teče zoper tujca, katerega izročitev se zahteva, pri domačem sodišču kazenski postopek zaradi istega ali kakšnega drugega kaznivega dejanja, navede preiskovalni sodnik to v spisih.

529.a člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) Izročitev tujca se lahko dovoli na prošnjo pristojnega tujega organa za izročitev ali za začasen odvzem prostosti z namenom izročitve brez izvedbe postopka po določbah 526. do 529. člena tega zakona, če tujec po pravnem pouku preiskovalnega sodnika izjavi, da soglaša z izročitvijo.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka se lahko tujec po pravnem pouku preiskovalnega sodnika odpove uporabi pogojev iz 531. člena tega zakona.

(3) Preiskovalni sodnik tujca ob zaslišanju seznani z možnostjo soglašanja z izročitvijo, pouči ga, da je soglasje z izročitvijo prostovoljno ter ga opozori, da bo v primeru njegovega soglasja o izročitvi odločeno po skrajšanem postopku. Preiskovalni sodnik zahtevano osebo pouči tudi o pomenu in vsebini načela specialnosti, posledicah odpovedi načelu specialnosti ter o tem, da je odpoved prostovoljna in nepreklicna. Na zaslišanju sta lahko navzoča zagovornik in pristojni državni tožilec. Pouk iz prvega in drugega odstavka, soglasje iz prvega odstavka in odpoved iz drugega odstavka tega člena ter izjava tujca, da sta bila soglasje in odpoved dana prostovoljno in v navzočnosti zagovornika, se zapišejo v zapisnik.

(4) Preiskovalni sodnik po preizkusu pogojev iz 1. do 12. točke prvega odstavka 522. člena tega zakona s sklepom odloči o izročitvi. Sklep se vroči osebi, katere izročitev se zahteva, zagovorniku in državnemu tožilcu. Zoper sklep je v 24 urah možna pritožba na senat okrožnega sodišča (šesti odstavek 25. člena), ki mora o njej odločiti v 48 urah.

(5) Preiskovalni sodnik po pravnomočnosti sklepa odločitev sporoči ministru, pristojnemu za pravosodje, ki o odločitvi sodišča takoj obvesti državo prosilko. Če kateri izmed pogojev iz 1. do 12. točke prvega odstavka 522. člena ni izpolnjen ali če tujec ne soglaša z izročitvijo, se izvede redni postopek izročitve.

530. člen

(delno se preneha uporabljati)

(1) Minister, pristojen za pravosodje, izda odločbo, s katero izročitev dovoli ali ne dovoli. Lahko izda tudi odločbo, da se izročitev odloži zaradi tega, ker teče zoper tujca, katerega izročitev se zahteva, pri domačem sodišču kazenski postopek zaradi kakšnega drugega kaznivega dejanja ali ker prestaja tujec kazen v Republiki Sloveniji.

(2) Če bi zaradi odložitve izročitve iz prvega odstavka v državi prosilki kazenski pregon zastaral ali bi bil njegov potek resno oviran, se sme na utemeljeno prošnjo države prosilke dovoliti začasna izročitev zaradi kazenskega postopka. O dovoljenosti začasne izročitve odloča minister za pravosodje, po predhodnem mnenju organa, pred katerim poteka kazenski postopek oziroma v čigar pristojnosti je izvrševanje kazenskih sankcij. Začasna izročitev se sme dovoliti, če se s tem ne ogroža potek kazenskega postopka, ki zoper osebo poteka v Republiki Sloveniji in če je zaprosena država zagotovila, da bo oseba v proseči državi vseskozi v priporu kot tudi, da jo bo v roku, določenem s strani Republike Slovenije vrnila v Republiko Slovenijo.

(3) Minister, pristojen za pravosodje, ne dovoli izročitve tujca, če ta uživa pravico pribežališča, če gre za politično ali vojaško kaznivo dejanje ali če obstaja verjetnost, da bi bila oseba, katere izročitev se zahteva, v državi prosilki mučena oziroma bi se z njo nečlovečno ali ponižujoče ravnalo oziroma jo na ta način kaznovalo.

539. člen

(1) Pravica do povrnitve škode zastara v treh letih od pravnomočnosti sodbe, s katero je bil obdolženec na prvi stopnji oproščen obtožbe ali s katero je bila obtožba zavržena, oziroma v treh letih od pravnomočnosti sklepa, s katerim je bila obtožnica zavržena ali postopek na prvi stopnji ustavljen; če je na pritožbo odločalo višje sodišče, pa v treh letih od prejema njegove odločbe.

(2) Preden vloži pri sodišču tožbo za povrnitev škode, se mora oškodovanec s svojo zahtevo obrniti na državno pravobranilstvo, da se z njim sporazume o obstoju škode ter o vrsti in višini odškodnine.

(3) V primeru iz 2. točke prvega odstavka prejšnjega člena je mogoče odločiti o zahtevi le, če upravičeni tožilec ni začel pregona pred pristojnim sodiščem v treh mesecih od prejema pravnomočnega sklepa. Če začne upravičeni tožilec pregon pred pristojnim sodiščem po preteku tega roka, se postopek za povrnitev škode prekine, dokler se ne konča kazenski postopek.

540. člen

(1) Če zahtevi za povrnitev škode ni ugodeno ali če državno pravobranilstvo in oškodovanec ne dosežeta sporazuma v treh mesecih od njene vložitve, sme vložiti oškodovanec pri pristojnem sodišču tožbo za povrnitev škode. Če je bil dosežen sporazum le glede dela zahtevka, sme vložiti tožbo glede ostanka.

(2) Dokler traja postopek iz prejšnjega odstavka, ne teče zastaranje iz prvega odstavka 539. člena tega zakona.

(3) Tožba za povrnitev škode se vloži zoper Republiko Slovenijo.

541. člen

(1) Dediči podedujejo samo oškodovančevo pravico do povrnitve premoženjske škode. Če je oškodovanec že vložil zahtevek, morejo dediči nadaljevati postopek le v mejah njegovega prejšnjega odškodninskega zahtevka.

(2) Dediči oškodovanca lahko po njegovi smrti nadaljujejo postopek za povrnitev škode oziroma lahko začno postopek, če je oškodovanec umrl, preden je potekel zastaralni rok, ne da bi se bil zahtevku odpovedal.

546. člen

(1) Osebi, ki ji je zaradi neopravičene obsodbe ali neutemeljenega odvzema prostosti prenehalo delovno razmerje ali lastnost zavarovanca socialnega zavarovanja ali ji je bila onemogočena oziroma odložena zaposlitev, do katere bi sicer prišlo, se prizna delovna oziroma zavarovalna doba, kot da bi bila delala tisti čas, ki ga je zaradi neopravičene obsodbe ali neutemeljenega odvzema prostosti izgubila. V to dobo se všeteje tudi čas nezaposlenosti, do katere je prišlo zaradi neupravičene obsodbe ali neutemeljenega odvzema prostosti, če se to ni zgodilo po njeni krivdi.

(2) Pri vsakem odločanju o pravici, na katero vpliva dolžina delovne oziroma zavarovalne dobe, upošteva pristojni organ dobo, priznano po prejšnjem odstavku.

(3) Če organ iz prejšnjega odstavka ne upošteva dobe, priznane po prvem odstavku tega člena, lahko oškodovanec zahteva, naj sodišče iz prvega odstavka 540. člena tega zakona ugotovi, da mu je ta čas po zakonu priznan. Tožba se vloži zoper organ, ki ne priznava priznane dobe in zoper Republiko Slovenijo.

(4) Na zahtevo organa, pri katerem se pravica iz drugega odstavka tega člena uveljavlja, se izplača iz proračunskih sredstev Republike Slovenije predpisani prispevek za čas, za katerega je bila po prvem odstavku tega člena doba priznana.

(5) Zavarovalna doba, priznana po prvem odstavku tega člena, se v celoti všeteja v pokojninsko dobo.

